virtual-project.eu

ATINGEREA

CLAIRE NORTH

AUTOAREA MULT PREMIATULUI ROMAN
PRIMELE CINCISPREZECE VIEȚI ALE LUI HARRY AUGUST

PALADIN
FANTASY

„Atingerea este aproape o capodoperă... atât o operă literară care incită la cugetări legate de firea umană, cât şi un thriller care se desfăşoară cu o viteză ameţitoare. Minunată.”

Independent

„Pătrunzător şi incredibil de captivant.”

Guardian

„Talentul lui Claire North străluceşte în această carte.”

Sunday Times

„Cititorii vor fi cu siguranţă prinşi în poveste de la început până la finalul tensionat.”

Sunday Mirror

„Atingerea te atinge într-un mod înfiorător, magnific.

Intră în lumea ei, şi va intra în lumea ta.”

NPR

„Un alt triumf pentru Claire North.”

Fantasy Book Review

„Miza ridicată şi viteza ameţitoare a intrigii îi vor atrage pe cititori, iar reflexiile despre ce înseamnă să fii om şi să fii iubit vor dăinui mult timp după ultima împuşcătură.”

Kirkus Review

CLAIRE NORTH

ATINGEREA

Original: *Touch* (2015)

Traducere din limba engleză şi note:
IOANA TUDOR

virtual-project.eu

PALADIN

— 2018 —

Capitolul 1

Josephine Cebula murea, iar în locul ei ar fi trebuit să fiu eu.

Zăcea cu două gloanţe în piept şi altul în picior, iar ăsta ar fi trebuit să fie sfârşitul, ar fi trebuit să fie de ajuns, dar asasinul a trecut peste trupul în agonie, căutându-mă pe mine.

Pe *mine.*

Mă chircisem de spaimă în trupul unei femei cu glezne umflate şi încheieturi moi şi grăsuţe, şi o priveam pe Josephine murind. Buzele îi erau învineţite, pielea palidă, iar sângele îi curgea din rana aflată mai jos, în stomac, imposibil de stăvilit ca o scurgere de petrol. Când expira, o spumă roz i se întindea bolborosind peste dinţi, semn că sângele îi inunda plămânii. El – asasinul – se îndepărtase deja cu arma ridicată, uitându-se înapoi, încercând să detecteze transferul, săritura, căutând legătura, trupul. Însă staţia de metrou era un banc de sardine ce se împrăştia din calea unui rechin. M-am pierdut în mulţime. Împleticindu-mă în pantofii incomozi, m-am împiedicat şi am căzut. Am atins cu mâna piciorul unui bărbat în pantaloni maro, cu barba şi părul cărunt, genul de om care, probabil, într-un alt context, obişnuia să-şi salte fericit pe genunchi nepoţii răsfăţaţi. Avea chipul desfigurat de panică şi alerga, lovindu-i pe cei din jur cu coatele şi cu pumnii, deşi neîndoielnic era om bun.

În astfel de momente, nu rămâne decât să te descurci cu ce ai, iar el îmi convenea.

I-am prins glezna cu degetele şi
am sărit,
alunecând în trupul lui, fără un sunet.

Un moment de nesiguranţă. Fusesem femeie; acum eram bărbat, bătrân şi speriat. Dar picioarele îmi erau puternice şi plămânii viguroşi, iar dacă m-aş fi îndoit de oricare dintre acestea, nu aş fi făcut mişcarea. În spatele

meu, femeia cu glezne umflate ţipa. Asasinul s-a întors, ţinând arma ridicată.

Oare ce vede?

O femeie căzută pe scări şi un domn în vârstă, binevoitor, care o ajută să se ridice. Am pe cap tichia albă a pelerinilor musulmani la Mecca, cred că îmi iubesc familia, iar în colţul ochilor îmi sclipeşte o bunătate pe care teroarea nu o poate şterge. Am ajutat-o pe femeie să se ridice, am tras-o spre ieşire, iar criminalul a văzut doar trupul meu, nu şi pe mine, şi s-a întors.

Femeia, în al cărei corp stătusem cu câteva clipe înainte, şi-a venit în fire îndeajuns încât să îl fixeze cu privirea pe străin. Cine eram? Cum ajunsesem să-i vin în ajutor? Nu afla un răspuns şi, negăsind decât frică, a scos un urlet prelung de lupoaică înfricoşată şi s-a smucit, zgâriindu-mi bărbia cu unghiile. Eliberându-se, a fugit.

Deasupra, la capătul scărilor, în portalul pătrat scăldat de lumini se aflau poliţia, lumina soarelui, salvarea.

În spate, bărbatul înarmat, cu părul castaniu-închis, îmbrăcat într-o geacă neagră din material sintetic, nu fugea, nici nu trăgea, ci scruta staţia cu privirea, căutând trupul.

Scările erau pătate de sângele lui Josephine.

Când respira, sângele adunat în gâtul ei sfârâia ca bomboanele efervescente, aproape inaudibil în agitaţia şi zgomotul staţiei.

Trupul meu voia să fugă. Pereţii fragili ai inimii îmbătrânite izbeau cu repeziciune în pieptul osos. Ochii lui Josephine i-au întâlnit pe ai mei, dar nu m-au recunoscut înăuntru.

M-am întors şi m-am apropiat de ea. Am îngenuncheat lângă trup, i-am luat mâna şi i-am apăsat-o uşor pe rana aflată cel mai aproape de inimă, şoptindu-i:

— O să fii bine. Totul o să fie în regulă.

Prin tunel, un tren se auzea apropiindu-se. M-am mirat că nimeni nu întrerupsese circulaţia. Totuşi, primul foc de armă fusese tras acum mai puţin de o jumătate de minut şi ar dura aproape tot atât timp să explici ce s-a întâmplat

cât să trăieşti evenimentul.

— O să fii bine, i-am şoptit uşor în germană lui Josephine, minţind-o. Te iubesc.

Conductorul trenului care se apropia probabil nu observase sângele de pe scări, mamele care îşi strângeau copiii aproape, ascunzându-se înspăimântate în spatele pilonilor cenuşii şi al automatelor fluorescente. Sau poate că văzuse, dar, ca un arici în faţa unui camion de transportat mortar, era atât de uluit de situaţie, încât nu a fost în stare să născocească vreo idee originală, aşa că a renunţat la orice iniţiativă şi a făcut ceea ce ştia mai bine – a încetinit.

Cu sirenele poliţiei deasupra şi trenul dedesubt, bărbatul cu arma a scrutat încă o dată peronul şi, negăsind ce căuta, s-a întors şi a fugit.

Uşile trenului s-au deschis, iar el a păşit înăuntru.

Josephine Cebula era moartă.

M-am avântat în tren pe urmele celui care o ucisese.

Capitolul 2

Cu trei luni şi jumătate înainte să moară, Josephine i-a spus străinului care o ţinea strâns de mână:

— Costă cincizeci de euro ora.

Stăteam pe marginea patului de hotel, amintindu-mi de ce nu îmi plăcea oraşul Frankfurt. Câteva străzi frumoase fuseseră restaurate după război de un primar cu o mândrie civică de nestăvilit, dar timpul se scursese prea repede, iar nevoile oraşului deveniseră tot mai mari, aşa că pe aproape o jumătate de kilometru oraşul fusese reconstruit într-un mod pretenţios şi lipsit de originalitate, un omagiu adus unei culturi pierdute, unei istorii incredibile. Restul oraşului avea arhitectura monotonă a anilor 1950, cu clădiri rectilinii construite de oameni prea ocupaţi să inventeze altceva mai frumos.

Acum, directori grizonanţi şi anoşti stăteau între pereţi cenuşii de beton, discutând cel mai probabil despre betoane, neavând de ce altceva să se entuziasmeze în Frankfurt. Beau una dintre cele mai proaste beri pe care le puteai găsi în Germania, stând în vreunul dintre cele mai plictisitoare baruri din Europa de Vest. Mergeau cu autobuze care soseau întotdeauna la timp, plăteau de trei ori preţul obişnuit pentru un drum cu taxiul la aeroport, erau obosiţi când veneau şi bucuroşi când plecau.

În acest oraş se afla Josephine Cebula, care a zis:

— Cincizeci de euro şi nu negociez.

— Câţi ani ai? am întrebat-o.

— Nouăsprezece.

— Câţi ani ai de fapt, Josephine?

— Câţi ani ţi-ai dori să am?

I-am cântărit rochia din priviri, scumpă într-un anumit fel, având în vedere că peticul acela de material purtat intenţionat nu putea fi altceva decât expresia celei mai recente mode. Avea fermoar într-o parte şi se mula pe coaste şi pe curba pântecului. Cizmele îi cuprindeau strâns

gambele, făcându-le să se umfle inconfortabil chiar sub încheietura genunchiului. Tocurile erau prea înalte pentru ca fata să îşi poată ţine echilibrul cu uşurinţă, ceea ce se vedea în poziţia chinuită a corpului. În mintea mea, am dezbrăcat-o de hainele astea nefericit alese, i-am înălţat bărbia cu mâna, i-am îndepărtat vopseaua ieftină din păr şi am conchis că era frumoasă.

— De unde eşti?

— De ce întrebi?

— N-ai accent german. Din Polonia?

— De ce atâtea întrebări?

— Răspunde-mi şi trei sute de euro sunt ai tăi, pe loc.

— Arată-mi-i.

Am aşezat una câte una bancnotele noi de cincizeci de euro pe podea, între noi.

— Primesc patruzeci la sută.

— O afacere neavantajoasă.

— Eşti poliţist?

— Nu.

— Preot?

— Nici pe departe.

Voia să se uite la bani şi se întreba câţi mai aveam, însă a rezistat imboldului şi a continuat să mă privească.

— Şi-atunci?

Am stat să mă gândesc.

— Turist, i-am răspuns în cele din urmă. Sunt în căutare de locuri noi. Ce ai la încheieturi? Înţepături de ace?

— Nu e ce crezi. Am donat sânge.

O minciună atât de lipsită de credibilitate până şi în felul în care fusese rostită, încât nici nu mai avea sens să o confrunt.

— Pot să mă uit?

Privirea i-a alunecat rapid peste banii de pe podea. Şi-a întins mâinile spre mine. I-am cercetat vânătăile de la încheieturile braţelor, i-am pipăit pielea, care era atât de fină, încât m-am mirat că atingerea mea nu-i lăsase urme. N-am observat nicio dovadă că folosea des acele.

— Nu mă droghez, a spus ea încet ţintuindu-mă cu

privirea. Sunt curată.

I-am eliberat mâinile, iar ea şi-a cuprins trupul cu ele.

— Nu fac prostii, mi-a zis.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu-mi pierd vremea cu vorba. Suntem aici pentru un lucru. Eu trebuie să-mi fac meseria. Deci hai să ne punem pe treabă.

— Bine. Îţi vreau trupul.

Ridică din umeri. Nimic nou.

— Pentru trei sute de euro pot să rămân toată noaptea, dar trebuie să-i anunţ pe băieţi.

— Nu. Nu pentru o noapte.

— Atunci pentru cât? Nu intru în combinaţii lungi.

— Trei luni.

A pufnit în râs; nici nu mai ştia cum e să râzi.

— Eşti nebun.

— Trei luni, am reluat eu. Zece mii de euro la terminarea înţelegerii, paşaport nou, identitate nouă şi un nou început în orice oraş doreşti.

— Şi ce vrei în schimb?

— Ţi-am spus deja ce vreau: trupul tău.

Şi-a ferit chipul ca să nu-i observ teama care îi zvâcnea în gât. A stat să se gândească o clipă. Avea banii risipiţi la picioare şi un străin era aşezat pe marginea patului ei.

— Spune-mi mai mult şi-o să mă mai gândesc.

I-am întins mâna, cu palma în sus.

— Ia-mă de mână, i-am spus. O să-ţi arăt.

Capitolul 3

Asta se întâmplase cu trei luni în urmă.

Acum Josephine era moartă.

—×—

Staţia de metrou Taksim nu e nici pe departe un loc atrăgător.

Dimineaţa, navetişti cu priviri insipide se lovesc unii de alţii în timp ce traversează coasta Bosforului, cu hainele ude de transpiraţie din îmbulzeala mijloacelor de transport ce deservesc cartierele Yenikoy şi Levent. Studenţi şi studente în tricouri punk-rock, fuste scurte şi văluri strălucitoare traversează în grabă staţia de metrou spre dealul Galatei şi către cafenelele din cartierul Beyoglu, spre magazinele de iPhone-uri şi *pidele* unsuroase de pe animata stradă Siraselviler Caddesi, unde uşile nu se închid niciodată şi luminile rămân mereu aprinse în spatele vitrinelor mari ale magazinelor de îmbrăcăminte. Seara, mamele se grăbesc să îşi ia copiii acasă, câte doi într-un cărucior, bărbaţii zoresc târând după ei serviete, iar turiştii, pentru care principala atracţie este funicularul şi care n-au înţeles niciodată că sunt într-un oraş în care oamenii muncesc, se înghesuie în vagoane şi li se face rău de la mirosul amestecat al trupurilor transpirate.

Acesta este pulsul unui oraş înfloritor şi, astfel stând lucrurile, prezenţa asasinului în metrou, cu arma ascunsă în geaca neagră de baseball, cu capul plecat şi mâinile nemişcate şi calme, nu a produs nicio rumoare printre călători, atunci când trenul a plecat din staţia Taksim.

—×—

Sunt un bătrân prietenos şi port pe cap tichie albă. Am barba proaspăt tunsă, iar pantalonii îmi sunt doar ici-colo pătaţi de sângele femeii care tocmai murise şi lângă trupul căreia îngenuncheasem. Nimic din expresia mea, în afară de, să zicem, venele umflate de pe grumaz şi faţa transpirată, nu lasă să se vadă faptul că în urmă cu un

minut alergam speriat pe peronul staţiei Taksim.

La doar câţiva metri de mine – foarte aproape, totuşi atât de departe ţinând cont de trupurile ce ne despărţeau – stătea bărbatul cu arma ascunsă sub geacă, şi nimic din privirea lui nu trăda faptul că tocmai ucisese cu sânge rece o femeie. Şapca de baseball, pe care şi-o trăsese pe ochi, arăta că era suporter al clubului Gungorespor, o echipă de fotbal spectaculoasă mai mult în aşteptări decât în rezultate. Bărbatul avea pielea albă, recent bronzată pe vreo plajă din sud, dar care îşi revenea uşor, căpătând nuanţa iniţială. Ne despărţeau trupurile a aproximativ treizeci de oameni, care se bălăngăneau de colo-colo în mersul trenului, ca apa într-o ceaşcă. În câteva minute poliţia va întrerupe circulaţia metroului către Sanayü. Nu peste mult timp cineva va observa sângele de pe hainele mele şi urmele roşii, estompate, lăsate de paşii mei.

Încă mai aveam timp să fug.

L-am urmărit cu privirea pe bărbatul cu şapcă.

Şi el fugea, deşi în cu totul alt fel. Scopul lui era să se piardă în mulţime şi, într-adevăr, aşa cum stătea cu şapca trasă pe faţă şi cu umerii încovoiaţi, nu ieşea cu nimic în evidenţă faţă de ceilalţi călători şi nu părea nicidecum un criminal.

Am înaintat în vagon, strecurându-mi cu grijă vârfurile picioarelor printre cele ale călătorilor, un exerciţiu de contorsiune în liniştea preocupată a necunoscuţilor care evitau să-şi întâlnească privirile.

În staţia Osmanbey, valuri de oameni aşteptau pe peron, astfel că, în loc să se golească, trenul a devenit încă şi mai aglomerat, iar trupurile o masă aproape compactă. Criminalul privea pe fereastră în întunericul tunelului. Se ţinea cu o mână de bara de sus, iar pe cealaltă o vârâse sub geacă, având probabil degetele încă încleştate pe trăgaci. Cândva, demult, avusese nasul spart, însă acum oasele erau fixate la locul lor. Cu gâtul aplecat înainte şi cu umerii căzuţi, bărbatul era înalt, dar nu părea o pălugă. Era slab fără să fie sfrijit, solid fără să pară greoi, încordat ca un tigru, apatic ca o pisică. Un băiat cu o rachetă de

tenis sub braţ s-a lovit de el, iar ucigaşul şi-a ridicat iute capul, în timp ce degetele i s-au încordat sub geacă. Băiatul şi-a ferit privirea.

Mi-am făcut loc cu grijă pe lângă o doamnă care probabil se întorcea acasă, având legitimaţia de doctor încă atârnată de gât. De sub plastic, ochii din fotografie te priveau cu un pesimism neîndurător, gata să îţi tempereze orice speranţă. Bărbatul cu şapcă era la doar un metru distanţă de mine. Îi vedeam ceafa netedă, cu părul tăiat abrupt la nivelul ultimei vertebre.

Trenul a încetinit, iar criminalul şi-a ridicat din nou capul şi a privit scăpărător în jur. Ochii i s-au oprit asupra mea.

Doar pentru o secundă. Mai întâi indiferenţă seacă – privirile a doi străini într-un tren, lipsite de expresivitate sau de viaţă. Apoi a urmat un zâmbet politicos. Până la urmă eram un bătrân simpatic, a cărui poveste îi stătea scrisă pe chip, iar el, criminalul, spera că zâmbindu-mi mă va face să îmi văd de ale mele. Un schimb rapid de priviri şi-apoi gata. Însă ochii i-au alunecat la mâinile mele, care tocmai se ridicau să îi atingă faţa, iar zâmbetul i-a îngheţat pe chip atunci când a observat sângele uscat al lui Josephine Cebula întinzându-mi-se în dâre maronii pe degete. Cu gura căscată de uimire, criminalul se pregătea să îşi tragă pistolul din toc, dar în acel moment m-am întins, i-am cuprins grumazul cu degetele şi am sărit.

A urmat un moment de confuzie. Bătrânul cu barbă şi sânge pe mâini aflat în faţa mea şi-a pierdut echilibrul, s-a împleticit, s-a lovit de băiatul cu racheta de tenis, s-a sprijinit cu o mână de un perete al trenului, şi-a ridicat privirea, m-a văzut şi, în timp ce trenul intra în staţia Sisli Mecidiyekoy, s-a îndreptat de spate şi cu un curaj uimitor ţinând cont de împrejurări, a ridicat un deget către mine şi a strigat:

— Asasinule! Asasinule!

Am zâmbit politicos, mi-am lăsat arma să alunece la loc în toc şi am ţâşnit ca un vârtej afară din metrou, imediat ce uşile s-au deschis în spatele meu.

Capitolul 4

Sisli Mecidiyekoy era un district închinat zeilor lipsei crase de originalitate. De la galeriile comerciale albe unde se vindeau whisky de proastă calitate şi DVD-uri cu viaţa profetului Mahomed, la zgârie-norii în care locuiau familii îndeajuns de avute ca să fie considerate bogate, dar nu şi extravagante, Sisli era un district al luminilor, al betonului şi al uniformităţii. Aceleaşi averi, aceleaşi ambiţii, acelaşi comerţ, aceleaşi cravate şi aceleaşi tarife de parcare.

Dacă cineva mi-ar fi cerut să găsesc locul ideal pentru a ascunde trupul unui criminal, Sisli nu s-ar fi aflat în topul opţiunilor mele.

Şi totuşi...

„Asasinule, asasinule!” răsuna din spate vocea bătrânului rămas în tren.

În faţa mea, cumpărătorii derutaţi se întrebau ce se întâmplă şi dacă agitaţia avea să le strice planurile.

Purtam pantofi comozi.

Am început să alerg.

—×—

Cevahir Shopping Center, seducător ca varul şi romantic ca herpesul, arăta ca orice alt mail din lume. Pardoseală albă şi tavan din sticlă, proeminenţe geometrice într-un aranjament de balcoane şi etaje, piloni aproape aurii înălţându-se din foaiere unde se înşirau magazine şi restaurante ca Adidas şi Selfridges, Mothercare şi Debenhams, Starbucks şi McDonald’s. Singura concesie făcută culturii locale erau chiftelele *köfte* şi parfeul cu sirop de măr şi scorţişoară, servit în cupe de plastic. De-a lungul holurilor, camerele de supraveghere se deplasau uşor pe urmele găştilor suspecte de puşti îmbrăcaţi cu pantaloni cu tururile lăsate sau pe urmele femeii cu portofelul plin de bani, care îşi depozitase plasele de cumpărături în căruciorul gol al copilului abandonat cu bona în vreun stand unde puteai să-ţi pictezi faţa. Mallul

era tot atât de islamic ca „adidaşii” de porc în sos de smântână, şi totuşi era vizitat chiar şi de femeile înveşmântate în văluri negre din Fanar. Ţinându-şi strâns copiii cu mâinile lor înmănuşate, veneau să testeze *pizza halal* de la Pizza Hut şi să vadă dacă nu cumva aveau nevoie şi de un cap nou pentru duş.

Însă în spatele meu se auzeau sirenele poliţiei, aşa că mi-am tras şapca pe ochi, mi-am îndreptat umerii şi mi-am croit drum prin mulţime.

Capitolul 5

Trupul meu.

Posesorul real al corpului în care mă aflam – un necunoscut pentru mine – presupusese probabil că era normal să mergi cu umerii încordaţi ca un arc întins. Nu ar fi avut cu ce altceva să compare senzaţia de a avea umeri. Dacă şi-ar fi întrebat prietenii cum îşi simţeau umerii, fără îndoială că i-ar fi dat răspunsul previzibil: normal.

Mă simt normal.

Mă simt ca şi cum as fi eu.

Dacă vreodată aş vorbi cu asasinul în al cărui corp mă aflu, aş fi încântată să-l informez cât de greşită îi era percepţia.

M-am îndreptat spre toalete şi, din obişnuinţă, am intrat la femei.

Primele câteva minute sunt întotdeauna cele mai ciudate.

—×—

Eram în toaleta bărbaţilor, cu uşa zăvorâtă, şi scotoceam prin buzunarele criminalului.

Se pare că nu aveam cu mine decât patru obiecte: un telefon mobil închis, arma din tocul hamului trecut peste umeri, cinci sute de lire şi cheile unei maşini închiriate. Niciun capăt de aţă mai mult.

Lipsa unei dovezi cu greu putea fi socotită ea însăşi o dovadă, însă cam atât se poate spune despre un om care are o armă, dar nu şi portofel. Principala concluzie care se poate trage de aici este următoarea: e un criminal.

Eu sunt un criminal.

Fără îndoială trimis să mă lichideze.

Însă cea care a murit a fost Josephine.

M-am aşezat şi am început să mă gândesc cum aş putea ucide trupul în care intrasem. Să mă otrăvesc ar fi o soluţie mai bună decât să mă înjunghii. O supradoză din ceva suficient de toxic ar rezolva treaba, iar eu aş putea să

mă car chiar înainte să lovească primele senzaţii de durere. Aş fi un necunoscut care-l priveşte pe asasin, aşteptând să moară.

I-am deschis telefonul mobil.

Nu existau numere salvate în agendă, nu exista nicio dovadă că acest telefon nu era altceva decât o achiziţie făcută în grabă de la vreo gheretă. Chiar când mă pregăteam să îl închid am primit un mesaj.

Conţinutul mesajului era: *Circe*[1].

Am rămas pe gânduri o clipă, apoi am închis mobilul, i-am scos bateria şi le-am vârât în buzunar.

Cinci sute de lire şi cheile unei maşini închiriate. Am strâns cheile în palmă cu putere şi am simţit cum zimţii îmi intră în carne, iar gândul că aş putea sângera mi-a produs plăcere. Mi-am scos şapca şi geaca, dând la iveală hamul de care era prinsă arma. Mi l-am scos şi, cu tot cu pistol, l-am băgat în sacul cu hainele de care voiam să scap. Le-am aruncat pe toate în cel mai apropiat coş de gunoi. Am ieşit din toaletă îmbrăcată într-un tricou alb şi în blugi şi m-am îndreptat spre cel mai apropiat magazin de haine, zâmbindu-i agentului de pază de la intrare. Mi-am cumpărat o geacă maro cu două fermoare pe piept. Unul dintre fermoare nu părea să aibă vreo utilitate anume. Mi-am luat şi o eşarfă gri şi o pălărie asortată din lână, sub borurile căreia mi-am ascuns chipul.

În faţa uşilor mari din sticlă pe unde ieşeai din mall către staţia de metrou erau trei poliţişti.

Sunt un criminal.

Sunt un turist.

Nu sunt nimeni important.

I-am ignorat în timp ce am trecut pe lângă ei.

—×—

Circulaţia metroului fusese întreruptă; mulţimi furioase se strânseseră în jurul oficialului exasperat: aşa ceva nu se poate, e o crimă, ştiţi ce înseamnă asta pentru noi? O fi

[1] Numele zeiţei magiei din mitologia greacă, renumită pentru faptul că îşi putea transforma inamicii în animale cu ajutorul unei poţiuni şi a unei baghete magice.

murit o femeie, dar de ce trebuie să ne strice nouă ziua acest incident?

M-am suit într-un taxi. Cevahir este unul dintre puţinele locuri din Istanbul unde e uşor să găseşti un taxi. Cei care se încumetă merg după principiul „am cheltuit deja incredibil de mult, ce mai contează?” – o atitudine numai bună pentru portofelul taximetristului.

Am pornit în trafic, iar pe chipul şoferului, care mă privea în oglinda retrovizoare, se putea citi satisfacţia de a fi înscris de două ori: nu eram doar un client care aruncă banii prin magazine, ci eram un client străin. M-a întrebat încotro şi i-a crescut inima când i-am spus „la Pera”, paradisul hotelurilor scumpe şi al bacşişurilor grase lăsate de turiştii naivi fermecaţi de malurile Bosforului.

— Sunteţi turist, nu? m-a întrebat şoferul într-o engleză stricată.

— Nu, nu sunt turist, i-am răspuns răspicat, în turcă.

Surprins la auzul limbii sale native, taximetristul m-a întrebat:

— American?

— Ce importanţă are?

Felul plictisit în care îi răspunsesem nu l-a descurajat.

— Ador americanii, mi-a zis el în timp ce înaintam cu viteza melcului prin aglomeraţia orei de vârf. Mulţi îi dispreţuiesc – prea zgomotoşi, prea graşi, prea proşti –, dar eu îi iubesc. Dacă fac atâta rău, asta e numai din vina celor care-i conduc. Cred că e un lucru bun că încă mai vor să fie oameni de treabă.

— Nu mai spune.

— Aşa e. Am întâlnit o grămadă de americani şi sunt darnici, chiar foarte darnici, şi foarte prietenoşi.

Şoferul şi-a continuat tirada. O liră în plus pentru fiecare patru sute de cuvinte pline de jovialitate. L-am lăsat să vorbească în timp ce eu îmi flexam degetele şi îmi analizam tendoanele, îmi simţeam părul de pe braţe, curba lungă a gâtului, unghiul ascuţit acolo unde se unea cu maxilarul. Simţeam mişcările de sus în jos ale mărului lui Adam atunci când înghiţeam, iar senzaţia mă fascina după

experienţa anterioară avută în trupul meu – de fapt al lui Josephine.

— Ştiu un restaurant grozav în apropiere, mi-a zis şoferul cotind pe străduţele pietruite şi înguste de pe dealul Pera. Au peşte bun. Spune-le că eu te-am trimis, că am zis că eşti băiat de treabă. O să-ţi lase sigur la preţ. Proprietarul e văr cu mine, dar crede-mă, au cea mai bună mâncare din această zonă a Cornului de Aur.

M-a lăsat în imediata apropiere a hotelului, iar la coborâre i-am dat bacşiş.

N-am vrut să fac notă discordantă.

—×—

Există doar două nume populare în Istanbul – restaurantul/hotelul/galeriile Suleyman şi aeroportul/staţia/ mallul Ataturk. Iar fotografia acestui Ataturk înfrumuseţa pereţii din spatele fiecărui ghişeu şi al fiecărei tejghele din oraş, în timp ce Hotelul Sultan Suleyman, deşi arbora steagul Uniunii Europene lângă cel al Turciei, nu făcea excepţie. Era o clădire uriaşă, construită în stilul colonial francez, unde cocteilurile erau scumpe, cearşafurile apretate, iar băile păreau nişte piscine. Mai stătusem aici sub o identitate sau alta.

Închis în seiful din camera 418, paşaportul arăta că aici a stat Josephina Kozel, cetăţean turc, posesoare a cinci rochii, trei fuste, opt cămăşi, patru perechi de pijamale, trei perechi de pantofi, o perie de păr, o periuţă de dinţi şi, aranjaţi în teancuri băgate în pungi ermetice, zece mii de euro bani gheaţă. În cele din urmă, o cameristă fericită va fi spart seiful şi va fi înşfăcat recompensa care nu-i va aparţine niciodată lui Josephine Cebula. Ea se va odihni în pace într-un mormânt oarecare, săpat de poliţie.

Nu eu am omorât-o pe Josephine.

Acest trup a omorât-o pe Josephine.

N-ar fi greu să mutilez corpul acesta.

Poliţia nu ajunsese încă la hotel. Corpul ei nu fusese identificat, însă în cele din urmă vor descoperi în uşa cărei camere de hotel se potriveşte cheia de pe brelocul din lemn, vor descinde îmbrăcaţi în costume albe din plastic,

ducând cu ei pungi transparente de plastic, şi vor găsi lucrurile drăguţe pe care mi le-am cumpărat ca să-mi scot în evidenţă formele naturale ale trupului,

de fapt

ale trupului ei, un cadou de rămas-bun în pas cu moda.

Însă, până atunci, timpul rămas îmi aparţinea.

Aş fi vrut să urc în camera lui Josephine şi să recuperez banii pe care îi lăsasem acolo – cele cinci sute de lire mi se subţiaseră simţitor –, dar raţiunea mă împiedica să o fac. Unde îmi lăsam trupul în care mă aflam în prezent cât timp îl împrumutam pe cel al cameristei?

Aşa că am coborât pe o rampă din beton către parcare, a cărei arhitectură era chiar şi mai monotonă decât Starbucksul din mallul Cevahir. Mi-am scos cheile de la maşină din buzunar şi m-am învârtit prin subsolul hotelului. Am cercetat parbrizele şi plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor parcate acolo, căutând un semn că sunt închiriate. Când mă apropiam de o maşină care părea să fie cea pe care o căutam, apăsam pe cheie aşteptând să se aprindă poziţiile. Aveam puţine speranţe că presupunerea mea era corectă.

Însă ucigaşul meu fusese leneş.

M-a urmărit până la hotel şi şi-a parcat maşina aici.

La al treilea nivel al parcării, două faruri ale unui Nissan argintiu mi-au făcut ospitalier cu ochiul.

Capitolul 6

Aceasta este maşina închiriată de bărbatul care a vrut să mă ucidă.

Am deschis portbagajul cu cheile găsite în buzunarul lui, acum, al meu,

şi m-am uitat înăuntru.

Două genţi negre sport, una mai mare decât cealaltă.

În cea mai mică se aflau o cămaşă albă, o pereche de pantaloni negri, o pelerină de ploaie, o pereche curată de indispensabili, două perechi de şosete gri şi o gentuţă din plastic pentru obiecte de toaletă. Ascunse pe fundul genţii se aflau două mii de euro, o mie de lire turceşti, o mie de dolari şi patru paşapoarte cu patru tipuri de naţionalităţi: germană, britanică, canadiană şi turcă. Feţele din fotografii erau ale mele, însă pe fiecare paşaport era scris un alt nume.

A doua geantă, mult mai mare, conţinea tot felul de arme. În cutia aranjată cu grijă se aflau cuţite de dimensiuni mici alături de arme albe de asalt foarte periculoase, funie, bandă adezivă, feşe albe şi aspre, două perechi de cătuşe, un pistol Beretta cu calibrul de 9 mm plus trei încărcătoare de rezervă şi o pungă verde cu mai multe tipuri de substanţe chimice, toxice şi sedative. La ce i-ar fi putut folosi costumul din lycra, mănuşile groase din cauciuc şi masca de gaze? Nu aveam nici cea mai vagă idee.

Era cât pe-aici să nu observ dosarul gros, îndesat într-unul dintre buzunarele interioare ale genţii, numai că un colţ i se prinsese în fermoar şi ieşea în evidenţă, maro pe căptuşeala neagră a genţii. Am deschis dosarul şi l-am închis aproape instantaneu.

Conţinutul lui trebuia analizat cu multă atenţie, şi nu eram în stare să fac asta acum.

Am închis portbagajul, m-am urcat în maşină, m-am instalat confortabil în scaun, mi-am reglat oglinzile, cu o

mână am verificat torpedoul, în care n-am găsit decât o hartă cu drumurile din nordul Turciei, apoi am pornit motorul.

—×—

Deşi nu te-ai aştepta la asta de la cineva de vârsta mea, nu sunt nici pe departe o persoană de modă veche.

Intru în trupuri tinere, sănătoase, interesante şi pline de viaţă.

Mă joc cu iPhone-urile lor, dansez cu prietenii lor, le ascult muzica, le port hainele, mănânc ce mănâncă şi ei.

Viaţa mea este viaţa lor, iar dacă fata cu ten proaspăt pe care aleg să o locuiesc foloseşte o mixtură foarte chimică ca să-şi trateze acneea, atunci mă conformez, pentru că ea a avut mai mult timp la dispoziţie decât mine ca să-şi cunoască trupul şi ştie ce să folosească şi ce nu. Şi astfel mă adaptez vremurilor.

Însă nimic nu te pregăteşte pentru condusul prin Turcia.

Turcii nu sunt şoferi nepricepuţi.

Există argumente să susţii că sunt chiar şoferi absolut minunaţi, având în vedere că numai instinctul milimetric, abilităţile desăvârşite şi hotărârea neabătută de a ieşi învingător te pot ţine în viaţă pe autostrada Otoyol 3 către Edirne. Nu că ceilalţi şoferi habar n-ar avea ce înseamnă aceea o bandă, doar că, pe măsură ce laşi oraşul în spate, iar dealurile joase care îmbrăţişează coasta vin spre tine ridicându-se ca nişte umeri, mirosul proaspăt al aerului îţi trezeşte parcă instincte animalice, iar pedala acceleraţiei atinge podeaua, geamurile se deschid lăsând înăuntru vâjâitul vântului şi scopul devine aleargă, aleargă, aleargă!

Eu însă conduc calm.

Nu pentru că sunt de modă veche, ci pentru că, până şi în cele mai însingurate clipe pe cele mai întunecate drumuri, întotdeauna am un pasager la bord.

Capitolul 7

Cea mai terifiantă cursă a vieţii mele.

S-a întâmplat în 1958. Femeia s-a prezentat drept Peacock, iar când mi-a şoptit „Vrei să mergem într-un loc liniştit?” am răspuns că da, mi-ar plăcea.

În cinci minute şi un pic era la volanul unui Lincoln Baby decapotabil, cu plafonul lăsat, şi gonea în bătaia vântului printre dealurile din Sacramento ca un vultur prin furtună. În timp ce eu mă ţineam strâns de bordul maşinii şi priveam cum prăpăstiile se unduiesc sub roţile noastre, femeia de la volan a urlat către mine:

— Iubesc la nebunie oraşul ăsta!

Dacă aş fi simţit şi altceva în afară de groază incontrolabilă, probabil aş fi putut să-i răspund ceva inteligent.

— Iubesc de mor nenorociţii ăştia de oameni! a urlat ea în timp ce un Chevrolet care mergea în direcţia opusă a frânat violent şi a claxonat în acelaşi timp, iar în faţa noastră au apărut luminile unui tunel. Sunt atât de drăguţi! a ţipat ea, iar din părul blond şi cârlionţat i s-au desprins câteva agrafe. Au zis „drăguţă, eşti aşa de drăguţă!” şi eu am zis „ce drăguţ din partea voastră”, iar ei au continuat „dar nu putem să-ţi dăm rolul pentru că eşti drăguţă, drăguţo” şi-atunci le-am zis „SĂ VĂ IA DRACU’ PE TOŢI!”

A urlat de satisfacţie după ce a rostit acest verdict şi, când tunelul săpat în stâncă ne-a învăluit în lumina lui galbenă, a apăsat şi mai tare pe acceleraţie.

— Să vă ia dracu’ pe toţi! a ţipat ea din nou, iar motorul maşinii urla ca un urs prins în capcană. Unde vă e nenorocitul de sarcasm, unde vă e tupeul, n-aveţi sânge-n voi, nenorociţilor?!

În faţă ne-au apărut două faruri şi mi s-a părut că femeia mergea pe contrasens.

— Să vă ia dracu’! a zbierat ea. Să vă ia dracu’!

Luminile au virat brusc pe banda cealaltă, iar femeia din stânga mea a făcut la fel, aliniindu-se cu maşina din faţă ca un cavaler în turnir. Farurile au trecut din nou pe banda lor, cu roţile scârţâind în încercarea de a evita impactul, însă femeia a virat din nou, ţinându-şi capul drept şi ochii plecaţi. Nu mai era cale de întoarcere. Deşi îmi plăcea trupul în care eram atunci (bărbat, douăzeci şi doi de ani, dantură superbă), nu aveam nici cea mai mică intenţie să sfârşesc în el, aşa că, în momentul în care ne-am aliniat din nou spre dezastru, mi-am întins mâna spre femeie, am prins-o de încheietura braţului şi am sărit.

Frânele au scârţâit ca metalul pe metal, sunet de aer eliberat printr-o supapă, de suspensii rupte. Cu roţile din spate blocate, maşina s-a rotit până ce, într-un final, la fel de lin şi inevitabil precum ciocnirea *Titanicului,* o aripă a lovit peretele tunelului, iar maşina s-a oprit după ce s-a hârjâit de piatră, lăsând în urmă o dâră de scântei albe-gălbui.

Impactul m-a azvârlit în faţă. M-am lovit cu capul de volan. Cineva parcă îmi blocase legăturile dintre neuroni, lăsând grămezi de terci gros acolo unde ar fi trebuit să fie gândurile mele. Mi-am ridicat capul şi am văzut urme de sânge pe volan. Mi-am atins fruntea cu degetele acoperite de mănuşa albastru-electric, iar în gură am simţit un gust sărat. În dreapta mea, trupul frumos în care mă aflasem mai devreme a tresărit, şi-a deschis ochii, s-a scuturat ca un pisoi şi a început să vadă lucrurile cu propria conştiinţă.

Confuzia i s-a transformat în anxietate, anxietatea în panică, iar panica, având de ales între isterie şi groază, a ales groaza. Tânărul a început să urle.

— Maică, măiculiţă, cine eşti, cine dracu’ eşti, unde sunt, unde sunt, Doamne…

Sau ceva de genul.

Cealaltă maşină, care fusese factorul sfârşitului nostru dureros, oprise la circa optsprezece metri de noi. Uşile s-au deschis şi din maşină a ţâşnit un bărbat roşu la faţă, cu pielea spongioasă. Mi-am ridicat privirea cu genele bâltind

în sânge şi am văzut că bărbatul în cămaşă cu guler alb şi pantaloni negri ţinea într-o mână un pistol cu ţeava argintie, iar în cealaltă o legitimaţie de poliţist. Urla cuvintele de parcă nu mai ştia ce înseamnă să vorbeşti normal. Spunea ceva de genul: familia mea, maşina mea, comisar de poliţie, o să arzi în iad, o să te distrug, o să mori în chinuri...

Văzând că nu am nimic de spus pe această temă, mi-a fluturat arma în faţă şi a urlat la băiat spunându-i să-mi ia geanta şi să i-o arunce lui. Albastru-electric ca tot ce îmi aparţinea, împodobită cu paiete verzi şi negre, geanta a strălucit ca pielea nouă a unui şarpe atunci când s-a rostogolit în aer spre poliţist. Bărbatul a prins-o neîndemânatic, a deschis-o, s-a uitat înăuntru şi a lăsat-o să cadă grămadă, scoţând un geamăt involuntar.

Nimeni nu mai ţipa. Se auzea doar ticăitul sacadat al motorului, care umplea întunericul fierbinte al tunelului. M-am aplecat să văd ce obiect din geanta mea reuşise să potolească urletele care îmi perforaseră creierul şi să aştearnă în locul lor acest binecuvântat repaus.

Obiectele din geantă se împrăştiaseră pe şosea. Un carnet de şofer mă informa că numele meu era, într-adevăr, Peacock – un blestem aruncat asupra mea de nişte părinţi cu un simţ ornitologic limitat. Un ruj, un absorbant, un set de chei, un portofel. Un săculeţ din plastic cu ceva pudră gălbuie. Un deget de om, încă însângerat şi cald, înfăşurat într-o batistă din bumbac, având pielea ferfeniţită acolo unde fusese tăiat.

Mi-am ridicat ochii şi am văzut chipul îngrozit al poliţistului, care mă privea.

— Fir-ar să fie! am spus eu cu voce abrazivă.

Mi-am scos pe rând mănuşile de mătase înnegrite de sânge şi mi-am întins către el încheieturile dezgolite ca să-mi prindă cătuşele.

— Mai bine mă arestaţi.

Problema cu mutatul într-un corp nou este că nu prea ştii pe unde a umblat.

Capitolul 8

Am estimat că voi ajunge la jumătatea distanţei către Edirne înainte de apus. Razele încă fierbinţi ale soarelui aprindeau asfaltul din faţa mea dându-i o nuanţă rozalie. Dacă închideam geamurile maşinii chiar şi pentru câteva minute, izul de maşină închiriată – odorizant şi mirosul chimic de curat – se instala din nou înăuntru. La radio se transmitea un reportaj despre consecinţele economice ale Primăverii Arabe, urmat apoi de melodii despre iubiri pierdute, iubiri recâştigate, inimi frânte şi inimi crescute la loc. Maşinile care veneau dinspre vest aveau farurile aprinse şi, înainte ca soarele să atingă linia orizontului, norii negri îl înghiţiseră în întregime.

Cum ziua începea să se destrame, am tras la o benzinărie şi am parcat maşina între petele mari şi albe de lumină lăsate de două lămpi cu halogen. Benzinăria promitea fast food, benzină, jocuri şi distracţie. Mi-am cumpărat *pide,* o cafea şi o ciocolată care conţinea nici mai mult, nici mai puţin de trei stafide şi m-am aşezat la fereastră privindu-mi expresia reflectată în geam. Nu-mi plăcea chipul care-mi întorcea privirea. Semăna cu cel al unei persoane lipsite de scrupule.

Otoyol 3 era o autostradă aglomerată în cele mai fericite cazuri şi, deşi indicatoarele îţi promiteau că vei ajunge în Erdine mergând spre vest, puteau la fel de bine să te direcţioneze către Belgrad, Budapesta sau Viena. Era o autostradă pentru şoferii de tir plictisiţi, pentru care podul măreţ care lega Asia de Europa traversând golful nu era nici mai mult, nici mai puţin decât un drum cu ambuteiaje, iar Hagia Sofia de pe ţărmul Cornului de Aur, nimic mai mult decât un reper mental care îi anunţa „Doar zece ore şi ajungeţi acasă…”

Familii de şase persoane înghesuite în maşini cu cinci locuri ţâşneau prin benzinărie ca prizonierii eliberaţi din celule. Părinţii şi o bunică tristă, care insistase să vină şi

ea, zoreau în timp ce copiii ţipau entuziasmaţi, cu ochii larg deschişi în faţa irezistibilei revelaţii că ceea ce îşi doriseră întreaga viaţă erau o puşcă din plastic cu apă şi un binoclu x2.

Trebuia să scap de maşină numaidecât.

Mă întrebam când luase această decizie chipul care se reflecta în geamul ferestrei.

Probabil cam tot atunci când se hotărâse să nu înghită o otravă cu efect lent, dar fatal.

Posibil chiar în momentul când a primit mesajul pe telefonul încă nefolosit: *Circe.*

În momentul în care îşi dăduse seama că nu este singur.

Un bărbat m-a întrebat dacă am un ceas.

Nu aveam.

Mergeam la Edirne?

Nu.

Eram în regulă? Arătam… diferit.

Eram bine. Doar nişte probleme personale.

Lumea întotdeauna respectă bărbaţii care se confruntă cu probleme personale.

M-a lăsat în pace.

În semiobscuritatea parcării, doi îndrăgostiţi ţipau unul la celălalt. Amorul lor înfloritor fusese distrus de trauma încercării de a descifra o hartă pe întuneric. M-am întors la maşină, am dat drumul tare la radio, am lăsat geamurile în jos ca să mă răcoresc şi am pornit spre nord, către Edirne.

Capitolul 9

Întotdeauna mi-a plăcut Edirne. Cândva intens frecventat de regi şi de prinţi, oraşul a decăzut deplorabil în ultimele decenii. Arăta ponosit, la fel ca un bătrân care ştie că găurile din pulover nu sunt ceva ruşinos, ci un semn al mândriei cumpătate. Iarna, zăpada fleşcăită din canalele de pe marginea şoselelor cu două sensuri devenea cenuşie, iar vara, băieţi şi bărbaţi se adunau aici să concureze în turneul anual de luptă corp la corp – fese lucind în soare, trupuri strălucitoare unse cu uleiuri, mâini încleştate pe spatele musculos şi arcuit al adversarilor în timp ce se rostogoleau în nisip. N-am fost niciodată tentată să particip, nici măcar în trupul campionilor. Mai mult ca sigur oraşului îi lipsea acel „vino-încoace" al Istanbulului. Singurele atracţii erau moscheea cu o cupolă argintie construită de un atare sultan Selim înnebunit după marmură, şi spitalul cu o arhitectură frumoasă, fondat de un Baiazid căruia îi făcea plăcere să cucerească, dar şi să se căiască. Dincolo de toate acestea, oraşul se distingea prin integritatea mândră a menirii sale, care îi invita pe vizitatori să-şi amintească faptul că Edirne nu trebuia să fie strălucitor ca să fie măreţ.

—×—

Mi-am parcat maşina lângă o fântână decorată cu structuri mari metalice reprezentând floarea-soarelui. Am scos genţile din portbagaj, mi-am băgat în buzunar o sută de lire şi unul dintre paşapoarte, mi-am prins de încheietura mâinii drepte una dintre cătuşe şi am pus cheia în buzunarul interior al gecii. Apoi mi-am tras mâneca pentru a ascunde metalul, mi-am luat genţile la spinare şi am pornit prin noaptea liniştită a oraşului Edirne.

Lămpile cu vapori de sodiu ieşeau din ziduri acolo unde odată arseseră torţe. Becurile lor rozalii erau prinse în cârlige vechi de fier. Blocurile de tip Magnolia stăteau

ascunse printre vile decorate, construite în secolul al XIX-lea şi transformate acum în apartamente pentru familii numeroase, din ale căror balcoane răzbătea lumina gri-albastră a televizoarelor. O pisică a mieunat ascuţit din spatele unei culmi cu rufe. Un autobuz în viteză a claxonat isteric un motociclist neatent. Proprietarul unui restaurant îşi lua la revedere de la clienţii lui favoriţi, care porneau spre casă împleticindu-se în noapte.

M-am îndreptat către zidurile luminate în alb ale moscheii Selimiye, pentru că acolo unde sunt monumente măreţe înălţate cu costuri regeşti, sunt şi hoteluri.

—×—

Recepţionera moţăia uitându-se la un serial de televiziune despre doi fraţi gemeni interpretaţi de acelaşi actor. În scena finală, cei doi stăteau pe un deal strângându-şi mâna. În partea stângă, văzduhul era întunecat şi opresiv, în partea dreaptă, aerul era proaspăt şi cerul însorit. Acolo unde li se uneau mâinile, o linie brăzda cerul şi pământul, rupând imaginea în două. Pe ecran a apărut genericul, iar recepţionera a tresărit. Mi-am aşezat paşaportul canadian pe masă şi am spus:

— O cameră.

Femeia a citit cu atenţie numele din paşaport, străduindu-se să nu-i scape nicio silabă.

— Nathan Coyle?

— Eu sunt.

Toată lumea adoră canadienii.

Hotelul avea în total trei etaje, iar clădirea fusese cândva din lemn. Acum era o combinaţie de cărămidă şi lemnărie. Punea la dispoziţie doar douăsprezece camere de oaspeţi, dintre care nouă erau neocupate, iar holurile erau scufundate în linişte.

O tânără cu pungi sub ochi, cu bărbia ascuţită şi părul negru drept care îi ajungea până la mijloc m-a condus în cameră. Un pat dublu acoperea o mare parte din podeaua îngustă, iar tavanul era înclinat. Fereastra dădea într-un balcon nu mai lat de cinci centimetri. Caloriferul era aşezat sub o etajeră de lemn pe care se afla un televizor

mic. Baia, atât de mică încât îi puteam atinge cei patru pereţi dacă stăteam în mijloc şi îmi întindeam braţele, mirosea uşor a lămâie şi a produse de toaletă. Fata, care aştepta lângă uşă, m-a întrebat cu accent puternic englezesc:

— E în regulă?

— E perfect, i-am răspuns. Poţi să-mi arăţi cum se foloseşte asta?

Am fluturat spre ea telecomanda televizorului. Abia s-a abţinut să nu-şi dea ochii peste cap.

Am afişat un zâmbet larg de îndoială şi confuzie nord-americană. Fata şi-a întins mâna să ia telecomanda, iar în acel moment m-am aplecat în spate şi am prins cealaltă parte a cătuşelor de ţeava caloriferului, care era fixată în perete. Sunetul produs a făcut-o să-şi ridice privirea spre mine, şi atunci i-am prins degetele cu mâna stângă, strângând telecomanda, şi am sărit.

Degetele mi-au zvâcnit.

Televizorul s-a aprins.

Un prezentator de ştiri râdea la o glumă pe care nu o prinsesem şi care era acum pe veci pierdută în undele electromagnetice. O hartă meteorologică i-a apărut prezentatorului în spate şi, ca şi cum ar fi vrut să confirme că nimic nu putea fi la fel de minunat ca vremea, a râs din nou la cerul cenuşiu şi la rafalele de ploaie.

Bărbatul din faţa mea, pe care un sfert dintre paşapoartele deţinute îl identifica drept Nathan Coyle, cetăţean canadian şi băiat de treabă, se clătina sprijinit într-un genunchi. Cătuşele se loveau de calorifer zăngănind, în timp ce bărbatul încerca să se ridice. S-a întors dezorientat şi s-a uitat uimit la cătuşele care îl ţineau imobilizat.

Îl priveam. Răsuflarea – acel suflu precipitat al omului confuz şi contrariat de o întâmplare neaşteptată – i se domolea. Nările i se umflau. Am numărat cele două-trei guri adânci de aer pe care le-a tras în piept pentru ca apoi să-şi vină în fire: trupul încordat, capul ridicat, respiraţia sub control.

— Salut! am zis eu.

Strângea din buze şi mă privea de jos. Mi s-a părut că mă vede nu pe mine, fata de la hotel, ci pe mine, sinele meu, şi am simţit că mi se taie răsuflarea.

Stătea ghemuit pe podea şi mă privea fără să spună un cuvânt. Braţul drept îi era pe jumătate tras la spate, împotrivindu-se forţei cătuşelor. Mă plimbam în jurul lui păstrând distanţa, astfel încât să nu mă poată atinge şi i-am spus:

— O să mănânci otravă.

De partea cealaltă, niciun cuvânt.

— Două întrebări te ţin în viaţă. Prima: Cu cine lucrezi şi vor continua ei să mă vâneze? Presupun că da. Oamenii ca tine întotdeauna fac asta. A doua: De ce ai ucis-o pe Josephine Cebula?

Mă privea ca o pisică rănită şi nu zicea nimic.

Trupul meu stătuse prea mult în picioare în acea zi, iar oboseala mi se aşezase ca o povară pe şira spinării. Simţeam în gură izul fumului de ţigară, iar sutienul, încheiat prea strâns la spate, mă jena. Îmi făcusem recent gaura din urechea stângă, iar lobul îmi pulsa din cauza puroiului care se acumula încet.

— O să mănânci otravă, am spus eu, fără să mă adresez cuiva anume. Nu vreau decât nişte răspunsuri.

Din nou tăcere.

— Relaţia asta o să fie dificilă pentru amândoi, am zis.

Apoi am adăugat:

— Buzunarul stâng.

Bărbatul a ridicat din sprâncene. Şi-a dus instinctiv mâna liberă către buzunarul stâng, apoi a ezitat şi, înainte să mai facă vreo mişcare, m-am aplecat şi l-am prins de degete.

M-am transferat.

Fata cu sutienul strâns atât de optimist s-a împleticit. Mi-am băgat mâna în buzunarul gecii, am scos cheile şi am desfăcut cătuşele, iar atunci când tânăra a înaintat dezorientată m-am ridicat, am prins-o de braţ şi i-am zis:

— Vă simţiţi bine, domnişoară? Aţi ameţit.

E incredibil cât de dispusă e mintea umană să creadă în ceea ce n-o sperie.

— Poate ar trebui să vă aşezaţi.

Capitolul 11

Primul meu transfer.

Aveam treizeci şi trei de ani.

Bărbatul avea probabil sub treizeci de ani, dar îi simţeam trupul mult mai în vârstă. Nori albi de celule moarte i se ridicau de pe piele atunci când se scărpina, iar sub unghiile galbene şi crăpate îi rămâneau coji mari de piele moartă. Părul începea să-i încărunţească, iar pe faţa plină de cicatrice, barba îi creştea doar pe porţiuni. Atunci când m-a bătut până mi-am dat ultima suflare, a făcut-o doar pentru că avea nevoie de bani ca să-şi umple stomacul, care-i era atât de gol

stomacul meu era atât de gol,

cum aveam să descopăr după ce am sărit.

Nu voiam să-l ating din moment ce tocmai mă omorâse. Dar nu voiam să mor fără nimeni alături, aşa că, în timp ce vederea mi se umplea de sânge ca un pahar în care torni vin, am întins mâna şi l-am prins de umăr tocmai în momentul în care îmi smulgea geanta prinsă în jurul taliei. În acea clipă am devenit el, la timp ca să mă privesc murind.

Capitolul 11

Stăteam trează într-o cameră de hotel la 3.00 dimineaţa.

Lumina era încă aprinsă.

Nimic la televizor.

Trupul ăsta are nevoie de somn.

Eu am nevoie de somn.

Dar nu pot să dorm.

Creierul nu vrea să se oprească, gândurile nu mai contenesc.

La 9.40, o femeie numită Josephine Cebula pleca din camera ei de hotel de undeva din Istanbul şi se îndrepta către ţărm. Cu trei zile înainte îşi făcuse doi noi prieteni, iar ei o invitaseră să li se alăture şi se oferiseră s-o înveţe să pescuiască de pe podul Galata.

„Sunt prea frumoasă ca să pescuiesc”, îşi spusese mintea care locuia în trupul lui Josephine Cebula. „Sigur nu vreţi să mă preschimb în cineva mai potrivit?”

Însă buzele mele tinere şi roşii au răspuns că mi-ar plăcea să pescuiesc. Întotdeauna am vrut să învăţ.

Până la miezul zilei mi-am dat seama că cineva mă urmărea, iar la 12.20 o luam la sănătoasa, bucuroasă că pantofii mei aveau talpa joasă. Alergam către mulţimile adunate în staţia de metrou Taksim, căutam cea mai bună scăpare, atingeam cu degetele diverse trupuri în căutarea unei soluţii să ies. Apoi m-am împiedicat de o femeie cu gleznele umflate şi gura mirosindu-i a nucă de cocos, iar în acel moment urmăritorul meu a tras din spate şi am simţit glonţul cum îmi sfâşie pulpa, am simţit cum carnea explodează în afară, cum îmi plesnesc arterele, mi-am văzut sângele împrăştiat pe cimentul din faţă. Atunci când am închis ochii de durere şi am deschis gura să ţip, degetele mi s-au prins de cele ale unui străin şi astfel am fugit lăsând-o pe Josephine Cebula să moară.

Şi apoi,

inexplicabil,

bărbatul acela a omorât-o pe Josephine.

Ea era prăbuşită, iar eu dispărusem, însă asasinul i-a tras două gloanţe în piept. A omorât-o, chiar dacă venise acolo după mine.

De ce ar face cineva aşa ceva?

Eram într-o cameră de hotel şi se făcuse 3.00 dimineaţa. Mă durea piciorul stâng, deşi nu aveam nicio rană şi nu se observa nimic care să justifice durerea.

Aveam lângă mine dosarul din geanta letală de voiaj a lui Nathan Coyle.

Am aruncat un ochi prin el când i-am furat maşina, iar acum, când noaptea se târa către zori, i-am înşirat conţinutul pe pat şi l-am răsfoit din nou. Aveam în faţa ochilor multiplele feţe care-mi aparţinuseră în decursul existenţei. Un singur nume stătea scris pe dosar: Kepler.

Un nume la fel de bun ca oricare altul.

Capitolul 12

Am predat cheile camerei de hotel din Edirne la 7.00 dimineaţa. Micul dejun fusese adus de la o brutărie din apropiere, care oferea croasanţi fierbinţi, gem de cireşe şi cea mai bună cafea pe care am băut-o de când sunt în acest corp. Cu genţile pe umăr şi cu şapca trasă adânc pe ochi, am pornit în căutarea primului autobuz spre Kapikule, şi de acolo afară din această ţară. Având în vedere că mă aflam în trupul unui criminal, nu vedeam niciun motiv să mai zăbovesc.

Ce ciudat mi se părea să nu fiu vinovată de nicio crimă, iar cel vânat să fie trupul meu.

Gândul la asta m-a făcut să zâmbesc tot drumul până la casa de bilete.

—×—

În scurta cursă spre Kapikule erau unsprezece călători, ceea ce era numai bine ţinând cont că autobuzul nu era altceva decât un MPV adaptat, cu un afiş lipit pe geamul din faţă, pe care scria: KAPIKULE. ACCEPTĂM LEVA SAU LIRE. NU DĂM REST.

Un bărbat în vârstă şi mama lui stăteau pe cele două locuri din spatele meu şi se contraziceau.

— Nu vreau, spunea femeia.

— Mamă...

— Nu vreau şi cu asta, basta!

— Ba o să vrei, mamă, n-ai încotro. Am mai avut discuţia asta. În joc e viitorul tău, dar şi al meu, aşa că ne ducem şi o să accepţi. Punct.

— Dar nu vreau! a răspuns femeia, iar din glas puteai deduce că stă să plângă.

Conversaţia a durat în maniera asta tot drumul până la destinaţie şi fără îndoială şi după.

Kapikule era o non-destinaţie la graniţa către nicăieri. Nu cu mult timp în urmă aş fi evitat acest loc şi aş fi luat trenul direct din gara centrală din Edirne. Dar vremurile

se schimbaseră, liniile erau suspendate din lipsa banilor, iar terminalele cădeau în paragină, părăsite de oamenii care dispăruseră odată cu locurile de muncă.

Gara era o construcţie cu două etaje, luminată în alb fluorescent şi fără nimic special care să merite atenţie. Într-o altă ţară ar fi fost o clădire comercială deprimantă, cu magazine sortite falimentului, sau o afacere rezidenţială bine intenţionată, al cărei scop fusese viciat de proprietari dubioşi, interesaţi să o vândă către MegaMart International. În realitate însă, clădirea nu se afla în niciuna dintre cele două ipostaze.

Vânzătorul de la casa de bilete stătea cu bărbia sprijinită în palmă. Avea şapca trasă pe ochi, iar când şi-a ridicat privirea spre banii pe care îi aşezasem pe tejgheaua de oţel din faţa lui, am fost impresionată să constat că aveam în faţa ochilor ultimul exemplar uman care considera că mustaţa Hitler-Chaplin era ultimul răcnet în materie de cum să-ţi razi părul de pe faţă.

I-am întins banii şi paşaportul turcesc. Le-a privit aşa cum analizează un doctor un picior tăiat, aşteptând să vadă dacă totuşi mai există ataşat de el şi un trup.

— Unde mergeţi? m-a întrebat el.

— La Belgrad, i-am răspuns.

Oftatul adânc al bărbatului atunci când mi-a luat banii, ignorând însă paşaportul, era reacţia specifică omului conştient că se află la dispoziţia ta. Da, era la dispoziţia ta şi trebuia să te servească, dar, fir-ar să fie, un om de treabă ar fi plecat şi l-ar fi lăsat să se odihnească, în loc să-i tulbure liniştea cu biletul lui.

— Aveţi tren abia diseară, a mormăit bărbatul împingându-mi pe tejghea hârtiile mele amărâte. Va trebui să mai pierdeţi timpul pe-aici.

— E vreun loc interesant de văzut în Kapikule?

Privirea pe care mi-a aruncat-o ar fi putut îmblânzi o cobră. I-am zâmbit cât de drăguţ am putut, mi-am băgat biletele în paşaport şi i-am zis:

— O să-mi găsesc un loc să trag un pui de somn.

— Să nu dormiţi aici, mi-a spus el cu o voce ca un lătrat.

Sunteţi pe proprietatea gării.

— Desigur, aşa e. Ce tâmpit sunt!

—×—

Mă feream să aştept într-un loc prea populat.

S-ar putea ca poliţia să-mi fi găsit deja amprentele sau vreun fir de păr căzut atunci când am fugit, sau semnele vreunei greşeli pe care nu ştiam că am făcut-o, iar acum poliţiştii mergeau pe urmele mele. Poate că ei – marele necunoscut „ei” – au urmărit înregistrările camerelor de supravegheat din momentul în care Josephine Cebula a căzut pe scările staţiei Taksim, înapoi până în momentul în care o maşină închiriată a intrat în parcarea subterană a unui hotel. Şi dacă poliţiştii chiar ştiu cu ce se mănâncă meseria lor, au emis deja o alertă de localizare a maşinii închiriate, care se odihnea acum în umbra unui chiparos, peste drum de o fântână unde creşteau tulpini metalice de floarea-soarelui.

Sau poate că nu.

Poate că poliţia era total derutată.

Cine eram eu să mă pronunţ?

—×—

M-am adăpostit într-o bisericuţă din piatră de culoare trandafirie, aşezată pe malul unui râu. Eram în Turcia, dar lanurile nisipoase şi frumos parcelate de dincolo de apă, de pe care culturile fuseseră recoltate, iar pământul fusese deja arat pentru însămânţarea din anul ce urma, se aflau în Grecia. Un pas şi puteam fi acolo. O idee m-a fulgerat instantaneu – mi-aş trece rapid o lamă de cuţit peste vene şi aş fugi în trupul unui fermier grec cu respiraţie grea de usturoi şi încălţări ponosite de atâta nisip.

Un preot cu barbă stufoasă şi neagră s-a apropiat de mine. Stăteam în cea mai îndepărtată strană, cu picioarele încrucişate pe o bancă de piatră. Mi s-a adresat mai întâi în greacă, o limbă la care nu fusesem niciodată bună, iar când mi-a auzit accentul, şi-a ridicat mirat sprâncenele şi a continuat conversaţia în turcă.

— Biserica a fost fondată de Constanţiu I. Călătorea prin imperiu şi a ajuns în acest loc, şi a băut apă din râu. În

acea noapte, Fecioara Maria i-a apărut împăratului în vis. Maica Domnului i-a spălat mâinile şi picioarele şi i-a udat buzele cu apa din râu. Când s-a trezit a fost atât de zdruncinat de vis, încât a ordonat să se construiască aici o mănăstire. Era un loc înfloritor: pelerinii veneau să-şi spele picioarele în râu şi să o viseze pe Fecioară. Apoi au venit otomanii şi au distrus totul, mai puţin biserica în care stai azi. Aflat la vânătoare, sultanul Selim Cel Necruţător a poposit în acest loc. S-a aşezat pentru odihnă pe malul râului şi a avut acelaşi vis ca predecesorul lui, Constanţiu. Când s-a trezit, şi-a spălat mâinile şi picioarele în valuri şi a declarat râul binecuvântat, şi a spus că e o crimă să ridici braţul împotriva acestor ziduri. A lăsat asta.

Preotul şi-a trecut mâna peste peretele bisericii, atingând urmele abia vizibile ale unui mesaj scris cu litere aurite, care acoperea aproape un metru din porţiunea de zid cea mai apropiată de altar.

— *Turaua* sultanului, emblema puterii lui, pentru ca oricine s-ar fi ridicat împotriva zidurilor acestei biserici să fie adus înăuntru şi să i se arate cuvintele stăpânului său. El a salvat biserica asta, însă pelerinii n-au mai venit aici niciodată.

Am dat uşor din cap ca un om deschis faţă de religie, în timp ce ochii îmi fugeau de la semnătura sultanului la zâmbetul trist al Fecioarei Maria de deasupra. Am întrebat dacă aş putea să merg la râu să văd dacă apa îmi putea spăla păcatele.

Preotul s-a holbat la mine îngrozit.

Bineînţeles că nu puteam. Râul e binecuvântat!

Capitolul 13

Trupul lui Nathan Coyle.

Dacă stau bine să mă gândesc, nu e chiar genul meu. Muşchii de sub braţe şi cei ai spatelui sunt puţin cam prea lucraţi la sală, întreţinuţi de ridicatul şi de susţinutul greutăţilor fără vreun scop evident. Anii de alergare mi-au întărit sistemul cardiovascular, însă genunchiul stâng mă doare de la prea mult stat pe loc, iar durerea creşte constant până îmi întind piciorul, după care se disipează. Sunt un pic hipermetrop – fără îndoială văd excelent la distanţă, dar ca să discern bine obiectele aflate în apropiere, tind să mijesc ochii. N-am găsit lentile de contact sau ochelari în genţile aduse cu mine. Poate că intenţiona să se ducă la un optician. Cel mai probabil însă nici nu-şi dăduse seama că nu era în regulă să-şi mijească ochii, având în vedere că îi lipsea termenul de comparaţie.

—×—

Aveam în poală dosarul pe care scria „Kepler”.

Banca din metal de pe peronul gării din Kapikule era rece şi tare. Vântul bătea dinspre est, iar în aer mirosea a ploaie. Trenul spre Belgrad avea douăzeci de minute întârziere.

Nu vreau să ajung musai la Belgrad. Scopul meu este să ies din Turcia, departe de poliţia care îmi adulmecă urmele. Dar paşapoartele lui Coyle sunt unul nord-american şi două nord-europene. În plus am un mesaj pe telefon care spune „Circe”, iar în geantă am o trusă cu obiecte letale. Ar fi simplu să ucid trupul în care sunt şi să merg mai departe, însă îmi amintesc senzaţia glonţului străpungându-mi piciorul. Chiar dacă eu am fugit şi Josephine a murit, totuşi criminalul mă voia pe mine.

Fotografiile şi documentele din dosarul pe care îl ţineam în poală erau ordonate cronologic. Introducerea scuza faptul că nu existau alte informaţii despre entitatea Kepler în afară de acele câteva pagini cu vieţi furate şi timp

pierdut. Nicio notă de subsol, niciun apendice şi niciun filigran care să sugereze cine era autorul.

Am dat paginile dosarului una câte una: notiţe, fotografii lucioase şi rigide, feţe şi nume pe care abia mi le mai aminteam. În cele din urmă am ajuns la cea mai recentă fotografie – cea cu mine. Josephine Cebula.

O copie a paşaportului ei polonez, pe care îl găsisem în mâinile proxenetului din Frankfurt. Chipul lui Josephine – trist şi fără machiaj – era aspru şi lipsit de strălucire, dar nu mai puţin decât chipul care mă salutase dimineaţa în oglindă.

Faţa ei pe jumătate întoarsă se profila într-o fotografie făcută în grabă la un colţ de stradă – clipa fusese imortalizată, îngheţată, abandonată.

Cazierul ei de când fusese arestată prima oară şi eliberată după nouă ore. Purta o geacă scurtă de piele, care îi lăsa buricul la vedere, o fustă care abia îi acoperea fundul, iar sub ochiul drept avea o vânătaie.

Biletul de avion pe care l-am folosit când am zburat de la Frankfurt la Kiev, gata pentru o călătorie fără griji prin Peninsula Crimeea. Am zburat la clasa business, îmbrăcată în haine noi şi vesele, iar când stewardesa mi-a turnat whisky-ul în pahar am simţit un neastâmpăr şi mi-am dat seama că Josephine era fumătoare, iar eu îi neglijasem nevoile. Am înjurat tot drumul, iar când am aterizat la Kiev mi-am cumpărat o cutie de plasturi cu nicotină şi am jurat că până o să-i restitui trupul o să fie curată dacă nu psihic, măcar fiziologic.

O fotografie cu mine ieşind din hotelul din Pera. Soarele îmi lumina faţa, iar în mână îmi ţineam telefonul, căci eram tânără, bogată şi frumoasă, iar dacă aceste calităţi folosesc la ceva, atunci ele te ajută să-ţi faci prieteni repede şi fără efort. Îmi amintesc acea zi, strălucirea soarelui, rochia. Se întâmpla cu trei zile înainte să mă prăbuşesc pe scările din staţia Taksim, împuşcată de un străin. Timp de trei zile mi-au observat fiecare mişcare până au decis că venise momentul să mă ucidă.

Unghiile îmi străpungeau podul palmei şi le-am lăsat să

mi-l străpungă. Puţin sânge în clipa asta n-o să fie în totalitate de prisos.

Am dat paginile la consemnările despre Josephine. O mamă violentă care jura că-şi iubeşte fiica şi plângea pe umărul ei de fiecare dată când era eliberată din închisoare. Un iubit care i-a spus că e în regulă dacă se culcă cu prietenii lui; de fapt, avea nevoie de bani să achite toate lucrurile drăguţe pe care i le cumpărase. Un zbor spre Frankfurt, departe de toate, cu treizeci şi doi de euro în buzunar. Autorul nu avea nicio îndoială că fata voia o viaţă mai bună, o viaţă liniştită. Dar se pare că Josephine nu-şi putea permite un asemenea trai până ce entitatea cunoscută sub numele Kepler n-a venit să-i ofere bani ca să ucidă.

M-am oprit din citit.

O listă cu cei morţi. Doctor Tortsen Ulk, înecat în propria toaletă. Magda Müller, înjunghiată mortal în bucătărie de un străin, în timp ce fetele ei dormeau la etaj. James Richter şi Elsbet Horn găsiţi unul în braţele celuilalt cu ochii scoşi şi cu organele împrăştiate pe podeaua cabinei bărcii cu care se plimbau în sus pe Rin. Deşi poliţia n-a făcut niciodată o legătură între asasinate – se plângea autorul raportului – noi am făcut-o pentru că aceste victime erau dintre oamenii noştri şi fuseseră ucise de Josephine la ordinul lui Kepler.

Am citit rândurile o dată şi, nefiind sigură dacă am înţeles, le-am citit din nou.

Cuvintele erau aceleaşi şi nimic mai mult decât nişte minciuni.

—×—

Trenul spre Belgrad a scos un sunet ascuţit ca o soacră cu gâtlej din metal. Scântei albe au ieşit de sub roţile trenului atunci când locomotiva a oprit în Kapikule. Dincolo de jaluzelele cuşetelor era încă lumină. Ici-colo, uşile portocalii şi grele ale trenului s-au deschis în afară, dând la iveală scările din metal. Trenul fusese cândva vopsit în portocaliu şi albastru – cele mai bune trenuri ale Companiei Feroviare Bulgare. Acele culori dispăruseră

acum mult timp, ascunse sub straturile de graffiti – mândria companiei de transport era acoperită de teribilismul puştilor care bântuiau terminalele la ambele capete ale liniei. Am simţit miros de urină de la toaleta din faţa uşii şi am auzit zgomotul pompei de presiune – un pasager comisese infracţiunea supremă: folosise toaleta cât trenul era încă în gară. M-am întors să-mi găsesc cuşeta.

Era un compartiment de şase persoane, iar patru cuşete erau deja ocupate. Un cuplu şi fiul lor, un băiat aflat la vârsta adolescenţei, ocupau trei paturi; în celălalt stătea un bărbat în vârstă. Mesteca ceva ca o iarbă, mişcându-şi fălcile la fel de circular ca o cămilă, şi citea întins pe spate o revistă despre maşini vechi şi călătorii prin est. Familia a improvizat un festin, iar cei trei îşi treceau mâncarea unul altuia, în paturile suprapuse pe care le ocupau. Ouă fierte tari, felii de şuncă, bucăţi de brânză de capră, pâine cu coaja tare din care zburau pe podea aşchii aurii. De fiecare dată când cuţitul străpungea crusta cu un pârâit, bătrânul tresărea ca şi cum lama ar fi trecut prin os.

M-am urcat în patul de sus, iar trenul s-a pus în mişcare cu o hurducătură. Mi-am aşezat geanta cu haine la cap, iar pe cea cu arme la picioare şi m-am întins încercând să-mi adun gândurile. Pat din metal dedesubt, tavan din plastic deasupra, iar spaţiul dintre ele abia dacă era cât un mormânt.

N-a venit nimeni să ne controleze paşapoartele.

Capitolul 14

Există multe modalităţi să prinzi o fantomă care se află în trupul persoanei iubite. Orice „chiriaş” bine informat poate răspunde întrebărilor elementare – nume, vârstă, numele tatălui, numele mamei, universitatea –, însă nu e nevoie decât de câteva minute ca să fii analizat mai în detaliu.

Primul loc în care ai locuit după ce ai plecat din casa părinţilor?

Cum se numea învăţătoarea ta?

Prima fată pe care ai sărutat-o.

Sau – preferata mea – ştii să cânţi la vioară?

Desigur, cea mai tare parte legată de întrebarea asta e când fantoma, uşurată că e întrebată ceva la care poate răspunde bine, se ridică în picioare şi interpretează rapid cinci cântece preferate în sol major, pentru ca, imediat după ultima notă, să fie informată că proprietara de drept a acelui trup nu pusese în viaţa ei mâna pe o vioară.

—×—

Când am făcut primul meu transfer într-un alt trup, la prima întrebare care mi s-a pus, am răspuns greşit.

Eram un ucigaş hămesit, iar străjerul care m-a imobilizat pe podeaua turnului de pază voia să ştie cum mă cheamă.

Aşa că i-am spus.

— Nu numele *victimei,* a spus el gutural. Nu numele sărmanei fiinţe pe care ai ucis-o. Vreau să aud cum te cheamă *pe tine.*

Bătusem o persoană pe care nu o cunoşteam până şi-a dat ultima suflare, iar acea persoană eram eu.

Eram un criminal prins cu mâinile pătate de sânge.

— Cum *te* cheamă?

Eram un tânăr suferind de ihtioză. Bastonul străjerului îmi apăsa cu toată forţa pe ceafă şi simţeam greutatea genunchiului care îmi strivea coloana. Aveam două coaste rupte şi un ochi umflat, cu care nu aveam să mai văd bine

niciodată. Şi, la fel ca bărbatul care mă bătea, şi eu eram curioasă să aflu răspunsul la acea întrebare spinoasă.

— Cum te cheamă, nenorocitule? Criminalule, canalie, derbedeu mincinos. Cum te cheamă?

Când m-au aruncat în închisoarea Newgate[2], în cele mai sălbatice dintre celule, unde mergeau adunăturile de rând, cincizeci într-o cameră – din care până dimineaţa rămâneau patruzeci şi şapte plus trei saci cu carne – am izbucnit în acel râs isteric specific minţilor prea zdruncinate ca să-şi dea seama că, de fapt, ar trebui să plângă. Când judecătorul m-a condamnat la moarte prin spânzurare, genunchii mi s-au înmuiat, dar chipul îmi era lipsit de expresie, iar sufletul calm. Atunci când Jerome Grasu', regele fundăturilor din Newgate, a vrut să pună el în aplicare pedeapsa şi şi-a înfipt labele mari şi umede în beregata mea, n-am opus rezistenţă. N-am încercat nicio schemă, n-am scos niciun sunet, dar mi-am încredinţat sufletul Satanei, unde, se pare, nu avea altă alternativă decât să meargă.

Totuşi, se pare că nu voiam să mor, astfel că, în timp ce Jerome Grasu' îl ucidea pe ucigaşul care m-a ucis pe mine,

inevitabil, după ce am analizat mai bine situaţia,

l-am privit în faţă pe asasinul meu cu ochii lui Jerome Grasu' şi am uitat să-l mai strâng de beregată.

Asasinul meu a căzut în genunchi, căutând disperat aer, cu faţa roşie şi ochii ieşiţi din orbite. Câţiva s-au bulucit în jurul nostru, îngrămădindu-se unul într-altul cu trupurile lor transpirate, iar una dintre voci a spus:

— De ce n-ai dus treaba până la capăt, Jerome? De ce-l laşi să scape?

Nu puteam să articulez niciun cuvânt.

— Îl termin eu, Jerome! a zis unul dintre cei adunaţi – un tâlhar cu gura deformată, însemnat cu fierul pe braţ, care voia cu disperare să-l impresioneze pe regele beciului, pe

[2] Închisoare vestită din Londra, construită de regele Henric al II-lea în 1188, a funcţionat timp de peste 700 de ani, până în 1902, şi a fost demolată în 1904. Pe locul fostei închisori se află acum Curtea Penală Centrală.

stăpânul puşcăriaşilor.

Tăcerea mea a fost luată drept consimţământ. Cu un zbieret de satisfacţie, deţinutul şi-a făcu animat loc prin mulţime şi a înfipt coada unei linguri în orbita ucigaşului meu.

Capitolul 15

Vagon de dormit este o denumire improprie.

Ar fi mai potrivit să i se spună vagon de trezire într-un tren de noapte.

Schimbatul locomotivelor şi zgomotul de du-te-vino al trecerii vagoanelor de pe o linie pe alta în întunericul gărilor, au făcut din drumul spre Sofia o hurducătură cu scârţâieli şi pârâituri, în care dinţii clănţăneau, iar capetele se smuceau dintr-o parte într-alta. E imposibil să dormi într-un vagon de dormit, unde somnul e mai degrabă o moţăială spasmodică mai mult sau mai puţin conştientă. Îţi dai seama că nu eşti conştient, că gândurile cu care judeci situaţia nu sunt de fapt gânduri, şi astfel, traversat de o înţelegere aşa profundă a situaţiei tale, adormi pentru a te trezi din nou, fără să-ţi dai seama dacă ai dormit vreun pic.

Am ajuns la Sofia la 4.23 dimineaţa. Nu aş fi ştiut ora dacă pasagerul bătrân din compartimentul nostru nu şi-ar fi potrivit alarma la 4.15 fix. Ceasul i-a sunat ca un avertisment de atac nuclear, iar semnalul a trezit tot compartimentul, făcându-ne inimile să ne tresară în piept. Bătrânul s-a rostogolit din pat îmbrăcat în hainele pe care le purtase cu o zi înainte. Şi-a luat bagajul şi a plecat fără să spună niciun cuvânt. Am tras jaluzelele în timp ce trenul intra în gară. Se mijea de ziuă. Un vehicul lung de cărat bagaje aştepta pe peronul unde nu era ţipenie de om. Mi-am ridicat perna rigidă mai sus şi m-am întors pe partea cealaltă să dorm.

Jaluzelele au rămas trase când ne-am urnit din Sofia. Oraşul cu istoria şi cu oamenii lui, cu poveştile şi cu dramele lui nu îmi trezea niciun interes la 4.23 dimineaţa.

—×—

Sârbii ne-au controlat paşapoartele.

La Kalotina-Zapad mai mulţi controlori odihniţi, cu maxilare încordate, s-au suit în tren, în timp ce membrii

echipelor de control din noaptea precedentă au coborât cu ochii lipiţi, trăgându-şi după ei bagajele spre peronul alăturat, cu destinaţia acasă. Controlorii noi purtau şepci îngrijite, cu calota înaltă, şi vestoane albastre scămoşate. Când trenul a plecat din gară, au început să ciocăne în uşile fiecărui compartiment strigând:

— Biletele şi paşapoartele dumneavoastră!

Biletele şi paşapoartele ne-au fost luate pentru a fi inspectate. Le-am arătat documentul care mă identifica drept cetăţean turc. Îmi învăţasem numele. M-am întins din nou pe pat dorindu-mi să putem deschide geamul mai mult, în timp ce trenul traversa meleagurile bulgare. Nu mă temeam prea tare că aş putea fi prinsă de această parte a graniţei. Indiferent cât de pricepuţi erau poliţiştii turci, mandatele de urmărire internaţională necesită timp.

Câtă vreme mi s-a verificat paşaportul şi mi s-a ştampilat biletul, am răsfoit dosarul Kepler.

Aproape o sută de fotografii şi nume, feţe, capturi foto ale unor imagini vechi surprinse de camerele de supraveghere, mandate de arestare, poze de familie, interviuri şi documente, e-mailuri trimise şi telefoane ascultate. Pe unele dintre feţele din dosar de-abia mi le aduceam aminte; altele mă însoţiseră ani întregi. Iată cerşetorul pe care îl întâlnisem în Chicago şi a cărui faţă, atunci când era bărbierită, dădea la iveală chipul unui puştan. Ca ultim gest al existenţei mele în acel trup, l-am înscris la un curs de catering în Saint Louis, gândindu-mă că erau locuri şi mai rele în care să o iei de la început. Aici era femeia din Sankt Petersburg pe care tovarăşii ei o iubiseră şi o abandonaseră. O întâlnisem pe străzi hoinărind fără bani să se întoarcă acasă şi dorindu-le „Moarte tuturor prietenilor falşi...” Iată-l şi pe avocatul din New Orleans, care mi-a spus odată într-un bar:

— Dacă depune mărturie, o să arunc în aer cazul ăsta. Dar îi e prea frică să vină în instanţă.

— Ce-ai zice dacă l-aş aduce acolo? l-am întrebat eu.

Mai bine de zece ani din viaţa mea aşezaţi cu grijă în ordine cronologică – fiecare săritură, fiecare transfer,

fiecare trup, toate identificate şi susţinute cu documente pentru a fi consultate în viitor, până la ultima pagină, unde se afla Josephine.

Cineva şi-a petrecut ani întregi urmărindu-mă, monitorizându-mi fiecare mişcare în dosare întregi de amnezie, mărturiile unor bărbaţi sau ale unor femei care au pierdut o oră aici, o zi dincolo, sau câteva luni la rând. Era o capodoperă a investigaţiei, un triumf al expertizei judiciare până în punctul în care, fără nicio explicaţie, autorul a decis să mintă cu neruşinare şi să mă eticheteze atât pe mine, cât şi pe gazdele mele drept asasini.

Am smuls câteva poze din dosar.

O femeie stând la fereastra unei cafenele din Viena, cu prăjitura neatinsă şi o ceaşcă de cafea care începea să se răcească.

Un bărbat în cămaşă de spital, a cărui barbă maro-roşcată se revărsa peste pântecul rotund şi lăsat, se uita lung pe fereastră, spre niciunde.

Un adolescent cu părul aranjat în ţepi, atât de înalţi încât ar fi putut ameninţa stratul de ozon, arăta două degete spre cameră în timp ce îşi flutura limba roz plină de belciuge. Cu siguranţă nu era genul meu de băiat, dar poate că, ţinând cont de circumstanţe, prezenţa lui în dosarul meu era până la urmă o întâmplare norocoasă.

Capitolul 16

Mi-am verificat bagajele în timp ce trenul încetinea intrând în gara din Belgrad.

Paşaport, bani, arme, telefon mobil.

Am băgat bateria în telefon şi l-am pornit.

I-a luat ceva vreme să reconfigureze locaţia, dar în cele din urmă a recunoscut în silă că da, eram în Serbia, după care mi-a trimis un mesaj text în care îmi confirma informaţia şi îmi ura şedere plăcută. Am aşteptat. Două mesaje noi. Primul mă anunţa că am un apel pierdut, fără mesaj în căsuţa vocală, număr necunoscut. Al doilea era un mesaj text care îmi transmitea: *SOS Circe.*

Nimic mai mult.

Am stat să mă gândesc o secundă, apoi am oprit din nou telefonul, i-am scos bateria şi le-am pus pe ambele pe fundul genţii.

—×—

Ce-ar fi de spus despre Belgrad?

E un oraş nefast dacă eşti bătrân sau arţăgos.

E un loc minunat unde să te distrezi.

Gara este un monument al ambiţiilor triumfătorului secol al XIX-lea, un palat cu linii arhitecturale fine şi marmură elegantă, care dădea clasă gării din Kapikule. Afară, taxiurile claxonează, maşinile se înghesuie bară la bară, tramvaiele şi troleele îşi dispută spaţiul sub pânza de păianjen a liniilor electrice de deasupra, care alimentează sistemul de transport. Mai multe blocuri-turn stau fără viaţă, cenuşii şi goale acolo unde – nu cu mult timp în urmă – căzuseră rachetele de croazieră ale NATO. Această gară e o adevărată inimă a oraşului. Mirosul de noxe şi de fum de ţigară este înăbuşit de izul de râu venit din coliziunea Dunării cu afluentul Sava, hotărâte să-ţi demonstreze că indiferent ce credeai tu până atunci că înseamnă „râu” în realitate nu ştiai nimic. Atunci când stai pe malurile Dunării, e uşor să crezi că pământul este, de fapt, o insulă.

Înainte de lăsarea nopţii, barajele care îmbrăţişează linia coastei dau drumul muzicii şi aprind luminile de discotecă, iar tinerii ies să petreacă. Până la ziuă, străzile din centrul Belgradului sunt inundate de personaje elegante venite să cumpere lucruri la modă şi să-şi susţină simţul rafinamentului, în timp ce la periferia oraşului stau bătrânii cu ochi încercănaţi de vreme, fumându-şi ţigara atârnată în colţul gurii şi uitându-se la această lume fudulă fără să se lase impresionaţi.

Traversează apele râului Sava şi vei vedea umbrele lungi lăsate de blocurile-turn şi de betoanele industriale ale visului comunist cu nume atât de inspirate şi de uşor de reţinut ca *Blok 34, Blok 8, Blok* ţâşpe. Este poate un loc mai real decât fantasma magazinelor de lux înşirate pe strada Prinţul Mihail, unde viaţa nu e fascinantă, iar moda nu serveşte la nimic altceva decât la a stârni invidia şi dispreţul.

M-am cazat la unul dintre cele o mie de hoteluri deţinute de zece companii internaţionale. Am folosit paşaportul german, iar recepţionera a exclamat într-o germană stricată „A! Binevenit foarte mult la noi!”

Camera mea, spre deosebire de cea din Edirne, oferea spaţiul, uniformitatea şi albul care denotă lux, dorite de orice turist european cu ochi holbaţi de curiozitate, prea obosit ca să mai vrea să se streseze cu găsitul ceainicului sau ca să vizioneze altceva în afară de ştirile sportive de pe CNN sau reluări ale serialului *CSI.* Mi-am încuiat valiza, mi-am vârât în buzunar câteva sute de euro, mi-am pus dosarul Kepler sub braţ şi am plecat să caut o cafenea cu internet.

—×—

La pagina paisprezece a dosarului era o fotografie a unui bărbat.

Avea părul vopsit negru, iar nasul, bărbia, urechile şi maxilarul erau o explozie de ornamente din metal. Purta un tricou cu un craniu alb şi, dacă n-ar fi avut pe nas ochelarii prescrişi de doctor şi nu s-ar fi văzut pe fundal

manualul pe care scria *Prufungs Gemacht Physik*[3], l-aş fi catalogat fără să stau pe gânduri drept un punker mediocru şi fericit.

Nota din dosar spunea: „Berlin, 2007. Johannes Schwarb. Şedere de scurtă durată, asociere de lungă durată?”

Uitându-mă la expresia libidinoasă de pe faţa încrustată a băiatului, m-am înfiorat numai la gândul că am luat în calcul vreodată să intru în acel trup, chiar dacă fusese doar pentru o scurtă vreme.

[3] În traducere aproximativă, „teste rezolvate de fizică” (lb. germ.).

Capitolul 17

Eu aveam douăzeci şi şapte de ani, iar el avea şaisprezece şi se dădea la mine într-un club de noapte din Berlin.

— Nu, i-am spus.

— Haide...

— Nu.

— Hai, te rog, iubito...

— Nici nu mă gândesc.

— Nu fi...

În bar era zgomot, dar muzica era bună. Mă chema Christina şi îmi plăcea mojito. Băiatul se numea Johannes Schwarb şi era înalt. A scos limba la mine şi şi-a mişcat-o rapid, de parcă ar fi fost coada unui peşte pe uscat, şi atunci i-am văzut bila din metal ieşind din muşchiul roz.

— Tinere, eşti foarte aproape să-ţi iei una, i-am spus eu.

Johannes nu a părut să înţeleagă afirmaţia mea, oricât de adevărată. A continuat să-şi frece de scaunul de lângă mine acele părţi ale corpului pe care încă şi le mai putea controla. Nu avea curajul să se frece de nimic viu, aşa că trebuia să se mulţumească cu mobila. Pentru un moment, m-am gândit să fac ceva de neconceput – să-i prind faţa în mâini şi să-mi îndes limba pe gâtul lui, doar aşa să văd ce se întâmplă.

Exista riscul să fie atât de şocat, încât să mă muşte şi ar fi fost nedrept să o las pe Christina cu limba umflată şi cu gust de votcă.

Apoi prietena lui a venit alergând spre el. Avea cincisprezece ani şi plângea, şi îl trăgea de braţ zicând:

— Sunt aici!

— Iubito! s-a văicărit el. Nu vezi că încerc să...

A făcut un gest prin care parcă voia să îmi cuprindă rotunjimile corpului, forma rochiei, privirea criminală care îmi lucea în ochi.

— Sunt aici, i-a spus fata speriată. Vor banii.

Şi-a aruncat ochii spre ringul de dans, iar Johannes i-a urmărit privirea. Albul ochilor îi era brăzdat de vase mici de sânge, iar tânărul insistent s-a dezechilibrat când s-a întors să vadă motivul pentru care era deranjat.

Trei bărbaţi cu feţe care sugerau că pentru ei o petrecere nu e nimic altceva decât o sursă de profit traversau ringul de dans hotărâţi ca nişte cuceritori romani. Cu un ţipăt Johannes şi-a aruncat ambele mâini în aer, dezvelindu-şi buricul plin de inele, apoi a strigat cu glas ascuţit:

— Hei, cretinilor, veniţi să-i luaţi!

Dacă auziseră afirmaţia băiatului, cei trei gentlemani nu păreau deloc impresionaţi.

— Trebuie să pleci. Te rog, fugi! a scâncit prietena lui trăgându-l de braţ.

— Muiştilor! a răcnit el ca un tigru.

Faţa îi strălucea de plăcere, iar ochii lui priveau spre un final glorios pe care numai el îl vedea.

— Care-i treaba, ia să vedem! a continuat Schwarb.

Am atins uşor umărul fetei, pe obrajii căreia încă şiroiau lacrimile.

— Droguri? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns şi nici nu era nevoie. Johannes a zbierat din nou. Lama unui briceag lucea în pumnul unuia dintre bărbaţii care veneau spre noi.

— Bine atunci, am bombănit eu şi mi-am înfipt mâna în braţul lui Johannes.

E o experienţă absolut neplăcută să sari într-un trup aflat în stare de ebrietate. Sunt de părere că procesul îmbătării amortizează starea de a fi beat. Pas cu pas, mintea se obişnuieşte cu camera care se clatină, cu pielea care arde, cu starea de vomă. Şi astfel, chiar dacă trupul tău strigă otravă, otravă, tocmai acel calm şi plăcut drum spre starea de ebrietate face ca aceasta să nu fie resimţită ca o experienţă dezgustătoare.

A trece dintr-un trup cât de cât treaz direct într-unul care plutea sub influenţa mai multor substanţe nocive decât voiam să-mi imaginez era ca şi cum ai sări de pe un

ponei în mers pe un tren de mare viteză.

Trupul mi-a zvâcnit şi degetele mi s-au prins de bar în timp ce fiecare părticică din mine încerca să se rearanjeze în noul mediu. Am simţit un gust amar de fiere, iar capul parcă îmi era plin de insecte.

— Dumnezeule! am exclamat eu printre dinţi.

Christina s-a clătinat şi şi-a deschis ochii. Mi-am dus mâna la cap şi m-am întors încercând din răsputeri să fug.

Senzaţia pe care am avut-o atunci când m-am atins de pielea celor din jur mi s-a revărsat ca un şoc electric prin braţe, apoi prin stomac, şi a făcut ca punga cu vomă de sub plămâni să mi se agite ca valurile unui ocean care lovesc o stâncă. I-am auzit pe fată ţipând şi pe băieţi fugind; m-am împiedicat de un bărbat cu piele cafenie şi ochi de avocado, frumos din cap până-n picioare, şi mi-am dorit să sar în el imediat, dar... lua-te-ar dracu' Johannes!

Ieşirea de urgenţă era închisă, însă nu încuiată, iar alarma era demult dezactivată ca să le permită accesul la aleea din spate fumătorilor, celor care voiau să tragă ceva pe nas sau să şi-o tragă. M-am împiedicat uitând că nu mai eram în rochia şi în pantofii eleganţi ai Christinei. M-am târât pe scări până în stradă, am înaintat până la primul tomberon, mi-am sprijinit capul de metalul rece şi urât mirositor şi m-am abandonat recunoscător unei profunde stări de rău.

Uşa de la ieşirea de urgenţă s-a auzit trântindu-se în urma mea.

— Eşti un om mort, Schwarb, a zis o voce.

Mi-am ridicat capul şi tot ce am văzut a fost un pumn venind spre mine, care m-a izbit în osul zigomatic. Am căzut, iar mâinile mi s-au hârjâit de asfalt, vederea mi s-a înceţoşat şi urechea dreaptă a început să-mi ţiuie puternic. Am tuşit o zeamă albă de fiere.

Cei trei indivizi aveau în jur de nouăsprezece ani, douăzeci cel mult. Purtau imitaţii ale unor branduri de articole sportive: pantaloni largi şi tricouri strâmte din poliester care, mulate pe trup, lăsau să se vadă cât de nedotaţi cu muşchi erau posesorii lor.

Aveau să mă bată până făceam pe mine şi, cu capul vâjâindu-mi, nu-mi dădeam seama clar din ce motiv.

Am încercat să mă ridic, iar unul dintre ei m-a izbit din nou cu pumnul în faţă, din lateral. M-am lovit cu capul de asfalt, dar era în regulă, era total în regulă pentru că, cel puţin dacă eram prăbuşit, nu mai aveam unde să cad. La acelaşi lucru se pare că s-a gândit şi unul dintre băieţi, care m-a prins de gulerul cămăşii şi a început să mă tragă în sus. L-am apucat instinctiv de încheieturi. Nările îi fremătau şi ochii i s-au deschis larg, iar în acel moment mi-am înfipt degetele în carnea lui şi am sărit.

Mâinile îmi erau înfipte în Johannes, iar inima îmi spărgea pieptul. Dumnezeule! Degetele voiau să lovească, muşchii voiau să lovească, fiecare părticică din corpul meu clocotea de adrenalină şi mi-am zis – de ce naiba să n-o fac?

I-am dat drumul lui Johannes şi m-am întors, angrenându-mi întregul trup în lovitură – genunchi şi coapse, umeri şi braţe. M-am răsucit şi mi-am înălţat trupul proiectând un pumn sub bărbia camaradului aflat cel mai aproape de mine. Maxilarul i-a pârâit şi i s-a rupt un dinte atunci când mandibula s-a lovit de cutia craniană, iar el s-a împleticit în spate sub forţa loviturii. M-am aruncat asupra lui şi i-am înfipt un genunchi în piept, lipindu-mi faţa de a lui. I-am făcut vânt pe asfalt, urlând cu o voce care abia de curând mi se îngroşase. L-am lovit iar şi iar şi am simţit sânge pe încheieturile degetelor. Nu mi-am dat seama ce era cu sângele decât după ce al doilea camarad m-a prins de gât, urlând un nume care trebuia să fie al meu. Atunci când m-a tras de pe băiatul plin de sânge, l-am apucat de braţul cu care îmi strângea grumazul.

Braţul meu strângea acum grumazul băiatului. Mi-am încrucişat antebraţul stâng cu cel drept ca să apăs mai bine, în timp ce băiatul se zvârcolea uluit, hârcâia şi se smucea în strânsoarea mea. L-am lovit în genunchiul stâng, iar atunci când a căzut l-am strâns şi mai puternic, ţinându-l suspendat doar de cap până când ochii au

început să i se rotească, iar trupul să opună tot mai puţină rezistenţă. În acel moment, i-am dat drumul.

M-am întors cu respiraţia tăiată către Johannes.

Stătea în capul oaselor. Din rana adâncă ce îi brăzda obrazul curgea sânge, iar palmele îi erau murdare şi pline de zgârieturi. Se holba la mine cu gura deschisă. M-am uitat la băieţii care zăceau întinşi pe asfalt şi am văzut că nu aveau să se ridice prea curând. L-am privit din nou pe Johannes. Buzele îi zvâcneau dintr-o parte în cealaltă, neştiind cărui torent de gânduri să dea glas. Când în sfârşit a reuşit să spună ceva, n-a fost tocmai ceea ce mă aşteptam să aud.

— Dumnezeule, a murmurat el. A fost *nemaipomenit”.*

Capitolul 18

Asta s-a întâmplat mai demult.

Acum eram în Belgrad, în trupul unui bărbat care putea sau nu să fie Nathan Coyle.

Am cumpărat o oră de internet într-o cafenea aflată în spatele Catedralei Sfântul Sava cu cupola ei întunecată. Mi-am cumpărat un pachet de biscuiţi şi un suc dulce de fructe şi am intrat în contul meu.

Aveam nevoie de un hacker.

Când s-a logat, Johannes Schwarb afişa o cu totul altă identitate.

Christina 636 – Bună, JS.

Spunkmaster13 – OMG! Ce mai faci?

Christina 636 – Vreau să-mi faci o favoare.

Capitolul 19

Alte poze în dosarul Kepler.

Feţe şi amintiri. Locuri vizitate şi oameni în care am locuit.

Am smuls o fotografie.

Horst Gubler, cetăţean american. Primul contact cu entitatea Kepler – 14 noiembrie 2009.

Domiciliul actual – Azilul Dominico, Slovacia.

Bravo slovacilor.

Nu l-ar fi primit nimeni altcineva.

—×—

Durează douăsprezece ore să călătoreşti cu trenul de la Belgrad la Bratislava.

O călătorie cu avionul până acolo abia dacă face cât una cu taxiul de-a lungul pistei.

Însă înghesuie-te într-un avion şi opţiunile tale vor fi mult mai puţine decât într-un tren cu câteva sute de călători obosiţi. Cât despre a te strecura cu o armă prin aeroport, trenul mi se părea o soluţie mai simplă.

Am prins trenul de 6.48 de la Belgrad la Bratislava.

—×—

Însemnări din trenul spre Bratislava:

O amestecătură de vagoane şi compartimente, unele sârbeşti, altele slovace, altele maghiare, cele mai multe cehe. Un număr impresionant de mare de locuri este destinat pasagerilor cu dizabilităţi, deşi nu se vede niciunul. Un vagon întreg este rezervat călătorilor cu copii sub zece ani, sub premisa înţeleaptă că douăsprezece ore în imediata vecinătate a unui sugar care orăcăie sunt de ajuns să facă şi dintr-un om cumsecade un criminal. În vagonul-restaurant se vând variaţiuni pe o temă de sandvişuri, supă, ceai, cafea, biscuiţi, conopidă şi varză, toate reîncălzite cu grijă în cuptorul cu microunde, conform exigenţelor călătorului. Trenul traversează teritoriul a trei ţări, însă paşapoartele sunt controlate o

singură dată şi, dacă cuvântul „toaletă”, vizibil pe peroanele lungi din gările prin care treci, nu s-ar scrie oarecum diferit, nici nu ţi-ai da seama că eşti pe teritoriul altei ţări.

Mi-am

de fapt i-am

repornit mobilul când treceam din Serbia în Ungaria. Primisem un mesaj nou: *Eol*[4]*.*

Din nou, numărul era secret.

Am oprit telefonul, i-am scos bateria şi l-am pus pe fundul genţii, acolo de unde îl luasem.

— Şapte sute de euro, a zis călătorul de la bar. Atât am plătit ultima dată când am fost plecat în călătorie. Credeam că UE ar trebui să rezolve toate prostiile astea. Credeam că vor schimba lucrurile. Dacă dai un telefon undeva în Europa ar trebui să fie ca şi cum ai suna acasă, ştii? Cum de le permit companiilor de telecomunicaţii să facă asta? Cum de îi lasă să te jefuiască în halul ăsta şi să pretindă că e în regulă? Şi ştii care e partea cea mai proastă?

Ia să vedem care era partea cea mai proastă.

— Toate telefoanele pe care le-am dat au fost în interes de serviciu. Şi pe toate le-am dat de pe mobilul meu personal pentru că cel dat de la muncă mi se stricase. Şi nenorociţii nu vor să-mi deconteze factura. „E vina ta”, mi-au spus. „E vina ta că n-ai citit partea scrisă cu litere mărunte; nu poţi pretinde să plătim noi pentru greşelile tale.” Să va ia dracu’! La dracu’ cu voi! Ce crezi tu că e recesiunea? Ce crezi tu că înseamnă guvernare? Nu facem decât să plătim pentru lăcomia şi vanitatea celorlalţi. Doar pentru asta suntem buni – oamenii de rând ca mine şi ca tine.

Şi ce ai făcut?

— Ce să fac?! Mi-am dat demisia.

Şi cum îţi e?

— Cum să fie? Ca dracu’! Mă întorc acasă să locuiesc cu mama. Are optzeci şi şapte de ani şi încă mai crede că e

[4] Zeul vântului în mitologia greacă.

măritată, baba senilă. Dar ce pot să fac?

Mi-am cumpărat încă o sticlă cu apă şi o pungă cu chipsuri de la bar, m-am întors la locul meu bălăbănindu-mă în mersul trenului şi am dormit tot timpul cât am traversat lungile câmpii maghiare, în drumul nostru spre nord, pe urmele Dunării, până în Slovacia.

Capitolul 20

Urma să îl vizitez pe Horst Gubler.

Nu pentru că îmi plăcea individul, ci pentru că îl vizitase cândva şi autorul dosarului despre Kepler. Dacă eram norocos, se putea chiar să fiu în trupul potrivit pentru această vizită.

—×—

Iată cum am ajuns să îl cunosc pe Horst Gubler:

— Vreau să plătească, mi-a spus ea.

Ţinea strâns în mâini paharul cu whisky şi avea faţa neîndurătoare şi umerii încordaţi. Stătea pe terasa casei sale din lemn alb, în timp ce soarele apunea peste sălciile pletoase, când mi-a zis pe un ton tărăgănat, cu accent de american din Alabama:

— Vreau să sufere.

Îmi plimbam un deget pe gura paharului fără să spun nimic. Înserarea sfâşia orizontul în fâşii roz, straturi de nori şi soare revărsându-se până departe către râu. Casa de lângă noi arbora steagul Statelor Unite. Două porţi mai încolo, un el şi o ea cu un copil în cărucior vorbeau cu vecinul lor despre cine ştie ce fleacuri. Obama fusese ales preşedinte, iar economia era în flăcări, însă nimănui nu părea să-i pese de asta în acest mic colţ al Statelor Unite.

Nimănui, doar ei.

— A violat-o, mi-a zis ea. A violat-o şi nu e singura lui victimă. Nu dau o ceapă degerată pe ce spune legea, pentru că individul ăsta a mai comis-o cândva şi a scăpat basma curată şi o să scape şi acum. Vreau ca Gubler să plătească.

— Îl vrei mort? am întrebat-o eu.

Femeia a clătinat din cap dezaprobator, iar buclele negre şi dese i s-au prins de cămaşă.

— Crima e un păcat. Biblia spune clar. Dar nu zice nimic despre a aduce pe cineva la sapă de lemn, despre a-i vinde casa, a-l lăsa fără prieteni şi a-l târî până la capătul lumii

mânjit cu cenuşă şi îmbrăcat în haine de rafie. Mi-au spus că poţi să mă ajuţi. Mi-au spus că ai fost cândva agent de bunuri corporale.

Am luat o gură de whisky. Era marfă americană de proastă calitate, distilată pe domenii mai mari decât un comitat englez de mărime medie şi prezentată ca fiind ceva foarte fin bărbaţilor care credeau că dacă purtai şapcă de lână însemna că eşti un cunoscător desăvârşit al adevărurilor universale. Îmbrăcată în cămaşă albă şi fustă de culoarea untului, în faţa mea stătea Maria Anna Celeste Jones, ai cărei strămoşi fuseseră aduşi fără voia lor din Sierra Leone. Locuia în Mississippi, iar dorinţa ei de răzbunare era absolută.

— Cum ai aflat despre mine? am întrebat-o.

— Am fost locuită, mi-a răspuns ea cu voce neutră, la obiect. Trupul meu a fost locuit. Ăsta e termenul pe care îl folosiţi, nu? Aveam şaptesprezece ani şi locuiam pe străzi, într-o zi a venit la mine un tip. „Ce ochi frumoşi ai”, mi-a spus. M-a atins şi m-am trezit şase luni mai târziu ca după un somn. Fata care se afla lângă mine pe pat mi-a spus „Mulţumesc pentru găzduire”. Sub pat am găsit cincisprezece mii de dolari şi o scrisoare de la Universitatea din New York care mă felicita şi-mi spunea c-am fost admisă.

— Te-ai dus?

— Am ars scrisoarea. Apoi după două săptămâni le-am scris înapoi să le spun că scrisoarea s-a pierdut pe drum şi dacă n-ar vrea să-mi mai trimită una. Şi mi-au trimis, iar eu m-am dus şi am studiat Dreptul. Şi am învăţat şi alte lucruri. Spre exemplu că indivizii care se mută dintr-un corp în altul îşi păstrează de obicei aceeaşi adresă de e-mail. Bărbatul care m-a locuit se prezentase drept Kuanyin[5] şi îşi lăsase datele de identificare în computerul hotelului atunci când plecase din trupul meu.

— O cunosc pe Kuanyin, am spus eu încet. E o ea, din cele mai recente informaţii. Kuanyin e cam cu capul în nori. Mulţi sunt aşa. Te-a…

[5] Numele unei zeităţi asiatice a milei.

Am învârtit cuvintele pe toate părţile, încercând să găsesc formularea corectă.

— Te-a lăsat aşa cum te-a găsit?

Maria Anna Celeste Jones s-a uitat în ochii mei cu o privire de fier şi o voinţă de neînfrânt.

— Acest... Această fată şi-a tras-o cu mai mulţi folosind trupul meu. A mâncat, a băut, mi-a furat şase luni din viaţă, mi-a făcut manichiura, mi-a tăiat părul şi m-a părăsit într-un oraş pe care nu-l văzusem niciodată. Kuanyin mi-a lăsat mai mulţi bani decât avusesem în întreaga viaţă şi m-a înscris la facultate. De atunci mi-a mers tot mai bine. Aşa că nu. Nu m-a lăsat cum m-a găsit. Cam idioată întrebarea, nu crezi?

Am sorbit din whisky, am lăsat clipa să se aşeze, să se scurgă, apoi mi-am dres glasul.

— Dar n-ai vrut să te răzbuni.

— Nu, nu pe ea. Nu mai voiam asta.

Degetele i s-au încleştat pe pahar.

— Pe Gubler. Kuanyin te-a recomandat pe tine. Mi-a spus că te pricepi la astfel de treburi. Mi-a spus că eşti agent de bunuri corporale.

Gura paharului scârţâia uşor sub atingerea degetelor mele. N-am putut să o privesc pe Maria Anna în ochi.

— Ţi-a explicat ce înseamnă asta?

— Mi-a spus destule. Gubler este bogat, are o carieră de succes şi o să candideze pentru un loc în Congres. Şi-o să reuşească pentru că ce nu poate cumpăra cu bani vinde cu minciuni. Şi-a pregătit strângătorii de fonduri şi violează tinere de culoare, sărace, pentru că ştie că poate să scape nepedepsit şi pentru că noi îl lăsăm să scape nepedepsit. Noi. Legea. Pentru că ar trebui să îi protejam pe oameni în mod egal, dar pe unii îi protejăm mai egal decât pe alţii. Şi dacă vreau să fac ceva în viaţa asta – acum că mi-am recăpătat-o – atunci asta aş vrea să fac. Să-l distrug pe Gubler. Fă-o pentru bani, fă-o pentru satisfacţie, fă-o pentru că ţi se pare distractiv şi vrei un trup nou – nu-mi pasă pentru ce o faci, numai fă-o.

A vorbit fără să ridice vocea, iar în privire nu i se putuse

citi nicio urmă de ezitare. Cuvintele ei erau mesaje înregistrate redate la morgă – o mărturie de dincolo de mormânt, în care gingăşia fusese îngropată sub stratul gros şi umed de pământ cu mult timp în urmă.

Am dat pe gât ultima gură de whisky, mi-am aşezat paharul pe masă între noi şi am spus:

— Bine.

—×—

La patru zile după conversaţia avută cu mine, purta o rochie elegantă, albastră, croită să îi scoată în evidenţă talia subţire, fesele rotunde şi picioarele fine. Eu purtam trupul unui bărbat fără bărbie, îmbrăcat într-un costum nou, care vindea maşini proaste naivilor, lucru pe care îl încercase şi cu mine. Ne aflam pe treptele unui muzeu dedicat unei mari bătălii din timpul Războiului Civil, război în care bărbaţi care credeau în cauza lor şi bărbaţi care se aflau în acel loc doar pentru că aşa le fusese norocul se încleştaseră pe câmpul de bătălie, luptând cu aceeaşi încrâncenare, indiferent de motivul pentru care erau acolo. Din interiorul muzeului se auzea murmurul muzicii cântate de un cvartet inofensiv, vocile unor personalităţi opulente cocoţate pe tocuri înalte, clinchetul paharelor ciocnite, freamătul agitat al banilor care zbura de pe buzele unora şi intra în urechile altora atunci când se încheiau târguri şi se făceau promisiuni pentru proiecte încă netrecute pe hârtie.

Maria Anna avea în mână o invitaţie cu marginile argintii. I-am întins mâna – eram un partener care o invita la dans – şi i-am zis:

— Îmi permiţi?

Mi-a întins mâna cu o expresie îngheţată a feţei, însă i-am simţit degetele tremurând atunci când şi le-a atins de ale mele.

I-am strâns palma încurajator şi am văzut-o tresărind.

Am sărit.

Vânzătorul de maşini s-a împleticit, mormăind derutat, însă eu urcam deja scările, învăluită în tafta şi parfum de măceşe. Aveam părul prins prea strâns, iar inima îmi bătea

atât de tare în piept, încât la un moment dat am simţit că mă ia ameţeala. Ştiam că nu prezenţa *mea* o făcea să bată aşa, ci doar gândul că aş putea fi acolo, singurul gând care o frământase pe Maria Anna cu doar câteva clipe înainte.

Şi totuşi îmi dăduse mâna.

Am întins invitaţia şi abia dacă l-am privit pe băiatul care a luat-o. M-a poftit să intru aruncând mai mult decât o privire trupului pe care-l locuiam. Maria Anna era înaltă şi graţioasă, cu gâtul ei lung pus în valoare de unica perlă care îi atârna în adâncitura dintre clavicule. Avea palmele umede – o reacţie fiziologică la stresul ţinut în frâu. Când am intrat în sala principală a muzeului, oaspeţii în fracuri şi rochii de seară mişunau în toate părţile, trecând semeţi sau zăbovind în jurul obiectelor expuse – un tun negru din fier, vitrine din sticlă care expuneau pistolul vreunui general, uniforma vreunui colonel căzut într-o explozie, steagul vreunui regiment care sărise în aer odată cu dealul pe care îşi desfăşurase trupele. Printre aceste monumente închinate morţilor, oaspeţii discutau şi se tachinau, în timp ce istoria îşi etala trecutul din care puteai alege să priveşti orice scenă doreai, ca şi când ar fi fost serialul TV la care ai decis să te uiţi cu o seară înainte.

Am luat un pahar de şampanie de pe tava purtată de chelner printre invitaţi şi m-am îndreptat către o colecţie de fotografii bej, cu aspect granules, ale unui regiment. Sorbeam din şampanie aşteptând ca tensiunea care îmi clocotea prin vene să se domolească, să treacă. Încet-încet mi-a scăzut presiunea arterială, însă muşchii îmi erau atât de încordaţi, de parcă nervii înşişi erau incapabili să le recunoască prezenţa. Am măturat cu privirea mulţimea din jur, încercând să îl identific pe Horst Gubler în mijlocul adoratorilor lui.

Căutarea n-a necesitat mult efort. Zgomotul din jurul lui Gubler era ca un val pe o mare agitată şi, spre deosebire de oaspeţii săi mai puţin importanţi, politicianul nu trebuia să se deplaseze să-şi caute auditoriul pentru că auditoriul îl căuta pe el.

Mi-am făcut loc prin mulţime, zâmbindu-le irezistibil

celor pe lângă care treceam. În cele din urmă am ajuns aproape de bărbatul pe care îl căutam şi m-am poziţionat un pic într-o parte. Ascultam cum îi delecta pe cei adunaţi în jurul lui cu poveşti despre cum odată a prins un peşte, a întâlnit un ministru şi a privit apusul de pe un câmp petrolifer din Arabia Saudită. Când auditoriul a râs, iar eu nu, tăcerea mea i-a atras atenţia lui Gubler, care şi-a întors privirea spre mine. Ochii lui m-au măsurat din cap până în picioare, parcă lipindu-se de pielea mea, apoi mi-a zâmbit larg. Zâmbetul lui arăta că mă recunoscuse şi că era încântat de prezenţa mea.

La vederea surâsului său, ceva mi s-a răsucit în stomac.

— Bună! mi-a zis el. Îmi amintesc de tine *foarte* bine.

Am simţit în gură un gust amar de fiere, deşi eram în perfectă stare de sănătate, îmi plăcea să fac sport de două-trei ori pe săptămână şi mâncam sănătos. Am pornit imediat în direcţia chipului zâmbitor şi schimbător, şi am întins mâna.

— Da, mă cunoaşteţi, am spus eu. Mi-a strâns mâna.

—×—

Mai târziu, rugată să evoce discursul de la muzeu ţinut de Gubler, audienţa mai amabilă a declarat că politicianul părea puţin cam nelalocul lui chiar dinainte să înceapă să vorbească şi că nu mai era el însuşi. Audienţa mai critică – şi presa – au relatat însă că omul era cu siguranţă beat, negăsind altă explicaţie pentru comportamentul lui.

Toţi, indiferent cât de părtinitori sau de ataşaţi ar fi fost de politician, îşi aminteau clar primul lucru pe care l-a spus Gubler atunci când a luat cuvântul. Vorbele lui erau imortalizate în ziare.

— Salutare la toată lumea! a urlat vocea lui Gubler.

Bărbatul a lovit cu o linguriţă de argint în paharul de cristal, reducându-şi audienţa la tăcere.

— Mă bucur nespus că aţi putut veni, nespus! Doar un lucru aş vrea să spun înainte să dăm drumul festivităţilor din această seară. Preşedintele Obama – ce poponar!

Trei zile mai târziu eram într-un avion spre Slovacia. Aveam în mână paşaportul lui Horst Gubler, iar în buzunar

cărţile lui de credit. Din averea sa – compusă din 1,8 milioane de dolari şi o grămadă de minciuni – douăzeci de mii de dolari au fost transferaţi într-un cont bancar din Elveţia pentru un călător prin lume a cărui identitate nu a fost dezvăluită, optzeci de mii au fost transferaţi unei foste soţii, iar restul a fost lăsat moştenire, împreună cu alte active valoroase, unei organizaţii caritabile dedicate victimelor violului, atacurilor şi violenţei domestice. Au fost atât de recunoscători. Mi-au trimis o placă de bronz, pe care i-am trimis-o Mariei Anna Celeste cu urări de bine.

Capitolul 21

Slovacă?

Niciun cuvânt.

Vorbesc franceză, germană, rusă, mandarină, japoneză, engleză, swahili, malaieză, spaniolă, arabă, turcă, persană şi italiană. Cunoscând aceste limbi pot înţelege în linii mari o grămadă de alte limbi înrudite, totuşi a înţelege este cu totul altceva decât a fi capabil să te exprimi.

Maghiară? Cehă?

Nimic.

Doar câteva cuvinte împrumutate – toaletă, TV, carte de credit, internet, e-mail – şi apărute prea recent şi prea intempestiv ca lingviştii acelor naţiuni să mai aibă timp să vină cu alternative mai bune.

—×—

Am coborât din tren cu câteva staţii înainte de Bratislava.

Când am vizitat Slovacia pentru prima dată, ţara era un tărâm minunat – râuri grandioase, ogoare imense de-a lungul câmpiilor fertile, dealuri acoperite de păduri de pin înălţându-se la orizont şi dangătul îndepărtat al clopotelor de la gâtul vacilor, venit de undeva de pe văile gri-albastre cufundate în amurg. E posibil să fi văzut chiar oameni îmbrăcaţi în costume tradiţionale – deşi la vremea respectivă conceptul de tradiţie nu fusese încă romanţat până la nivelul cel mai înalt de prestigiu.

Ca peste tot, comunismul a avut o influenţă nefastă asupra acestor peisaje idilice. Cu aceeaşi delicateţe ca un tanc pe câmpul de luptă, sate cu locuinţe rustice din piatră şi bisericuţe îngrijite se făleau acum cu blocurile lor şi zone industriale cu clădiri din beton, căzute în paragină aproape imediat după ce fuseseră ridicate. Râurile, cândva curate, se târau străbătând câmpurile, acoperite de o pojghiţă verde, care se forma din nou imediat ce era îndepărtată. Locurile erau încă frumoase, dar erau

pângărite de rămăşiţele ambiţiei de industrializare duse la extrem.

Am tras la o pensiune dintr-un orăşel cu nume imposibil de pronunţat. De acolo circula un autobuz spre Bratislava din trei în trei ore, de două ori pe zi duminica. Oraşul avea o biserică, o şcoală, un restaurant, iar la periferie, un supermarket unde găseai, pe lângă peşte şi carne preparată cu mirodenii, mobilier de grădină, obiecte sanitare pentru băi şi maşinuţe electrice.

Proprietarii pensiunii erau soţ şi soţie, iar cealaltă cameră disponibilă pentru turişti era ocupată de doi ciclişti austrieci veniţi să colinde drumurile line din Europa. Am aşteptat să adoarmă toţi şi am ieşit afară.

Orăşelul cu o singură biserică avea de asemenea un singur bar.

În acel unic bar se asculta muzică pop din anii 1980, înregistrată pe un CD. Pe ringul de dans, adolescenţi disperaţi să evadeze, să scape, îşi unduiau trupurile unul de celălalt, prea excitaţi ca să se ducă acasă, dar prea intimidaţi de partenerii lor ca să facă sex.

Am scanat barul încercând să găsesc persoana care putea fi interesată şi am găsit-o relaxându-se în afara ringului de dans, în întuneric. M-am aşezat în faţa ei.

— Vorbeşti engleză?

— Un pic, a răspuns ea.

Dar pentru ce făcea, un pic era mai mult decât suficient. I-am cumpărat ceva de băut, însă abia s-a atins de pahar.

Vorbea engleza mai bine decât pretinsese, iar franceza ei, urma să descopăr la un moment dat, era superbă. M-a întrebat unde stau. I-am răspuns că la pensiune.

Mi-a spus că nu e deloc locul potrivit şi că dacă vreau, ştie ea un loc liniştit.

Perfect.

Linişte era exact ce îmi doream.

—×—

Locuia chiar la marginea oraşului. Uşa masivă a casei ei s-a închis în urma noastră. Pe pereţi erau fotografii cu bunici care îşi odihneau mândre mâinile pe umerii fiilor

lor.

Camera fetei era mobilată cu un pat şi un birou. Pe pereţi atârnau picturi fără valoare, făcute de un chiriaş cu generaţii în urmă. Insuficient apreciate de creatorul lor, care n-a binevoit să le ia cu el atunci când s-a mutat, picturile au rămas atârnate pe pereţi, tolerate de proprietarul apatic. Sub pat erau cărţi de economie, chimie şi matematică. Pe biroul mic, aşezat strâmb, stătea un teanc de farfurii murdare, pe care se pusese mucegaiul, şi bucăţi de folie de aluminiu pe care se vedeau prafuri. A făcut vânt cu piciorul unei cărţi, şi-a dat jos jacheta şi m-a întrebat dacă sunt pregătit.

Pe braţe erau vizibile, deşi nu foarte evident, urmele lăsate de ace. Cicatricele albe şi subţiri se întindeau uniform de la încheieturi până sus la cot, vechi şi abia vizibile, însă agravate de la scărpinat. Am întrebat-o câţi ani are.

A smucit din cap.

— Eşti pregătit? m-a întrebat ea.

— Mi-ai pregătit ceva pervers? i-am răspuns eu zâmbind.

I-am dat cheia înainte să scot cătuşele. Nu voiam să îşi facă o impresie greşită. Chipul său a lăsat să se vadă că era puţin şocată, însă şi-a recăpătat imediat zâmbetul cu profesionalism. Făcând un semn spre pat, m-a poftit să mă aşez.

M-am întins pe pat şi am lăsat-o să îmi prindă mâna dreaptă cu cătuşele de scheletul patului. Când s-a aplecat pe spate să îşi admire treaba, am prins-o de încheietura mâinii stângi cu mâna lăsată liberă şi am sărit.

— Salut! i-am spus trupului de sub mine care clipea dezorientat. Cred că e cazul să stăm de vorbă.

Capitolul 22

Cicatricele de pe braţe mă mâncau.

Ascunse sub colanţi, răni mai recente îmi acopereau interiorul pulpelor şi mă ardeau ţipând după bisturiu şi plasturi antiseptici.

Nathan Coyle – sau cel puţin aşa spunea paşaportul lui canadian că îl cheamă – stătea lungit, legat cu cătuşe de pat. M-am aşezat lângă el, mi-am încrucişat picioarele şi mi-am lăsat bărbia în palmă.

— Ai primit nişte mesaje, i-am spus.

Coyle şi-a focalizat privirea asupra mea şi, odată ce vederea i-a devenit clară, i s-a limpezit şi mintea.

Însă creierului lucid al bărbatului nu i-a convenit deloc realitatea.

Şi-a încordat maxilarul, iar degetele i s-au încleştat.

— Presupun că sunt mesaje de securitate. Primul a fost *Circe,* al doilea *Eol.* Neştiind cui să răspund sau ce să zic, n-am răspuns. Colegii tăi trebuie să-şi fi dat deja seama că ai intrat în bucluc. Veşti bune pentru tine, dacă nu te împuşcă aşa cum ai făcut tu cu Josephine.

Stătea pe spate nemişcat. Poziţia mâinii prinse de pat nu putea să fie nicicum confortabilă, însă el era un tip dur. Băieţii duri nu se plâng.

— Am citit dosarul Kepler, am spus eu încercând să-mi înăbuş dorinţa de a mă scărpina. E aproape corect. Sunt impresionată. Doar că tu nu apari în raport şi, din câte îmi amintesc, sunt destul de sigură că nu m-am atins de trupul tău înainte să îl foloseşti ca să mă împuşti. Aşa că nu poate fi o chestiune personală. Ai mai întâlnit fantome până acum, domnule Coyle?

Tăcere.

Bineînţeles.

Băieţii duri se trezesc prinşi în cătuşe în locuri ciudate, împuşcă femei în staţii de metrou, sunt posedaţi de alte conştiinţe şi târâţi printr-o jumătate de Europă, dar nimic

din toate astea nu este prea mult pentru ei.

— Mă gândeam să te mutilez, am spus eu conştientizând ce spun pe măsură ce rosteam cuvintele.

M-am simţit satisfăcută atunci când am văzut ceva ca un spasm traversând chipul lui Coyle.

— Evident, nu vreau să te mutilez cu mine înăuntru. Nu mi-au plăcut niciodată lucrurile de genul ăsta. Dar încă mai sper că partenerii tăi, oricine ar fi ei, vor ezita să te ucidă aşa cum ai ucis-o tu pe Josephine a mea, şi că ezitarea lor mi-ar putea salva şi mie viaţa.

Linişte.

— În Edirne ţi-am pus două întrebări. După ce am petrecut ceva timp în trupul tău, m-am mai gândit la câteva, deşi tema generală a interogatoriului nu s-a schimbat. Pentru cine lucrezi şi de ce au minţit în legătură cu Josephine?

Bărbatul şi-a ridicat puţin trupul şi pentru prima dată ochii lui i-au întâlnit pe ai mei şi mi-a susţinut privirea.

— Sunt minciuni, i-am zis eu. Mare parte din raport este corect, însă în paginile despre Josephine sunt numai minciuni. Angajatorii tăi au vrut să ne vadă moarte şi pe ea, şi pe mine. De ce crezi că au vrut asta? Cine sunt persoanele pe care se presupune că le-a ucis? De-a lungul secolelor, oamenii au încercat întotdeauna să îi omoare pe cei ca mine. E inevitabil ţinând cont de ceea ce suntem. Dar tu ai împuşcat-o pe Josephine în picior şi chiar dacă eu fugisem –, iar tu *ştiai* că fugisem –, tot i-ai mai tras două gloanţe în piept. Şi nu înţeleg de ce. Vreau ca toată povestea asta să se termine bine. Tu eşti un asasin, însă nu ai acţionat singur. Eşti încă în viaţă pentru că reprezinţi singura pistă pe care o am.

Am aşteptat.

A aşteptat şi el.

— Poate vrei să te gândeşti, am conchis eu. Înţeleg.

Degetele mi-au alunecat de-a lungul venelor de pe braţe. Pipăiam cicatricele şi voiam să mă scarpin. Mi-am luat degetele de pe răni şi m-am ridicat sperând că dacă merg şi mă mişc rapid o să uit de acel imperativ fiziologic.

Bărbatul mă privea. Eu i-am zâmbit.

— Trupul ăsta are probabil şaptesprezece ani, am zis prezentându-mi corpul din cap până-n picioare. Semne de autoflagelare, consum de droguri, prostituţie şi manuale şcolare sub pat. Nu e problema mea, bineînţeles. Folosesc trupul ăsta doar ca să mă odihnesc; nu e treaba mea. Spune-mi, îţi place ce vezi?

Oare băieţii răi au opinii?

Acesta nu părea să aibă.

Probabil că exerciţiile regulate de suprimare a fricii i-au suprimat şi gândirea.

— Tu stai şi gândeşte-te. Eu o să-mi fac de lucru.

Şi exact asta am făcut.

Am aruncat foliile mizerabile de aluminiu într-o pungă de plastic, am curăţat biroul de firimituri şi am deschis fereastra să intre aer proaspăt. I-am aranjat cărţile, i-am împachetat hainele care căzuseră din dulapul înclinat într-o parte şi am aruncat două perechi de colanţi cu găuri ireparabile. Am îndreptat „operele de artă” de pe perete. Am scotocit prin sertare şi am descoperit un pacheţel cu marijuana, altul cu cocaină şi le-am aruncat pe amândouă la gunoi. Sertarul de jos era încuiat. L-am forţat cu un cuţit de bucătărie. Am scos de acolo mai multe foarfeci chirurgicale bine păstrate, feşe şi un bisturiu din argint. Am ezitat, apoi am aruncat toate obiectele ascuţite. I-am lăsat doar feşele.

Coyle mă privea din pat, atent ca o pisică, silenţios ca mersul în noapte al unei feline.

Îmi era greu să mă concentrez sub privirile lui. Am stat în faţa membrilor Camerei Reprezentanţilor a Statelor Unite şi am fost inteligentă, vibrantă şi sigură pe mine, însă atunci purtam un costum de trei mii de dolari şi mâncasem un prânz de două sute de dolari. Şi eram extraordinară pentru că aşa şi trebuia să fiu.

Fata asta – o necunoscută pentru mine – nu era extraordinară. Cu colanţii ei uzaţi şi braţele crestate, dorinţa de a mă ascunde în spatele fragilităţii ei, de a mă face ghem în trupul costeliv cu umerii ieşiţi în afară ca

aripile unui pui, cu bărbia în piept, cu gâtul încordat, era la fel de naturală ca noaptea. Cu toate astea, Coyle mă urmărea, privea nu trupul meu, ci pe *mine,* şi nimic nu ar fi putut să îl împiedice, nici dacă îmi plecam ochii, nici dacă îmi ascundeam faţa.

Tulburătoare senzaţie. Nedorită şi stranie. Captivantă.

Am făcut eforturi să mă concentrez. Îmi măsuram fiecare pas şi mă plimbam de colo-colo făcând din încăpere ceea ce ar fi trebuit să fie. A face curat într-o cameră este o completare a curăţării unui trup; îi schimbi mobila aşa cum îi schimbi hainele. Fiecare are nevoie de o pasiune, iar eu puteam să fiu oricine.

— Eşti un nenorocit arogant, a spus Coyle.

— O, Doamne! am zis eu. Vorbeşte.

— Îţi baţi joc de viaţa ei...

— Te superi dacă te întrerup înainte ca discuţia să devină patetică? Sunt aici să vorbesc cu tine. Şi pentru că nu poţi să gândeşti cât timp sunt în trupul tău, am nevoie de o gazdă ca să te las să meditezi asupra profunzimii conversaţiei noastre. Nu neg că mă plictisesc repede şi că privesc trupurile pe care le locuiesc ca pe un proiect, aşa cum ar face oricine, aşa cum face toată lumea. Unii oameni croşetează, alţii se apucă de yoga. Dacă şederea mea în acest trup ar fi de lungă durată, aş lua în considerare fără doar şi poate a doua alternativă. Cred că nişte yoga mi-ar face bine la genunchi. Dar nu e o şedere pe termen lung, aşa că fac şi eu ce pot aşa pe fugă, iar tu, înainte să îmi ţii o prelegere pe tema monstruozităţii mele, ar trebui să te bucuri că am ales să deretic pe aici şi nu ţi-am scos ochii ăştia nenorociţi cu unghiile.

Din nou, tăcea mâlc.

M-am aşezat iar pe marginea patului şi mi-am ridicat genunchii la gură. Mi-am prins gleznele subţiri cu braţele pline de tăieturi, privind în ochii lui negri şi sumbri.

— Distrugi vieţile oamenilor, a spus el în cele din urmă.

— Da, da, aşa este. Nu neg. Intru în vieţile oamenilor şi fur tot ce găsesc. Trupurile lor, timpul lor, banii, prietenii, iubiţii, nevestele. Iau tot dacă vreau. Şi uneori îi readuc

împreună sub o altă formă.

Mi-am dat după ureche o şuviţă rebelă de păr şi am continuat.

— Trupul ăsta se va trezi peste câteva minute speriat şi confuz pentru că mai multe ore din viaţa lui s-au scurs într-o clipită. Fata asta o să creadă că am violat-o, că am drogat-o poate, că le-am făcut ceva trupului ei, lucrurilor ei – simbolul singurelor sale realizări în viaţă, aşa cum sunt şi pentru alţii. O să fie speriată nu din cauză că i-ar fi fost agresat trupul, ci pentru că cineva i-a pângărit locuinţa. Şi poate că fata asta face ce face atunci când se simte singură. Poate că se taie, trage pe nas, bea şi apoi găseşte un tip să plătească pentru toate cele de mai sus. Chiar nu ştiu. Dar noi doi trebuia să discutăm.

— Chiar aşa? a spus el inspirând uşor.

— Mi-ar fi fost la fel de uşor să te trec printr-o vamă chineză cu cinci kilograme de heroină prinse în jurul taliei cât îmi e să discut cu tine. Dacă accepţi să vorbeşti, s-ar putea să ai o şansă.

— Furi vieţile oamenilor şi decizi în locul lor. Decizi tu pentru fata asta.

— Nu este cazul acum. În câteva ore îşi va recăpăta trupul, iar noi vom dispărea. În câteva minute sau secunde, totul se schimbă sau nu se schimbă nimic. Tot ce contează e ce faci când vine acel moment.

— Un hoţ e un hoţ.

— Iar un criminal e un criminal. Asta e concluzia, nu?

S-a ridicat puţin sprijinindu-se de pat.

— Ce vrei?

— Ai ucis-o pe Josephine, am spus respirând uşor în aerul întunecat şi răcoros. Ştii ce părere am despre asta. De ce ai vrut să mă ucizi, domnule Coyle?

— Tu să-mi spui.

— Uneori e mai uşor să te baţi decât să porţi o conversaţie.

— Tu ai sta la discuţii cu un germen de variolă?

— Dacă mi-ar povesti despre epidemiile pe care le-a produs, despre oamenii importanţi pe care i-a vizitat,

despre copiii care au supravieţuit şi despre mamele care au murit, despre spitalele înăbuşitoare şi refrigeratoarele din dubele securizate, i-aş cumpăra o masă cu trei feluri de mâncare şi un weekend în Monaco. Nu mă compara cu o catenă de ADN într-o capsidă, domnule Coyle. Discuţia e sub standardele amândurora. Paşapoartele tale, banii, armele – e clar că sunteţi o organizaţie, parte dintr-o operaţiune mai amplă. Ai o condiţie fizică deosebit de bună – din păcate n-am respectat regimul tău alimentar şi nici n-am făcut flotări. Şi acum omori oameni ca mine.

Am oftat.

— Fără niciun motiv cred. Doar pentru că existăm. Crezi că eşti primul care face asta? Mai devreme sau mai târziu cineva tot încearcă să ne omoare. Şi cu toate astea, uite că existăm, la fel de perseverenţi ca moartea. Pe două continente diferite, prin două căi separate au evoluat două specii complet diferite de vulturi, dar identice din punct de vedere funcţional – natura umple vidul. Indiferent cât de multe persoane ca noi omorâţi, continuăm să reapărem – o anomalie a naturii. Uite care e treaba. Mi-ai ucis gazda pe care o iubeam. Poate că ţi-e greu să crezi, dar am *iubit-o* pe Josephine Cebula, iar tu ai ucis-o. Ai ucis-o pentru că o menţiune în dosarul ei spunea că nu este doar trup-gazdă, ci şi o asasină. O minciună. Superiorii tăi te-au minţit. Asta nu ştiai.

— Dosarul nu minte, a zis el. Josephine Cebula trebuia să moară.

— De ce?

— Ştii bine de ce.

— Chiar nu ştiu. Numele din dosar – oamenii pe care se presupune că i-a ucis – Tortsen Ulk, Magda Müller, James Richter, Elsbet Horn. Nu ştiam cine sunt până nu am citit despre ei în raport şi despre felul în care au fost omorâţi – cu bestialitate şi sadism, poate. Josephine nu era aşa. Nu avea motive, nu ar fi avut ocazia şi nici resursele, iar dacă te-ai fi interesat puţin ţi-ai fi dat seama de asta. Era trupul meu gazdă, nici mai mult, nici mai puţin.

Nu se uita la mine. L-am prins de bărbie şi i-am smucit

faţa spre mine forţându-l să mă privească.

— Spune-mi de ce.

— Galileo, a răspuns el.

Am încremenit cu mâinile încleştate de fălcile lui. Părea surprins de propriul glas.

— Pentru Galileo.

— Cine e Galileo?

— *Santa Rosa,* a răspuns. Asta a fost Galileo.

Am ezitat căutând un indiciu pe chipul bărbatului. Voiam să aflu mai mult. În acel moment m-a lovit violent în faţă cu pumnul mâinii stângi. Am scos un ţipăt şi am căzut rostogolindu-mă peste marginea patului. S-a ridicat repede în genunchi şi a început să tragă de cătuşe, încercând să rupă lanţul de metal cu ambele mâini, în timp ce unul dintre picioarele patului începea să trosnească, iar din el să sară aşchii. M-am ridicat în picioare împleticindu-mă şi atunci am primit un şut în stomac. Am reuşit să-i prind piciorul tocmai când patul a cedat, iar el şi-a eliberat mâna dreaptă. M-am prins de cracul pantalonului şi i-am simţit glezna cu vârfurile degetelor

şi cam asta a fost tot.

Capitolul 23

Întotdeauna am fost vânaţi.

Am făcut cunoştinţă cu acest adevăr în anul 1838. Eram la Roma şi nu voi şti niciodată cum m-au găsit.

Au venit noaptea. Bărbaţi cu mănuşi groase din piele şi măşti negre prevăzute cu cioc prelung şi odorizat[6] – doctorii ciumei vânau o boală cum nu se mai văzuse. Îşi prinseseră îmbrăcămintea cu sfoară la încheieturile mâinilor, la glezne şi la brâu, astfel încât să nu-mi pot vârî mâna să le ating pielea. Doi dintre ei s-au aşezat pe pieptul meu, în timp ce al treilea mi-a prins în jurul gâtului un laţ legat de un băţ lung de aproape un metru şi m-a ridicat trăgându-mă cu el de gât. Gâfâiam încercând să respir, mă zbăteam, azvârleam din picioare şi încercam să prind o mână, un fir de păr, un picior, un deget – orice crâmpei de piele străină – însă bărbaţii erau precauţi, foarte precauţi. În timp ce mă târau pe străzile întunecate, prins în laţ ca un câine neascultător în lesa stăpânului, se atenţionau unii pe alţii să fie atenţi, să nu se apropie prea mult de diavol şi să nu lase mâna demonului să se atingă de a lor nici măcar în trecere. În bezna nopţii, împăraţi romani cu feţele sparte, zei morţi cu membrele zdrobite, ochii înlăcrimaţi ai Fecioarei Maria şi feţele încruntate acoperite de glugi ale hoţilor care se furişau grăbiţi pe aleile pietruite dintre casele în paragină, de unde răzbătea un miros fetid, priveau în jos fără să ofere alinare.

Într-o pivniţă din piatră, sub un turn din piatră construit de un roman mort cu secole în urmă şi renovat de un grec mort şi el de mult timp, m-au aşezat pe un scaun de lemn şi cu cătuşe de fier mi-au prins de el mâinile şi picioarele, astfel încât să nu-mi pot mişca nicio parte a corpului. Apoi

[6] Referire la costumele purtate de doctori în vremea ciumei, în secolul al XVII-lea. Costumul era alcătuit dintr-o manta lungă până în pământ, pălărie turtită cu bor, mănuşi şi o mască prevăzută cu un cioc lung, în care erau introduse ierburi aromatice, menite să alunge mirosurile fetide, considerate de unii a fi principala cauză a răspândirii bolii.

au venit preoţii şi doctorii, soldaţii şi schingiuitorii, care m-au bătut cu măciuci lungi şi mi-au cădelniţat tămâie în faţă, zicând piei diavole. În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh îţi poruncesc să ieşi!

În ziua a treia a captivităţii mele, trei bărbaţi cu măşti au intrat în pivniţă aducând cu ei o femeie ai cărei ochi erau roşii de la atâta plâns şi care a încercat, atunci când m-a văzut, să mi se arunce la picioare şi să îmi sărute mâinile încătuşate acoperite cu mănuşi. Însă femeia nu a fost lăsată să treacă dincolo de linia trasată cu sare în jurul scaunului meu.

Plângea şi striga fiule, fiule, fiule ce demon te-a adus în starea asta?

Dacă nu mi-ar fi rupt coastele şi nu m-ar fi otrăvit cu remediile lor, şi dacă mi-ar fi dat să beau şi să mănânc mai mult decât o gură de apă şi nişte pâine muiată dintr-o lingură cu coadă lungă, probabil i-aş fi spus bunei mele mame că acei oameni mă aduseseră în starea asta. Aceşti oameni care stau în faţa ta, ei mi-au făcut asta. Vino mai aproape, lasă-mi buzele să-ţi atingă urechea şi o să-ţi spun ce mi-au făcut.

Acei oameni se făceau răspunzători, însă n-am putut să-i povestesc, ci am stat neputincioasă şi frântă în faţa femeii, în timp ce plângea, şi se tânguia şi îşi striga băiatul, şi blestema demonii. În cele din urmă au calmat-o şi i-au dat să bea un pahar cu vin şi încă ceva, după care au aşezat-o pe un scăunel.

Apoi, căpetenia schingiuitorilor, un bărbat înveşmântat într-o sutană roşie cu glugă şi mănuşi stacojii imense, care i se umflau în afară la încheieturi pentru ca apoi să fie împinse din nou înăuntru şi legate de antebraţ, s-a lăsat în genunchi în faţa mamei şi i-a spus:

— Fiul tău e mort şi s-a suit la ceruri. Ce vezi tu acum e doar un impostor, un vampir în trupul putrezit al copilului tău. Am fi putut să-l ucidem fără să-ţi spunem, dar tu eşti mama lui şi să nu ştii ce i s-a întâmplat fiului tău este mai rău decât să ştii ce nenorociri a comis această creatură.

La auzul cuvintelor, femeia a mai vărsat câteva lacrimi şi

aproape că am admirat compasiunea pe care viitorii mei criminali i-au arătat-o acestei mame.

Apoi bărbatul a continuat:

— Demonul s-a desfrânat în trupul fiului tău. S-a culcat cu bărbaţi şi cu femei deopotrivă. Poartă chipul fiului tău în timp ce săvârşeşte păcat după păcat, satisfăcut de puterea lui şi încântat de viclenia lui. Cu fiecare păcat pe care îl comite pângăreşte memoria fiului tău şi trebuie să moară, înţelegi ce-ţi spun, măicuţă? Ne ierţi pentru fapta pe care urmează să o facem?

Femeia şi-a mutat privirea de la acel înger al morţii către mine, iar eu am rostit stins:

— Mamă...

Ucigaşul a prins-o puternic de încheieturi pe femeie şi i-a spus printre dinţi:

— Cel care vorbeşte nu este fiul tău. Este demonul. Zice orice numai să trăiască.

Şi astfel mama şi-a luat privirea de la mine şi cu lacrimile înnodându-i-se în barbă a zis întretăiat:

— Domnul să aibă milă.

Însă nu a spus şi în privinţa cui să fie milostiv.

Mă zvârcoleam şi ţipam. O strigam pe mama, mamă, te rog, în timp ce bărbaţii o conduceau afară. Însă femeia nu s-a uitat înapoi şi n-am învinovăţit-o pe deplin pentru asta întrucât, la drept vorbind, nici nu-i ştiam numele.

—×—

A doua zi, în lumina crudă a zorilor, m-au dus într-o curte interioară, înconjurată de ziduri de piatră cenuşie şi obloane închise. Aveau un conac care aparţinuse odată unor oameni de seamă, însă clădirea îşi pierduse din valoare în această eră a oţelului şi a fumului, ajungând un monument în paragină al unei ambiţii imperiale.

În mijlocul curţii fusese ridicat un rug, iar orchestratorii morţii mele stăteau în jurul lui înveşmântaţi în robe roşii. Aveau capetele plecate şi îşi ţineau încrucişate pe piept mâinile băgate în mănuşi. La piciorul stâlpului de care voiau să mă lege era un vas din metal în care focul ardea mocnit. Ritualul face crima mai uşoară; atenţia celor care

ucid se poate concentra la altceva. Văzând rugul, am început din nou să mă zbat şi să ţip. M-au târât până la piciorul stâlpului şi m-au împins în genunchi. Un preot stătea în faţa mea, iar roba lungă şi neagră îi acoperea picioarele protejate de încălţări negre. Şi-a ridicat mâinile să binecuvânteze, dacă nu pe mine, cel puţin trupul pe care urma să îl arunce în foc. Şi cum stăteam aşa m-a fulgerat un gând: şi dacă sub roba lui largă se afla un picior dolofan şi păros? Nu prea mă interesase până atunci ce se ascundea sub sutana unui preot, însă acum mi se părea un lucru de maximă importanţă. Aşa că m-am aruncat la pământ, deşi aveam încă prins de gât laţul care, prăbuşit cum eram, mă strângea de trahee, tăindu-mi respiraţia. Gardianul care mă păzea a fost tras în faţă de greutatea mea. Atunci când m-am azvârlit la pământ, preotul s-a dat înapoi, surprins că produsese o reacţie atât de puternică în păcătosul din faţa lui. Pentru o secundă am simţit că forţa care îmi strângea gâtul slăbeşte şi astfel mi-am deschis ochii, m-am ridicat de pe burtă şi cu dinţii dezveliţi mi-am băgat capul sub sutana preotului şi am muşcat cât am putut de tare de ce am apucat.

Am simţit pe piele atingerea firelor de păr. Veşmintele preotului îmi intraseră în ochi, iar în gură am simţit gust de sânge. Pe când preotul urla de durere, şocat de ce i se întâmpla,

am sărit şi m-am împleticit înapoi scoţând un ţipăt ascuţit. Veşmintele negre mi se ondulau în jurul picioarelor. Trupul încătuşat a fost tras înapoi lângă stâlp şi lovit în cap cu o bâtă. M-am dat în spate, cu mâinile tremurând, şi am spus într-o italiană perfectă:

— În numele Domnului, mergi în pace!

Apoi m-am îndepărtat, încercând să îmi recapăt răsuflarea.

Din muşcătura proaspătă din gambă îmi şiroia sângele, însă nimeni nu a observat. Între timp, trupul uluit îşi deschisese ochii şi în timp ce călăii îl legau de stâlp ţipa:

— Ce e asta, cine sunteţi, ajutor, ajutaţi-mă, ce se întâmplă?

M-am uitat în jur la însoţitorii mei cufundaţi în tăcere. Mănuşi groase, robe lungi. N-aveam cum să intru uşor. Unul dintre gardieni a luat un cărbune aprins din vasul de metal şi l-a aşezat sub rug. Trupul legat de stâlp m-a văzut şi a început să ţipe:

— Preamilostive părinte, ajută-mă, te rog!

O mână învelită în mănuşă mi s-a aşezat pe umăr, iar o voce liniştită m-a întrebat în franceză:

— Nu te-a atins, părinte, nu-i aşa?

M-am uitat în ochii chipului acoperit cu o mască strâmtă roşie şi am dat din cap.

— Nu, m-a protejat sutana.

Omul mă privea acum cu ochii mijiţi şi mi-am dat seama că nu aveam niciun motiv să cred că trupul pe care-l locuiam ştia franceză.

Am scăpat Biblia din mână, iar în momentul în care bărbatul înveşmântat în robă s-a întors către însoţitorii lui, i-am zburat pălăria de pe cap şi i-am smuls masca de pe faţă. L-am prins cu o mână de după grumaz, iar pe cealaltă i-am pus-o pe ochi. Chiar când a început să se zbată am sărit, rotindu-mă să izbesc cu coatele chiar în pântecul preotului înveşmântat în sutană neagră. Trupul meu era înalt, bătrân şi uscăţiv. Aveam un pumnal şi un pistol prins de un cordon negru pe care l-am tras afară şi l-am descărcat în primul om care se pregătea să tragă în mine. Focul de sub rug se înteţea, iar în aer se ridica fum negru. Băiatul legat de stâlp a început să ţipe, însă bărbaţii înfăşuraţi în robele lor roşii se puseseră deja în mişcare, scoţându-şi armele şi urlând cuprinşi de panică. Mi-am aplecat capul în faţă, mi-am unit antebraţele şi m-am azvârlit cu ţeasta înainte în primul om care mi-a ieşit în cale. L-am lovit în piept şi l-am doborât la pământ. S-a auzit un foc de armă şi ceva a explodat în interiorul meu, sfâşiindu-mi plămânii şi rupându-mi oasele. M-am dat pe spate, iar zgomotul împuşcăturii îmi răsuna în urechi. În piept mi se căsca nu atât durerea, cât panica. Bărbatul care trăsese se afla la aproape cinci metri de mine şi îşi reîncărca pistolul. M-am forţat să mă ridic în picioare şi

am simţit sângele ţâşnind din mine. Am fugit către asasinul meu eliberându-mi mâna dreaptă din mănuşă. Bărbatul a încărcat, şi-a ridicat pistolul şi a tras.

Forţa impactului m-a răsucit într-o piruetă la trei sute şaizeci de grade, iar în cădere m-am agăţat de primul obiect care mi-a ieşit în cale şi care s-a nimerit să fie chiar cel care a tras. I-am sfâşiat cu degetele roba în zona pieptului. Am simţit atingerea caldă a claviculei lui şi,

binecuvântată şi plină de milă scăpare, am sărit

într-un corp cu oasele încă intacte,

în timp ce trupul plin de sânge care mi se agăţase de piept se desprinsese

şi-mi căzuse fără suflare la picioare, cu plămânii zdrobiţi, cu pieptul sfărâmat şi cu faţa acoperită de propriul sânge.

Bărbaţii adunaţi în grădină urlau cu pistoalele scoase şi cu pumnalele ridicate, însă în confuzia care se iscase nimeni nu mai ştia în cine să tragă, aşa că m-am întors şi am căutat ieşirea, uşa pe unde venisem. În spatele meu se ridicau flăcările, iar eu mi-am aruncat pistolul pe jos şi am fugit.

Legat de stâlp, trupul băiatului începea să trosnească, iar părul îi era în flăcări. Ţipa încă în timp ce picioarele începuseră să îi sfârâie în văpaia focului.

Am fugit.

Capitolul 24

Eu, cea căreia răuvoitorii îi spun Kepler şi al cărei trup, care s-a urcat în autobuzul de 7.03 către Bratislava şi răspunde la numele Coyle, m-am străduit în ultimii ani să fiu mai bună.

Asta nu înseamnă însă că standardele mele în ceea ce priveşte acest „mai bună” sunt foarte înalte.

Într-o cameră mică dintr-un apartament mic dintr-un orăşel, o fată cu cicatrice pe braţe stă trează şi speriată într-o încăpere în care nu-şi aduce aminte să fi făcut ordine, pregătită să trăiască mai departe o viaţă pe care numai ea ar putea-o trăi.

Nu e nevoie de mai mult de o secundă pentru ca întreaga viaţă să ţi se schimbe.

Şi numai cei care rămân în urmă suferă consecinţele.

—×—

Autobuzul străbătea huruind sătucele slovace. Făcea staţie să ia o mamaie de aici sau doi adolescenţi îndrăgostiţi de acolo, dar nu mai mult de şase-şapte pasageri la fiecare oprire. Staţia mea nu avea nume, însă şoferul ştia locul unde trebuia să cobor. Autobuzul a oprit lângă un altar închinat Sfântului Cristofor şi o alee plină de noroi, cu fagi de-o parte şi de alta, care formau parcă un tunel. Poteca mustea sub stratul gros de frunze galbene, în timp ce eu păşeam spre o clădire cenuşie ca un mormânt, înconjurată de grădini cu iarbă aplecată şi iazuri presărate cu nuferi. Lângă intrarea principală era o fântâniţă care secase, iar acum stătea acoperită de muşchi. Ferestrele aveau pe afară grilaje de fier. Pe o placă de lemn scria: AZILUL DOMINICO, VĂ RUGĂM SĂ VĂ ÎNREGISTRAŢI LA RECEPŢIE.

Pe timpul comuniştilor era uşor să fii sănătos mintal. Depresia, schizofrenia, tulburarea afectivă bipolară sau, mai rea decât toate, exprimarea unei păreri contrare celor susţinute de stat erau pur şi simplu expresia unei minţi

bolnave care trebuia izolată de popor. Să fii bolnav însemna să fii vinovat. Tu, spunea statul, tu, cel care jeleşti la vederea adevărurilor crude ale acestei lumi şi vezi aşa de clar minciunile pe care le spun oamenii – tu ţi-ai făcut asta cu mâna ta. Aşa că trebuie să fii recunoscător statului pentru orice fărâmă de milă îţi aruncă în cale.

O numim boală – mi-a şoptit cândva un doctor pe o stradă lăturalnică din Viena –, dar o boală nu e nici pe departe la fel de uşor de acuzat cum sunt fiinţele umane.

Comunismul a căzut, însă ideile dispar mai încet decât oamenii.

Ştiam toate aceste lucruri acum mulţi ani, atunci când, după ce i-am golit conturile şi i-am repudiat familia, am adus trupul lui Horst Gubler la această poartă şi am strigat ajutaţi-mă, cred că sunt posedat.

—×—

Recepţionera m-a întrebat cum mă cheamă.

— Nathan Coyle, i-am răspuns cu cel mai îngrijit accent canadian de care eram în stare.

Suna aproape identic cu accentul meu american, cu excepţia felului în care pronunţam litera „z” – oricum tot efortul meu era o pierdere totală de timp în faţa matroanei slovace din spatele biroului.

— Sunt nepotul domnului Gubler, am spus. Am venit să-mi văd unchiul.

Femeia părea uimită.

— Vai, Doamne, n-aţi spus că sunteţi *nepotul* ultima dată când ne-aţi vizitat, domnule Coyle!

— Nu? Poate că nu gândeam clar. Spuneţi-mi, când am trecut ultima oară pe aici?

—×—

În dosarul Kepler există o fotografie cu Horst Gubler.

Omul din poză are în jur de şaizeci de ani şi stă cu spatele la fereastră. Are două bărbii: prima este ascuţită, a doua, cea de dedesubt, este lungă şi atârnă către baza gâtului. Părul bărbatului este alb-cenuşiu, drept, tuns scurt, iar ochii au culoarea cenuşie. Are nasul coroiat, care pe chipul unui bărbat mai pirpiriu ar părea enorm, însă lui

i se potriveşte perfect. Nu priveşte în cameră, fiind pe jumătate întors către un necunoscut care nu apare în fotografie. Poartă îmbrăcămintea albastră a spitalului şi pare uimit că a fost surprins acolo, încadrat de soarele în amurg. Într-o altă viaţă ar fi putut fi un unchi agreabil, un Moş Crăciun dolofan sau poate, dacă împrejurările i-ar fi permis, un congresman de încredere şi violator de femei. Totuşi aici, acum, era ce era – un om fără avere, fără prieteni şi fără cetăţenie, pentru că şi-a autodemascat numeroasele ticăloşii, şi-a ars paşaportul american atunci când a intrat în Slovacia, şi-a înstrăinat activele, şi-a îndepărtat prietenii şi s-a comportat exact aşa cum s-a descris când a venit la ospiciu, ca un om posedat.

Am fost condus pe coridoarele care miroseau a dezinfectant şi a ceapă fiartă. În spatele uşilor masive din metal, care bâzâiau atunci când se deschideau, abandonaţii naţiunii stăteau şi priveau în linişte la televizor. O donaţie făcută recent de un binefăcător care nu-şi dezvăluise identitatea i-a pricopsit cu un studio de pictură – o cameră micuţă cu ferestre largi care dădeau spre nord, însă a cărei uşă stătea încuiată pentru că finanţarea, deşi fusese generoasă, nu era totuşi suficientă nici pentru a plăti un profesor, nici pentru vopsele.

— Vrem ca pacienţii să se exprime, mi-a zis femeia în timp ce mă conducea pe coridoare. Îi ajută să se regăsească.

Am zâmbit fără să spun nimic.

— Nu sunt de acord, a zis un bărbat în vârstă.

Stătea singur pe un scaun. Purta un pulover croşetat, care îi era prea strâmt în jurul umerilor piperniciţi. Buza de jos îi ieşea în afară şi aproape că îi trecea dincolo de vârful nasului.

— Ei nu ştiu. Când vor afla, atunci să vezi. Atunci se vor întoarce aşa cum am spus.

— Bineînţeles că nu se vor întoarce, i-a spus asistenta-şef zâmbind. Iar vorbeşti aiureli.

Am urcat alte scări şi am ajuns pe un coridor. Acolo, o uşă securizată încuiată şi mai multe uşi din placaj subţire

de lemn, multe dintre ele deschise. În dreptul fiecărei uşi se afla o etajeră pentru diverse documente – registre cu programări, tensiunea arterială, medicaţie şi câteva poze pentru cei care voiau să-şi amintească de familiile care îi părăsiseră acum multă vreme, de copiii care n-au venit niciodată în vizită sau de casa pe care pacientul nu o va mai vedea niciodată.

Uşa lui Horst Gubler nu avea nicio fotografie.

Era întredeschisă, iar asistenta a ciocănit şi a deschis-o larg fără să aştepte un răspuns de dincolo.

Un pat de o persoană, un scaun, un birou, o chiuvetă. O oglindă din PVC, laminată cu grijă şi lipită de perete. O fereastră cu grilaj care dădea spre vest către copacii cu frunze roşii ce se dezgoleau în aşteptarea frigului.

— Horst, uite cine s-a întors, i-a spus asistenta într-o engleză aspră.

Horst Gubler s-a ridicat de pe scaun, şi-a pus cartea jos – un roman mediocru de aventuri trecut prin multe mâini – şi m-a privit. A întins spre mine o mână lipicioasă şi rece şi mi-a zis bâlbâindu-se:

— Încântat s-s-ă te cunosc.

— Îţi aminteşti de domnul Coyle, i-a spus asistenta pe un ton uşor dojenitor. A venit să te vadă acum nici cinci săptămâni.

— Da, da. Aşa e.

Trebuia să-şi amintească, pentru că aşa spusese asistenta-şef şi în consecinţă aşa trebuia să fie.

— S-s-speram, a continuat el, iar limba i s-a încâlcit în sunete.

A strâns puternic din pleoape şi s-a forţat să-şi termine fraza.

— ...să fii de la ambasadă.

— Horst, am mai discutat despre asta, i-a zis asistenta.

Era de ajuns ca ea să clatine trist din cap, ca ochii lui Gubler să cadă în podea.

— Da, doamnă.

— Domnul Gubler nu-şi aminteşte prea bine unele lucruri, nu-i aşa?

— Aşa e, doamnă.

Asistenta s-a întors spre mine şi a rostit clar şi răspicat ca să înţeleagă toată lumea:

— E normal ca unii pacienţi care prezintă episoade psihotice să pară lucizi în timpul lor şi amnezici după. Psihoza de care suferă domnul Gubler – obsesia că ar fi posedat – e un mecanism tipic, din fericire mai puţin răspândit în societăţile din Vest decât a fost cândva.

Asistenta zâmbea satisfăcută, iar din pieptul de matroană i-a ieşit un chicotit scurt. Apoi a continuat să explice întru liniştea tuturor celor de faţă:

— Dar lucrurile merg spre bine, noi asta credem!

Am râs pentru că şi ea a râs, iar privirea mi-a alunecat spre Gubler, care stătea mut şi nemişcat, cu capul plecat şi cu palmele unite în faţă, şi nu scotea un sunet.

—×—

Stătea pe marginea patului şi se agăţase cu degetele de el de parcă îi era frică să nu cadă.

Am închis uşa în urma asistentei, apoi m-am aşezat pe scaunul din faţa bătrânului, analizându-i chipul.

Abia dacă îl recunoşteam. Săptămâni întregi îl privisem în oglindă. Îi lăsasem să crească o barbă neîngrijită care să-i ascundă, şi nu să-i scoată în evidenţă trăsăturile. Totuşi, nici chiar atunci când căutam modalităţi să pedepsesc acea faţă, străduindu-mă din toate puterile să-l fac să dispară pe Horst Gubler, ei bine, nici chiar atunci nu am putut să-i şterg acelui chip licărirea mândră din ochi şi acea crispare a buzelor. Privisem atât de mult acea imagine în oglindă, încât ajunsesem să o urăsc, pentru că indiferent cât de trist îmi schimonoseam trăsăturile şi cât de tare strângeam din ochi sau îmi încreţeam nasul, întotdeauna ieşea la suprafaţă acea sfidare trufaşă a omului care a reuşit să scape.

Gata.

Am făcut tot ce am putut să distrug acel chip, însă abia la final, când am stat în faţa unui necunoscut, într-o ţară străină şi am spus acel adevăr – „Sunt posedat” –, abia atunci mi-am atins scopul.

Chipul acela era acum umil. Îmi făcusem treaba.

— Bună ziua, domnule Gubler, am spus eu.

— B-bună ziua, mi-a răspuns el bâlbâindu-se din nou.

Nu şi-a ridicat capul să mă privească.

— Vă amintiţi de mine?

— Da, domnulle Coyle. Stau mai bine cu memoria acum. Aţi venit aici cu p-p-partenera dumneavoastră.

— A da, partenera mea. Mă scuzaţi, am mai mulţi parteneri. Puteţi să-mi reamintiţi cu ce parteneră v-am vizitat?

Bătrânul s-a uitat la mine cu o privire scânteietoare, pentru că sigur acesta era un test, i se punea la încercare mintea, iar el nu avea să greşească.

— Alice. Numele ei era Alice.

Am zâmbit şi m-am tras mai aproape de el, până pe marginea scaunului. Bătrânul a tresărit şi şi-a întors capul într-o parte.

— Domnule Gubler, vă mai amintiţi despre ce am vorbit ultima dată când v-am vizitat?

Bătrânul a aprobat din cap apatic.

— Puteţi să-mi spuneţi ce am discutat?

— Voiaţi să aflaţi despre t-t-trecutul meu. Avusesem un episod de tulburare psihotică.

Bărbatul şi-a ridicat vocea când a rostit cuvintele, neştiind dacă greşise sau nu.

— Nu eram posedat. A fost o criză cauzată de stresul de acasă şi de la muncă.

— Absolut, am spus eu. Îmi amintesc că mi-aţi povestit. Cum spuneaţi că a început? V-a atins o femeie. Era oacheşă şi purta o rochie albastră. V-a luat de mână şi apoi…

— Aici, a zis el cu voce stinsă. Apoi m-am trezit… aici.

— Întocmai.

M-am aplecat în faţă şi mi-am vârât palmele între genunchi.

— Şi ce altceva ne-aţi mai spus? Despre cum aţi fost posedat?

— Nu posedat, nu eram posedat.

— Altceva ne-aţi spus, nu-i aşa? am murmurat eu. Când v-aţi trezit aici, un doctor vă ţinea de mână, iar dumneavoastră vă uitaţi la el. Vă amintiţi ce-a făcut mai departe?

— Nu eram posedat, a spus din nou cu voce tăioasă.

Se ţinea strâns cu mâinile de marginea patului şi avea încheieturile degetelor albe de la forţa cu care strângea. Şira spinării îi era curbată, iar fălcile i se mişcau lent.

— Nu eram posedat.

— Ne-aţi povestit, mie şi lui Alice, despre doctor? Ne-aţi spus cum v-a zâmbit?

— A zâmbit bucuros că mă vede. Mi-a zâmbit şi a avut grijă de mine.

— Ne-aţi spus numele doctorului?

Eram la doar câţiva centimetri de Gubler, iar genunchii mei erau lipiţi de ai lui. Degetele aproape că le atingeau pe ale lui, iar atunci când mi-am întins mâna, bărbatul s-a smucit şi a ţâşnit de pe marginea patului şi s-a lipit de perete.

— Nu mă atinge! a ţipat el. Scursură nenorocită! Să nu îndrăzneşti să mă atingi!

M-am dat înapoi ridicându-mi mâinile cu palmele spre el, împăciuitor.

— E în regulă, am spus eu scurt. Nu vreau să te ating. Nu te atinge nimeni.

Ochii înroşiţi îi erau scăldaţi în lacrimi, iar lacrimile aşteptau să cadă. Respira precipitat, cu trupul contorsionat lipit de perete, departe de mine.

— Doctorul a uitat, a zis el încet.

Vorbea repede, clar, iar vocea era a unui om complet sănătos.

— A uitat că m-a atins. Cum pot ei să explice asta? Ce explicaţie au?

Şi-a rotit ochii spre mine şi, pentru o secundă, am recunoscut pe chipul îmbuibat de medicamente severitatea privirii care mă bântuise de atâtea ori din oglindă.

— Tu înţeleseseşi. Stăteai acolo, iar fata ţinea camera, iar tu ai spus că înţelegi. M-ai crezut. A fost o minciună

nenorocită? M-ai minţit?

— Nu, i-am răspuns eu.

— Mi-ai spus o nenorocită de minciună?!

— Nu. Nu cred că asta s-a întâmplat.

— Îţi... baţi joc de mine?

— Nu.

— Am aşteptat ani de zile. Prieteni, ambasada... nişte idioţi. Sunt cu toţii nişte idioţi nenorociţi. Spun că sunt întârzieri, că sunt prea multe dosare pe rol. Mi-ai spus că o să rezolvi situaţia. Ce vrei de la mine?

— Totul, am spus eu dintr-o suflare. Tot ce îţi aminteşti despre mine şi despre Alice. Vreau să îmi spui ce am zis, ce a zis ea, cu ce eram îmbrăcat, cu ce era îmbrăcată ea. În ce limbă am vorbit. Era slovacă? Alice arăta obosită, era fericită, supărată, tristă, tânără, bătrână? Vreau să ştiu tot.

— De ce?

Mi-am privit vârfurile pantofilor, apoi mi-am desprins degetele încrucişate şi m-am ridicat în picioare. Mi-am împins scaunul sub birou, mi-am trecut mâna prin păr şi m-am aşezat pe podea lângă el, suficient de aproape încât să îmi ating foarte precaut mâna de pantalonii bărbatului. Dedesubt îi simţeam căldura gambei. Am respirat uşor şi apoi l-am privit fix în ochi.

Privirile noastre s-au întâlnit şi *m-a văzut* pentru prima dată de când am intrat în acea cameră.

Mi-am strâns degetele calde în jurul gambei lui, apăsându-i carnea.

— Tu de ce crezi? i-am răspuns.

Capitolul 25

Seară în Bratislava.

Stăteam într-o cafenea în faţa unui computer şi beam o cafea proastă. Înghesuisem bagajele lui Coyle sub scaun.

Pe o adresă pe care o făcusem nici eu nu mai ştiu când şi pe care nu am dezactivat-o niciodată, primisem un e-mail de la un individ care se identifica drept Spunkmaster13.

Vremurile s-au schimbat, însă nu şi Johannes Schwarb.

Un raport privind paşapoartele deţinute de Nathan Coyle arăta că toate erau în regulă, mai puţin cel turcesc, posesorul lui fiind dat în urmărire de poliţia din Istanbul. Un bărbat suspectat că împuşcase mortal o femeie în staţia Taksim închiriase o maşină sub acea identitate, apoi condusese până în localitatea Edirne pe timpul nopţii, încercând să scape.

Mi-am notat în minte că trebuie să ard paşaportul turcesc şi am început să răspund.

Spunkmaster13 aştepta deja în *chat room* şi a apărut înainte ca eu să apuc să tastez mai mult de câteva cuvinte pe ecran.

Au urmat obişnuitele comentarii şi glumiţe însoţite de panoplia de feţe zâmbitoare şi de emoticoane cu ninja, care alcătuiau, se pare, o bună parte din vocabularul lui Johannes, apoi:

> Christina 636 – Am nevoie să mai verifici ceva pentru mine.
>
> Spunkmaster13 – Sigur, ce?
>
> Christina 636 – Un număr de înregistrare. E vorba de o maşină condusă de două persoane – un bărbat pe nume Nathan Coyle şi o femeie numită Alice White. Au vizitat un ospiciu din Slovacia, s-au

înregistrat la recepţie şi au introdus datele de identificare ale maşinii cu care veniseră. Un pacient din ospiciu spune că femeia ar avea între douăzeci şi nouă şi treizeci şi cinci de ani, păr scurt şi blond, înălţime 1,65-1,75, subţirică, piele albă, ochi albaştri. Poţi să verifici?

Spunkmaster13 – Floare la ureche.

Christina 636 – Încă ceva. Îţi spune ceva numele Galileo?

Spunkmaster13 – Un tip mort de mult?

Christina 636 – Mi s-au dat nişte nume: Galileo şi Santa Rosa.

Spunkmaster13 – Nu ştiu nimic.

Christina 636 – Nicio problemă. Şi mulţumesc.

Capitolul 26

Bratislava la căderea nopţii.

Cerul căpăta culoarea unei vânătăi de două zile. O linie galbenă de lumină traversa orizontul la vest, încercând să privească spre lume de sub bolta care promitea ploaie.

N-am mai fost în Bratislava de zeci de ani – zece străzi frumoase în mijloc, un castel pe un deal, troleibuze şi o grămadă de clădiri cu arhitectură anonimă în depărtare. Un oraş pe care majoritatea turiştilor îl vizitau în două zile. O oră cu vaporul de la Viena şi tot atâtea cu trenul de-a lungul luncilor – în drum spre această aşa-zisă capitală naţională, era greu să scapi de senzaţia că existau alte locuri ceva mai interesante prin apropiere.

La acel internet café de unde luasem legătura cu Johannes se serveau pateuri al căror aluat se întărise pe margini. Luminile din piaţetă se proiectau albe şi reci peste pietrele pale, iar când a început să plouă, apa din canalizări bolborosea şi scânteia ducându-se la vale, către malul fluviului.

Am ieşit din cafenea în ploaia torenţială şi am regretat că nu m-am asigurat cu îmbrăcăminte pentru toate anotimpurile în acele câteva minute petrecute în Istanbul, când am întâlnit pentru prima dată trupul lui Nathan Coyle. Până la urmă, habar n-aveam cât timp urma să petrec în gazda mea.

Am alergat prin ploaia care dansa atingând uşor acoperişurile înclinate, pentru ca apoi să se scurgă zgomotos prin gurile de canal. Statuile solemne de pe biserici picurau apă din vârful nasurilor şi al bărbiilor, iar aripile de îngeri vărsau cascade pe uşile de lemn ale monumentelor medievale. Cablurile electrice scoteau scântei mari şi albe în mersul legănat al troleibuzelor pe străzile interminabile, în timp ce castelul cu patru turnuri aflat pe deal se pierdea într-o cascadă rectangulară de lumini galbene, suspendate deasupra întunericului diform

al oraşului.

Am alergat cu pantalonii fleaşcă, cu stomacul gol şi cu geanta plină cu secretele altei persoane lovindu-mi-se de spate, trecând pe lângă bărbaţi cu feţele pe jumătate ascunse în umbră, cu sacourile trase peste cap, care se luptau pentru un taxi; femei cu umbrele date peste cap, cu părul lipindu-li-se de feţele reci şi palide; adolescente cărora le era imposibil să mai meargă în pantofi şi îi cărau acum de tocuri, înaintând cu greu pe străzile ca nişte râuri. Şi pentru un moment degetele au început să mă mănânce, iar faţa mi-a devenit foarte rece şi am aruncat o privire către

o femeie cu păr frumos, negru, lung până la mijloc, cu umerii goi, glaciali; jacheta care ar fi trebuit să îi acopere umerii îi atârna de un braţ, în timp ce femeia se chinuia în mod surprinzător să tragă pe ea ceva mai gros; în urma ei un bărbat; pe buze simţea gust de ciocolată şi era frumoasă, iar viaţa ei părea liniştită. Probabil că în seara aceea urma să ia cina cu bărbatul pe care-l iubeşte şi care o iubeşte la rândul lui, iar când ploaia se va opri vor sta împreună pe balcon

– cu siguranţă ea are un balcon –

şi vor privi fluviul în aerul rece al nopţii şi nu vor avea nevoie de cuvinte.

Femeia s-a întors, iar eu am continuat să alerg pentru că viaţa oricărui om e mai frumoasă privită din afară.

—×—

Hotelul unde stăteam era destinat turiştilor şi era amplasat chiar pe fluviu. Un bar se prelungea dincolo de marginea apei, iar leduri purpurii înconjurau balustrada şi puteai auzi clinchete de pahare. Pereţii holului erau plini de fotografii cu Bratislava de altădată, prinţi morţi şi regi măreţi; recepţionera vorbea cinci limbi, pe toate fluent, pe toate zâmbind. Când am introdus cardul în uşă, s-a deschis fără niciun zgomot. Înăuntru era puţin cam prea cald şi mirosea a balsam de rufe.

Am făcut o baie.

În timp ce stăteam cufundat în cadă, mi-am trecut

degetele peste semnele lăsate de trecerea prin viaţă. O cicatrice albă şi rotundă pe braţul stâng, mai jos de umăr, lăsată acum mult timp de vaccinul contra tuberculozei. Îmi amintesc vremurile când trupurile aveau semne de variolă; acum purtau urme de vaccinuri. O cicatrice abia vizibilă se întindea chiar de-a lungul pielii dintre degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă, iar sub coaste, marele premiu revenea unei tăieturi mari rozalii, ale cărei urme în zigzag lăsate de mâna grăbită care cususe copcile erau încă vizibile în jurul cicatricei care se întindea pe piele ca un rânjet. Mi-am trecut degetele de-a lungul tăieturii şi am simţit carnea noduroasă de sub piele. Bănuiesc că a fost un cuţit pe care atacatorul i l-a înfipt într-o parte şi apoi l-a tras de-a lungul stomacului. Rana s-a vindecat de mult timp – şi trebuie să-l felicit pe Nathan Coyle pentru densitatea musculară pe care a obţinut-o între timp –, însă cicatricea a rămas ca o grămadă de deşeuri miniere deasupra unei mine închise.

Horst Gubler l-a recunoscut pe Coyle şi asta era bine. Chipul pe care îl împrumutasem se dovedise până la urmă folositor.

Mai important era că bătrânul mi-a dezvăluit un nume, pe cel al partenerei cu care lucram – încă o persoană pe care o aveam de găsit. Nu eram nerăbdător să mă întorc pe urmele feţelor pe care le purtasem de-a lungul vieţii, dar dacă făcând asta aş fi putut să dau şi de urma celui care a pus să fiu ucisă,

a celui care a ordonat uciderea lui Josephine,

atunci mă voi întoarce.

Iar dacă acest trup, pe care apa fierbinte se scurge acum de pe braţe între degetele picioarelor, va muri în această încercare

nu mă deranjează absolut deloc.

Capitolul 27

Amintiri despre fantomele trecutului.

Anna Maria Celeste Jones stând dreaptă, cu privirea înainte.

„Trupul meu a fost locuit” a zis ea.

Frumuseţea este un atribut incontestabil al măsurii. Am fost cândva un fotomodel cu gât lung şi păr auriu, cu buze moi, cu ochi mari şi pielea ca mătasea. Ascuns în acest trup, îmi fusese atât de greu să păşesc în pantofii roşii cu tocuri înalte şi am deplâns cât de repede pielea mea îşi pierdea strălucirea dacă nu era răsfăţată cu tratamente care îmi mâncau nefiresc de mult timp. Părul meu îşi pierdea volumul după o singură spălare, rotunjimea buzelor pălea într-o zi. După doar o săptămână în acest trup bine proporţionat, exasperat de munca pe care trebuia să o prestez ca să mă întreţin, am decis să mă îndrept spre meleaguri mai simple.

Frumuseţea nu stă într-un ochi, într-o mână, într-o buclă de păr. Am văzut bătrâni aduşi de spate, îmbrăcaţi în cămăşi albe, iar în surâsul lor cunoscător, abia schiţat, atunci când îşi ridicau privirile spre trecători, era mai multă frumuseţe, mai multă lumină sufletească decât în orice trup dichisit. Am văzut un cerşetor cu spatele drept şi barba care îi ajungea la piept şi în ai cărui ochi verzi şi păr încărunţit era atâta frumuseţe, că mi-am dorit să am o fărâmă din ceea ce-i aparţinea, să mă îmbrac în zdrenţe şi să umblu semeţ pe străzile oraşului. Femeia de doar 1,50 metri, toată în purpuriu şi perle; mama plinuţă cu fesele săltându-i-se în pantalonii din denim şi vocea ca o lovitură de bici răsunând pe culoarele din supermarket. Am fost în toţi şi toţi în câţi am fost, când mă priveam în oglindă, erau frumoşi.

În 1798, pe când stăteam pe malurile Mării Roşii, am avut revelaţia acestui adevăr simplu: fiind una dintre cei care se mută dintr-un trup în altul, dintr-o viaţă într-alta,

nu eram, de fapt, singură.

Capitolul 28

Numele meu era Abdul al-Mu’allim al-Ninowy şi îmi alesesem greşit tabăra; sau mai bine zis, tabăra greşită mă alesese pe mine.

Venisem în Cairo în 1792 după ce administraţia otomană se prăbuşise, iar Egiptul căzuse pradă mamelucilor influenţi care dispuneau de cele mai ascuţite săbii. Abdul al-Mu’allim al-Ninowy era unul dintre aceşti oameni. Trăiam departe de mizeria oraşului într-o casă mare vopsită în alb, cu o grădină cu fântâni din care şiroia apa. Aveam trei neveste, iar pe una o iubeam. Numele ei era Ayesha bint Kamal şi îi plăceau muzica, vinul, poezia, câinii şi astronomia. Tatăl ei, care înţelegea partea cu vinul şi cu câinii, dar nu putuse să accepte restul, o măritase ieftin, când fata era foarte tânără. Am întâlnit-o într-o baie publică, unde eram o văduvă respectabilă, îndeajuns de tânără ca să mă simt bine din punct de vedere fizic şi suficient de bătrână ca să nu fiu excesiv curtată pentru averea mea. Printre aburii din încăperile destinate femeilor, departe de urechile bărbaţilor, discutam şi râdeam. Când am întrebat-o care îi era statutul, şi-a încruntat sprâncenele pensate.

— Sunt soţia cea mai tânără a lui Abdul al-Mu’allim al-Ninowy, care le vinde grâu turcilor, bumbac grecilor şi sclavi tuturor. E un om influent şi puternic. Dacă n-aş fi a lui, aş fi nimic.

Cuvintele ei erau line precum pietrele pe care stăteam. A doua zi eram servitorul de paisprezece ani care îi aducea lui al-Mu’allim pâinea, nebăgat în seamă de nimeni şi de care nimănui nu îi păsa. Cinci zile mai târziu, după ce strânsesem îndeajuns de multe informaţii ca să îmi interpretez rolul, eram al-Mu’allim însuşi. La cei patruzeci şi ceva de ani, aveam un început de burtă şi o barbă impunătoare care necesita îngrijire constantă. Simţeam furnicături în buze chiar înainte să înceapă ploaia şi aveam

unghiile prea lungi – pe care mi le-am tăiat încă din prima zi.

Firește, locuind acolo, am început să reorganizez gospodăria. Am vândut câțiva sclavi; am scăpat de niște servitori. Prietenii care veneau la ușa mea și ale căror fețe nu îmi erau cunoscute erau cu respect refuzați și informați că aveam febră. Frica de ciumă îi ținea departe de ușa mea până și pe cei mai loiali asociați ai mei, mai puțin pe un văr care cu siguranță se ruga ca asta să fie febra care avea să-l ia pe unchiul lui de pe pământ și să-i scoată banii din vistierie.

Una dintre celelalte două soții ale mele era o adevărată harpie. După ce am aflat că are o soră în Medina, i-am recomandat – pentru sănătatea ei fizică și spirituală – să plece în pelerinaj, călătorie pentru care, firește, urma să plătesc. Cea de-a doua soție era o prezență mult mai plăcută, însă i-a luat doar câteva zile să-și dea seama că nu eram în apele mele așa că, pentru a evita bârfele, i-am sugerat și ei să plece în pelerinaj foarte, foarte departe, de preferat pe o cămilă șchioapă.

Ambele au urât ideea că trebuie să plece, aproape la fel de mult cât se urau una pe cealaltă, însă eu eram stăpânul casei, iar datoria lor era să se supună. În noaptea de dinaintea plecării lor, soția mai în vârstă a venit în dormitorul meu și a țipat la mine. Îmi trăgea de haine, iar când a văzut că nu mă impresionează, a început să tragă de ale ei, s-a zgâriat cu unghiile pe față și și-a smuls pumni întregi de păr din cap urlând.

— Monstrule! Ești un monstru! Ai jurat că mă iubești și m-ai făcut să cred că e adevărat, dar ai fost întotdeauna un monstru!

— Draga mea, i-am răspuns eu, în cazul ăsta, n-ai fi mai fericită departe de mine?

La auzul acestor cuvinte și-a desfăcut larg veșmintele, lăsând să i se vadă trupul încă frumos pentru vârsta ei, bine hrănit, dar nu în exces, afânat ca o pernă, palid ca un nor de vară.

— Nu sunt frumoasă? a țipat ea. Nu sunt ce ți-ai dorit?

În dimineaţa plecării nu m-a privit atunci când mi-am luat rămas-bun.

După ce mi-am rezolvat astfel mare parte din probleme, mi-am mutat ce mai rămăsese din gospodărie într-o casă pe malul apei şi am invitat-o pe Ayesha să cineze cu mine. Dar vai, în primele câteva săptămâni n-am întrezărit nimic din femeia blajină pe care o întâlnisem în băile publice şi m-am întrebat dacă nu făcusem o greşeală teribilă că îmi abandonasem văduva cea bogată. Ayesha nu îşi ridica ochii să mă privească şi nu răspundea decât monosilabic. Era atât de rece faţă de mine că şi frumuseţea ei acoperită de văluri părea să pălească. Am curtat-o cu tandreţe, aşa cum ar face un iubit la început, şi mi s-a părut că nu văd nicio schimbare până într-o seară când, în timp ce sortam curmalele proaspete de frunzele uscate, mi-a vorbit.

— Eşti foarte schimbat, bărbate.

— Îţi place schimbarea?

A rămas pe gânduri o vreme, apoi a spus:

— L-am iubit pe bărbatul cu care m-am căsătorit şi l-am respectat, şi m-am rugat în fiecare zi pentru sufletul lui. Dar recunosc că îl iubesc mai mult pe cel pe care-l am acum în faţă şi mă bucur să-i fiu în preajmă atât cât va dura.

— De ce te-ai măritat cu mine dacă nu pentru ceea ce eram?

— Pentru bani, spuse ea fără ocolişuri. Zestrea mea a fost generoasă, însă nu ar fi fost suficientă. Tu ai averi. Eşti un om influent. Ai un nume. Chiar dacă nu ai fi avut venituri, celelalte două calităţi te-ar fi făcut până la urmă un om înstărit. Familia mea nu are nimic din toate astea. Prin căsătoria cu tine le asigur şi lor o poziţie.

— Înţeleg, am murmurat eu, neştiind ce ar fi răspuns al-Mu’allim şi am decis astfel să spun cât mai puţin posibil.

Văzându-mi reticenţa, în loc să bată în retragere, Ayesha mi-a zâmbit. Pentru prima dată şi-a ridicat ochii şi m-a privit drept în faţă, iar inima mea a luat-o la goană. Apoi – un gest care nu se făcea la masă – s-a întins să îmi atingă mâna.

— Nu-ţi aminteşti, mi-a spus ea fără urmă de reproş.

Era doar o afirmaţie care arăta că înţelege, că îşi dă seama.

— Foarte bine.

Pentru o secundă am simţit panică. Dar ea a rămas nemişcată, cu degetele odihnindu-i-se în palma mea. După apusul soarelui, stăteam împreună pe marginea apei. Atunci i-am spus:

— Trebuie să-ţi spun ceva. Ceva ce s-ar putea să nu înţelegi.

— Nu-mi spune, a intervenit ea atât de tăios că m-a făcut să tresar.

Simţindu-mi retragerea, a zis din nou, mai blând:

— Nu-mi spune.

— De ce nu vrei să ştii?

— Îţi sunt sortită ţie. Datoria mea este să te cinstesc şi să mă supun. Cât timp îmi fac datoria cu sinceritate, sufletul meu e curat. Însă numai în aceste câteva luni am găsit plăcere în datoria mea faţă de tine. Doar cu… doar în aceste câteva luni. Nu rosti cuvintele care ne-ar putea întuneca bucuria. Nu distruge acest moment.

Aşa că n-am mai spus nimic. Era soţia mea, iar eu eram soţul ei şi asta era tot ce trebuia să ştim.

—×—

A durat şase ani; timp în care soţia mea şi cu mine am trăit în bunăstare – grâul, bumbacul şi sclavii fiind pieţe profitabile aproape tot timpul – şi lucrurile ar fi rămas neschimbate dacă francezii nu ar fi ajuns la Cairo. Când furia egiptenilor împotriva opresorilor lor mai mult decât moderaţi a devenit prea mare, conspiratorii au venit la uşa mea să ceară arme, susţinere şi bani – cereri pe care le-am refuzat în totalitate.

— Oraşul tău e condus de infideli! au strigat ei. Cât timp va mai trece până când francezii îţi vor viola nevasta?

— N-aş putea să spun, le-am zis eu. Cât timp a trecut până le-au violat pe ale voastre?

Au plecat bombănindu-mă pentru impietate, însă venirile şi plecările lor erau deja urmărite. Şi astfel, atunci când

revolta a izbucnit, iar tunurile au început să tragă, cerurile să se crape, şi Napoleon însuşi a dat ordinul să fie aruncate în aer zidurile Marii Moschei şi să fie omorâţi toţi bărbaţii, femeile şi copiii care s-au refugiat înăuntru, numele meu a fost strigat la darea de seamă a viilor şi a morţilor în timpul carnajului de pe străzile zdruncinate de bubuituri din Cairo.

Băiatul în al cărui trup venisem să inspectez casa lui al-Mu'allim şi care acum era deja bărbat a venit în mare grabă la mine.

— Stăpâne, francezii vin după tine!

Soţia mea stătea alături de mine, tăcută şi demnă. M-am întors către ea.

— Ce să fac? am întrebat-o căutând un răspuns.

Să mă transfer într-un ofiţer francez – soluţia cea mai la îndemână – ar fi însemnat ca printr-un singur gest, într-o singură secundă, să pun capăt vieţii pe care o aveam şi tuturor lucrurilor pe care le obţinusem.

— Ce să fac?

— Al-Mu'allim nu trebuie găsit în acest oraş, mi-a răspuns Ayesha.

Era pentru prima dată în şase ani când s-a uitat la mine, dar a rostit numele trupului în care eram.

— Dacă rămâi aici, francezii te vor lua şi te vor ucide. Sunt bărci pe râu. Ai bani. Pleacă.

— M-aş putea întoarce…

— Al-Mu'allim nu trebuie să fie găsit, a repetat ea cu o undă de furie în glas. Soţul meu este prea mândru şi prea leneş să fugă.

Asta a fost singura ei afirmaţie făcută vreodată prin care recunoştea că ştie ce sunt. Deşi ne ţineam de mână, iar răsuflările ni se întretăiau, Ayesha vorbea despre trupul meu de parcă ar fi fost un loc îndepărtat.

— Şi tu?

— Bonaparte vrea, chiar şi acum, să demonstreze că este om drept. Pune anunţuri prin oraş în care spune „Nu vă puneţi speranţa în Avraam sau în Mohamed, ci încredeţi-vă în cel ce conduce imperii şi creează oameni."

— Asta nu mă face să cred nimic, i-am răspuns eu.

— N-o să ucidă o văduvă. Servitorii noştri, averile mostre şi prietenii mă vor apăra.

— Sau te vor transforma în ţintă.

— Sunt în pericol doar dacă Al-Mu'allim rămâne aici, a spus ea protestând.

I se vedeau tendoanele cum îi apasă gâtul în timp ce se abţinea să nu ţipe.

— Dacă mă iubeşti – şi cred că mă iubeşti – atunci pleacă.

— Vino cu mine.

— Prezenţa ta aici mă pune în pericol. Tu… natura ta mă pune în pericol. Dacă mă iubeşti, nu vrei să-mi faci rău.

— Pot să te apăr.

— Chiar poţi? m-a întrebat ea tăios. Şi cine eşti tu să mă aperi? Soţul meu n-a putut să facă asta chiar dacă m-a iubit suficient de mult cât să încerce. Când toate astea se vor sfârşi, poate vei putea să te întorci la mine în vreo altă formă.

— Sunt soţul tău…

— Iar eu sunt soţia ta, a completat Ayesha. Totuşi, niciodată până acum niciunul dintre noi nu a simţit nevoia să o spună.

—×—

Ayesha bint Kamal.

Stătea pe malul râului cu o mână trecută peste pântec, cu spatele drept şi capul acoperit de o eşarfă albastră. Lângă ea, servitorul ei plângea încet.

Am părăsit-o în timp ce Cairo bubuia de urletele infidelilor.

Plecările sunt unele dintre puţinele lucruri la care mă pricep.

Capitolul 29

În 1798, pe malurile Nilului, purtam trupul unui bărbat a cărui viaţă nu mai prezenta pentru mine niciun interes. Fluviul se revărsase în iarba înaltă şi părea că apele lui se întindeau la nesfârşit, înecând pământul.

L-am dus pe Al-Mu'allim către sud, departe de trupele franceze care se băteau cu cavaleria de mameluci lângă piramide. Trupul meu se împuţinase, unghiile începuseră să îmi îngălbenească şi l-aş fi abandonat în clipa aceea, chiar acolo, pentru că acest corp ofilit mă dezgusta. Apoi mi-am amintit-o pe Ayesha şi promisiunea pe care i-o făcusem să am grijă de bărbatul ei, aşa că mi-am încleştat pumnii, mi-am coborât privirea şi am continuat să merg.

Deşi francezii erau departe de cursul superior al fluviului, totuşi şi aici faptele lor erau condamnate de imamii orbiţi de cataractă, care strigau „infidelii, infidelii, ne necinstesc şi ne pradă Egiptul!" Cu cât mă îndepărtam mai mult de Cairo, cu atât deveneau mai cumplite zvonurile. Oraşul fusese incendiat; oraşul era pierdut. Femeile fuseseră violate şi copiii măcelăriţi pe treptele moscheilor. După un timp am renunţat să mai infirm zvonurile, pentru că adevărul meu nu făcea decât să mă scoată în faţă ca trădător al războiului sfânt care se ridica din nisipuri.

M-am îndreptat către regiunea înaltă de coastă a Sudanului, până ce am ajuns în cele din urmă la Marea Roşie, cu vedere către Jeddah. Acolo, veştile venite pe apă vorbeau de o mare înfrângere navală şi, cum stăteam privind spre ocean, m-am hotărât în cele din urmă să fac o schimbare.

Erau puţine porturi de-a lungul coastei de vest a Mării Roşii, dar luptele din deşert şi haosul de la gurile Nilului, unde Nelson distrusese flota franceză, stârniseră agitaţie printre ambarcaţiunile mici de pescuit şi velierele semipiratereşti. Transportau, scufundau şi prădau bunurile

de război care se îndreptau spre nord, către Marea Mediterană, şi făceau profituri excelente din asta. Un vas anume mi-a atras atenţia – o ambarcaţiune veche, cu mai multe pânze, care ar fi trebuit deja să iasă din uz. Căpitanul navei era etnic Dinka şi avea un rânjet imprimat pe chip. La brâu purta o sabie mare, iar de-a lungul pieptului îi atârnau cu veselie pirateresc două pistoale. Echipajul lui reprezenta cel mai variat melanj multicultural pe care îl văzusem vreodată – de la genovezul care veghea ce se întâmplă în larg, la cârmaciul malaiezian, care comunica printr-un amestec de arabă prost vorbită, olandeză acceptabilă şi gesticulaţii obscene. Atenţia mea era însă îndreptată asupra unui pasager pe care îl transportau către India. Stătea tăcut la proră, învăluit într-o mantie neagră, şi cerceta apele fără să scoată o vorbă.

Bărbatul abia dacă trecea de douăzeci de ani. Era înalt şi mlădios, cu piele netedă de abanos, cu braţe musculoase şi păr negru creţ. Stătea semeţ ca un prinţ şi, după ce m-am interesat printre membrii echipajului, am aflat că asta şi era: prinţ nubian plecat într-o misiune diplomatică în India.

— Îl cunoaşte cineva? am întrebat eu. E însoţit de familie sau de servitori?

Nimeni nu îl cunoştea decât din auzite. Prinţul se urcase pe vas fără servitori, dar cu o sumă mare de bani. Personalitatea lui era ca o carte închisă, iar trecutul lui, încă şi mai obscur. Şi asta m-a făcut ca, în seara de dinaintea plecării, purtând încă trupul lui Al-Mu’allim, să-l urmăresc pe prinţ prin micul oraş-port. I-am luat urma printre casele strâmbe din chirpici de pe străzile care tăiau ţărmul stâncos. M-am întins să îi prind braţul şi chiar în clipa în care mă pregăteam să sar, capul mi s-a umplut de ţipete de lilieci, am simţit în ochi cum îmi plesnesc vasele de sânge, iar gura mi s-a umplut de un gust de fier. M-am dat înapoi gâfâind, iar frumosul prinţ s-a întors cu faţa palidă şi mi s-a adresat într-o arabă fără cusur.

— Ce dracu’ faci?

Capitolul 30

Am dormit prost, chinuită de amintiri neliniştitoare într-o cameră de hotel

din...

unde anume?

Bratislava.

Ce dracu' caut eu în Bratislava?!

Dormeam cu capul pe un dosar care disecă viaţa entităţii numite Kepler. Zvârcolindu-se pe cearşaful întins la maximum pe saltea, trupul asasinului numit Coyle era înfăşurat în aşternuturi. Arsesem paşaportul turcesc şi aruncasem cenuşa în toaletă. Am ştiut întotdeauna că va trebui să renunţ până la urmă la una dintre identităţi; aşteptasem să văd la care dintre ele.

Un gând mă lovise în plină noapte. Mă izbise atât de tare şi de neaşteptat, că am ţâşnit în sus complet trează.

Autorităţile turce nu aveau niciun motiv să dea în urmărire celelalte paşapoarte ale mele – britanic, canadian şi german –, dar asta pentru că nu ştiau ce să caute.

În schimb, colegii lui Coyle, care-or fi fost ei, îi ştiau toate numele.

—×—

O minte frământată de gânduri la 4.00 dimineaţa. Prin fereastră, lumina de pe stradă se reflectă ca un patrulater galben pe tavan. Restul camerei e cufundat într-un albastru-închis – întunericul imperfect al oraşului.

Am fost atentă, foarte atentă. Atentă să evit agenţii de securitate, atentă să trec graniţele repede şi fără evenimente, de teamă ca nu cumva cineva să-mi verifice paşapoartele prea minuţios. Johannes mi-a spus că paşaportul turcesc era dat sub urmărire, aşa că l-am distrus. Dar încurajată de un exces de încredere, i-am permis recepţionerei de la hotel să-mi scaneze documentele germane.

Era de ajuns?

Am sperat că poliţia de frontieră nu va fi prea nerăbdătoare să verifice şi că hotelurile vor ţine registre şi nu vor căuta numaidecât în bazele de date şi nici nu vor contacta poliţia. Dacă aş avea de-a face numai cu agenţiile naţionale de securitate, măsurile mele de precauţie ar fi de ajuns.

Dar nu mă ascundeam doar de poliţie. Celui care îmi dăduse numele Kepler nu îi păsa nici cât negru sub unghie de inviolabilitatea graniţelor sau de discreţia unui hotel. Şi chiar dacă în noaptea aceasta eram în siguranţă – plătisem cu bani gheaţă – dacă cineva căuta cu atenţie

şi cu siguranţă aşa făceau

având în vedere situaţia, trupul lui Nathan Coyle ar fi putut fi reperat.

—×—

Faţa din oglindă la 4.30 dimineaţa e cenuşie în lumina fluorescentă a băii. Am purtat şi feţe mai frumoase, am purtat şi mai urâte. Aş putea să mă obişnuiesc în timp cu aceste trăsături, însă oricât de mult aş cerceta acest chip nu găsesc răspunsurile pe care le caut. Ochii au pleoape grele, gura e laxă, iar cicatricele nu-mi spun nici mai mult, nici mai puţin decât că posesorul iniţial al acestui trup nu prea ştia să se împrietenească. Ridurile de expresie de pe frunte sunt ale lui sau ale mele?

Îmi strâng lucrurile. Îmi pun cătuşele în buzunarul exterior al gecii, iar cheile în cel interior şi ies în oraş. Ticăloşii n-au odihnă.

Capitolul 31

Femeia îşi spune Ianus[7].

Pe ţărmul Mării Roşii purta trupul unui prinţ nubian, iar când am vrut să mă transfer în corpul atât de râvnit, amândouă ne-am ales cu o senzaţie puternică de mahmureală.

După mai bine de o sută cincizeci de ani, a venit la mine în trupul unei adolescente de şaptesprezece ani.

— Vreau să mă transfer, mi-a spus ea.

Ne-am întâlnit într-un bar de pe Strada East 26th. Avea trupul roşu de la soare, ceea ce era impresionant, pentru că în Chicago, în toamna ploioasă a anului 1961 singura roşeaţă pe care o vedeai era de la votcă sau de la prea mult vânt.

Cândva, localul vindea ilegal băutură. Bărbatul cu barba încărunţită şi păr rar, care se afla acum dincolo de tejghea şi lustruia un pahar, stătuse mai demult în spatele aceleiaşi tejghele lungi de lemn, ştergând cănile de cafea cu o cârpă veche, pregătit să vadă poliţia dând buzna înăuntru şi clienţii ţâşnind afară. Ţinea încă deschisă bodega asta liniştită, una dintre puţinele rămase după ce prosperii ani 1960 străbătuseră vijelios pământul, şi încă mai ţinea marfa de calitate într-un dulap încuiat, ascuns jos, în bar.

Ianus purta îmbrăcăminte albastră, în timp ce eu îl purtam pe Patterson Wayne, un om de afaceri din Georgia, pe care pusesem mâna la o zi după ce îşi lichidase toate activele şi obţinuse o valiză de bani, şi cu o zi înainte ca afacerea lui să dea faliment, trăgând după ea patruzeci şi şapte de angajaţi şi şaizeci şi trei de pensii private. Era bogat şi avea vârsta la care eşti respectat de tineri şi invidiat de bătrâni.

[7] Nume din mitologia romană, aparţinând zeului sărbătorilor şi al ritualurilor de trecere. Ianus este reprezentat ca având două capete lipite spate în spate, care privesc în direcţii opuse.

— Sunt absolut divină, să ştii, mi-a zis Ianus. Mi-ai atins pielea? E fină ca mătasea, iar tenul... Ştii că nu mă machiez? N-am nevoie. E nemaipomenit!

Pielea ei era într-adevăr foarte mătăsoasă şi deşi probabil era singura femeie din centrul oraşului Chicago care nu îşi vopsea chipul în culorile ţipătoare ale acelei perioade, totuşi, absenţa machiajului nu făcea decât să atragă atenţia. Apăruse ceva nou.

— E însă o problemă, mi-a şoptit ea înclinându-şi capul ca să nu audă singuraticul proprietar şi urechile lui flămânde. Când am preluat trupul, mi s-a părut pur şi simplu radiantă. Eram într-o staţie de autobuz, iar ea se ducea undeva spre nord şi mi-am zis... de ce nu? E clar că nimeni nu e interesat de fata asta, decât pentru anumite lucruri, aşa că pentru câteva luni sau câţiva ani ar fi minunat. Doar că e o problemă...

Şi-a pus palma conspirativ pe pântec.

— Acum ştiu de ce trebuia să plec din oraş şi cred că în cinci luni o să explodez, a şoptit ea, iar vocea i-a tremurat de plăcere la gândul planurilor ei conspirative.

Mi-am împins paharul cu bourbon într-o parte şi mi-am sprijinit cotul de bar. Am scos din buzunarul interior al sacoului o agendă subţire şi neagră şi un pix.

— Mai exact, ce vrei?

Ianus şi-a strâns buzele chibzuind.

— Bărbat, necăsătorit, douăzeci şi cinci de ani, cred – deşi merge şi mai tânăr atâta timp cât poate face faţă situaţiei; nu vreau băieţi –, treizeci şi trei de ani cel mult. Mai mari n-are rost. Necăsătorit, fireşte. Nu vreau să fie prea păros. Nu mă deranjează să mă bărbieresc regulat, dar stilul hirsut nu mai e la modă cam din anii 1880. Ar fi *minunat* dacă ar avea deja o casă, spre vest, nu mai departe de Princeton; dacă are ipotecă e în regulă, dar nu vreau să mă complic eu cu toate hârţoagele pentru creditul ipotecar.

Mi-am lins vârful degetului cu care ţineam pixul şi am dat pagina agendei.

— Vreo calificare profesională, perspective de carieră?

— Categoric. Vorbim de o investiţie pe termen lung. Vreau să pun bazele unei afaceri, să am o familie, vreau... tu ce-ţi doreşti, domnule Patterjones Wynne?

Întrebarea venise atât de pe neaşteptate, încât am crezut că nu aud bine.

— Eu?

— Tu. Ce-ţi doreşti?

Am ezitat cu pixul pe marginea foii.

— Ce relevanţă are?

— Prima dată când ne-am întâlnit o voiai... nu mai ştiu cum o chema.

— Ayesha, am spus încet şi m-am mirat ce repede îmi amintisem numele. Ayesha bint Kamal. Era... dar a trebuit să plec.

— O femeie, a zis ea ridicând iute dintr-un umăr. O soţie. O viaţă normală. Ce vrei acum?

Am rămas pe gânduri, apoi am lăsat jos agenda şi am privit-o în ochi.

— Vreau ce vrea toată lumea – ceva mai bun.

— Mai bun decât ce?

— Mai bun decât viaţa pe care se întâmplă să o trăiesc în clipa asta.

Un moment care ar fi putut să se îndrepte în orice direcţie.

Apoi Ianus a surâs ştrengăreşte, m-a bătut pe umăr şi mi-a spus:

— O să ai de lucru. Succes!

Am oftat şi mi-am ridicat agenda.

— Ce altceva mai voiai? Probleme de sănătate acceptabile, vaccinuri...

Ianus a ridicat din umeri, îndoindu-şi coatele.

— Bun. Dacă vrei să revenim la treabă, e în regulă. Să nu aibă platfus.

Îmi împungea pulpa piciorului cu degetul de fiecare dată când rostea un cuvânt esenţial.

— Poate crezi că e un fleac, dar chiar n-am timp de unele lucruri. Nu mă deranjează să aibă ochelari – îţi dau o oarecare prestanţă –, dar nu vreau pentru nimic în lume

ţiuituri în urechi, eczeme sau alte probleme de genul ăsta. Şi nu vreau iar surprize de natură sexuală, mulţumesc foarte mult.

— Înălţime?

— Peste 1,70, însă nu vreau vreo arătare. La 1,85 eşti numai bine, la 1,95 oamenii încep să-şi dea coate.

Mi-am notat.

— Să înţeleg că plănuieşti să rămâi ani, nu luni.

— Da, asta vreau.

— Alte obiective pe care ar trebui să le ştiu?

Ianus a rămas pe gânduri câteva secunde, iar în cele din urmă mi-a spus:

— Păi vreau o carieră, să mă căsătoresc, să am o casă a mea şi să fac un copil. Dacă mi-ai face rost de cineva care a studiat la Harvard, ar fi perfect.

Capitolul 32

Cincizeci de ani mai târziu mergeam pe străzile din Bratislava când soarele nu răsărise încă. Geanta îmi atârna de un umăr, în buzunar aveam cătuşele şi eram furioasă.

Era acea oră scăldată în lumină albastră-cenuşie când frigul e tăios, când orice urmă de căldură din ziua precedentă se dizolvase în cele din urmă în noapte şi nimic nu o mai putea înlocui în afară de promisiunea aşteptatului răsărit. În uşa unui supermarket cu storurile trase, un cerşetor dormea tun cu capul pe o geantă albastră. În piaţa Mileticova, încă scufundată în somn, o maşină de gunoi huruia şi bârâia ridicând şi răsturnând cu forţă resturile abandonate după târgul din ziua precedentă, în timp ce farurile ei galbene se jucau în cercuri pe zidurile albe-cenuşii. Pe Dunăre, un vas cargo portocaliu şi cu bordul ruginit înainta în amonte spre Viena, pufăind şi învolburând apele. M-am îndreptat către arcul abrupt al Podului Apollo, unde un măturător cu ochii încă lipiţi de somn stătea singur pe o bancă şi fuma o ţigară, cu tomberonul lângă el, înconjurat de pungi pline cu frunze uscate.

Şi-a ridicat privirea când m-a auzit apropiindu-mă, dar nu a văzut nimic care să îl neliniştească. Mi-am băgat mâna în buzunar, am scos cătuşele şi mi le-am prins de încheieturi, în faţă. La auzul sunetului, bărbatul şi-a ridicat din nou privirea, iar în acel moment mi-am aşezat mâinile pe umerii lui, i-am atins cu degetele pielea moale din locul unde clavicula întâlnea gâtul şi am sărit.

În timp ce Nathan Coyle se clătina, m-am ridicat în picioare şi, înainte ca el să facă vreo mişcare, l-am lovit în umăr, nu foarte tare, dar suficient cât să se dezechilibreze şi să vină pe spate, împiedicându-se în propriile-i picioare. A încercat să îşi amortizeze căderea, însă şi-a dat seama că are mâinile prinse în cătuşe, şi a aterizat destul de urât. Am îngenuncheat deasupra lui, iar genunchiul drept mi-a

trosnit. Trupul meu era lipicios şi umed sub haina de protecţie. Înainte ca Nathan să apuce să spună vreun cuvânt l-am apucat cu o mână de gât, iar cu cealaltă îi apăsam obrazul.

— Pentru cine lucrezi? l-am întrebat printre dinţi.

Voiam să urlu, dar fluviul capta toate sunetele şi le ridica limpezi în auzul tuturor. Aşa că mi-am încleştat şi mai puternic degetele în grumazul lui şi am mârâit:

— De ce ai ucis-o pe Josephine? Pentru cine lucrezi?

Îi prinsesem una dintre mâini sub genunchi; încerca să se elibereze de sub greutatea mea rostogolindu-se pe o parte, dar l-am lovit cu pumnul în faţă şi m-am aşezat pe pieptul lui cu toată greutatea. Ţipam la el fără să ţip, răcneam fără puterea cu care rage leul.

— Ce *vrei?*

— Kepler…

Cuvântul abia i-a ieşit din pieptul strivit sub greutatea mea, şuierând ca nisipul prăvălit de pe panta unui munte.

— Galileo.

— Cine e Galileo? *Ce e* Galileo?

— *Santa Rosa.*

— Nu ştiu ce e asta.

— *Santa Rosa.* Milli Vra. Alexandra.

— Ce sunt astea? Ce înseamnă?

Coyle a încercat să se mişte din nou, însă la vederea felului în care mi se crispase gura, a renunţat înainte să fie prea târziu.

— Ucide pentru că îi face plăcere, mi-a zis el încet. Ucide pentru că poate.

— Cine? Galileo?

Nici n-a încuviinţat, dar nici n-a dezminţit. Mi-am împins cotul în traheea lui până ce ochii au început să-i iasă din orbite.

— *Nu* sunt o criminală, i-am zis eu printre dinţi. Nu vreau decât să trăiesc.

Coyle dădea din limbă încercând să spună ceva, iar pentru o secundă m-a fulgerat un gând. Faţa care mă privise de atâtea ori din oglindă era animată acum de frica

altcuiva. Faţa aceasta o ucisese pe Josephine Cebula.

Obrajii începuseră să i se umfle roşii şi să devină vineţii.

Am slăbit strânsoarea rânjind şi l-am lăsat să ia o gură de aer, în timp ce capul i se scutura în efortul de a respira.

— Pentru cine lucrezi?

Respiram în timp ce degetele mi se încleştau în mănuşile grele şi mirositoare, gata să lovească.

— Cine mă urmăreşte?

Stătea întins pe spate şi gâfâia fără să spună un cuvânt.

— Te vor ucide şi pe tine. Dacă îţi seamănă vreun pic, vor veni după mine şi te vor lichida în misiune.

— Ştiu, mi-a spus el. *Ştiu.*

Ştia, dar nu-i păsa.

Nu-mi amintesc ultima oară când mi-am dorit să mor.

— De ce ai ucis-o pe Josephine?

— Ordinele.

— Pentru că era o asasină?

— Da.

— Pentru că a omorât oameni în Germania? Doctor Ulk, Magda Müller?

— Da.

Mi-am înfipt mâna în gulerul cămăşii lui şi l-am tras cu faţa aproape de mine.

— A fost o minciună, am spus eu. Am verificat; am cercetat fiecare secundă din viaţa ei înainte să mă transfer. Sunteţi nişte *mincinoşi.* N-a ucis pe nimeni, era nevinovată! Ăştia sunt nenorociţii pe care îi protejezi? Ce vor?

Îi simţeam respiraţia în faţă. Mirosea a pastă de dinţi ieftină. Nu observasem asta când gura lui îmi aparţinuse. I-am dat drumul înapoi pe pietre. Trupul lui era sub mine, cu răsuflarea tăiată.

— Ce doreşti, domnule Coyle? l-am întrebat strângându-mi cu putere pumnii care îmi tremurau. Lasă-i pe cei care te-au trimis şi care au minţit. Ce doreşti *tu?*

Tăcea mâlc.

— Ce-ai face dacă ţi-aş da drumul?

Nu m-am uitat la el când i-am pus întrebarea.

— Ţi-aş trage un glonţ în cap înainte să apuci să mai atingi vreo fiinţă vie.

— Asta ziceam şi eu.

Apoi am continuat:

— Ştiu despre Alice.

O tresărire infinitezimală, o contracţie abia perceptibilă a muşchilor din jurul ochilor şi al bărbiei. Doar asta a fost reacţia pe care cuvintele mele au reuşit s-o producă.

— Am fost să-l văd pe Gubler. M-a recunoscut. Pe tine adică. Spunea c-ai fost amabil, chiar înţelegător. Spunea că l-ai vizitat împreună cu Alice. Ar trebui să ştii că atunci când lucrezi sub acoperire nu e bine să-ţi treci numărul de înregistrare al maşinii în registrul de la recepţie.

Simţeam cum i se înteţeşte uşor respiraţia.

— N-o s-o găseşti.

— Bineînţeles c-o s-o găsesc, i-am răspuns eu. Şi chiar dacă n-o să reuşesc eu, o să mă găsească ea pe mine. Faţa ta este cea mai atractivă momeală din câte îmi pot imaginea. Poate o să-mi spună de ce a murit Josephine.

Mi-am ridicat trupul de pe pieptul lui şi m-am lăsat într-o parte pe pietre. Coyle stătea nemişcat, întins pe spate, cu mâinile prinse în cătuşe, uitându-se către cerul din care începuseră să cadă picături de ploaie.

— Am urmat ordinele.

— Ştiu, am spus eu oftând. Eşti doar un instrument.

Deschisese gura să vorbească.

L-am apucat de mână.

Nu credeam că urma să-mi spună ceva interesant.

Capitolul 33

Un vapor spre Viena.

Apele liniştite şi argintii ale Dunării sunt atât de întinse pe unele porţiuni, încât le-ai putea lua drept o mare epicontinentală. Controlorul de pe vas abia dacă a aruncat o privire peste paşapoarte, iar turiştii trec graniţa dintre Slovacia şi Austria fără să bage de seamă. Barăci de lemn inundate, părăsite de mult timp de pescari, te salută de pe mal, cufundate în mal, cu ferestrele luate de ape. Nu este un loc potrivit pentru iahturile de lux, nefiind decât o porţiune industrială de fluviu – ape productive cu maluri întinse acoperite de aluviuni. Fabricile îşi trag seva din aceste ape; dincolo de ţinutul plat se întind orăşele înghesuite, cu nume lungi, şi unde nimeni nu e interesat de secretele vecinilor de alături. Austriecii ţin la intimitatea lor şi astfel satele se întind tăcute pe ţărmul fluviului, aşteptând o schimbare care nu mai apare.

N-ar fi trebuit să-l lovesc pe Coyle.

Îmi simt faţa umflată şi roşie. În câteva ore o să am o ditamai vânătaia.

Am intrat în zona Schengen şi pentru moment pot să-mi consider paşapoartele irelevante. Vorbesc destul de bine germana, iar dacă aş vrea să dispar, ar fi cel mai bun moment. Un trup nou, o viaţă nouă, un nume nou. Undeva în îmbulzeală, poate într-o mulţime care iese din catedrală sau printre oamenii dintr-o piaţă aglomerată, aş putea să schimb trupurile de zece, de cincisprezece ori, neobservabil, indiferent cât de abil ai fi. Aş înghiţi otravă şi, înainte ca drogul să-şi facă efectul, aş ieşi şi l-aş lăsa pe Coyle în voia sorţii pe care o merită. Aş merge mai departe către o viaţă nouă, mai interesantă şi mai bună decât înainte. Următoare viaţă e întotdeauna mai bună.

Josephine Cebula, moartă pe peronul din staţia Taksim.

N-o să fug.

Nu astăzi.

Barca a tras la ţărm imediat după Schwedembrucke. Pe malul vestic se întindea partea veche a Vienei, oraşul turistic, cu turle, palate, *Sachertorte* şi concerte de Mozart pe toate drumurile. Pe ţărmul de est, ferestrele dreptunghiulare vechi se pierdeau în betonul alb al blocurilor cu ascensoare din fier forjat, construite după război. M-am îndreptat spre vest, în oraşul vechi, pe lângă matroanele cu fesele lor ţuguiate în fuste strâmte, care îşi plimbau câinii răsfăţaţi pe străzile imaculate, ţinându-i strâns în lese. Treceam pe lângă gentlemani ţanţoşi cu serviete negre lustruite; emigranţi insistenţi ce vindeau DVD-uri direct din rucsacuri şi erau alungaţi de poliţiştii cu caschete albastre, care ştiu că băuturile şi drogurile sunt o problemă doar atunci când sunt observate de autorităţi. Am trecut pe lângă feţele îngerilor din piatră, trişti să îşi vadă străzile pângărite de prezenţa străinilor lipsiţi de maniere, pe lângă statuile din marmură închinate împăraţilor şi cailor lor, împărăteselor şi faptelor lor nobile, generalilor morţi, faimoşi pentru că s-au luptat cu turcii şi au înăbuşit revolte. Am trecut pe lângă o expoziţie intitulată „Culori primare: renaşterea postmodernismului”, pe ale cărei afişe era explicat cum înăuntru puteai admira pânze pictate în întregime în roşu, albastru, verde şi, pentru cei care se simţeau minunat, galben, cu un singur punct alb aruncat în colţul de jos pentru a atrage ochiul într-o manieră mistică. Unele aveau titluri artistice – *Iubit Anevrismatic* era numele unei pânze purpurii cu un filigran de linii albastre, vizibile doar dacă te uitai cu mare atenţie. Altele, cum ar fi două pânze de un negru intens, expuse una lângă cealaltă, erau pur şi simplu *Nenumite.*

Am continuat să merg. Îmi place să cred că sunt în pas cu vremurile, dar uneori chiar şi mie îmi lipsesc anii 1890.

La parterul unei vile mari, vopsite în alb, cu o uşă îmbrăcată în alamă, faţă în faţă cu o piaţă în care se afla o fântână decorată cu delfini jucăuşi şi zei furioşi ai apelor, se afla ascuns un magazin de antichităţi. Am deschis uşa, iar prezenţa mea a fost anunţată de un clopoţel din alamă. Aerul dinăuntru mirosea a hârtie veche, a pene, a cupru şi

a argilă. Doi turişti chinezi – care nu aveau de gând să cumpere – examinau o mică statuetă din marmură, ce reprezenta chipul cu priviri aspre al unui episcop cu guşă. Atunci când m-am apropiat, cei doi au început să chicotească şi au lăsat obiectul jos ca nişte copii prinşi moşmondind ceva la gaura cheii unui automat de mâncare. Un bărbat al cărui păr începea să încărunţească, îmbrăcat în pantaloni verzi ca pădurea, tociţi în jurul genunchilor, a ieşit împleticindu-se de după tejgheaua decorată cu cranii, oale, afişe şi neapărat miniaturi cu turla Catedralei Sfântul Ştefan. S-a uitat la mine şi s-a oprit locului.

— Ţi-am spus deja, pleacă, mi-a spus el dintr-o suflare.

Pentru o clipă am uitat în ce trup mă aflam şi am roşit dintr-odată ruşinată, traversată de un val fierbinte.

— Klemens, sunt eu, Romy, i-am spus eu scurt.

Braţele lui, pe care şi le agitase în aer de parcă simpla lor fluturare m-ar fi putut proiecta afară pe uşă, au încremenit. Trăsăturile chipului i s-au încordat, iar bărbatul şi-a strâns buzele.

— Scursură, a zis el cu vocea lui penetrantă, care i-a dat cuvântului o şi mai mare greutate. N-am nimic de spus. Vii aici ca…

— Sunt Romy, am repetat eu păşind mai aproape. Am fost împreună la operă, ne-am dat în roata Ferris. Îţi place fasolea verde, dar urăşti broccoli. Sunt Romy. Sunt Di’u. Sunt eu.

Capitolul 34

Klemens şi Romy Ebner.

Cei doi apar într-o treime din dosarul Kepler.

S-au întâlnit în 1982 la un dineu în Viena, iar cinci luni mai târziu erau căsătoriţi. Ea era catolică, iar el nu mai era credincios practicant, însă ceremonia de căsătorie a avut loc în faţa lui Dumnezeu, iar dăruirea lor a fost totală.

Primul lor copil s-a născut în 1984, iar la vârsta de paisprezece ani a fost trimis la o şcoală cu internat, de unde venea acasă doar de două ori pe an. Klemens adora să colinde dealurile împădurite care înconjurau Viena. Lui Romy nu-i plăcea, aşa că bocancii stăteau acasă, iar în drum spre serviciu bărbatul admira orizontul prin geamurile tramvaiului care traversa Brünner Straße.

Când Klemens s-a înscris într-un cor, Romy i-a spus că vocea lui suna de parcă ar fi fost o rozătoare. Când Romy a început să participe la întâlnirile de la biserică, Klemens s-a înscris la un curs de bucătari, dar mâncarea pe care o făcea, spunea soţia lui, era o mizerie exotică, iar ea n-avea chef de aşa ceva. Când Romy s-a pensionat, pentru a se dedica sie înseşi, Klemens a continuat să muncească mai mult şi până târziu pentru a asigura traiul familiei. Făcând asta şi-a dat seama că, singur în semiîntunericul magazinului, nu îi displăcea propria companie.

Când i-am întâlnit eram Trinh Di'u Ma. Fata era victima traficului de carne vie şi dispăruse de acasă la doar treisprezece ani. Cinci ani mai târziu, părinţii ei au angajat un agent de bunuri corporale s-o găsească şi s-o aducă înapoi. Nu aveau bani să plătească, aşa că au făcut un troc cu singura marfă la care se putuseră gândi – şase luni în trupul fiicei lor în schimbul întoarcerii acesteia în siguranţă acasă. Am acceptat târgul şi am regretat, pentru că după ce am luat-o pe Trinh de la un bordel din Linz, am petrecut aproape o lună făcând nimic altceva decât analize medicale şi şedinţe de detoxificare. Când durerea devenea

insuportabilă, săream din trupul lui Di'u în cel al asistentei care avea grijă de ea. Mă ţineam cu mâinile de cap în timp ce fata ţipa să i se dea heroină.

— Doamne, te rog, dă-mi ce am nevoie. Fac orice.

Chiar şi după ce ultima urmă de narcotice a fost eliminată din sistemul fetei, iar eu am ieşit pe uşa spitalului abia ţinându-mă pe picioare, tot puteam să simt vidul din mintea ei şi dorinţa care îi alerga prin sânge. M-am întrebat atunci dacă eu, expusă unui ecou vag al dependenţei, voi rezista până în Vietnam.

Stăteam în sala de aşteptare a aeroportului din Viena cu mâinile prinse în jurul genunchilor, cu un paşaport fals în buzunar şi capul vâjâindu-mi de la cofeină. Simţeam cum călătorii în hainele lor scumpe mă evită, mai acut decât simţeam privirile agenţilor de pază. Când ofiţerii de la vamă m-au tras deoparte – fără alt motiv decât vârsta mea, rasa şi cicatricele abia vizibile – şi m-au percheziţionat atingându-mi fiecare parte a trupului, în timp ce aparatele se plimbau ţiuind pe pielea care mi se făcuse ca de găină, stăteam cu mâinile şi cu picioarele depărtate fără să spun nimic şi fără să simt altceva decât o dorinţă copleşitoare să ies din acel trup.

În momentul acela fusesem pe punctul să o părăsesc, abandonând-o pe Di'u cu biletul către Hanoi şi nicio amintire despre cum ajunsese acolo, când un bărbat, care mă văzuse gârbovită lângă un scaun a venit la mine şi mi-a vorbit într-o engleză stricată.

— Eşti bine?

Îmbrăcat într-un pulover galben şi o pereche de pantaloni bej îngrozitori, Klemens Ebner a îngenuncheat lângă trupul tremurând al unei fete vietnameze şi m-a întrebat:

— Domnişoară… doamnă, sunteţi bine?

În spatele lui stătea ţeapănă Romy Ebner, îmbrăcată în hainele ei negre cu albastru.

— Pleacă de lângă ea, Klem! i-a spus ea.

Am privit în sus prin ochii înceţoşaţi ai lui Trinh Di'u Ma direct în cei ai singurului om de pe pământ căruia părea

să-i pese. Era frumos, iar eu m-am îndrăgostit pe loc.

—×—

Două săptămâni mai târziu am bătut la uşa neagră masivă a apartamentului lor din Viena. Purtam o pereche de sandale curate şi picioarele bine antrenate ale poştaşului.

— Poşta! am spus.

Romy Ebner a deschis uşa, iar atunci când a semnat de primire şi mi-a returnat pixul am prins-o de încheietură şi am sărit.

Capitolul 35

Înapoi în trupul lui Nathan Coyle, stăteam în cel mai întunecat colţ din cea mai înghesuită cafenea din Viena şi mâncam prăjitură cu lămâie şi cu o cireaşă în vârf, în timp ce Klemens îşi ţinea în mâini ceaşca de cafea şi nu se putea abţine să se holbeze.

— Cum ai ajuns să fii el? m-a întrebat încet, ca să nu fie auzit de clienţii care veneau să ia prânzul. Cum ai ajuns în trupul acestui bărbat?

Încruntătura care îi accentua ridurile din jurul ochilor arăta că alegerea mea nu-i plăcea deloc, în timp ce vocea confirma ura vie pe care o simţea. Am ridicat din umeri tăind cu vârful furculiţei din prăjitura vişinie şi am încercat să nu iau vorbele lui Klemens personal.

— El m-a căutat, am răspuns eu. Să înţeleg că v-aţi mai întâlnit.

— A venit la magazin să întrebe de tine, a mormăit el sorbind câte puţin din ceaşca cu espresso. Nu mi-a cerut să-i spun cum te cheamă sau să-i fac o descriere a... calităţilor tale. Ştia că soţia mea avusese pierderi de memorie – câteva zile când şi când – şi voia să ştie dacă mi se întâmplase şi mie.

— Şi ce i-ai spus?

— Că nu.

— Ce i-ai spus despre soţia ta?

Klemens a zâmbit, apoi s-a încruntat dintr-odată, plăcerea şi vinovăţia traversându-i pe rând chipul.

— I-am zis că soţia mea părea absolut în regulă, apoi spusese că nu-şi putea aminti ce făcuse cu o zi înainte. I-am spus că am fost la doctor de câteva ori şi că n-a găsit nicio problemă şi că nu eram foarte îngrijorat.

— Şi a fost... *am* fost mulţumit cu acest răspuns? l-am întrebat cu voce guturală.

— N-ai avut nicio reacţie. Partenera ta nu părea convinsă.

— A da, partenera mea. Alice?

— Aşa s-a prezentat.

— Cum e fata asta?

Klemens a suflat aburul subţire care i se ridica din ceaşcă şi a rămas puţin pe gânduri.

— Vorbea germana cu accent berlinez, îi plăcea să facă pe şefa, se plimba de colo-colo ca un bărbat, afişa un aer dur şi mândru. Vorbea foarte mult la telefon, îşi lua notiţe şi a făcut şi câteva fotografii – i-am spus să nu facă. Avea părul scurt şi blond. Voia să fie mai dură decât ceilalţi din încăpere, dar efectul a fost contrar: faptul că încerca să fie aşa îi lua din autoritate.

— Sunt lucrurile astea două – feminitatea şi duritatea – complet incompatibile? l-am întrebat eu.

Spre surprinderea şi deliciul meu secret, Klemens a roşit. Roşeaţa i se ducea de pe ceafă în sus, spre lobii şi vârfurile urechilor.

— Nu, deloc, mi-a răspuns el. Doar că am impresia că se străduia să fie... ceva ce nu era neapărat nevoie să fie.

Am surâs şi a trebuit să rezist tentaţiei de a-l lua de mână. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, dar s-au mutat rapid în altă parte, în negrul ceştii de cafea.

— Mi-a lăsat o carte de vizită. Adresa de e-mail, un număr de telefon. Ţi-ar fi de folos?

— Da! Dumnezeule, *da!* E fix ce-mi trebuie.

— Atunci e a ta. Să-ţi fie de... folos.

O bucată dreptunghiulară de hârtie cu trei rânduri scrise pe ea – adresa de e-mail, număr de telefon, nume: Alice Mair. A scos-o de undeva din harababura din portofelul lui, dintre cărţile de vizită pe care nu le folosise niciodată şi legitimaţii pe care nu mai ştia că le are. A împins cartea de vizită pe masă, iar degetele noastre s-au atins. Mâna mea a zăbovit, în timp ce a lui s-a retras cu sfială.

— Situaţia e destul de... neaşteptată, mi-a zis el.

— Îmi pare rău. N-am vrut să apar aşa.

— E în regulă. Ştiu că eşti tu. Trebuie să ai un motiv. Bărbatul pe care... care ai devenit, ţi-a făcut vreun rău?

— Da.

— Bănuiam eu, a rostit el încet. Nu-mi pari genul care să facă ceva fără un motiv întemeiat.

— A omorât... pe cineva foarte apropiat mie.

— Îmi pare rău.

— Eu eram ţinta.

— De ce?

— Aşa se întâmplă uneori, i-am răspuns. O dată la câteva zeci de ani cineva află de existenţa noastră, îşi dă seama ce puteri avem şi se sperie. De data asta...

— De data asta?

— De data asta au dat ordin să fie omorât şi trupul-gazdă, nu numai eu. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat înainte. Gazda mea era nevinovată. I-am făcut propunerea şi ea a acceptat. Acum e moartă, iar oamenii care mă caută au scornit minciuni ca să justifice crima.

Klemens s-a lăsat într-o parte luând distanţă de mine, un gest de care probabil nu era conştient. Chipul meu aparţinea unui criminal şi, deşi nu vorbea cu un asasin, totuşi unele reacţii sunt adânc înrădăcinate în subconştientul unui om cumsecade.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-l găsesc pe ucigaşul lui Josephine. Acest trup a apăsat pe trăgaci şi pentru asta... dar îndeplinise ordinele care i se dăduseră. Cineva decisese că Josephine trebuia să moară. Vreau să ştiu de ce. Vreau să aflu adevăratul motiv.

— Şi apoi?

Se lăsă tăcere. Am zâmbit fără să reuşesc să-l liniştesc.

— Mai vrei cafea?

— Nu. Mulţumesc.

Privea cu insistenţă ceaşca de cafea, de parcă ar fi citit în ea viitorul.

— Ce face soţia ta?

Klemens s-a uitat la mine pentru o secundă, apoi şi-a ferit din nou privirea.

— Bine. Ocupată. Întotdeauna e foarte ocupată.

— Şi sunteţi... fericiţi?

O scânteie i-a luminat privirea pentru o secundă, iar

chipul i-a tresărit aproape imperceptibil.

— Da, a răspuns el blând. Suntem fericiţi.

— Bun. Mă bucur.

— Dar tu? Eşti fericit?

M-am gândit la un răspuns, apoi am râs.

— Luând în considerare toate aspectele… nu. Deloc.

— Îmi pare rău să aud asta. Cum ar trebui să-ţi spun?

— Numele meu e Nathan.

— O să încerc să-ţi spun aşa. E numele tău sau e… m-a întrebat Klemens şi a făcut un gest cu mâna spre trupul meu împrumutat.

— E al lui, am răspuns eu. Eu mi-am pierdut numele acum mult, mult timp.

—×—

Klemens Ebner.

Dacă priveşti dincolo de aerul lui obosit, de umerii căzuţi şi de visurile abandonate, Klemens este un bărbat foarte uşor de iubit. Probabil simplitatea afecţiunii lui, răbdarea cu care te înţelege şi loialitatea îl fac atât de uşor de iubit, iar mulţi nu ştiu să-i aprecieze dragostea şi iau fără să dea nimic înapoi.

Prima dată l-am vizitat în trupul soţiei lui. Mi-am făcut cercetările, pentru că eram până la urmă un agent de bunuri corporale competent şi ştiam cum să preiau o viaţă care nu era a mea şi să o mişc ca banii pe o tablă de Monopoly. În prima seară când am purtat trupul lui Romy Ebner, i-am zis soţului meu să mergem să luăm cina în oraş. Să mâncăm mâncare thailandeză.

Klemens Ebner era înnebunit după mâncarea thailandeză, aşa că am comandat un platou cu delicatese picante: tocană de raţă cu caju, orez cu nucă de cocos, chipsuri făcute din creveţi, tăiţei din făină de orez, brânză tofu aburită pe un pat de usturoi şi ciuperci. Când am terminat de mâncat i-am spus că e un concert într-o sală din apropiere – era Brahms, iar eu l-am ţinut de mână în timp ce viorile cântau.

Acasă, în întuneric, ne-am întins amândoi pe patul care scârţâia şi am făcut dragoste ca doi adolescenţi care

tocmai îşi descopereau propriile trupuri, iar dimineaţa Klemens mi-a spus în timp ce mă ţinea în braţe:

— Tu nu eşti soţia mea.

— Bineînţeles că sunt soţia ta, i-am spus eu, iar inima mi-a tresărit în piept. Nu te prosti.

— Nu, mi-a zis el. Soţiei mele îi displac lucrurile care îmi plac mie, pentru că urăşte faptul că pot să iubesc şi altceva în afară de ea. Când facem dragoste, o face doar ca să mă liniştească pe mine, pentru că sexul este murdar, iar trupul este decăzut şi lucrurile astea trebuie făcute doar pentru că bărbaţii sunt slabi. Tu – femeia care stă acum în braţele mele – nu eşti soţia mea. Cine eşti?

Şi, spre surprinderea mea, i-am spus.

—×—

Nu sunt Romy Ebner. Nu sunt Nathan Coyle, nu sunt Trinh Di'u Ma, care suspina în braţele tatălui ei după ce îi părăsisem trupul, uşurată că mă eliberasem. Nu sunt Josephine Cebula, care zace moartă la o morgă din Turcia, nici al-Mu'allim pierdut pe malul Nilului sau fata cu ochi goi din satul din sudul Slovaciei, cu cicatrice pe braţe şi droguri în vene... vrei să încerci ceva pervers în seara asta?

O dată la câţiva ani mă reîntorc la Klemens şi la soţia lui, pe care nu vrea să o părăsească, şi pentru câteva nopţi, preferabil într-un weekend fără obligaţii sociale, Klemens petrece câteva ore de încântătoare infidelitate cu femeia cu care e căsătorit. Apoi ne plimbăm cu barca pe fluviu, ne dăm în roata Ferris şi ne comportăm ca doi turişti, ţinându-ne de mână, până ce eu plec, iar el iubeşte trupul pe care-l las în urmă.

Dosarul meu mă numeşte Kepler.

Va trebui să mă mulţumesc cu asta.

Capitolul 36

Klemens m-a întrebat dacă vreau să rămân.

Nu voia să rămân, dar m-a întrebat oricum, din politeţe.

Mulţumesc, dar nu.

În tot timpul petrecut în trupul soţiei lui, am reuşit să evit s-o întâlnesc mai mult de cele câteva secunde de contact fizic, şi sincer, nu sunt sigură că vreau să încep să o cunosc acum.

— Dacă ai probleme... ai putea să mă împrumuţi pentru un timp, mi-a zis Klemens. Dacă e nevoie.

Invitaţia de a rămâne să dorm în casa lui fusese falsă, propunerea de a-i împrumuta trupul era însă reală.

Va trebui să-mi amintesc să nu-l sărut atunci când îi voi spune nu, mulţumesc.

— Bărbatul care eşti acum, acest Nathan... ai de gând să-l ucizi?

Rostise cuvintele într-o topică dezordonată, curajos şi în acelaşi timp speriat.

— Poate, i-am răspuns. Poate.

A dat din cap cântărindu-mi cuvintele, apoi a spus:

— N-o face. Viaţa e un lucru frumos. Nu-l ucide.

— Rămâi cu bine, Klemens Ebner.

— Rămâi cu bine, Nathan.

Ne-am strâns mâinile formal şi apoi, îndepărtându-mă, degetele lui mi-au atins pielea fină de pe interiorul braţului. Era speriat, dar degetele lui zăboveau, abia atingându-mă, şi dacă era să se întâmple ceva, acela ar fi fost momentul.

Nu privesc înapoi când plec.

—×—

Hotelurile pentru turişti.

Toate sunt la fel.

Acesta avea în hol câteva computere care abia funcţionau, disponibile pentru câte o jumătate de oră, pentru accesul la internet al clienţilor. Dintre multele

adrese de e-mail pe care le aveam, doar unul conţinea mesaje mai interesante decât o invitaţie să cumperi trei ceşti noi de cafea la o reducere de şaptezeci şi doi la sută din preţul lor normal sau cremă anticelulită pentru femeile moderne.

E-mailul era de la Johannes „Spunkmaster13” Schwarb şi venise cu un *disclaimer* la finalul mesajului care avertiza că informaţiile prezentate sunt confidenţiale şi că valoarea investiţiilor dumneavoastră poate să crească, însă poate şi să scadă. Uitase să şteargă asta înainte să apese *send.*

Mesajul era scurt şi la obiect.

Conţinea numărul de înmatriculare al unei maşini care fusese condusă până la un sanatoriu dintr-o zonă rurală din Slovacia.

Numele femeii care o închiriase de la Eurocar din Bratislava.

Cartea de credit pe care o folosise ca să încheie contractul.

Ultimele unsprezece locuri în care cartea de credit fusese folosită.

Cinci din cele zece locuri fuseseră în Istanbul, în zilele premergătoare uciderii lui Josephine Cebula.

Celelalte fuseseră în Berlin.

La finalul mesajului erau un nume şi o adresă.

Alice Mair.

Mă bucur să te cunosc în sfârşit.

Capitolul 37

Un agent de bunuri corporale are două atribuţii principale.

Prima atribuţie este să achiziţioneze proprietăţi pentru investiţii pe termen lung. Bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, nu are sens să te muţi pe termen lung într-un trup dacă nu îi ştii situaţia socială, cazierul şi starea de sănătate. Am cunoscut şapte ca mine care au ajuns la spital cu astm, angină, diabet – şi toate ar fi putut fi evitate dacă şi-ar fi făcut temele –, iar doi au murit din aceeaşi cauză. Starea lor de sănătate s-a agravat atât de tare şi de repede că n-au mai putut nici măcar să-l apuce pe paramedic de mână şi să sară. Dacă şi-ar fi cunoscut ţinta suficient de bine încât să-i caute în buzunarul interior al sacoului, ar fi găsit acolo epinefrina, gata să acţioneze. Ar fi trăit dacă şi-ar fi cunoscut îndeajuns de mult garderoba.

A doua atribuţie a unui agent profesionist de bunuri corporale este o cercetare exhaustivă a împrumuturilor pe termen scurt.

Să luăm un exemplu.

— Vreau să fiu Marilyn Monroe.

Hollywoodul anilor 1959 o fi avut extravaganţa, opulenţa şi farmecul lui, dar restaurantul Scarlet and Star Diner de pe bulevardul North Arden servea cea mai proastă omletă de pe acea parte a meridianului zero. O împungeam uşor cu furculiţa, în timp ce de cealaltă parte a mesei din separeu, trupul lui Anne Munfield, patruzeci şi doi de ani, mi-a zis:

— Vreau să fiu ea doar pentru câteva zile. Vineri e o petrecere, tot oraşul vorbeşte, şi m-am gândit că poate Tony Curtis, poate Grace Kelly, poate aş merge ca politician sau doar ca ospătar, în fine. Dar apoi mi-a venit o idee – Marilyn. Doar pentru câteva zile sau câteva nopţi. Vreau să fiu Marilyn Monroe.

Când o înţepam cu furculiţa, din omleta mea se scurgea

o zeamă care putea fi apă sau grăsime. Indiferent ce era, acea zeamă ar fi reprezentat mediul perfect pentru dezvoltarea unui monstru primordial.

— Deci? m-a întrebat companioana mea aplecându-se peste masă. Ce zici?

Am lăsat furculiţa jos. Ocupanta trupului lui Anne Munfield se numea Aurangzeb, din motive care mi-au rămas ascunse având în vedere că, aşa cum mărturisise şi ea, era fantomă de mai puţin de treizeci de ani, iar în viaţa de dinainte crescuse la o fermă în Illinois. Chiar dacă nu şi-ar fi recunoscut vârsta, comportamentul ei ar fi fost îndeajuns de grăitor.

— Bine, am spus eu încet. Hai să analizăm puţin situaţia. De ce Marilyn?

— Of, Doamne! De ce nu Marilyn? a zis ea. Cu trupul ăsta atrăgător, e perfectă şi pe deasupra reală, înţelegi? Vreau să zic că are un fund real şi sâni reali, şi un pântec real, despre care ai spune că e cam rotunjor, dar nu e, e doar real.

— Circulă vorba şi că bea, şi ia pastile.

Aurangzeb şi-a aruncat frustrată mâinile în aer.

— Cine nu face asta în oraşul ăsta? Vezi unele feţe de aici – parcă ar fi mâncate de crabi. Am auzit că tu te pricepi la asta. Am auzit că eşti bun. Trupul pe care-l port acum are mai mulţi bani decât judecată. Pot să-ţi transfer tot ce ai nevoie, oricât de mulţi bani. Îi imit perfect semnătura. Dar vreau să-mi dai ce-ţi cer. Bine?

Anne Munfield o fi fost cândva o femeie respectabilă ajunsă la vârsta a doua, senină şi calmă, posibil vegetariană. Acum faţa ei era schimonosită de dorinţă linguşitoare. Ochii ei priveau în sus ca un căţeluş sfios speriat de papucul stăpânului. Felul juvenil de a implora nu se potrivea deloc trăsăturilor mai degrabă de femeie care putea fi mamă.

Din omleta mea se scurgea apă cu grăsime, iar trupul meu cerea cu insistenţă varză. Nu mi-a plăcut niciodată varza, dar acum stomacul meu plângea după asta ca un copil după sânul mamei, iar Aurangzeb se smiorcăia,

încordându-şi fiecare muşchi, fiecare fibră şi venă, disperată să devină altcineva.

— Dacă fac asta, vreau să fie absolut clar: o noapte, cel mult două şi pleci, am mormăit eu. Marilyn Monroe se trezeşte luni dimineaţa foarte mahmură şi cu sentimentul că a pierdut ceva nesemnificativ şi-atât. Punct. Nici mai mult, nici mai puţin. Ne-am înţeles?

Aurangzeb a ţipat de bucurie agitându-şi mâinile în aer, iar pentru un moment m-am simţit profund ruşinată de faptul că un trup atât de frumos ca al ei mi se părea atât de urât.

—×—

Nu-ţi ia mult să te informezi despre Marilyn.

Era una dintre primele actriţe de film care nu doar îi curta pe jurnalişti, ci îi şi seducea, îi invita să se apropie cu gesturi insinuante, făcea baie cu presa, bea *milkshake* din acelaşi pahar cu presa, iar când presa îşi ridica faţa cu o urmă de frişcă deasupra buzei, Marilyn însăşi ştergea cu batista ei – mai mult sau mai puţin metaforică – urma ofensatoare.

Ceva mai multă cercetare era necesară pentru a afla informaţii importante – şi poate mai interesante – despre oamenii care o înconjurau.

Am petrecut jumătate de zi în trupul unei negrese pline de viaţă pe nume Maggie, care aducea cafeaua tuturor executivilor de la Fox; alte trei ore în corpul unui producător tracasat, cu început de chelie şi ceea ce mi s-a părut a fi o sciatică nediagnosticată. Am făcut o escală de trei minute ca agent de securitate, una de două minute ca responsabil cu luminile din platou, alta de şapte minute ca garderobieră şi, în cele din urmă, întorcându-mă să ies, am rămas patruzeci şi cinci de minute în trupul unei actriţe de mâna a doua, cu gura mirosindu-i a anason, al cărei nume l-am uitat.

În atmosfera mai luminoasă de afară, trupul meu – trupul meu preferat – mă aştepta lângă maşină.

— Cum a mers? m-a întrebat el.

— Urăsc oraşul ăsta! i-am răspuns. Toate gurile dor de

la atâta zâmbit.

Bărbatul ridică din umeri.

— Şi dă rezultate destul de bune. Hei, stai acasă în seara asta?

— Aşa mă gândeam. De ce?

— Joacă Dodgers. Mă gândeam că poate vrei să vii.

Am stat puţin să analizez propunerea.

— De ce nu? Stai numai să mă schimb în cineva mai puţin sensibil.

Spunând aceste cuvinte, l-am luat de mâna ascultătoare şi am sărit.

—×—

Dodgers nu mă interesează.

Baseballul nu mă interesează.

Fleacuri sportive.

Dacă bănuieşti că trupul care stă lângă tine este o fantomă, îţi recomand să-l întrebi chestii mărunte. Un trup care poartă tricou cu Dodgers ar trebui să ştie scorul, dacă a dat bani pe cârpa aia. Însă ce fantomă care se respectă îşi pierde timpul cu astfel de detalii?

Ăsta e genul de treabă pentru care îţi angajezi un agent de bunuri corporale.

—×—

Străzi drepte şi albe compuneau infrastructura rectilinie şi cenuşie a Los Angelesului.

Trupul meu este tânăr, mai puternic acum pentru a mânca o masă decentă, cu o aluniţă la subraţul stâng, care pur şi simplu continuă să mă fascineze şi mă străduiesc să nu o zgândăr în public. Bărbatul este şi cel mai important angajat pentru un agent sezonier de bunuri corporale – un comisionar îndemânatic şi cooperant.

Mi-am întâlnit trupul undeva dedesubtul drumului expres 101.

Era locul unde visele se retrăgeau să moară. Actorii rataţi, actriţele porno pentru care era prea târziu ca să mai fie băgate în seamă, meseriaşul priceput la toate, dat afară după ce studioul a intrat în faliment, scenaristul care n-a reuşit niciodată să facă bani, traficantul de droguri care şi-

a pierdut marfa la ultima razie, puştiul al cărui tată era la pârnaie şi a cărui mamă nu putea face faţă. Spaţiul acela era pata canceroasă a oraşului în miez de noapte, un loc ca un ochi cufundat în orbite care privea către strălucirea stâlpilor de iluminat. Era periculos să te plimbi singur pe acolo noaptea. Era un loc perfect să găseşti trupuri nedorite.

Bărbatul purta nişte zdrenţe cenuşii mizerabile, care cădeau de pe el ca faşele de pe o mumie degradată. Barba îi ajungea până la claviculă. Părea că are părul cărunt, însă când m-am lăsat pe vine în faţa lui şi i-am pus o bancnotă de douăzeci de dolari în pălăria neagră şi murdară mi-a spus că numele lui era Will şi că avea douăzeci şi doi de ani.

— Te droghezi? l-am întrebat.

— Doamne! a exclamat el gutural în timp ce maşinile vâjâiau deasupra noastră. Ce întrebare mai e şi asta?

— O întrebare care ţi-ar putea schimba viaţa, am răspuns eu. În joc sunt şi alte lucruri în afară de bani.

A dat din cap răsucindu-şi gâtul ca o lebădă care îşi examinează penele.

— Nu mă droghez. Crezi că am bani să plătesc pentru porcăriile alea?

— Ce te aduce aici?

— M-am îndrăgostit de un tip.

— Şi?

— În Texas nu prea privesc cu ochi buni sodomia. Dacă tipul ar fi fost alb, poate că ai mei n-ar fi fost împotrivă. Sau poate ar fi fost. Cu tot rahatul care a urmat, n-am mai stat să-i întreb.

— Ai prieteni sau rude aici?

— Am oameni care au grijă de mine, mi-a răspuns el înţepat.

— Nu asta am vrut... să spun.

Bărbatul m-a privit cu ochii mijiţi.

— Zi ce vrei. Nu te mai învârti în jurul cozii, vorbeşte!

M-am aşezat din nou pe vine, cu mâinile atârnându-mi peste genunchi.

— În cinci secunde o să stai în picioare, dar n-o să-ţi aminteşti când te-ai ridicat.

— Ce naiba...

L-am prins de mână şi-am sărit.

Cinci secunde mai târziu stătea în picioare şi nu avea nici cea mai vagă idee cum se întâmplase asta.

— Ce dracului mi-ai făcut? m-a întrebat el dintr-o suflare.

M-am clătinat pe picioare, uşor ameţită de săriturile prea rapide pe care le făcusem.

— Vreau să mă asculţi cu atenţie. Uneori eşti pus în faţa unor situaţii – care se ivesc şi dispar cu rapiditatea unui fulger – ce ţi-ar putea schimba viaţa. Cum ar fi cele două secunde în care şoferul unui camion n-a avut prezenţa de spirit să apese frâna, acea clipă în care ai spus o tâmpenie, deşi ar fi trebuit să fii amabil, secunda în care poliţia dă năvală pe uşă. Toţi suntem conştienţi de momentul când viaţa noastră atârnă de un fir de aţă. Acesta este unul dintre ele.

— Cine eşti? m-a întrebat el bâlbâindu-se. Ce dracu' eşti?

— Sunt o fantomă. Trăiesc împrumutând trupurile altora. Port corpurile necunoscuţilor. Totul se întâmplă rapid, fără să doară şi fără să-ţi aminteşti ceva. Nu îţi cer să iei acum o decizie. O să mă retrag şi o să te las să te gândeşti. Am de făcut nişte comisioane şi o să fiu în oraş pentru câteva săptămâni. Lucrul pe care mi-l doresc – de care am nevoie – este un trup pe perioadă limitată unde să mă retrag la finalul zilei şi care să nu se ridice şi să plece atunci când nu mai e locuit de mine. Înţelegi?

— Clar că nu! mi-a răspuns el fără să strige, să ţipe sau să-şi ia tălpăşiţa.

Ceea ce era semn bun.

— Afacerea e simplă. Fac din tine un om nou: haine noi, altă tunsoare, bani, carte de identitate şi altele. O să plătesc în avans pentru o jumătate de an chiria unui apartament într-un loc drăguţ, umplu frigiderul şi transfer cinci mii de dolari într-un cont pe orice nume vrei tu. Dacă

ai preferinţe culinare sau nelinişti legate de sex, putem să negociem. În schimb, vreau trupul tău pentru trei săptămâni.

A clătinat din cap, însă nu de furie sau în semn de refuz.

— Eşti dus cu capul, mi-a zis el scurt.

— Te rog politicos, am spus eu. Ar fi mult mai convenabil dacă încheiem această afacere de bunăvoie. Dacă te îndoieşti de cuvântul meu, atunci îţi spun că intenţionez să părăsesc acest trup mâine la prânz. Spre deosebire de intenţiile mele cu tine, am împrumutat corpul în care sunt acum doar ca să fac o călătorie cu autobuzul până în Los Angeles. Nu-şi va aminti cum a ajuns aici, nu-şi va aminti cum a ajuns să poarte aceste haine şi nici cum a apărut în pantoful lui stâng branţul de care avea atâta nevoie; nu-şi va aminti nimic din ultimele trei zile, în special cum au ajuns o mie de dolari pe fundul geamantanului său. S-ar putea să intre în panică, să fugă, s-ar putea să aibă tot felul de reacţii, pe care din păcate nu i le pot controla, sau va accepta totul ca pe un dar. Când se va trezi, şi el va fi pe acea muchie de cuţit care i-ar putea schimba viaţa, iar dacă va dansa sau va aluneca, asta e decizia lui. Vrei doar să vorbim? În regulă. Vrei să intri în ringul de dans? Vino la intersecţia dintre Lexington şi Cahuenga mâine. E o propunere avantajoasă, aşa că gândeşte-te.

Am terminat ce aveam de spus şi am plecat.

Capitolul 38

Urăsc LA-ul.

Drumuri drepte şi interminabile ducând de niciunde către nicăieri.

Chiar şi spaţiile care ar trebui să fie verzi – parcurile şi „zonele de recreere” – nu sunt decât o bucată împrejmuită de beton unde puştii stau şi beau aşteptând să se întâmple ceva mai interesant.

Indiferent ce aţi spune în favoarea Los Angelesului, aici găseşti întotdeauna oameni doritori să facă ceva ca să fie lăsaţi în pace.

La 12.03 după-amiaza mi-am părăsit gazda pentru trupul unui pieton care a trecut pe lângă mine pe strada Lexington şi m-am îndepărtat îndeajuns de mult ca nu cumva fostul meu trup să suspecteze ceva, apoi am traversat strada către locul unde aştepta Will, mijindu-şi ochii în soarele amiezii.

— Bună, am spus eu şi l-am admirat pentru faptul că nu s-a speriat. Te-ai hotărât?

—×—

Două săptămâni mai târziu stăteam în tribunele din beton ale stadionului. Will mânca floricele, iar eu mă aflam în trupul foarte bronzat, cu piele uscată, al unui străin acceptabil. Will şi-a pus o mână pe braţul meu şi mi-a spus:

— Acum pot să te văd.

— Ce vezi?

— Pe tine, mi-a răspuns el. Nu contează ce trup porţi sau de unde ai venit. Aştept lângă maşină, iar când vii către mine ştiu că eşti tu.

— Cum?

Will a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Din felul în care mergi. Din felul în care arăţi. E ceva de demult. Pot să te recunosc indiferent ce trup porţi. Acum ştiu cine eşti.

Am vrut să spun ceva, dar nu am găsit ce. Ochii îmi

frigeau şi mi-am întors faţa sperând să nu fi observat că plâng.

Capitolul 39

Dosarul Kepler nu făcea nicio referire la agenţii de bunuri corporale.

Lista trupurilor în care fusesem era departe de a fi exhaustivă. Detaliile erau puse cap la cap pe baza declaraţiilor martorilor, a rapoartelor medicale, însă prin definiţie, oamenii pe care îi locuisem nu aveau de oferit decât goluri de memorie şi nicio informaţie relevantă.

Nicăieri nu se menţiona meseria mea anterioară.

Dacă ar fi cuprins această informaţie, probabil că Nathan Coyle s-ar fi străduit şi mai mult atunci când a venit după mine şi a apăsat pe trăgaci.

—×—

Un agent de bunuri corporale capabil petrece luni de zile documentându-se despre un trup-ţintă.

Pentru un împrumut pe termen lung, recomandabil e un corp fără complicaţii: cei fără conexiuni sociale sau aşteptări financiare, a căror schimbare neaşteptată va trece neobservată. Candidatul ideal este, destul de firesc, bolnavul în stare comatoasă, a cărui familie a renunţat să mai spere. Când nu e nimeni acasă, e cât se poate de sigur să foloseşti trupul respectiv pentru orice doreşti. Dezavantajul împrumutării unui trup al cărui posesor iniţial este ca o legumă este faptul că nu poţi garanta întotdeauna profunzimea traumei biologice suferite de trup. Atrofierile musculare sunt inevitabile; de asemenea, vezica urinară şi secreţiile altor glande, precum cea lacrimală, salivară şi mucoasa nazală sunt puternic afectate, deşi problemele pot fi stabilizate dacă ai răbdare, o calitate care le lipseşte multora dintre cei ca mine.

Există cazuri, deşi rare, când fantomele au sărit în trupuri comatoase pentru a-şi da mai apoi seama că nu numai activitatea cerebrală, ci şi controlul muscular şi coordonarea erau moarte. Astfel, rămăseseră captive în acele trupuri – treze, paralizate, ţipând fără voce,

plângând fără un sunet –, până când cineva, slavă lui Dumnezeu, vreo asistentă sau vreo femeie de serviciu, şi-a atins fără să vrea pielea de trupul nemişcat, iar fantoma a putut astfel să iasă. Am petrecut şi eu două zile în această stare, până când trupului în care eram i-a venit rândul pentru o spălare cu buretele, iar când am reuşit să sar în asistenta care mă curăţa, m-am prăbuşit pe podea plângând de fericire că aveam din nou un trup în care puteam să mă mişc.

Oricare ar fi riscurile, împrumutul pe termen lung al unui trup fără complicaţii este în mod aproape inevitabil preferabil unuia cu o existenţă aşezată deja pe un anumit făgaş. Un agent de bunuri corporale poate fi de ajutor: îţi poate dezvălui numele fraţilor, taţilor, mamelor, fiicelor, colegilor şi prietenilor; îţi poate arăta unde ţine trupul tău cheile de la maşină, te poate ajuta să îi imiţi semnătura, să îi reproduci accentul, îţi poate dezvălui secretele corpului gazdă, asigurându-se astfel că trecerea dintr-un trup într-altul se realizează cu cât mai puţin deranj pentru fantomă. E greu să te muţi într-un trup bine poziţionat social; iar asedierea corpului lui Marilyn Monroe a fost un adevărat act de nebunie.

—×—

— Se droghează, i-am spus eu lui Aurangzeb, care se afla la mine în apartament şi-mi bea vinul.

Fereastra mare de sticlă din sufrageria apartamentului aflat pe unul dintre dealurile Los Angelesului dădea către oraşul care semăna cu o placă de circuite electronice, sclipind de lumini galbene şi roşii sub smogul care îl acoperea.

— Şi ce? Cine nu se droghează în oraşul ăsta?

— Amestecă băutura cu drogurile.

— Fii serios! mi-a replicat Aurangzeb dându-şi ochii peste cap. O să fie norocoasă să mă instalez în trupul său; o să ia şi ea o pauză. Câteva zile în care să se detoxifice, înţelegi?

— Cât de multe ştii despre efectele fiziologice ale dependenţei?

— O zi – cel mult două – cred că o să reziste fără s-o ia complet razna. Zi-mi chestiile relevante. Cu cine se culcă, care e numele agentului ei, cine e tipul căruia îi datorează bani, genu' ăsta de lucruri. Cumva...

Aurangzeb s-a tras mai aproape de mine şi m-a întrebat înflăcărată.

— Se culcă cu Kennedy?

— Chiar dacă se culcă, atitudinea lui Monroe este una sfioasă şi îţi sugerez să încerci şi tu asta. Replica de aur e „Chiar nu vreau să discut acum despre acest subiect."

— Fie, pot să fac asta.

— Nu e proastă, am spus eu prompt. Orice faci, n-o face să pară idioată. Devine insipidă ca mecanism de apărare şi se poartă fără menajamente când e sigură de puterea ei asupra celorlalţi. Nu poţi să ştii nimic sigur la nivelul ăsta de cercetare, aşa că, pentru Dumnezeu, fă-o să pară ştearsă, dar nu proastă.

— Nu înţeleg de ce îţi faci atâtea griji, a zis Aurangzeb întinzându-şi pe masa mea picioarele în ciorapi de nailon. Credeam că vrei şi eşti capabil să faci treaba asta.

— Sincer? am răspuns eu strângându-mi hârtiile din calea tocurilor ei. Nu văd ce rost are.

— Nu vezi ce rost are să fii nici mai mult, nici mai puţin decât... Marilyn Monroe? a chiţăit Aurangzeb.

— Nu. Te interesează averea ei? Există oameni mult mai bogaţi decât ea. Corpul? Există corpuri mai frumoase. Vrei faimă? Vrei să te simţi adorată, adulată pentru o noapte? Nu pe tine te adoră, nu *pe tine* te preţuiesc. Vrei să te simţi ridicată în slăvi? Caută trupul unei fete care se ocupă de costume sau corpul managerului de scenă, iar atunci când actorii ies în faţa publicului pentru o ultimă plecăciune, apucă-l pe unul de încheietură şi ieşi să întâmpini frenezia spectatorilor. Sau câştigă-ţi gloria singură. Găseşte-ţi un trup drăguţ – unul care nu e cunoscut de toată lumea –, iar eu o să mă transfer într-un producător sau într-un director de casting din orice studio din Los Angeles şi o să bifez căsuţa de lângă numele tău până în momentul în care te întorci către cameră şi

zâmbeşti sub clar de lună cu un surâs cosmetizat.

La începutul conversaţiei noastre, Aurangzeb îşi dăduse ochii peste cap, pentru ca la finalul acesteia să încheie cu acelaşi gest.

— Vrei să *muncesc?* Aş putea fi Clark Gable cât ai pocni din degete.

Spunând asta, a pocnit din degetele lungi vopsite cu ojă.

— Aş putea să-l plimb pe Laurance Olivier gol-goluţ prin Londra. Aş putea să i-o trag lui Marlon Brando – sau să fiu eu Marlon Brando când şi-o trage. În schimb tu îmi propui să stau cuminte şi să-mi irosesc – cât? – cinci ani din viaţă, poate zece ca să obţin ce aş putea obţine într-o singură zi? Ce dracu' e în neregulă cu tine?

S-a aplecat în faţă cu picioarele bălăngănindu-i-se în jos şi cu ochii scânteindu-i.

— Am auzit lucruri despre tine. Credeam că eşti genul de tip care *trăieşte.*

— Ce fel de lucruri ai auzit despre mine? am întrebat eu blând.

— Că eşti genul de băiat căruia îi place să experimenteze. Că ai fost cândva în trupul unei soprane grase, al unui pilot de avion; că ai dat mâna cu oamenii chiar din Biroul Oval. Am auzit că ai făcut şi alte lucruri, cândva în timpul războiului. Am auzit că în 1943 prin centrul Europei erau mai mulţi soldaţi amnezici decât bombe V-1 lansate asupra Londrei.

— Habar n-aveam că Ianus e aşa o bârfitoare. Şi tu ce-ai făcut în timpul războiului?

— M-am plimbat de colo-colo. America. Canada. Am considerat că ar fi frumos să fac o călătorie gratis ca soldat american pe o navă către Europa, odată ce submarinele germane erau înfrânte, dar în cele din urmă am călătorit în trupul unui copilot şi m-am prefăcut că am toxiinfecţie alimentară cât am traversat Atlanticul. Mult mai simplu. Am asistat la eliberarea Parisului.

— Şi cum a fost?

— Nasol, a răspuns Aurangzeb. Soldaţi mărşăluind în toate părţile, oameni ovaţionând, fanfare cântând. Şi mă

întrebam unde erau toţi ăştia cu o săptămână înainte, cu o zi înainte, când nu ştiai dacă o să-ţi fluture în faţă tricolorul sau svastica. Apoi am aflat că tipul în trupul căruia stăteam era colaborator şi asta mi-a cam stricat buna dispoziţie.

Şi-a lovit palmele de interiorul pulpelor şi a continuat:

— Războiul a fost aşa o prostie.

În momentul ăla mi-am dat seama că, dincolo de hainele ei mulate şi de părul coafat, fiecare gest, fiecare mişcare a braţelor şi felul cum stătea cu genunchii depărtaţi, trădau faptul că Aurangzeb era până în măduva oaselor un bărbat american.

Mi-am apucat şaua nasului cu degetele.

— Bine, am spus încet. Trebuie să te învăţăm să mergi pe tocuri mai înalte.

Capitolul 40

Între Viena şi Berlin e tren direct. Un monstru alb pe care erau desenate cu litere roşii, pătrăţoase, iniţialele DB – Deutsche Bahn. Cu compartimentele de un alb-lăptos şi cu chiuvetele din inox, ingenioasele vagoane de dormit berlineze erau un adevărat triumf comparativ cu Balkan Express.

Aveam un compartiment cu două cuşete doar pentru mine. Saltelele erau ridicate pe perete, ceea ce era o realizare nemaipomenită a ingineriei spaţiului. Cu saltelele lăsate trebuia să te strecori printre pat şi perete ca o anghilă printr-o crăpătură în baraj.

Afară începea să se contureze imaginea romantic-clişeizată a nopţii germane, traversate doar de calea ferată scăldată în lumini galbene în drumul nostru către nord. Ceaţa joasă plutea luminată de lună deasupra câmpurilor; oraşele sclipeau ca nişte bălţi aprinse; râurile întinse unduiau printre dealurile negre; mici vile din beton alb şi sticlă curată, unde veneau să se relaxeze familiile stresate din München şi Augsburg, se zăreau printre copaci. Trenul a cotit larg spre est, senzual ca ultima tuşă de penel cu care un pictor trasează curba unui sân.

Priveam peisajul derulându-se pe lângă noi. Patul era făcut, dar încă neatins. Fiecare persoană se obişnuieşte cu propriul miros, însă chiar şi eu puteam să simt că puţeam. Apa de la chiuvetă era fie prea fierbinte, fie prea rece, şi nu putea fi încropită.

La ora 1 noaptea am auzit paşii controloarei care-şi făcea tura prin trenul adormit. Mi-am prins o cătuşă de încheietura mâinii stângi, m-am aplecat afară din compartiment şi am şoptit:

— Doamnă!

Chiar şi la acea oră târzie, zâmbetul i se răsfrângea pe chip cu o perfecţiune ameţitoare.

— Doamnă, aţi putea să mă ajutaţi? am murmurat eu

peste sunetul sacadat al şinelor.

— Bineînţeles, domnule, cu mare plăcere.

Am poftit-o în compartiment. A intrat cu ochi scrutători şi zâmbet larg. Cu o singură persoană înăuntru, compartimentul era confortabil, cu două, devenea sufocant.

— Îmi permiteţi să… mi-a zis ea.

apoi mi-am întins braţul, am apucat-o de încheietură şi am sărit.

Nathan Coyle. Devenea din ce în ce mai obişnuit cu propriile simptome: clătinându-se pe picioare ameţit a început să se agite dând sălbatic din mâini. Braţul i s-a izbit de peretele compartimentului cu o bufnitură care l-a făcut să tresară. I-am prins mâna şi am legat cătuşa de grilajul patului de deasupra, după care am aşteptat să-i treacă ameţeala.

În cele din urmă, Coyle şi-a revenit. Şi-a simţit mâna stângă imobilizată, a văzut cătuşele, a mârâit ceva şi s-a sprijinit de perete.

— Bineînţeles. Acum încotro?

— Cu trenul spre Berlin.

Şi-a ridicat o sprânceană, analizându-mă.

— Acum cine eşti? Credeam că te interesează doar târfele şi gunoierii.

Mi-am trecut uşor mâna peste uniformă.

— Cred că arăt foarte bine. Ai ratat Kapikule sau Balkan Express, sau autobuzele din Slovacia, aşa că nu prea ştii să apreciezi o faţă zâmbitoare ca a mea atunci când îţi capsează biletul. Din fericire, tu şi cu mine o să ne bucurăm de micul dejun cu marmeladă oferit de Deutsche Bahn.

— Urăsc marmelada.

— Mie îmi place, i-am întors-o eu. Aş putea să mănânc borcane întregi.

Nathan s-a îndreptat puţin de spate şi s-a întors să mă privească din cap până-n picioare.

— Mă ameninţi cu mâncarea?

Mi-am dat o şuviţă rebelă de păr după urechea delicată

şi am spus:

— Am adresa lui Alice Mair.

Bărbatul şi-a încordat pumnii.

— O să fie pregătită să te întâlnească, mi-a zis el încet.

— Ştiu. Prietenii tăi întorc deja Europa pe toate părţile căutându-te – căutându-mă, sau hai să spunem căutându-ne. Amândoi putem să ne bucurăm că nu ne-au găsit încă. Am studiat cu atenţie dosarul Kepler şi nu-mi dau seama ce faptă am comis care să explice ura personală pe care am stârnit-o în tine. Antipatie profesională sau neînţelegeri în afaceri, asta pot să înţeleg. În ultimii zece ani am purtat trupuri de prostituate, cerşetori, infractori, mincinoşi, criminali, hoţi. Nu sunt dintotdeauna... N-am fost mereu ce sunt acum, dar cu siguranţă poţi să-ţi dai seama că m-am străduit din răsputeri.

Mi se făcuse frig doar în cămaşă şi trupul mi-a fost străbătut de un fior.

— Dosarul tău e o minciună. Probabil presupui că am ucis, că am... purtat un trup pentru o noapte, că m-am drogat şi am făcut sex, şi mi-am lăsat victima să moară din cauza unei supradoze, singură pe holul unui spital. Am trăit mai mult decât ştii tu. Am creat ceva harababură în toată existenţa mea. Ai vorbit cu victimele mele. Erau nefericite? Le lăsasem dezbrăcate şi singure? În comparaţie cu alţii asemenea mie, cred că vezi şi ştii că... nu sunt o ţintă bună.

Nathan nu s-a mişcat şi n-a rostit niciun cuvânt. Am scos un oftat de frustrare, cu braţele încrucişate strâns peste pieptul osos.

— Te crezi superior. Majoritatea ucigaşilor se cred aşa. Însă pe mine ar fi trebuit să mă omori, nu pe Josephine.

Oare îi citisem pe faţă o urmă de ezitare? Umbra unui gând şi nu a urii? Era greu de spus. Am petrecut prea mult timp în acest trup fără să-l privesc în faţă.

— Cine este Galileo?

Nathan şi-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— Cât timp a trecut? m-a întrebat el. S-au scurs doar

câteva minute de când am tras în tine în staţia Taksim; acum câteva secunde erai un gunoier... undeva. În altă parte. Cât timp a trecut în realitate?

Am stat să mă gândesc.

— Cinci zile? Dar să ştii că nu pe mine m-ai împuşcat.

— Ba da, a răspuns el înţepător ca un cui care-ţi trece prin deget. Pe tine te-am împuşcat. O tragedie că nu tu ai murit.

— Dar ordinele erau s-o ucizi şi pe Josephine.

— Da.

— De ce?

— Era compromisă.

— De ce?

— Ştii prea bine.

— N-am idee.

— Ne-a omorât oamenii.

— Nu e adevărat, dar văd că o tot ţii pe-a ta.

A tras de cătuşa din jurul încheieturii mai mult din iritare decât ca să-i testeze fermitatea. În cele din urmă a spus:

— Cred că ai fost destul de intimă cu trupul meu.

— Da.

— Şi ce crezi? m-a întrebat el, întorcându-se ca să-i admir trupul în întregime. Ai un mod de a vedea lucrurile foarte neobişnuit. Îţi satisfac pretenţiile? Am faţa destul de dură, am picioarele îndeajuns de lungi, îţi place culoarea părului meu?

— O faţă dură nu e consecinţa corpului care a avut-o.

— Nu-mi pot imagina faţa mea altfel decât aşa cum am făcut-o eu să fie.

— Eu pot. Ai avut grijă de trupul tău, asta e clar. E dificil de spus dacă ai depăşit graniţa fină dintre fitness şi vanitate. Eram curioasă să ştiu ce e cu cicatricea de pe burtă. În plus, ar trebui să te gândeşti să-ţi pui ochelari.

Gura i s-a strâmbat de surprindere.

— Îţi spune un expert. Cât de curând o să ai nevoie de ochelari de citit.

— Am vederea normală.

Este impresionantă mândria indignată pe care o investesc oamenii în lucruri normale.

Extraordinar cât de adânc e săditǎ vanitatea.

Am încercat să îmi pun mâinile în şolduri, însă în spaţiul acela atât de strâmt n-am reuşit decât să-mi pun o singură mână în şold.

— Spui asta ca să mă impresionezi? l-am întrebat eu. Pentru că îmi imaginez, având în vedere că te locuiesc de ceva vreme, că eşti genul de bărbat care se mândreşte cu abilităţile lui fizice, dar n-are niciun rost să te joci când vine vorba de vedere. Am avut cataractă, conjunctivite, miopie, hipermetropie, orbire parţială...

— Nu tu! mi-a retezat-o el scurt. Ochii altcuiva, altcineva a fost orb, nu tu.

— Eu. Eu însămi. Astea sunt lucrurile pe care le-am trăit. Am dus trupuri în sala de judecată pentru că le era prea frică să vorbească. Am ţinut trupuri nemişcate în timp ce mi se făcea anestezie generală pentru că nenorocitul mâncat de cancer era prea speriat de spitale ca să vină să se trateze. Poţi să crezi ce vrei despre cine sunt, dar nu te osteni să-mi negi experienţa.

Încerca să continue să pară nervos, cu umerii ridicaţi şi sprâncenele lăsate, însă a devenit prea conştient de sine, aşa că a renunţat. M-am trântit pe patul de jos. Unghiile date cu lac erau fascinant de tari. Mă durea spatele şi mă strângea cureaua, iar atunci când mi-am dus mâinile la spate m-a fulgerat un gând.

— Oare sunt... am spus dintr-odată.

Coyle se holba la mine cu o sprânceană ridicată. Mi-am trecut mâna peste pântec, apăsându-mi pielea catifelată, încercând să detectez ceva sub carnea caldă.

— Cred că sunt însărcinată.

Trenul înainta zgomotos. Tăceam amândoi. Apoi un fior i-a traversat şira spinării şi umerii, iar Coyle a scos un ţipăt de bucurie.

— Sfinte Sisoe! am mormăit eu.

Râsul lui Coyle s-a stins la fel de repede pe cât a început. Afară, ogoarele proaspăt arate se întindeau spre

linia orizontului. Era lună plină, iar pe cer nu era niciun nor, semn că dimineaţa avea să bată un vânt rece şi să dea îngheţul. Mi-am aşezat mâna pe burtă şi am simţit ceva mişcându-se – şi nu erau intestinele.

— Ce ciudat e, am spus eu.

— Nu eşti fascinată de bucuria de a aduce pe lume copii? m-a întrebat Coyle. Credeam că ai încercat măcar o dată, aşa de dragul experienţei.

M-am încruntat.

— În perioadele de stres, am făcut şi transferuri neaşteptate. Chiar dacă sunt sigură că e o experienţă fenomenală să dai naştere unui copil, dacă asta vine la pachet cu toate planurile, aşteptările şi optimismul unei vieţi fericite în sânul familiei pentru încă optsprezece ani, ştiu că sunt şanse egale ca în timpul convulsiilor să te trezeşti că eşti un copil care scânceşte încă legat cu cordonul ombilical de o mamă care ţipă confuză. Cred că acum înţelegi de ce experienţa asta nu e prea atrăgătoare.

Îl vedeam căzut pe gânduri.

— Poţi să te transferi într-un fetus?

— Ce idee absolut respingătoare.

— N-ai încercat niciodată.

— Fireşte că nu.

— N-ai fost tentată niciodată?

— Câtuşi de puţin. Nu mi-am făcut nicio iluzie privind bucuriile pe care ţi le poate aduce un simplu corp. După ce am locuit în trupuri de toate formele şi mărimile posibile, am ajuns la următoarele concluzii: fă exerciţii fizice cât eşti încă suficient de tânăr să le apreciezi efectele, protejează-ţi spatele şi dacă poţi să alegi, foloseşte o periuţă de dinţi electrică.

— Zeci de ani de mutat dintr-un corp în altul şi astea sunt concluziile la care ai reuşit să ajungi?

— Da.

— De cât timp eşti fantomă?

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut uitându-se la mine curios.

— Ţi-ar plăcea să ştii. Cum te-ai ales cu cicatricea aia pe

burtă, domnule Coyle?

— Ştii că nu aşa mă cheamă.

— Destul de curios, dar chiar nu mă interesează. De câteva sute de ani.

O licărire i-a străbătut privirea. M-am aplecat în faţă ţinându-mă instinctiv cu mâna de burtă.

— Câteva sute de ani, am repetat uşor în legănarea trenului. Am fost ucisă pe străzile Londrei. Mi-a zdrobit creierii. Şi cum zăceam acolo, l-am prins pe ucigaşul meu de gleznă. Îl uram, îmi era frică de el, eram înspăimântată fiindcă mă ucisese şi îmi era atât de teamă să mor singură. Aveam nevoie de el, îmi doream din tot sufletul să rămână cu mine. Apoi m-am trezit că îmi privesc propriul cadavru. M-au arestat pentru crimă, o ironie a sorţii care nu m-a amuzat niciodată. Ce e drept, n-am avut un început fascinant, dar se pare că dorinţa de a trăi depăşeşte orice alt instinct.

— Cine erai când ai murit?

— Eram...

Cuvintele mi s-au oprit în gât.

— ...nimeni important. Dar tu, domnule Coyle. Cum ai reuşit să faci rost de cicatricea aia?

Tăcere.

— Galileo, a zis el şi apoi s-a oprit.

Am aşteptat.

— Galileo a înfipt un cuţit în mine.

— O fantomă?

— Da, a răspuns el.

— Ce motiv a avut să-ţi facă asta?

— Eram ultimul în viaţă.

— Unde?

— Pe *Santa Rosa.*

— Mi-ai mai spus asta.

Coyle a clătinat scurt din cap şi a zâmbit. Nu-i venea să creadă ce spune. Însă nu era acum momentul să aibă îndoieli.

— E un... zvon, a zis el încet. Deja un mit. Cu timpul povestea a depăşit sâmburele de adevăr din care s-a

născut. Totuşi, acel sâmbure de adevăr există. Un feribot călătoreşte câteva ore prin strâmtoarea Malacca, sau poate era prin Marea Baltică. Motorul se opreşte, iar în timp ce turiştii şi echipajul aşteaptă să vină ajutoare, un trup e găsit fără suflare. Cadavrul este... al cuiva, nu mai contează. Avea gâtul tăiat, pe punte era o baltă de sânge şi toată lumea a intrat în panică. Până când cineva a zis că ucigaşul nu putea să scape fără să fie văzut, sigur fusese surprins de camerele de luat vederi, murdar de sânge. Aşa că se uită pe camere. Găsesc criminalul – sau criminala –, care stă ascuns într-o toaletă tremurând de frică, cu sânge pe faţă şi pe haine. Au anunţat că au găsit ucigaşul. După ce reparăm motoarele, ajungem la ţărm şi îl dăm pe mâna poliţiei. Apoi este găsit alt trup. Avea intestinele scoase, ochii ieşiţi din orbite şi limba îi atârna afară din gură. Toţi au suspectat că nu cel pe care l-au prins era criminalul sau că cel capturat lucra cu cineva. Se răspândeşte panica şi nicio speranţă să fie restabilită liniştea având în vedere că numărul turiştilor e mult mai mare decât cel al membrilor echipajului. Aşa că într-un final căpitanul ordonă ca toţi pasagerii să meargă în camera pentru cazuri de urgenţă. Toată lumea să stea într-un singur loc, nu mişcă nimeni şi o să fim în siguranţă. Unde sunt mulţi, nu se poate întâmpla nimic. Un gând liniştitor până când şeful de punte vede că în camera pentru cazuri de urgenţă de la clasa întâi toţi pasagerii sunt morţi. Unii au sânge pe mâini, alţii pe faţă; unii au încercat să-i muşte de urechi pe ceilalţi, unii au fugit, alţii au dispărut, însă unul a rămas în picioare rânjind la cameră. După care face cu mâna şi după câteva minute e găsit şi el mort, în cele trei ore cât îi ia gărzii de coastă să ajungă pe puntea feribotului şi să repare motorul, şaptesprezece oameni sunt morţi şi cinci în stare critică. Iar când doctorii de la medicină legală examinează cadavrele, constată că fiecare corp poartă amprenta ADN a altei persoane, de parcă fiecare victimă fusese asasinată de altcineva, iar pe lama de cuţit erau amprente diferite. Ştii povestea? m-a întrebat Coyle revenind parcă dintr-o altă realitate.

— Da, am răspuns. Ştiu.

— Le ştii numele? Ale morţilor, ale vapoarelor?

— Pe unele le ştiu, am răspuns. O fregată în 1899 în largul coastei Hong Kongului. Un iaht de croazieră în 1924. Un feribot în 1957, deşi zvonurile nu au fost niciodată confirmate – cineva a deschis uşile calei, iar acolo erau şi vii, şi morţi. Ceva asemănător s-a întâmplat în 1971: douăzeci şi trei de morţi. Autorităţile au spus că a fost un atac al piraţilor. Un iaht în 1983 în largul coastei Scoţiei. Doi oameni au murit. Puţine victime după standardele ucigaşului, însă a fost opera lui. Toţi am auzit zvonurile.

Coyle a dat din cap pierdut.

— *Santa Rosa,* a zis el încet. Octombrie 1999.

— Ai fost acolo?

— Da. Am ucis un om. Nu-mi aduc aminte cum am făcut-o. Am deschis ochii şi am văzut că aveam mâinile pline de sânge, iar în faţă era acest om cu o gaură plină de sânge la baza gâtului. Era viu, dar când respira, din rană îi pocneau baloane de spumă roşie. Apoi bărbatul a murit. Eu încă aveam cuţitul în mână, iar în faţa mea stătea o femeie care se uita la mine în timp ce eu mă uitam la acel trup cum moare. Mi-a luat cuţitul din mână – era un cuţit de bucătărie de la cantină –, şi-a pus o mână pe umărul meu ca o mamă şi m-a înjunghiat, mi-a spintecat abdomenul şi a zâmbit fără să spună un cuvânt. M-au declarat mort până când unul dintre medici a constatat că am puls. Apoi mi-au zis că sunt un criminal. Ceea ce şi eram, într-un fel.

— Galileo?

Coyle a clătinat din cap, deşi nu la mine şi nici la ceea ce spusesem.

— Trebuia să-mi spui, am zis eu încet. Aş fi putut să te ajut.

— Să mă ajuţi?

Cuvintele i-au ieşit opintite, ca un râs.

— Eşti o fantomă nenorocită. Nu eşti de folos nimănui.

— Puteam să fiu. L-am întâlnit pe Galileo al tău.

Coyle şi-a întors capul spre mine, iar privirea lui m-a

lovit ca un topor care izbeşte gheaţa.

— Unde?

— În Sankt Petersburg, Madrid, Edinburgh, Miami. Ultima dată în Miami.

— Eşti sigură?

— Da.

— Cum?

— Contrar opiniei generale, nu toate fantomele pe care le întâlneşti au crize psihopatice şi exterminã oameni la fiecare douăzeci de ani, am răspuns eu. Totuşi, cele care fac asemenea acte sunt greu de uitat.

— Povesteşte-mi.

— De ce? am zis eu dintr-o suflare şi l-am surprins aproape tresărind de uimire. Eşti decis să mă omori şi ai ucis-o pe Josephine. Luând în considerare toate astea, plus minus starea mea hormonală şi cătuşele, mi-e destul de greu să uit că avem o relaţie zbuciumată. M-ai ucide, domnule Coyle, pentru că o altă fantomă aproape te-a ucis pe tine. Nu sunt eu acea fantomă. M-ai ucide doar pentru ceea ce sunt. De ce te-aş ajuta să-l găseşti pe Galileo?

A strâns din buze şi şi-a întors capul, apoi şi-a reîntors rapid privirea spre mine.

— Pentru că dacă nu m-ai ajuta, în cazul în care deţii anumite informaţii, ar fi o dovadă că tu eşti într-adevăr monstrul.

— Oricum crezi că eu sunt. Spune-mi mai multe. De ce ai ucis-o pe Josephine?

— Astea au fost ordinele.

— De ce?

— Pentru că îl respect pe omul care le dă. Pentru că în dosar scrie…

I s-a împleticit limba.

— Pentru că în dosar scrie că i-a omorât pe patru dintre cercetătorii noştri. Ea i-a omorât, nu tu.

— De ce?

— Încercase să se infiltreze într-unul dintre proiectele noastre. Un studiu clinic. Ar trebui să ştii asta.

— Ştiu ceva. Josephine avea nevoie de bani şi în

Frankfurt se făcea un studiu clinic, ceva pentru viroză respiratorie. Au respins-o când şi-au dat seama că e prostituată. Am verificat şi eu înainte să fac un pact cu Josephine Cebula.

Coyle a clătinat din cap.

— Studiul nu era pentru viroză respiratorie.

— Mă uimeşti. Atunci pentru ce era?

— Vaccinuri.

— Vaccinuri pentru ce?

Nu mi-a răspuns. M-a fulgerat o bănuială. M-am lăsat pe spate şi am simţit cum gândul care se născuse se aşeza ca o pânză prăfuită de păianjen pe o piele curată.

— Ah! Împotriva noastră. Încercaţi să găsiţi un vaccin împotriva noastră. Şi aţi reuşit?

— Nu cu patru dintre cercetătorii noştri morţi.

— N-am fost eu.

— Dar a fost Josephine. Am văzut înregistrările pe camerele de supraveghere. Am văzut-o cu sânge pe mâini. Apoi ai venit tu în Frankfurt şi i-ai făcut o ofertă. Ce puteam să credem?

Am inspirat adânc. Nu eram sigură că pot să mă abţin să nu reacţionez violent. Degetele îmi apăsau pe pântec.

— Crezi că... am devenit Josephine pentru un studiu clinic? Crezi că ea şi cu mine am lansat un *atac* asupra oamenilor voştri? Că am conspirat să-l omorâm pe doctorul icsulescu şi progeniturile lui?

Coyle a rămas puţin pe gânduri.

— Da. Asta cred.

Degetele îmi miroseau a detergent şi în gură aveam un gust vag de ceai de fructe. Am numărat încet până la zece şi apoi am spus.

— Te înşeli.

Bărbatul n-a zis nimic.

Trenul încetinea pregătindu-se să schimbe macazul, iar vagoanele scoteau un sunet înfundat. Mă întrebam cum va face faţă sarcinii acest corp. Femeia părea slabă ca un băţ, avea gleznele fragile şi o talie subţire. Mă întrebam dacă ceaiul de fructe era bun împotriva greţurilor de dimineaţă.

— Pentru cine lucrezi? am întrebat eu.

Coyle a smucit din cap.

— Ştii c-o să aflu, am adăugat.

— Spune-mi despre Galileo.

— O să continui să-ţi port corpul, domnule Coyle, până o să mă împuşte cineva în el. Dacă vrei un final fericit, o să am nevoie de mai multe informaţii.

— Ai nevoie de informaţii?

Vocea lui Coyle suna ca un râset, pentru că bărbatul nu ştia cum altcumva să se comporte.

— Acum zece minute era miezul zilei în Istanbul. Eram în metrou şi m-a atins un bărbat, şi m-am trezit în altă parte, îmbrăcat în haine noi, vorbind cu altcineva. M-ai dezbrăcat, ai vorbit cu buzele mele, ai mâncat cu gura mea, ai transpirat şi te-ai pişat, şi mi-ai înghiţit scuipatul, iar acum vrei informaţii? Du-te dracu', Kepler. Du-te dracu'!

Linişte. Trenul se clătina trecând peste macazuri, iar locomotiva începea să încetinească. Poate era o staţie în apropiere, vreun călător în miez de noapte care aştepta un tren. Poate o linie de garare unde am putea sta câteva ore, timp în care conductorul o să bea o cafea şi o să fumeze o ţigară pe o parte a şinelor. Locomotiva pufnea ca pentru sine, nevrând să adoarmă.

Îmi simţeam mâinile pe pântec şi mă întrebam ce va fi copilul meu când se va face mare.

Poate o să lucreze pentru căile ferate ca mama?

Poate o să vrea să facă ceva mai mult.

Un politician, poate, care peste treizeci de ani o să stea în faţa naţiunii şi-o să spună:

— Mama mea lucra pe trenul dintre Viena şi Berlin ca să mă întreţină, ca viitorul meu să fie mai bun decât viaţa pe care a trăit-o ea.

Sau poate niciunul dintre scenariile enumerate.

Poate copilul meu va creşte tăcut şi singur. Mama lui va fi în permanenţă plecată şi îi va trimite vederi din străinătate, având senzaţia că viaţa pe care o trăieşte nu îi aparţine.

— Galileo, am spus eu cu privirea pierdută în gol. Vrei să-ţi povestesc despre Galileo.

Coyle a respirat adânc, privindu-mă drept în faţă.

I-am povestit.

Capitolul 41

Sankt Petersburg, anul 1912. Aproape ai zice că Romanovii au reuşit să scape. Auzisem pocnetul puştilor în 1905, văzusem străzi baricadate şi crezusem, aşa cum crezuseră şi alţii, că zilele dinastiei erau numărate. Reformele sociale nu puteau ţine pasul cu imperativele economice; reformele politice nu puteau ţine pasul cu schimbările sociale şi astfel, forţându-şi intrarea în secolul XX, păruse inevitabil ca unele părţi din Rusia să rămână prinse în gardul de sârmă ghimpată.

Totuşi, în 1912, dansând sub candelabrele din Palatul de iarnă[8], cu mănuşi care îmi îmbrăcau mâna până la cot şi cu părul aranjat într-o coafură înaltă cu agrafe de argint şi ornamente de cristal, puteam să cred că lumea aceasta avea să dureze o veşnicie.

Eram Antonina Bariskina, a şaptea fiică a unui bătrân şi mare duce, şi eram acolo să demonstrez că eram o partidă bună, ceea ce gazda mea cu siguranţă nu era. Antonina, în vârstă de şaisprezece ani, era deja etichetată drept o pradă uşoară, o viitoare cocotă şi, mai rău, genul de femeie care s-ar culca cu un proletar doar ca să îi facă în ciudă tăticului ei. Niciun mijloc de constrângere, nici vorba bună, nici ameninţările directe, nu reuşiseră să o convingă pe Antonina să îşi schimbe comportamentul. Cum zvonurile ameninţau să erupă, un agent de bunuri corporale din Moscova, pe nume Kuanyin, a venit la mine cu o rugăminte neaşteptată din partea tatălui.

— Şase luni, mi-a zis ea. E o femeie frumoasă, are o viaţă frumoasă. Nu cred că există în lume o existenţă mai rafinată decât cea a Antoninei Bariskina.

— Şi în schimbul acestei… existente rafinate?

— Sarcina ta este să manifeşti o maturitate demnă de recompensele acordate.

— Cu ce scop?

[8] Fostă reşedinţă de iarnă a ţarilor ruşi, din Sankt Petersburg.

— Să arăţi lumii că Antonina Bariskina este o partidă bună.

Mi-a plăcut mult să fiu Antonina Bariskina. Avea o iapă roşcată pe care o călăream în fiecare dimineaţă în ciuda frigului; avea un violoncel la care nu cântase decât extrem de rar, dar ale cărui coarde, când le atingeai cu degetele, răsunau precum plânsul unui zeu pentru soţia moartă. Dansam şi râdeam, discutam despre climatul politic al vremii şi despre vreme. Şi zvonurile despre vechea Antonina s-au risipit, iar bărbaţii eligibili din tot Sankt Petersburgul au început să se înşire la uşa ei ca să o zărească pe moştenitoarea astfel preschimbată.

Îi ignoram pe cei care mă plictiseau; celor chipeşi şi inteligenţi le permiteam să mă viziteze la conac, pe malul canalului, şi îi serveam cu cafea şi cu rahat turcesc. Unii veneau pregătiţi cu versuri şi cântece ca să îmi întreţină buna dispoziţie, iar eu aplaudam şi mă simţeam de-a dreptul fascinată de adulaţiile pline de patos ale atâtor nobili. Am participat la mişcările sufragetelor, am mărşăluit pentru drepturile omului şi pentru egalitatea între oameni şi încă mai simt o undă de exaltare la amintirea acelor bărbaţi frumoşi care recitau versuri în onoarea mea.

După un timp, tatăl meu a venit la mine şi mi-a spus:

— Ai primit în această casă destui pretendenţi eligibili şi cred că a venit timpul să discutaţi despre posibilitatea unei căsătorii.

Nu a ştiut niciodată cum să vorbească cu fiica lui, cu atât mai puţin cum să vorbească cu mintea care locuia acum în trupul fiicei lui.

— Înţelegerea a fost să mă ţii departe de locotenenţii care vânează averi şi de relaţiile sexuale nechibzuite îndeajuns de mult cât să pot şterge potenţiala pată de pe numele meu. Nicăieri în aranjamentul nostru nu spune că trebuie să găsesc material pentru căsătorie.

E nevoie de toată forţa unei magnifice bărbi ruseşti ca să se zbârlească, şi într-adevăr s-a zbârlit.

— Nu sugerez să te măriţi cu tinerii nobili! a zis tatăl

meu. Spun doar că trebuie să săpăm măcar fundaţia.

După ce ne-am ciorovăit o vreme, am fost de acord să iau cina cu primii zece cei mai potriviţi şi mai bogaţi pretendenţi pe care îi găsise tatăl meu. Pe patru dintre ei i-am eliminat încă de la prima întâlnire pentru comportamente care variau de la grosolănie la brutalitate. Pe ceilalţi şase i-am păstrat la capătul unei selecţii sociale foarte lungi. Cu timpul, tatăl meu a ajuns să îmi respecte judecata şi, pentru câteva momente scurte, aproape că uita că mi se adresa mie, şi nu fiicei lui.

— Eşti conştient, i-am spus eu într-o zi, că atunci când şederea mea aici se va încheia, persoana pe care aceşti gentlemani au ajuns să o admire va fi înlocuită de, permite-mi să-ţi spun, fiica ta.

— Fiica mea doreşte un singur lucru pe lumea asta – să fie adorată, a zis tatăl meu.

Stăteam împreună în semiîntunericul trăsurii lui, care se zgâlţâia pe străzile pietruite ale Moscovei, târziu în noapte.

— Dorinţa asta însă a transformat-o într-o creatură imposibil de adorat. Trăiesc cu speranţa că odată ce-şi dă seama că este deja adorată, mulţumită eforturilor tale, o să se liniştească şi o să devină mai maleabilă. Chiar dacă nu se întâmplă asta, e bine cel puţin că reputaţia ei a fost salvată şi poate că în câţiva ani, când o să scoatem diavolii din ea, se va da pe brazdă şi va dori să aibă reputaţia pe care i-ai făcut-o tu.

— Nu eşti îngrijorat de... natura neortodoxă a relaţiei noastre?

— La care relaţie te referi?

— La cea dintre mine şi fiica ta, poate, am spus eu încet. Şi pornind de aici, la relaţia mea cu tine şi la a ta cu copilul tău.

Ducele a tăcut o vreme, în timp ce trăsura înainta zgomotoasă pe străzile care zumzăiau cufundate în întuneric, în cele din urmă a spus:

— Când ai acceptat propunerea mea a trebuit să te informezi în legătură cu istoria familiei mele. Ai făcut asta?

— Bineînţeles.

— Atunci eşti pusă la punct cu detalii nu doar despre fiica mea, a mormăit el. Indiferent care au fost motivele tale, eşti conştientă că familia mea are o istorie lungă în ceea ce priveşte cariera militară. Tatăl meu a luptat în Crimeea şi a fost lăudat pentru curajul lui.

— Aşa am citit şi eu.

— Minciuni, a zis el pe un ton sec. Tatăl meu nu a luptat în Crimeea. A participat doar cu trupul şi după cele auzite s-a luptat cu vitejie. Totuşi, despre luptele la care a luat parte şi despre duşmanii răpuşi, îţi dau asigurări că tatăl meu nu-şi aminteşte nimic. Nu suporta să vadă sânge, însă a rămas vestit până în ziua de azi ca un straşnic războinic. Poţi să bănuieşti cum a fost posibil aşa ceva?

— Da, am spus eu în şoaptă. Cred că pot.

Ducele s-a îndreptat de spate şi a clătinat din cap pierdut.

— Te întrebi de ce ţi-am permis – scuză-mă, nu ăsta e cuvântul potrivit – de ce te-am invitat să joci rolul fiicei mele. Consideri că e nepotrivit pentru un tată să facă asta? O să-ţi răspund aşa: dacă ar fi să ţi se taie un picior cangrenos sau să trebuiască să-i spui în faţă persoanei iubite că dragostea ta pentru ea a murit; dacă circumstanţele poziţiei tale au impus să-ţi ucizi un prieten, să înfigi cuţitul în gâtul unui om care nu ţi-a fost niciodată credincios – ce n-ai da să *nu* o faci? Şi ce ai da ca să o facă altul în locul tău?

— Ce te face să crezi că altul ar putea face ceea ce tu nu eşti în stare?

— Pentru că nu este iubitul *tău* cel pe care îl distrugi. Şi totuşi, privindu-te, el va fi cu adevărat distrus. Fiica mea îşi bate joc de ziua în care s-a născut şi îşi blestemă familia. Aşa că da, e mai bine aşa.

S-a auzit tropăitul hotărât al copitelor cailor la marginea trotuarului, iar trăsura s-a oprit cu câteva zgâlţâituri. Tatăl meu a rămas nemişcat o vreme.

— Aş avea o întrebare, mi-a zis el.

— Te rog.

— Când ne-am întâlnit, purtai trupul servitorului meu şi mi-ai spus să te strig Iosif, numele omului pe care îl împrumutaseşi. Acum locuieşti în trupul fiicei mele şi-mi ceri să-ţi spun Antonina. Vorbeşti singură cu bărbaţii şi te speli în faţa oglinzii, şi... te descurci cu toate treburile femeieşti la care nu vreau să mă gândesc prea mult. Întrebarea mea e: cine eşti? Când nu eşti nici Antonina, nici Iosif, cine eşti când pui capul fiicei mele pe pernă să adoarmă?

Am analizat întrebarea.

— Sunt o fiică binecrescută a Rusiei. Sunt o violonistă care îşi iubeşte şi răsfaţă peste măsură iapa murgă. Sunt politicoasă la masă, încântătoare cu cei care îmi merită atenţia şi expeditivă cu acei tineri gentlemani care nu sunt atraşi decât de modestia şi de averea mea. Toate astea sunt adevărate. Ce altceva mai contează?

S-a foit pregătindu-se să vorbească, aşa că mi-am întins degetele înmănuşate şi le-am aşezat pe mâna cu pete maronii a ducelui.

— Tatăl tău a întrebat cine a fost cel care l-a mânat în luptă prin Crimeea? l-am întrebat încet. A vrut să ştie?

— Nu. Nu cred că a vrut să ştie. Au circulat zvonuri despre... nişte mârşăvii făcute cu trupul tatălui meu, dar în război presupun că sunt permise mârşăviile.

— Atunci întreabă-te dacă ai vrea să ştii cine este cea căreia i-ai permis să intre în trupul fiicei tale.

În semiîntunericul trăsurii i-am văzut nodul din gât cum se ridică şi apoi coboară. Apoi ducele m-a întrebat cu o voce mai vie:

— Deci ce vedem astă-seară, Antonina?

Urma să vedem un spectacol prost. În seara aceea, după căderea cortinei, i-am aplaudat pe actori şi am zâmbit către audienţă, iar o parte considerabilă a spectatorilor m-a aplaudat pe mine, pentru că eram frumoasă şi bogată, imaginea perfectă a celei care trebuia să fie Antonina.

—×—

Apoi, în iureşul oamenilor care se învârteau sub luminile candelabrului din hol – pentru că nimeni din înalta

societate nu venea la teatru doar pentru piesă – un deget grăsuţ mi-a împuns braţul şi o voce subţirică mi-a zis:

— Ştiu cine eşti.

M-am uitat în jos şi am văzut o fetiţă cu bucle strânse sus într-o coadă, asemenea unei păpuşi. Rochiţa ei din mătase roz atârna de trupul încă fără forme. Fetiţa avea însă obrajii fardaţi cu roşu. Degetele ei mi-au mângâiat braţul, iar în acel moment am simţit un bâzâit care mi-a făcut dinţii să clănţăne, un zgomot ca de cuib de viespi ameţite cu fum.

— Nu mai spune, am zis eu încet, studiind faţa care mă studia pe mine.

— Da. Îmi place rochia ta.

— Mulţumesc, domnişoară...

— Seniavin. Eu sunt... ăă!

Fetiţa şi-a dus mâna micuţă la gură ca să înăbuşe un chicotit.

— Oare sunt Tulia sau Taşa? Semănăm atât de mult că nu pot să-mi dau seama întotdeauna care e care, iar mama ne spune amândurora „îngeraş”.

Am înaintat în semiîntunericul scăldat de lumina lumânărilor, strângându-mi capa în jurul umerilor mici.

— Şi de cât timp îţi spune mami „îngeraş”?

— Dintotdeauna mi-a spus aşa, a răspuns copilul. Adică de vreo două săptămâni de-abia.

Fetiţa şi-a lăsat capul într-o parte şi s-a uitat la mine chiorâş.

— I-am ars Taliei căsuţa pentru păpuşi. Sau poate era a Taşei. Camerele erau pictate în roz, însă eu voiam să fie albastre, iar ei au spus nu. Aşa că am ars-o. Tu cu ce te ocupi?

— Eu salvez reputaţiile tinerelor femei prea naive să îşi dea seama cât valorează o reputaţie bună, i-am răspuns eu. Însă în două săptămâni urmează să fiu altcineva.

— Abia peste două săptămâni? m-a întrebat Seniavin. Eu mă mut chiar în seara asta. Priveşte!

Şi-a întins degetul grăsun indicând în partea cealaltă a încăperii, spre un tânăr cu un şal roşu-deschis şi mustaţă

neagră şi răsucită. Bărbatul stătea în centrul foaierului, cu spatele drept, şi ţinea cu trei degete un pahar delicat.

— Îţi place ce vezi? E frumos, nu-i aşa?

— Foarte atrăgător.

Fetiţa s-a întors spre mine cu chipul plin de îngrijorare.

— Voiam să te pun în gardă, mi-a zis ea. Când mi-am dat seama cine eşti, am vrut să ştii că acest bărbat este al meu. Îl iubesc deja. Îi iubesc transpiraţia. Îi ador mirosul. Ochii îi zâmbesc chiar şi atunci când buzele îi sunt inerte, părul îi este atât de mătăsos şi îi cade pe frunte în mod natural, nu după ore de osteneală în oglindă. Încearcă să îşi ţină mâinile nemişcate, dar ele zvâcnesc pline de energie. Iar când sărut o femeie cu buzele lui, ea începe să strige că nu, nu se poate, pentru ca apoi să mă sărute cu patimă pentru că ştie ce ştiu şi eu. Ştie că sunt frumos. Dacă aş putea să-l păstrez pentru totdeauna, aş face-o, dacă ar rămâne perfect, aşa cum este acum. Dar oamenii îmbătrânesc, carnea se ofileşte, aşa că trebuie să fiu el cât este încă desăvârşit, înainte ca trăsăturile să i se schimbe. E aşa de frumos, că m-am gândit să nu cumva să vrei şi tu să-l ai. Asta ar fi cu neputinţă. Prea mult zgomot şi prea puţin spaţiu. Mi-am zis că n-ar fi rău să vin să te salut şi să te atenţionez. E al meu. Îl iubesc. Atinge-l şi-o să-ţi scot ochii, şi-o să-mi hrănesc pisica cu ei.

După ce mi-a spus aceste cuvinte, Seniavin mi-a zâmbit cu un surâs încântător şi mi-a prins în pumnul ei două degete, pe care mi le-a scuturat în semn de rămas-bun. Am rămas locului fără să spun un cuvânt, privind-o cum se îndepărtează cu paşi vioi.

Cred că asta a fost prima mea întâlnire cu fiinţa cunoscută sub numele de Galileo.

Nu avea să fie ultima.

Capitolul 42

Coyle stătea în trenul spre Berlin fără să scoată o vorbă. Digera cu ochii pe jumătate închişi povestea pe care i-o spusesem.

— Eşti mai în vârstă decât pari.

Am ridicat din umeri.

— Mă adaptez vremurilor. Pielea, hainele, trupul. Am MP3 player sau cercel în limbă. Aleg trupuri care au cercei şi tatuaje peste tot, care au făcut operaţii estetice; aleg să fiu ceea ce sunt, şi de cele mai multe ori aleg să fiu tânără. Un trup tânăr înseamnă un caracter tânăr, din moment ce durerile fizice şi responsabilităţile sociale, care temperează natura umană, nu sunt atributele unui tânăr de douăzeci şi doi de ani înnebunit după punk. Îmi place aşa, se potriveşte predispoziţiei mele.

— Ce ai fost la început? m-a întrebat Coyle. În trupul *tău,* în primul tău trup, vreau să zic. Bărbat, femeie – ce ai fost?

— Contează?

— Sunt curios.

— Tu ce crezi?

— Iniţial am crezut că eşti bărbat. Părea că... Nu ştiu ce părea, probabil că era o presupunere. Asta presupunem întotdeauna.

— Şi acum?

— Şi femeile, nu numai bărbaţii, erau cândva omorâte în bătaie pe străduţele întunecate, a răspuns el. Care e numele tău?

— Poţi să-mi spui Kepler, nu mă deranjează, aşa cum nici pe tine nu te deranjează Coyle.

— N-ai nicio preferinţă pentru vreunul dintre sexe?

— Prefer dantura sănătoasă şi oasele puternice, i-am răspuns eu. Prefer trupurile fără complicaţii şi, trebuie să recunosc, am o slăbiciune pentru părul roşcat, dacă e natural. Poţi să spui ce vrei despre secolul al XIX-lea, dar

cel puţin atunci nu erai în permanenţă indus în eroare de părul vopsit în nuanţe care par atât de naturale.

— Eşti o snoabă.

— Am locuit în atât de multe trupuri, încât pot să-mi dau seama când cineva se străduieşte prea mult să pară ceea ce nu este. Pot să te ajut. Dacă Galileo a fost în trupul tău, dacă te-a folosit – şi dacă pe el îl vânezi – pot să te ajut.

— Cum?

— Mai vrei să-mi spui şi altceva?

Coyle nu s-a ostenit să-mi răspundă.

— Pentru cine lucrezi?

Tăcere.

— Crezi ce ţi-au spus despre ce s-a întâmplat în Frankfurt? Crezi că încercau să facă un vaccin?

Tăcere.

— Legătura cu Josephine a fost una de convenienţă. Am bătut palma pentru că ea avea nevoie de bani, iar eu voiam o schimbare. Implicarea mea nu înseamnă neapărat că o să-i distrug pe oamenii care te plătesc, dar am nevoie – aş vrea – să îmi dai un argument, un motiv cât de mic de îndoială, pentru ca atunci când îi găsesc, şi crede-mă, o să-i găsesc, să nu-i distrug pe toţi.

Ne priveam unul pe celălalt în ochi. Îl privisem în ochi pe Coyle de nenumărate ori în oglinda din baie şi tot ceea ce văzusem în ei fusese dispreţ.

— Oamenii ăia îşi dau toată silinţa, a zis el în cele din urmă. Fac tot ce le stă în putinţă.

Buzele îmi înţepeniseră într-un rictus – prea frumoasă, prea fericită de perspectiva maternităţii, presupunând că acest corp îşi dăduse seama ce se întâmpla cu el, ca să fie astfel schimonosită.

— Nu sunt mulţumită de răspuns, am spus eu.

L-am apucat de mână şi am sărit.

Capitolul 43

Sunt trează, stau întinsă în vagonul de dormit şi rememorez...

Marilyn Monroe.

Ce idee tâmpită a fost.

—×—

Într-o seară foarte călduroasă de toamnă, în suburbiile Los Angelesului, m-am transferat în trupul lui Louis Quinn – un tip cu ambiţii de actor, model, ospătar cu normă întreagă – şi încercând să menţin echilibrul tăvii cu pahare de şampanie pe care o sprijineam în palme, m-am dus să întâmpin vedetele.

Casa era o vilă, iar vila – ca toate reşedinţele din LA – avea o piscină. Marilyn stătea întinsă lângă piscină şi ţinea în mână un pahar cu şampanie. Avea părul nepieptănat şi râdea strident. Se spune că pe sticlă camera de filmat te face să pari cu aproape două kilograme şi jumătate mai gras. Nu e mai mult decât ne adăugăm deja noi înşine, cântărind fiecare colac de grăsime de parcă ar fi un monstru nou-născut. Am purtat trupuri slabe şi frumoase, am stat goală în faţa unei oglinzi şi dintr-odată am observat că sunt grasă sau că am riduri, ori pur şi simplu că sunt mai puţin decât ce păream a fi când m-am privit prin ochii unui străin.

După părerea mea, Marilyn Monroe era mai frumoasă în realitate decât pe ecran pentru că, în ciuda pântecului ei plinuţ şi a bărbiei proeminente, se îmbrăca aşa cum îi plăcea ei şi asta îi producea mai multă satisfacţie decât ar fi reuşit orice costumier.

Poate cu excepţia acestei seri. Privindu-i slipul tărcat şi sutienul costumului de baie prins neglijent, aveam impresia că cineva se îmbrăcase ca să arate ca personajul Marilyn, şi nu ca femeia care ar fi trebuit să fie, iar asta o făcea urâtă.

Am pus tava jos şi m-am transferat din trupul

chelnerului în cel al producătorului care stătea şi el la coadă să primească atenţia lui Marilyn. L-am lăsat pe chelner să se împleticească bulversat în spatele meu, iar eu m-am aplecat în faţă să-i şoptesc ceva lui Marilyn la ureche.

— Aurangzeb.

Ea s-a strâmbat de parcă muşcase dintr-o prună acră. Şi-a rotit uşor capul, m-a privit cu ochi furioşi şi a zis printre dinţi:

— Ce naiba cauţi aici?

— Se poate să ne retragem undeva să vorbim?

— Sunt cu prietenii mei.

— Da, aşa e. Trebuie să vorbim.

— Bine.

Aurangzeb s-a încruntat şi a luat un prosop, pe care şi l-a prins în jurul taliei.

— Oricum începusem să mă plictisesc.

S-a îndreptat spre marginea grădinii, unde gardul viu fusese tuns în formă de pisici persane, de câine cu labele ridicate, de umbreluţă într-un pahar cu cocteil şi de alte astfel de ofense la adresa horticulturii ornamentale. Ascunsă în umbra unuia dintre arbuşti, s-a năpustit asupra mea şi a ţipat:

— Ce?

— Au trecut cinci zile, am răspuns eu. Ne-am înţeles să nu stai mai mult de două zile.

— Doamne! a exclamat ea aruncându-şi mâinile în aer teatral, în semn că o stresez. Ce naiba e în neregulă cu tine? Oamenii ăştia *mă iubesc.* Cred că sunt nemaipomenită – mult mai fascinantă decât adevărata Marilyn. Oamenii m-au întrebat ce am luat, dacă mă văd cu cineva. Sunt mult mai calmă decât obişnuiam să fiu, mult mai... ştii tu... mult mai!

Dădea din mâini negăsindu-şi cuvintele.

— John Huston tocmai m-a *implorat* să joc într-un nou film al lui. Mi-a spus că aş fi perfectă.

— Încântător. Şi ce-ai de gând să faci când te vor aduce în faţa unei camere de filmat, iar tu nu vei fi în stare să

joci?

— Suntem la Hollywood. Oamenii vor veni să vadă filmul pentru că apar eu în el, nu ca să vadă cum joc.

— Nu că sunt împotriva faptului că distrugi o carieră, dacă se ajunge la asta, dar mai devreme sau mai târziu oamenii *vor* începe să vorbească, *deja* au început, iar eu nu voi fi responsabilă pentru cel mai mare scandal din istoria fantomelor. Dacă Marilyn Monroe nu-şi mai aminteşte ce a făcut pe parcursul unei săptămâni, nu e mare tragedie. Practic, cam asta se întâmplă în oraşul ăsta. Dacă pierde şase luni sau un an, sau cinci ani, iar la final se trezeşte în cine ştie ce film de categoria B cu chiloţii pe cap pentru că doar de atât ai fost tu în stare, atunci chiar avem o problemă, iar eu nu o să ajung să fiu arătată cu degetul ca agentul care a intermediat aşa ceva. Aşa că îţi mai spun o dată – ieşi. Găseşte-ţi alt trup.

— Nu.

— Nu?

— Nu.

Aurangzeb muncise din greu ca să înveţe să îşi ţuguie buzele a îmbufnare.

— Sunt aici acum. Fac asta. O să-mi iasă.

M-am dat un pas înapoi.

— Răspuns final? am întrebat-o eu.

— Da.

— Bine atunci.

Aurangzeb a deschis gura surprinsă, apoi a izbucnit într-un râs strident.

— Asta e tot? Nu-mi mai spui nimic să mă convingi?

— Asta e tot, am răspuns eu. O să-l găsesc pe chelnerul în care am intrat aici – are mâini frumoase – şi o să plec. Cred că mă duc undeva unde e mai răcoare. Canada poate. Alaska. Mă duc să văd aurora borealã.

— Doamne, chiar că *eşti* cel mai plictisitor agent pe care l-am văzut *vreodată.*

— Sigur. Sunt plictisitoare. Am avut şi vieţi agitate, acum îmi place liniştea. Şi ţi-am contaminat şi şampania.

Râsul care i se forma pe buze i-a îngheţat dintr-odată, a

pălit şi apoi a dispărut. Faţa i s-a schimonosit într-o paletă de sentimente, niciunul plăcut.

— Minţi, a zis ea dintr-o suflare. N-ai îndrăzni.

— Bineînţeles că aş îndrăzni. Am venit aici pe post de chelner. Dacă suntem buni la ceva – un lucru la care ar trebui să *excelăm,* tu şi cu mine – acela este să ne integrăm perfect în mulţime. Sper să-ţi facă plăcere spălaturile gastrointestinale.

M-am întors şi am plecat.

— Hei! a strigat ea din urmă. Hei... tu!

Pauză acolo unde ar fi trebuit să fie numele meu. Dacă ar fi fost mai atentă la dosarul pe care i-l pusesem la dispoziţie, ar fi găsit poza mea chiar acolo, explicată special pentru ea, dar Aurangzeb era leneşă şi nu s-a deranjat să-şi facă temele.

— Hei, a ţipat Marilyn îndeajuns de tare ca cei prezenţi să se întoarcă spre ea.

Eu am surâs liniştită şi m-am îndreptat spre locul unde se afla chelnerul meu bulversat, care încerca să-şi adune gândurile. L-am atins pe braţ şi l-am întrebat:

— Eşti în regulă, băiete?

Şi am sărit.

—×—

Cântatul la vioară, vorbitul limbii franceze, cunoştinţe detaliate despre echipa de baseball Dodgers.

Dacă nimic din toate astea nu merge, iar tu vrei mult de tot să ştii dacă în ţinta ta se ascunde o fantomă, gastroenterita e o altă metodă grozavă ca să afli.

Capitolul 44

Trenurile cu vagoane de dormit nu ajung niciodată la destinaţie la o oră rezonabilă.

Ora 6.27 dimineaţa nu e cel mai bun moment să-ţi începi ziua.

Niciun magazin nu e deschis, nu găseşti cafea, cu excepţia unei spălături pentru cei mai matinali dintre navetişti, care sunt prea tracasaţi sau prea mahmuri ca să le pese. Nu poţi să te cazezi la un hotel, poţi doar să stai pe ce bagaje ai, în vreo cafenea care te primeşte înăuntru şi să te întrebi de ce n-ai luat un avion.

Vremea se răcise considerabil. În ultimele zile cerul se făcuse cenuşiu ca pământul. Îmi târâm picioarele obosită şi dezorientată spre incinta din sticlă şi oţel a gării centrale Berlin Hauptbahnhof, iar respiraţia mi se condensa în aer.

Îmi place Berlinul.

Mi-a plăcut şi înainte să fie distrus şi îmi place şi felul în care a fost reconstruit. Arhitecţii noului Berlin nu au căzut în capcana de a crede că tot ceea ce a fost înainte trebuie să fie readus la viaţă în forma sa anterioară, sau că trecutul trebuie îngropat în întregime. Ei mai degrabă au armonizat ceea ce fusese mai bun din trecut cu cele mai bune inovaţii pe care le puteau oferi, refuzând să recurgă la soluţia blocurilor-turn din beton, adoptată de atâţia şi atâţia specialişti în urbanistică în anii 1950. În schimb, au preferat să construiască blocuri de apartamente şi străzi largi şi să planteze atât de mulţi copaci cât le permitea bugetul. În Berlinul de Vest, rezultatul a fost o abundenţă de verdeaţă, iar în câţiva ani copacii au ajuns adevărate păduri înmiresmate, aliniate de-a lungul străzilor rafinate, şi parcuri mari unde copiii se puteau ascunde printre rădăcinile răsucite şi noduroase ale copacilor, în timp ce zgomotele oraşului se pierdeau prin tufăriş. În Berlinul de Est, dezvoltarea oraşului a fost mai puţin idilică, iar pomii abia acum erau plantaţi şi coroanele lor

începeau să înverzească sub turnurile funcţionale şi blocurile practice, opera urbaniştilor industriali dornici să se apuce de treabă.

Îmi plac legumele pe care le poţi cumpăra din Berlin, mai cărnoase şi mai dulci decât ce găseşti în supermarket; apreciez cât de uşor este să fii biciclist în Berlin, cu piste pentru biciclete prin parcuri, străzi pentru pietoni şi maşini care dau prioritate mulţimilor de navetişti pe două roţi, care umplu străzile. Îmi plac şniţelele, cartofii cu smântână, berea, zgomotul acolo unde trebuie să fie zgomot, liniştea acolo unde trebuie să fie linişte. Îmi displac crenvurştii fierţi sau legumele fierte de orice fel şi nu pot în ruptul capului să înţeleg de ce unii oameni insistă să ofere oaspeţilor invitaţi de bunăvoie feluri de mâncare a căror preparare constă în simpla expunere la apă.

Faptul că Alice Mair – partenera lui Nathan Coyle şi femeia care probabil ar fi fost fericită să mă ucidă pe loc, dacă ţinea să respecte ordinele camarazilor ei – trăia în acest oraş foarte organizat mă deprima doar în mică măsură.

Prima sarcină era să găsesc un loc în care să-l ascund pe Coyle.

Am cumpărat cea mai puţin proastă cafea pe care am găsit-o şi am pornit în căutarea unui internet café.

—×—

Pentru cei din specia mea, cumva au existat întotdeauna agenţi de bunuri corporale. Sunt un instrument util atunci când te afli într-o situaţie dificilă: sunt experţi în oricine vrei tu să fie, pot salva un trup care a luat-o razna şi te pot ajuta să-ţi găseşti un trup care va funcţiona cum trebuie.

Agentul din Berlin se numea Hecuba[9].

Am încercat s-o sun la birou, dar numărul nu mai era valabil.

Am încercat să comunic cu ea prin e-mail folosind o adresă fictivă, dar am primit imediat înapoi un mesaj care spunea că adresa nu e cunoscută şi că nu e nimeni

[9] În mitologia greacă, Hecuba a fost soţia lui Priam, regele Troiei, şi mama lui Hector, a lui Paris şi a prezicătoarei Casandra.

disponibil.

Am şters contul de e-mail pe care îl folosisem ca să iau legătura cu Hecuba şi m-am perindat prin mai multe cafenele înainte să-mi continui căutarea.

Am trimis câteva mesaje câtorva persoane – Fyffe, Hera, Kuanyin, Ianus. Doar Hera a răspuns să-mi spună că nu, n-a mai vorbit cu Hecuba de ani de zile.

Am apelat chiar şi la Johannes Schwarb, care mi-a răspuns prompt că nu, adresa aceea fusese desfiinţată şi hei, eşti în Berlin, vrei să ne vedem?

Mulţumesc, Spunkmaster13, i-am răspuns. Te anunţ eu.

Hecuba era de negăsit.

Iritată de situaţie, am mai apelat la câteva surse obişnuite. Procesul a fost mai lent, iar banii mi se duceau în timp ce examinam nume şi feţe pe care mi le aminteam vag. În cele din urmă am dat de un chip familiar. Ute Sauer îşi schimbase coafura, avea un costum nou şi o experienţă de vreo cincisprezece ani, însă trupul femeii era încă la dispoziţia mea.

Am sunat-o de la un telefon public.

— Nu mă mai ocup cu asta, mi-a spus Ute.

— Nu te-aş fi rugat dacă nu era important, am zis eu. Sunt gata să te implor.

Ute a rămas tăcută la telefon pentru ca într-un final să zică:

— Zehlendorf. Vin eu să te iau. Cum arăţi?

Zehlendorf e un loc ultrarafinat.

De la vechile clădiri rămase încă în picioare la casele gemene construite perete în perete înconjurate de iarbă şi cu apă curentă, Zehlendorf este locul de unde poţi cumpăra genţi din pânză de cânepă şi pălării de soare din pai, şi de care ai senzaţia că aparţii organic şi universal. Vara, Zehlendorf este un fel de sat al Berlinului fără inconvenientul de a părăsi oraşul. Iarna, glasurile corurilor de copii fericiţi iau cu asalt cumpărătorii fără vină care merg târşâindu-şi picioarele pe străzile acoperite de zăpadă. Ute m-a luat din gara U-Bahn. Conducea o maşină hibrid argintie. Cu o mână mi-a deschis portiera, iar cu

cealaltă a aruncat un teanc de CD-uri pe bancheta din spate – cvintetele lui Mozart şi *Little Songs For Happy Children.* M-am ghemuit lângă ea şi, când ne-am pus în mişcare, maşina a început să îmi vorbească pe un ton persuasiv, cerându-mi să-mi leg centura de siguranţă.

— Urăsc când face asta, a mormăit Ute. Nu mai pot să-mi pun cumpărăturile pe locul din faţă. Parcă suntem cu toţii copii şi ne spun maşinăriile ce avem şi ce n-avem voie să facem. Ridicol, pur şi simplu.

Ute Sauer.

Când am cunoscut-o prima oară avea şaptesprezece ani şi locuia în Berlinul de Est, iar tatăl ei fusese arestat de Stasi[10].

— Du-mă în Vest şi trupul meu îţi aparţine.

— Aşa să fie atunci, dar nu în felul în care crezi tu, i-am răspuns eu.

Câţiva ani mai târziu a căzut Zidul, iar Ute a rămas în registrele agenţilor locali de bunuri corporale drept ceea ce era – un trup curat care se oferea de bunăvoie, perfect pentru angajamente pe termen scurt sau pentru scurte misiuni de recunoaştere. Percepea o taxă pe oră pentru trup şi te lăsa să-i împrumuţi maşina dacă promiteai să respecţi restricţiile de viteză şi să nu parchezi ilegal. Ute era trupul ideal în care puteai să stai până găseai altceva şi se mândrea cu statutul ei, cu condiţia ei bună de sănătate şi cu rochiile modeste. Când am plecat din Berlin, Ute a rămas în registrele Hecubei, făcând comisioane pentru fantomele din oraş, aşteptând pe margine aşa cum mă aşteptase pe mine Will în Los Angeles. Numai că Ute făcuse din această activitate o profesie.

Acum mergeam prin Zehlendorf în timp ce soarele se înălţa deasupra pomilor care îşi scuturau frunzele.

— La 14.30 trebuie să-i iau pe copii de la şcoală, mi-a zis Ute. O să dureze mult?

— Posibil. Am încercat s-o sun pe Hecuba, dar nu mi-a

[10] Ministerul pentru Securitatea Statului al fostei Republici Democrate Germane, care coordona activitatea serviciilor secrete şi a poliţiei politice.

răspuns nimeni.

Ute avea părul castaniu-roşcat şi faţa pătrată. Probabil a fost un copil încăpăţânat, devenind apoi o mamă care ştia cum să se impună.

— Hecuba e moartă, mi-a spus ea. Au atacat-o la birou, pe care l-au distrus.

— Cine?

— Nu ştiu. N-am verificat. Am copii acum.

— Eşti în siguranţă?

— Nimeni n-a venit după mine, dacă la asta te referi.

— Exact la asta mă refer.

— Atunci sunt în siguranţă.

— Îmi recunoşti trupul? am întrebat eu.

M-a privit cu coada ochiului.

— Nu. Nu te-am mai văzut niciodată. Ar trebui să te ştiu?

— Nu, am spus eu şi m-am lăsat pe spate în scaun. N-ar trebui. Am nevoie de un loc în care să ascund trupul ăsta pentru un timp.

— De ce? m-a întrebat ea cu o voce mai dură decât asfaltul de sub roţile maşinii.

— Nu cred că trupul ăsta e o ameninţare pentru tine. E interesat în primul rând de mine. A încercat să mă omoare şi dacă te deranjează asta, te rog să-mi spui şi o să plec fără resentimente.

Ute îşi ţinea buzele strâns, rumegând problema. Apoi mi-a spus cu o smucitură rapidă a capului.

— Soţul meu vinde proprietăţi imobiliare. Avem o casă unde îl putem ţine. Putem să te sedăm?

— Da.

— Bun. Îl ascundem, îl sedăm, tu îţi faci treaba, iar eu sunt la poarta şcolii la 14.30. Ne-am înţeles?

— Da. Mulţumesc.

— Nu te costă nimic. Tu şi cu mine avem o înţelegere pentru serviciile pe care mi le-ai făcut cândva.

— Eşti foarte amabilă.

— Două şi jumătate. Timpul trece.

—×—

Casa era o vilă paralelipipedică din lemn şi sticlă cu ferestre imense în spatele unor balcoane din teracotă. Camerele goale aşteptau să fie populate de oameni fericiţi. Pereţii albi erau atât de strălucitori că nu îndrăzneai să îi atingi, bucătăria era atât de curată că nu îţi venea să găteşti, iar baia era din gresie neagră lucioasă. Am scotocit prin bagaje după cătuşe şi după trusa medicală cu ace şi cuţitaşe a lui Coyle. Mi-am suflecat mâneca, mi-am dezinfectat încheietura braţului, am frecat ca să fac vizibilă vena şi mi-am injectat sedativul. Am simţit fluidul – rece atunci când mi-a pătruns în corp şi cald atunci când mi s-a răspândit în sânge. M-am legat cu cătuşele de un calorifer, cu ambele mâini la spate. Ute a aruncat acul, a îngenuncheat lângă mine şi m-a întrebat:

— Funcţionează?

Am chicotit fără să ştiu de ce. Un licăr care putea fi un zâmbet – nu o văzusem niciodată zâmbind – i-a trecut peste buze.

— Să înţeleg că da, mi-a zis ea şi m-a prins de mână. Putem să...

— ...dansăm?

Vocea ei, cuvintele mele.

Am privit în jos la Nathan Coyle în timp ce îşi deschidea ochii. Am scos din geantă o şosetă şi o rolă de bandă izolatoare. I-am îndesat şoseta în gură, pe care i-am astupat-o cu bandă ca să opresc urletul plin de indignare care încerca să-şi facă loc printre buze. Trupul lui Ute era mai bătrân decât ultima dată când îl împrumutasem. Cartilajele i se subţiaseră, iar genunchii îi trosneau. Coyle izbea cu picioarele în podea şi se smucea legat de calorifer. Ochii i se mişcau fără să se poată concentra, iar bărbatul a încercat din nou să mârâie. Vocea i s-a stins însă înainte să capete forţă.

— Pa, am spus eu privindu-l cum îşi rotea ochii.

—×—

Am condus înapoi în oraş cu maşina lui Ute. Mi se părea ireal că avea un singur punct pe carnetul ei de şofer şi mă cutremuram de frică precum un copil la gândul că aş putea

să stric acest record. Culmea impoliteţii este să fii amendat în trupul pe care-l porţi şi să pleci fără să plăteşti.

Simţeam o amorţeală în piept, o greutate pe care nu mi-o puteam explica. Nu era durere, nici disconfort, nici frison, nicio zonă iritată care mă mânca. Eram la jumătatea străzii Schönhauser Allee când mi-am dat seama că ceea ce simţeam era golul lăsat de o intervenţie chirurgicală, zona în care carnea fusese spintecată. Dacă m-aş fi concentrat asupra cicatricei, mi-ar fi monopolizat atenţia, iar dorinţa de a conduce prudent şi de a nu-l deranja pe vreunul dintre poliţiştii extrem de minuţioşi m-a făcut să-mi iau mintea de la a înţelege situaţia în profunzime.

Ute nu a vorbit despre cicatricele ei, iar eu nu am întrebat.

Am parcat maşina cum am făcut colţul din Pankow, am lăsat cheia în contact şi am aşteptat să treacă pe lângă mine un om de afaceri cu piele negricioasă. Avea părul scurt şi cămaşa lungă, pantofi eleganţi, iar atunci când a trecut pe lângă mine i-am zis:

— Mă scuzaţi, îmi puteţi spune cât este ceasul?

Bărbatul a ezitat puţin în mersul lui, gândindu-se dacă să răspundă sau nu, iar în momentul în care a ridicat mâna să se uite la ceas, l-am prins de încheietură şi am sărit.

Ute s-a dezechilibrat puţin şi s-a sprijinit de portiera maşinii. Mi-am lăsat servieta să cadă şi am prins-o de umeri. Am aşteptat apoi să i se focalizeze privirea.

— A trecut o vreme de când... a zis ea.

— Eşti bine?

— Bine. Sunt... bine. Cum stau cu timpul?

— Mai ai o grămadă. Mulţumesc.

Îşi privi ceasul încruntându-şi şi relaxându-şi chipul pe măsură ce îşi recăpăta controlul braţelor.

— Aş putea să mai aştept o oră dacă mai ai nevoie de mine, mi-a sugerat ea.

— Mă descurc. Cel mai important lucru a fost să-l ascund pe Coyle.

— Aşa îl cheamă?

— Nu, dar trebuie să mă mulţumesc cu atât, am răspuns

eu.

M-a privit din cap până în picioare, analizându-mi trupul, iar apoi mi-a spus:

— Mai nou, ăsta e stilul tău?

— Nu, m-am lamentat eu şi mi-am ridicat îmbufnată servieta. Şi mai am şi ciuperca piciorului.

—×—

Străzi îngrijite cu case elegante. O brutărie curată care vindea franzele apetisante pe tăvi frumos aranjate. Maşini parcate cu precizie şi biciclete care te claxonau cu politeţe. Berlinul este un oraş care ştie cum să păstreze aparenţele.

Am mers câteva străzi până în dreptul unui bloc îngrijit şi vopsit în galben, aflat pe un colţ ce forma un unghi drept perfect. Am înaintat pe o alee pietruită pe care se aflau coşuri de gunoi pentru hârtie, metal, plastic şi gunoi menajer, până în dreptul unei uşi albastre masive. M-am uitat la lista de nume de lângă interfon. Alice Mair nu s-a ostenit să-şi ascundă numele.

În spatele meu se auzea pe pietre zgomot de roţi. M-am întors şi am văzut o femeie în vârstă, cu pălăria trasă pe ochi, trăgând după ea un cărucior de cumpărături. Curba şirei spinării îi împingea capul în faţă, aproape orizontal de la nivelul umerilor. Stăteam deoparte şi o priveam în timp ce bătrâna îşi căuta cheile. Cu un mic fior de teamă m-am întins şi i-am prins mâna.

Nu-mi place deloc să fiu bătrână.

Să treci de la picioare agile la şolduri cu cartilajele roase şi fără prea multe speranţe de vindecare este felul cel mai uşor în care poţi să te răneşti. Am făcut un pas şi aproape m-am dus de-a berbeleacul, apreciind greşit stabilitatea propriilor mele oase. Am mai făcut un pas, de data asta mai precaută şi am simţit cum un tremur îmi urcă spre genunchi şi îmi zdruncină coloana. Mâna dreaptă îmi era încleştată pe chei în buzunar, iar degetele îmi tremurau cu pielea ca o curmală ofilită. Aplecându-mă ca să văd mai bine cheile, cuprinsă de durere de-a lungul spatelui, m-am gândit că dacă le scap acum, întâmplarea ar echivala cu un mic dezastru. În spatele meu, un domn confuz, cu servieta

boţită, ar fi vrut să mă întrebe unde se afla şi cum ajunsese acolo, dar cine mai întreabă în zilele noastre ceva pe o bătrână senilă?

—×—

Alice Mair locuia la etajul al treilea.

Am luat liftul şi mi-am lăsat căruciorul pe palier.

Am apăsat pe soneria din alamă de două ori. Niciun răspuns. M-am gândit să bat la uşă, dar îmi simţeam încheieturile degetelor scorburoase şi braţul nu mai puternic decât un sul de hârtie lăsat în ploaie.

Am sunat din nou.

O voce a răsunat în germană.

— Vin.

Uşa s-a deschis trei centimetri. Avea lanţul pus. Am afişat un zâmbet prostesc, cu toţi dinţii, şi am spus:

— Mi-aţi văzut cheile?

Femeia dinăuntru se uita la mine cu un ochi albastru prin crăpătura uşii.

— Cheile dumneavoastră?

— Le-am avut, dar le-am pierdut, am explicat eu.

O vedeam cum se gândeşte.

Toată lumea ştie că fantomele sunt vanitoase; de ce-am fi altfel? Mi s-a spus că bătrânii nu-şi dau seama că au îmbătrânit decât atunci când sunt în chinuri, cam în acelaşi fel în care un astmatic presupune că gura de aer pe care se străduieşte să o respire presupune acelaşi efort pe care îl face orice om. Nicio fantomă nu alege trupul unui bătrân.

— Un moment, a spus vocea.

Am auzit sunetul lanţului, iar uşa s-a deschis. O femeie de 1,65, păr blond tuns scurt şi pistrui palizi pe obrajii îmbujoraţi, stătea în faţa mea îmbrăcată în tricou şi pantaloni scurţi din lycra, iar când a deschis gura să-i dea un sfat caritabil bătrânei vecine care aştepta în pragul uşii ei, am zâmbit cu cel mai sublim surâs şi am prins-o de mână.

Nu cred c-a avut răgaz să se teamă.

— Doamnă, i-am spus eu bătrânei care se uita la mine

clipind. Vreţi să vă ajut să vă duceţi cumpărăturile în apartament?

Capitolul 45

Impresii despre trupul femeii numite Alice Mair.

Dantură sănătoasă, dinţi albiţi chimic, păr frumos, sprâncene nepensate, uşor arcuite. Are o durere ascuţită în fluierul piciorului care ar putea fi cauzată de prea mult alergat în frig. Vederea pare bună. Alice poartă pantofi comozi. Are rinită alergică. Ce uşurare să fii din nou tânăr.

Am închis uşa în urma mea şi mi-am inspectat apartamentul.

Pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă de alb-murdar, pe care designerii o numesc probabil alb-perlat. Mobila era formată din bucăţi pe care le asamblai singur, iar la ferestre atârnau perdele crem. În apartament mai erau un televizor cu ecran plat, mai multe reviste despre box feminin şi despre încercările grele prin care trec urşii polari. Pe pereţi era o colecţie de picturi semi-impresioniste, achiziţionate după sistemul cumperi două, primeşti trei la o lichidare de stoc a unor lucrări de artă inofensive. Patul lui Alice era proaspăt aranjat, iar plapuma se asorta cu feţele de pernă. În bucătărie, lângă o ceaşcă de cafea care se răcea încet, stătea laptopul protejat de parolă. Mi-am pipăit şoldurile, dar n-am simţit niciun buzunar, apoi am văzut telefonul aşezat pe cuptorul cu microunde. Şi telefonul era protejat de parolă.

Am deschis sertarele, am cotrobăit printre cărţi şi printre bucăţi de ziare vechi, m-am uitat în coşul de gunoi şi în punga pentru materiale reciclabile de sub chiuvetă. Nicio fotografie cu prieteni, nicio agendă cu adrese şi nicio listă utilă cu cadouri de Crăciun pentru colegii trecuţi acolo ca să-i fie ei mai uşor să-i vadă. Niciun dosar, nicio mapă, niciun instantaneu din vacanţă – nimic în acest apartament care să ofere şi cel mai vag indiciu privind viaţa ei privată, cu excepţia, bineînţeles, a pistolului cu calibru de 9 mm din noptiera de lângă pat. Alice n-ar fi câştigat niciun premiu pentru ospitalitate.

M-am aşezat pe canapeaua moale şi mătăsoasă dintr-o cameră cu covor crem şi beam din cafeaua care îi rămăsese lui Alice, încercând să gândesc problema.

Dintre toate alternativele pe care le aveam – şi nu erau prea multe – numai una părea să merite efortul. Şi chiar şi aşa, eficienţa ei era îndoielnică.

Să plec?

Nu exista niciun motiv ca Alice Mair să aibă mai mult decât o vagă suspiciune că intrasem în trupul ei. Aş fi putut să bat la uşa bătrânei mele vecine chiar acum, să reiau conversaţia de unde am lăsat-o, să ies, să plec. Cineva l-ar găsi în cele din urmă pe Coyle. Aş putea fi dusă departe înainte ca cineva să se deranjeze să mă caute.

Iar undeva în Istanbul, Josephine Cebula va fi aruncată într-o groapă, iar bărbatul care nu avea nimic de spus decât Galileo, Galileo, Galileo va scăpa nevătămat.

(O fetiţă din Sankt Petersburg îmi spusese cândva: atinge-l şi-o să-ţi scot ochii, şi-o să-mi hrănesc pisica cu ei.)

Am luat telefonul lui Alice, i-am scos bateria, am înşfăcat laptopul şi, după ce m-am gândit mai bine, am luat cu mine şi un pulover călduros, portofelul, cartela de tren pentru U-Bahn şi arma, după care am ieşit în lumina rece a zilei.

—×—

Fantomele sunt vanitoase.

Suntem totodată şi deosebit de ignorante.

Vrei să fii un expert în fizică nucleară? Fură trupul unuia pentru câteva zile, iar dacă cineva îţi pune vreo întrebare, răspunde-i că „problema mai trebuie cercetată”.

Vrei să fii preşedintele Statelor Unite? Primul om în stat dă mâna cu o grămadă de lume când iese de la diferitele adunări la care participă; dacă eşti o fetiţă foarte drăguţă într-o rochie roz cu floricele, şansele să ai parte de o binecuvântată atingere sunt foarte mari. Acelaşi lucru este valabil şi pentru papi, deşi aptitudinile lingvistice pe care trebuie să le ai ca să ocupi trupul unui papă le depăşesc pe cele necesare pentru Casa Albă.

Vrei să mergi la universitate? Va trebui să treci prin perioada de acomodare a bobocilor – Doamne, ce mană

cerească! Ce şansă minunată să faci rost de trupuri numai bune de locuit – o grămadă de necunoscuţi aflaţi departe de casă, pui mâna pe un student priceput la istorie şi eşti scutit de umilinţa de a fi nevoit să iei Bacul cu notă mare ca să ajungi acolo.

Ceea ce nu înseamnă că fantomele nu se străduiesc şi ele din când în când. Eu am mai multe diplome de licenţă de la instituţii cu renume şi aproape că am obţinut şi o diplomă de medic. Orice sentiment de vină aş avea la gândul că le-am răpit gazdelor mele experienţa studenţiei este compensat de gândul că numărul mare de credite obţinut de mine în numele lor e un rezultat academic extraordinar de bun, mai bun decât un doctorat în teologie şi decât rezultatele bunicele pe care le-ar fi obţinut ei fără intervenţia mea.

Deşi autoperfecţionarea este o noţiune ridicolă pentru aceia dintre noi care schimbă trupurile ca pe şosete, care lasă în urmă orice avantaj şi orice realizare în momentul în care ies, totuşi nu sunt total ignorantă.

Însă îmi cunosc limitele.

De exemplu, nu sunt hacker.

—×—

Cristina 636 – Bun. Am nevoie din nou de ajutorul tău.

Spunkmaster13 – Uaau! Să-nceapă petrecerea!

Capitolul 46

Johannes Schwarb.

Întâlnirea fată în faţă cu el m-a făcut să-mi amintesc jenată de acele câteva minute petrecute în trupul lui – alcool, droguri şi pumni în miez de noapte.

Ne-am întâlnit în restaurantul McDonald's din zona Adenauerplatz, acolo unde cafenelele aproape mediteraneene, barurile teutone şi magazinele omniprezente de haine de pe bulevardul Kurfürstendamm se întâlnesc cu firmele elegante ale avocaţilor prosperi şi cu apartamentele impunătoare ale bancherilor renumiţi şi unde taxiurile nu erau niciodată libere.

Hamburgerii erau detestabili, iar McCroissant-ul nici nu mai merită amintit.

Când Schwarb – căruia prietenii îi spuneau Spunkmaster – a intrat în restaurant, abia l-am recunoscut. Era îmbrăcat într-un costum negru cu dungi subţiri gri, avea părul dat cu gel şi pieptănat pe spate, obrazul îi era proaspăt ras, iar bobiţa de diamant din lobul urechii drepte părea o tristă încercare de a fi rebel din partea unui om care îşi vânduse cu mult timp în urmă atitudinea de revoluţionar pe obligaţiuni garantate. Faptul că spusese să i se aducă un hamburger mare şi o porţie dublă de cartofi prăjiţi cu maioneză pe măsură şi „da, totul dublu!" îl făcea să semene mai mult cu Schwarb cel pe care îl ştiam eu. Când m-am aşezat la masă lângă el a exclamat:

— Oh, Doamne, iar arăţi super! Eşti pur şi simplu... eşti atât de... eşti...

Dădea agitat din mâini încercând să găsească cuvintele cu care să mă descrie, iar când n-a găsit nimic, a conchis:

— Eşti sexy!

— Cum îţi mai merge?

— Mie? Sunt barosan. Conduc lumea, să ştii!

— Credeam că eşti consultant financiar.

— Sunt consultant financiar independent, m-a corectat

el. Un consultant financiar independent şi *barosan.*

— Credeam că deţii o poziţie respectabilă, cu responsabilitate, cu program de la nouă la cinci…

Şi-a turtit hamburgerul dublu cu palma făcând un terci unsuros de legume procesate, stâlcite de carnea procesată.

— Iau trei sute cincizeci de euro pe oră spunându-le oamenilor lucruri pe care le pot găsi şi singuri pe internet. Sunt – fireşte că sunt bun, ştiu despre ce vorbesc, dar băieţii ăştia, rahaţii ăştia ahtiaţi după bani, pur şi simplu vor tot, îţi dai seama? Vor randamente mari fără să-şi asume riscuri, iar eu le zic că trebuie să parieze pe mişcarea cotaţiilor din piaţă.

Cred că mi se putea citi neîncrederea în privire, pentru că Johannes s-a simţit obligat să adauge:

— Ai cumva nevoie de consiliere financiară?

— Cu siguranţă nu.

— Aha! Vrei să te ajut cu vreo chestie legată de computere, nu-i aşa? Era digitală, secolul XXI. Zbang!

Înainte să apuc să-i răspund şi-a ridicat hamburgerul de pe farfurie şi a luat o muşcătură ca de rechin.

Am aşteptat să treacă ce era mai rău, apoi am spus:

— Am nevoie de trei lucruri: să mă ajuţi să sparg parola unui laptop, să-mi decodezi un telefon şi o să am nevoie şi de acces la nişte calculatoare protejate de parolă, cred.

— Crezi?

— Sunt destul de sigură.

— Bine. Nu putem să facem toate astea de la distanţă? Salutare, eră informaţională!

— Nu ştiu încă unde se află aceste computere.

— Corect…

— Sunt sigură c-o să le recunosc când dau de ele.

— OK…

— Nu putem să folosim un stick USB sau ceva de genu'?

S-a uitat la mine cu o privire de expert oripilat.

— Habar n-ai, nu-i aşa?

Fără să fac acel gest în mod conştient, mi-am dat seama că mă uitam la Johannes fluturând din gene.

— De-asta am apelat la un expert.

Capitolul 47

Când mi-am luat la revedere de la Schwarb, soarele apusese deja, iar degetele lui Alice Mair deveneau albe de la frig. Băusem un ceai cât timp Johannes îşi făcuse de lucru cu laptopul şi cu telefonul; se jucase cu software-ul, bombănise, blestemase şi recursese la echivalentul tehnologic al invocării demonilor înţelepţi şi a fantomelor erudite care să-l ajute în misiunea în care pornise.

După ce a decodat laptopul, s-a apucat să deblocheze telefonul mobil.

Stăteam cu computerul lui Alice pe genunchi şi mă uitam prin e-mailuri, site-uri noi şi prin mica, dar respectabila ei colecţie de jocuri de strategie.

Avea adresă personală de e-mail, nu de la serviciu.

Avea o soră în Salzburg care îi trimisese o poză cu cea mai recentă ecografie. O săgeată trasă de-a lungul imaginii neclare arăta spre un ghem alb care în timp ajunsese să aibă cap, picioare şi un deget pe care îl sugea în pântecul mamei.

O reuniune cu foştii colegi de facultate. Zece ani de când am absolvit, îţi vine să crezi? Nu? Stai cu noi şi bea ceva şi poate nici n-o să fie nevoie.

O serie de cereri şi de notificări – nu ştiu ce persoană de pe nu ştiu care reţea vrea să devină prietenul tău. Un necunoscut vrea să-ţi recomande un link. Altuia îi place profilul tău de pe contul de socializare. Ai folosit un nume fals şi te-ai dat drept director de vânzări, dar fotografia pe care ai postat-o, Alice Mair, este frumoasă. Eşti îmbrăcată într-o rochie albastră şi pari surprinsă de propria ta feminitate, încântată de cât de naivă şi de liberă te simţi – o ipostază surprinsă de obiectiv.

Istoria vieţii lui Alice este în acest computer, gata să fie citită.

Însă istoria muncii pe care o prestează nu este aici.

Cu excepţia unui singur fişier, uitat în dosarul cu

documente recent descărcate. Nu apucase să-l şteargă şi îl accesase dintr-un fişier temporar, apoi uitase că este acolo.

O înregistrare video.

O cameră de supraveghere care surprinsese un moment, o femeie cu glugă şi fustă mini. Îşi scosese pantofii cu toc şi îi ţinea acum de curele cu mâna stângă. Este pe un drum lângă un râu, poate un canal; apa e liniştită, iar malul nu este înalt, nu-mi dau seama prea bine din acest unghi. Femeia merge repede, apoi încet, pare să simtă că este surprinsă de camera de luat vederi, se uită în sus, se uită împrejur, zâmbeşte la ceea ce vede, apoi zâmbeşte la cameră. Mâinile îi sunt pătate de ceva întunecat la culoare. Se lasă în genunchi în faţa camerei şi-şi trece palmele peste asfaltul drumului. Uneori se opreşte şi-şi trece degetele peste palme şi în jurul încheieturii. Scrie ceva. Cerneala este mai închisă la culoare decât ce are ea pe mâini, iar vopseaua este mai groasă, însă lichidul care îi pătează mâinile, dresurile şi faţa, este numai bun pentru ce are ea de făcut. Nu este sângele ei, de aceea se opreşte din când în când să-şi frece încă puţin buricele degetelor de dârele de pe trupul ei.

Se ridică, iar cuvintele pe care le-a scris devin vizibile.

Îţi place ce vezi?

Ochii lui Josephine Cebula zăbovesc asupra camerei de filmat, rostind cuvintele care stau scrise la picioarele ei.

Se îndepărtează.

Am verificat data şi ora afişate pe imagine.

Le-a verificat şi Schwarb, căutând să vadă dacă nu erau trucate.

Am căutat fişiere care aveau legătură cu acesta şi am găsit o listă de nume.

Tortsen Ulk, Magda Müller, James Richter şi Elsbet Horn.

Ucişi în Frankfurt. Moartea lor nu fusese una uşoară; nu fuseseră ucişi într-un asasinat sau într-un jaf care luase o turnură proastă. Suferiseră înainte să moară, iar criminalului îi făcuse plăcere să-i tortureze.

Coyle o acuzase de aceste crime pe Josephine, însă eu îi verificasem trecutul şi ştiam că nu ea era făptaşa.

Faţa ei îngheţase acum pe ecran, privind fix în cameră.

Îţi place ce vezi?

Am închis laptopul şi i-am spus lui Schwarb să-l ţină ascuns.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat el.

—×—

Am plecat de la biroul lui Schwarb când soarele apunea. În buzunar aveam un stick USB sub formă de pinguin din plastic care dădea fericit dintr-o aripioară.

Am intrat într-un magazin aflat la capătul estic al bulevardului Kurfürstendamm. Atunci când a căzut Zidul Berlinului, berlinezii din Est au dat buzna în centrele comerciale binecuvântate de acolo, ştiind clar care le era ţinta: săpunuri parfumate şi şosete moi. Mi-am cumpărat o pereche de pantaloni pe care mi i-am tras peste colanţii din lycra. Arătam foarte bine în ei, de parcă mă pregăteam să alerg la maraton. Şi ce utile erau buzunarele!

Am cumpărat şi două telefoane mobile ieftine cu cartele de doar câţiva euro şi m-am îndreptat spre est, către Potsdamer Platz. La fostul punct de frontieră Checkpoint Charlie fusese ridicat un muzeu care să amintească de marele *Mauer*[11] care şi-a devorat în întregime victimele, însă la Potsdamer Platz era greu de crezut că monstrul din beton chiar a existat cândva. Geamurile reflectorizante erau luminate de pete strălucitoare de lumină. Ecranele luminoase derulau imagini ce sclipeau continuu peste proeminenţele rotunde ale clădirilor. Sunetul vocilor concura cu tropăitul picioarelor pe lângă vitrinele magazinelor şi cu strigătele chelnerilor care deschideau larg uşile restaurantelor şi te ademeneau înăuntru cu sushi, cu tăiţei thailandezi şi creveţi, cu vin fiert cu mirodenii, cu tocană de vânat, cu ravioli şi votcă. Aflat în complexul Sony Center, cu al său acoperiş metalic realizat parcă prin tehnica origami, singurul tău scop era să-ţi cheltuieşti banii, să cumperi şi să te înveseleşti cât de mult

[11] „Zid” (lb. germ.).

şi cât de nestânjenit puteai.

În pragul iernii, autorităţile construiseră nu numai un patinoar, ci şi o mică pârtie de schi şi un „Orăşel al copiilor”, unde ţâncii ţipau, iar cupluri anxioase îşi făceau griji să nu-şi rănească gleznele. Mi-am cumpărat un permis de acces pe patinoar şi am fost pusă în dificultate atunci când am fost întrebată ce măsură port la pantofi.

— Vreţi să... verificaţi? m-a întrebat femeia de dincolo de tejghea atunci când tăcerea mea a devenit stânjenitoare.

— Mulţumesc, am bolborosit eu. Niciodată nu ţin minte. După ce mi-am primit perechea de patine, m-am aşezat pe o bancă de lemn la marginea ringului, în timp ce muzica răsuna, iar luminile se învârteau purpurii pe gheaţă. Pe ring erau deja sute de persoane, cu mănuşile trase până aproape de coate. Niciunul dintre patinatori nu era profesionist; profesioniştii n-ar fi venit nici morţi la Potsdamer Platz. Adolescenţii se sprijineau unii de alţii să nu cadă, iar când unul dintre ei venea grămadă, ceilalţi începeau să ţipe zgomotos. Apoi se dezechilibrau rând pe rând, până când, în sunetul metalic al patinelor care zgârie gheaţa, îi vedeai pe toţi prăbuşiţi cu fundul pe gheaţă, cu picioarele în sus şi cu chipul scăldat de lacrimi de râs. La marginea ringului, cei care au ştiut întotdeauna că nu vor să patineze, care nu şi-au dorit niciodată acest lucru şi care nu-şi doreau nici acum, stăteau agăţaţi cu mâinile de perete, târându-şi picioarele unul în faţa celuilalt în timp ce partenerii lor, mai experimentaţi şi cu mişcări mai elegante, vâjâiau de colo-colo.

Mi-am pus patinele, mi-am verificat buzunarele să văd dacă luasem tot ce aveam nevoie şi am aprins mobilul lui Alice.

Telefonul a început să mă anunţe că aveam în total peste zece mesaje şi apeluri ratate. Mi l-am pus în buzunar şi am intrat pe gheaţă. M-am alăturat cârdurilor rotitoare de oameni, râdeam când râdeau şi ei, mă întorceam odată cu ei şi aveam acel sentiment că aparţin, pe care nu-l ai decât atunci când faci o chestie ridicolă împreună cu alţii la fel de ridicoli ca tine. În clipa aceea am simţit că iubesc

Berlinul; iubeam frigul, gheaţa de sub picioare, râsul care mi se ridica din gât, frumos şi vibrant, şi o iubeam pe Alice Mair.

Lucrurile frumoase nu ţin niciodată prea mult. Realitatea te loveşte ca un glonţ primit în spate.

După ce am dat câteva ture şi începusem să mă încing în puloverul cu care eram îmbrăcată, deşi faţa îmi amorţise, am simţit că-mi sună telefonul. Am patinat până la marginea ringului şi am răspuns.

— Alo!

— Unde dracu' eşti? a lătrat în telefon o voce nervoasă de bărbat, care vorbea germana cu accent franţuzesc.

— Sunt în Potsdamer Platz. Patinez.

— Ce te-a apucat să patinezi?

— Îmi place să patinez, mă revigorează. Am fost şi la cumpărături, am mâncat, m-am plimbat...

— Ce faci...

— Ar trebui să-ţi explic, i-am tăiat-o eu. Momentan, Alice nu e aici.

Tăcere.

— Cine eşti? a întrebat bărbatul în cele din urmă.

— Raportul vostru îmi spune Kepler, am răspuns eu. Raportul ăla este plin de minciuni. Dacă într-un sfert de oră nu eşti pe patinoar cu un ziar *Frankfurter Allgemeine* sub braţul stâng, Alice Mair o să-şi taie venele.

— Sunt la o depărtare de treizeci de minute.

— Ne vedem în cincisprezece minute, am spus eu şi am închis.

Am mai patinat câteva minute şi mi-am dat seama că zâmbesc.

Capitolul 48

La zece minute după ce Alice Mair a răspuns la telefon, m-am împleticit pe gheaţă, am atins cu degetele pielea de pe ceafa unei femei din faţa mea şi am sărit.

În cincisprezece secunde eram cu patru trupuri mai departe şi patinam către ieşire.

Alice Mair rămăsese pironită locului, în mijlocul mulţimii, cu telefonul în buzunar. O necunoscută a întrebat-o dacă se simte bine. Alice nu s-a mişcat. Era paralizată; un obiect înţepenit într-un loc care nu putea fi scos decât dacă era spart, o femeie îngheţată, mai rece decât gheaţa de sub picioarele ei. Ochii ei priveau în gol, iar în momentul în care necunoscuta care o ţinea de antebraţ a întrebat-o din nou dacă se simte bine, dacă totul este în regulă, şi-a întors capul spre ea şi nu a zis nimic.

Mă aşezasem pe o bancă să îmi scot patinele şi am descoperit că aveam şosete groase cu cap de reni şi începeam să fac băşici, iar când mi-am ridicat din nou privirea spre Alice, umerii îi tremurau, iar lacrimile stăteau să-i curgă pe obraz.

Priveşte-o: o loveşte un gând, iar mâinile i se îndreaptă către faţă, apoi ezită, nesigură dacă să-şi atingă chipul.

Priveşte-o.

Nimeni nu pare oripilat la vederea ei; nu o doare nimic, poate că trupul nu i-a fost pângărit. Apoi pe chip îi apare întrebarea care o frământă.

Mai exact, cât de mult îi profanasem corpul?

Apoi o altă întrebare i-a luat locul celei dintâi.

De fapt, cine îi profanase trupul?

Nu îndrăznea să întrebe, în timp ce lumea se învârtea în jurul ei, iar ea stătea singură în mijlocul patinoarului.

Alice Mair.

Nu va plânge.

Şi apoi următorul gând i se citeşte în adâncul ochilor: trebuie să fie pe-aproape.

Cine o ţinea de mână în momentul în care a deschis ochii?

Cine o priveşte?

Cine s-a îndepărtat?

Se întoarce – picioarele îi tremură în încălţări – şi mă caută din priviri. Iar eu stau aici desfăcându-mi şireturile şi izbindu-mi lamele patinelor una de cealaltă ca să le curăţ de zăpadă. Mă bucur că se uită, iar în scurt timp îşi va băga mâna în buzunar după telefonul mobil, apoi se va opri să se gândească şi...

...şi iată. Se gândeşte şi nu atinge telefonul. Inteligent din partea ei, pentru că e posibil ca acea creatură afurisită care îi purtase corpul ca şi când ar fi purtat nişte haine să fi făcut ceva, nu ştia exact ce.

Alice îşi vine în fire şi mai verifică ceva – timpul. Câte ore trecuseră, câte zile de când trupul ei fusese furat? Şi câte minute trecuseră de când fusese eliberată? O să mă simtă? Va exista un instinct vestigial care îi va spune unde sunt şi...

Nu.

Nu se va întâmpla asta.

Nimeni nu se simţise vreodată mai umilit, mai distrus şi mai singur decât femeia care se îndrepta acum nesigură către marginea ringului, în ghetele ei închiriate, cu genunchii lovindu-i-se unul de celălalt. S-a aşezat uşor pe marginea băncii şi şi-a lăsat capul în mâini ca să-şi ascundă şuvoaiele de lacrimi.

Simt...

...aproape nimic.

Am mai asistat la astfel de scene şi înainte.

Din trupul fetei cu şosete cu reni sar în cel al unui bărbat cu cămaşă în carouri, iar de acolo în trupul unei femei care scria pe telefon mesaje de dragoste şi mai departe în corpul bărbatului în hanorac verde care şterge podeaua udă de lângă ringul de patinaj. Merge. Face parte din decor.

Şterg de zor podeaua, iar când îmi ridic privirea văd un bărbat în spatele lui Alice, ducând sub braţ un exemplar

din *Frankfurter Allgemeine.* O studiază pe Alice cu atenţie. Are pantalonii îndesaţi în şosete, iar şosetele strânse cu bandă galbenă pentru biciclişti. Cămaşa este băgată în pantaloni, iar cureaua este prinsă strâns. Am impresia că pe sub haine poartă altele din lycra, strânse pe corp. Are câteva straturi de mănuşi trase bine sub mânca hainei. Singura parte neacoperită a corpului este faţa, dar şi aceea este protejată de pălărie şi de fular.

Cred că moare de cald sub atâtea straturi de haine.

E puţin probabil să fi venit singur.

Îmi termin de şters partea de podea, storc mopul în găleată, apoi mă întorc şi mă îndrept spre uşă. Îmi sare în ochi unul dintre colegii lui Alice postat lângă ieşire. Nu sunt mulţi oameni care vin la patinoar înfofoliţi din cap până-n picioare. Lângă bărbat se află colegul lui. Lucrează în echipe; unul îl supraveghează pe celălalt – o măsură normală de precauţie. Trec pe lângă recepţie şi-i zâmbesc recepţionerei, care mârâie ceva drept răspuns.

În sălile aglomerate de dincolo văd alţi doi camarazi de-ai lui Alice. Trec pe lângă ei fără să mă uit la coşul de gunoi care mirosea a oţet, în care îndesasem punga de plastic cu portofelul, arma şi unul dintre telefoanele mobile ale lui Alice. Cineva aruncase peste ea resturile unei salate de varză cu maioneză. Mă strâmb, şterg punga, iar atunci când un agent de pază trece pe lângă mine spun „Scuzaţi-mă” şi îl apuc de încheietură.

Prind punga de plastic înainte să cadă, îi zâmbesc amabil băiatului cu chip bulversat, a cărui mână e încă prinsă de încheietura mea, şi plec.

—×—

Cumpărasem două telefoane mobile.

Unul dintre ele era în buzunarul lui Alice.

Am butonat pe telefonul scos din pungă şi am apelat un număr.

Undeva în învălmăşeala de oameni de pe patinoar suna un telefon.

Poate era încă în buzunarul lui Alice.

Telefonul a sunat îndelung până ce într-un final...

De partea cealaltă se auzi vocea unui bărbat, acelaşi cu care vorbisem şi mai devreme.

— Da.

— Salut, am zis eu în germană. Deci ai găsit-o pe Alice.

— Credeam că vrei să stăm de vorbă.

— Voiam. Vreau. Vom sta de vorbă. Văd că ţi-ai adus şi câţiva prieteni.

— Ce doreşti, Kepler?

Am tras aer în piept printre dinţi.

— Ca şi acum şapte zile, nimic. Absolut nimic. Pace şi linişte ca să-mi trăiesc viaţa, oricare o fi ea. Că veni vorba, îl am pe Coyle.

— Dovedeşte.

— Are o cicatrice pe abdomen, crede că are vedere perfectă, dar se înşală amarnic, nu-i place marmelada, are patru paşapoarte şi o geantă cu obiecte contondente în portbagaj, mi-a împuşcat mortal gazda pe scările staţiei Taksim şi a plecat fără să privească înapoi. Vrei să-ţi spun şi ce număr poartă la cămaşă?

Vocea tăcu, îi auzeam răsuflarea, sunetele care veneau de pe ringul de patinaj. Încurajări şi strigăte uşoare în fundal.

— Spune-mi ce vrei.

— Vreau să ştiu de ce a murit Josephine Cebula.

— Ştii deja de ce. Ai fost acolo.

— V-am citit raportul. Speram că sunteţi îndeajuns de experimentaţi să vă daţi seama că spune minciuni.

— Nu sunt minciuni.

— O să-l ucid pe Coyle, dacă doar aşa pot să vă fac să mă ascultaţi, am spus eu. Cine este Galileo?

În telefon se auzi cum bărbatul trage uşor aer în piept, apoi o scurtă ezitare.

— De ce Galileo?

— La fel ca tot ce are legătură cu cei din specia mea, e o chestiune personală.

Cineva mă bătea pe umăr. O voce de femeie s-a scuzat şi m-a întrebat unde poate să găsească o toaletă.

— Foarte bine, a zis vocea de la celălalt capăt al

telefonului. E foarte clar ce vrei.

Femeia m-a bătut din nou pe umăr „toaleta, vă rog, ştiţi unde o găsesc?”

Uitasem deja că sunt agent de pază, dar cine întreabă un agent de securitate unde este toaleta?

Ceva fierbinte mi-a ciupit pielea chiar deasupra omoplatului drept. Pe moment am vrut să ignor senzaţia, o iritaţie, nimic mai mult. Apoi am simţit cum mă lasă genunchiul stâng, iar când m-am împleticit, am simţit cum ceva ascuţit îmi iese dintre os şi carne.

La naiba!

Căutam un trup, dar tot ce vedeam era întunericul.

Capitolul 49

Încet-încet se ducea efectul drogurilor.

Agentul de pază în corpul căruia mă aflam era un bărbat solid, un bărbat dur; rezista să fie doborât. Dacă ar fi fost conştient de situaţie, n-ar fi fost prea mulţumit să se vadă legat de un scaun în interiorul unei cuşti din sticlă, într-un loc necunoscut. Din fericire, nu era conştient.

I-am subestimat pe colegii lui Coyle.

Observaseră săriturile mele sau merseseră pe urmele celor cu stări de amnezie?

Ar fi trebuit să fiu mai atentă; ar fi trebuit să sar în trupul cuiva mai bătrân sau în cel al unui copil, ori al unui necunoscut cu probleme reumatice. Nimeni nu caută o fantomă într-un trup cu artrită.

Am analizat cuşca şi opţiunile pe care le aveam. Cuşca era făcută de sus până jos din sticlă transparentă. Chiar în faţa mea se afla o uşă din sticlă dintr-o bucată. Celula mea era străjuită de pereţii din beton ai unei alte încăperi, mai mari. O uşă roşie din metal dădea din încăperea cu pereţi din beton într-un loc necunoscut. Deasupra capului meu se afla un neon fluorescent – prea sus ca să mă ajute la ceva. Bărbatul cu pistol care stătea lângă uşă purta echipament de protecţie. Mănuşi din cauciuc, costum din cauciuc, cizme din cauciuc şi vizor din plastic – fusese echipat pentru dezastru. Nici măcar un centimetru de piele nicăieri, iar îmbinările costumului erau sigilate cu bandă izolatoare. Ar fi fost aproape amuzant într-o altă viaţă.

Cineva anunţase că mi-am recăpătat cunoştinţa, pentru că uşa din metal, cu geamul securizat de un grilaj, s-a deschis din exterior, iar înăuntru au păşit doi dintre răpitorii mei, îmbrăcaţi şi ei în costume de protecţie. Le ştiam deja numele false: Eugene şi Alice.

— Aş vrea un pahar cu apă, am spus eu.

Nimeni nu s-a grăbit să-mi onoreze cererea. Nimeni n-a deschis uşa transparentă să intre. Eugene a luat-o spre

stânga să dea ocol cuştii, iar Alice spre dreapta.

— Kepler, nu-i aşa?

Vocea lui Eugene. Mi-am întins gâtul la timp să-l văd ieşind din raza mea, dând ocol prin culoarul mărginit la stânga de ziduri din beton, iar la dreapta de pereţi din sticlă. Un truc ieftin. Trăda o persoană nu prea încrezătoare în abilităţile ei de a intimida fără să se folosească de vechile strategii. Nu era de bine; nesiguranţa naşte agresivitate.

— E un nume la fel de bun ca oricare altul.

— Unde este Coyle?

— Nu.

— Nu?

— Tu îl vrei pe Coyle; eu vreau afară. Situaţia noastră nu prea s-a schimbat.

— Subestimezi interesul nostru faţă de tine, Kepler, a zis Eugene.

Bărbatul a revenit în raza mea vizuală ca o viespe care îşi înconjoară prada.

— Ne preocupă foarte mult starea lui Nathan – normal –, foarte mult. Şi vom face tot ce e necesar ca să-l protejăm. Dar tu ne interesezi chiar mai mult, după cum cred că ţi-a explicat şi Coyle, dacă te-ai obosit să discuţi cu el.

— Am discutat, am spus eu ridicând imobilizată din umeri. Am vorbit despre viaţă, dragoste, pistoale şi despre Galileo.

Scaunul pe care stăteam nu era prins de podea – scârţâise când m-am împins în spătar.

— De ce te interesează Galileo?

— Îmi dai un pahar cu apă dacă-ţi spun?

Eugene a ezitat. Orice bun negociator trebuie să înţeleagă că, indiferent câte cărţi are în mână, trebuie să dea jos ca să rămână în joc.

— Nu vrem ca trupul în care eşti să sufere inutil.

— Presupun că definiţia ta pentru „inutil” diferă de a mea.

Un oftat scurt. Sărmanul Eugene, managerul presat din toate părţile. Mă întrebam cum stătea cu tensiunea

arterială, dacă îl dureau umerii.

— Unde este Nathan?

— I-am îndesat o şosetă în gură şi pe urmă i-am acoperit-o cu bandă adezivă. Josephine.

— Văd că eşti foarte preocupat de această fostă gazdă.

— Eu şi ea am făcut un pact.

— Şi totuşi ai lăsa să i se facă rău trupului pe care îl porţi în prezent?

— Eu nu las să se întâmple nimic, am răspuns. Tu iei deciziile şi acţionezi în consecinţă; eu n-am cum să schimb asta. Îmi trebuie o gazdă ca să trăiesc; mor atunci când gazda mea moare. Hai să nu punem povara morală asupra biologiei.

— Unde este Nathan?

— Tu şi cu mine am putea să ne ajutăm reciproc.

Eugene s-a oprit din mers şi s-a întors să mă privească. Şi-a ridicat mâna în care ţinea stick-ul USB în formă de pinguin, pe care îl strecurasem în buzunarul lui Alice.

— Ce e asta? m-a întrebat el.

— O autobiografie.

— Un virus, poate? Ceva... mai complicat? Tu ai programat chestia asta sau ai cerut ajutorul unui prieten?

— Sunt o fantomă. Toată lumea ştie că suntem de o ignoranţă crasă.

— Deci ai prieteni.

— Sau prieteni ai prietenilor; lucrurile astea devin neclare la un moment dat.

— Se pare că-ţi place compania oamenilor.

— Aşa e. E mai uşor să colecţionezi oameni decât obiecte. Ai făcut teste să vezi dacă ai fost violată? am întrebat-o pe Alice care se foia la marginea cuştii.

Femeia şi-a strâns buzele, iar faţa i-a rămas inexpresivă.

— Bineînţeles că ai făcut, am continuat eu. M-am abţinut nu pentru că nu-mi place trupul tău. Doar că sexul, în acest context, ar fi fost o monumentală pierdere de timp.

— Kepler.

Vocea lui Eugene mi-a atras din nou atenţia spre el. Ţinea stick-ul ridicat ca să-l văd, apoi l-a pus pe podea şi l-

a strivit cu călcâiul.

— O să-mi spui unde este Nathan. Asta e singura ta utilitate.

Mi-am lăsat capul într-o parte atunci când Eugene şi-a ridicat piciorul de pe stick-ul strivit, care aproape fusese cea mai rafinată operă de artă a lui Spunkmaster – aproape.

— Aş putea să-ţi povestesc despre perioada în care l-am întâlnit pe Kennedy, am sugerat eu.

Eugene şi-a reluat plimbarea în jurul cuştii mele.

— Sau despre cele treizeci de secunde pe care le-am petrecut în persoana lui Churchill. Lasă-mă să te delectez cu poveşti despre oameni bogaţi, încântători şi morţi; sau poate vrei să ştii cum era, cum *se simţea* să fii negru, tânăr şi liber în faţa podiumului unde stătea Martin Luther King. L-am auzit vorbind şi am ştiut, am ştiut cu adevărat, că suferinţa poporului meu nu era o ruşine, ci un semn de mândrie nobilă, şi că cei care căzuseră nu fuseseră zdrobiţi, ci erau uriaşii lui Newton, care ne ridicau ferm pe umerii lor. Sau poate că nu, am conchis eu trist. Poate că nu eşti interesat de punctul de vedere al celorlalţi. Aşa că, te rog, continuă. Fă-i ce vrei lui... Cine sunt?

Am încercat să-mi privesc corpul mai în detaliu. Berile în exces mi se depuseseră deja pe burtă, care arăta ca o ridicătură compusă din muşchi şi din grăsime, care se luptau pentru cine avea să lase ultima amprentă metabolică.

— Aveam asupra mea un act de identitate?

— Pretinzi că-ţi pasă de gazdele tale, dar ai lăsa pradă nenorocirilor trupul în care eşti acum?

— Vremuri de restrişte, am răspuns eu. O să-mi faci rău indiferent cine sunt; poate că cea mai echitabilă soluţie la problema asta ar fi dacă aş sări într-unul dintre voi. Atunci ai putea să-l baţi, să-l chinuieşti şi să-l torturezi chiar pe unul dintre propriii tăi angajaţi. Ar fi mai just aşa, nu crezi? Trupul ăsta – oricine aş fi – este doar un spectator, în timp ce echipa ta a acceptat să intre în jocul ăsta în deplină cunoştinţă de cauză.

M-am oprit brusc şi am zâmbit.

— Poate nu în deplină cunoştinţă de cauză. Nu chiar. Dar cel puţin destul de conştienţi că se va putea ajunge în situaţia în care ne aflăm acum. Deci continuă. Fii bărbat. Eu nu plec nicăieri.

Eugene zâmbea ascuns în spatele vizorului. Era un zâmbet maşinal, dincolo de care se găsea adevărul.

— Lăsaţi-ne singuri, a spus el.

El era şeful.

Ordinul i-a fost ascultat.

Eugene s-a lăsat pe vine în faţa mea şi s-a sprijinit cu o mână de geamul transparent al cuştii.

Am aşteptat, testând fermitatea legăturii care îmi imobiliza mâinile şi picioarele. Mă întrebam câtă forţă va putea susţine scaunul înainte de-a se face bucăţi.

Apoi Eugene a început să se dezbrace.

Şi-a desfăcut benzile adezive care îi prindeau mănuşile de manşete, cizmele de pantaloni şi casca de guler. Şi-a tras casca de pe cap dând la iveală părul zburlit şi şi-a desfăcut fermoarul lăsând să se vadă flanela albă de dedesubt. Şi-a scos cizmele şi apoi şi-a dat jos salopeta, scoţând câte un picior pe rând. A rămas în indispensabilii gri şi în perechea neagră de şosete. Picioarele dădeau semne mai evidente de îmbătrânire decât faţa. Nişte adâncituri erau vizibile pe gambe şi în grăsimea pulpelor. Apoi şi-a scos flanela, iar pe piept i se vedeau oasele şi urme albe de răni cicatrizate. Nu o puteam numi piele pentru că nu mai văzusem niciodată piele atât de găunoasă, de arsă şi apoi rearanjată, care să-şi revendice totuşi numele de piele. Şi-a desfăcut braţele ca să observ mai bine cum i se umflau crestăturile şi ridicăturile de pe piept şi semnele de arsuri electrice de pe spate, care mergeau în jos pe coloană şi care păreau că strâng vertebrele într-o broderie tumefiată de sluţenie roz-cenuşie.

De pe umeri i se ridicau mici noduri, ca nişte mingi de golf, reprezentând muşchi şi carne prost vindecate.

S-a răsucit de mai multe ori ca să savurez spectacolul pe

deplin. În cele din urmă, bărbatul în indispensabili s-a oprit să mă privească în faţă, sprijinindu-şi mâinile de geamul cuştii în care mă aflam.

— Îţi place ce vezi, Kepler?

(Îţi place ce vezi?)

— Probabil că l-ai cunoscut pe cel care îmi purta trupul atunci când mi s-au făcut toate astea. Îşi spunea Kuanyin, zeul milosteniei. Ceva mersese prost. În costumul meu era o gaură, iar el a reuşit să-şi strecoare degetul prin ea. Nu-mi aduc aminte ce a urmat. Acum iau trei tipuri de medicamente, analgezice. Urinez acid, respir foc. Trupul meu a fost chinuit în toate chipurile posibile, şi totuşi Kuanyin nu se lăsa dus, nu vorbea, nu făcea nimic altceva decât să ţipe şi să se cace sânge timp de trei săptămâni, până când, în cele din urmă, spiritul lui a cedat odată cu trupul meu, iar Kuanyin a început să-şi implore moartea. Un fost coleg s-a oferit să mă salveze. Avea şaptezeci şi doi de ani, soţia lui murise, nu avea copii şi suferea de o afecţiune pulmonară după treizeci de ani de fumat. A venit în locul unde eram ţinut şi m-a apucat de mână, şi-mi amintesc cum am deschis ochii, şi l-am văzut aplecat deasupra mea, zâmbindu-mi, pe acel om, acel prieten care mă pregătise. Apoi zâmbetul lui s-a stins, iar el şi-a ridicat privirea. Nu mai era prietenul meu, era Kuanyin, care avea aroganţa să-şi spună cel milostiv. I-au tras pe loc două gloanţe în cap şi l-au îngropat împreună cu trupul prietenului meu, cu toate onorurile unei vieţi trăite cum se cuvine. A fost un sfârşit bun. Sper să fii de acord cu unul similar atunci când va sosi momentul. Pentru că acel moment va sosi. Deci, Kepler, îţi place ce vezi? m-a întrebat Eugene din nou cu braţele larg deschise şi cu costumul de protecţie zăcând la picioarele lui.

(Îmi place la nebunie! spusese Ianus. Îl ador, îl ador, îl ador!)

— Am cunoscut-o pe Kuanyin, am răspuns eu pronunţând rar cuvintele, ascultând acele sunete familiare rostite de o limbă necunoscută. Era foarte generoasă.

— Sigura dovadă de generozitate pe care am văzut-o la

Kuanyin a fost maniera în care a murit. Vreau să înţelegi un lucru. Vreau să înţelegi cine suntem. Înţelegi?

— Da.

— Ţi-e frică?

— Da.

— Atunci ai milă de tine însuţi. Unde este Coyle?

Mi-am umezit buzele cu limba.

— O întrebare... am spus eu.

— Unde este Coyle?

— Doar o întrebare şi îţi spun. Îţi spun unde e Coyle, iar după aceea poţi să găseşti un trup cu o boală în fază terminală, în care să intru.

Eugene aştepta respirând calm, cu trupul desfigurat.

Mi-am închis ochii încercând să-mi găsesc cuvintele.

— Mă gândeam la Frankfurt. Organizaţia ta derula un studiu clinic, un program de vaccinare – vaccinuri împotriva mea, a celor din specia mea. Patru cercetători au fost ucişi, iar voi aţi învinovăţit-o pe Josephine – pe mine. I-am verificat trecutul. Nu era o criminală, însă atunci când am devenit Alice m-am uitat în computerul ei şi am găsit înregistrarea video. Era o înregistrare făcută de o cameră de supraveghere din Frankfurt în noaptea în care a fost ucis Müller. Josephine zâmbea la cameră. Zâmbea, dar nu era Josephine, şi amândoi ştim asta. Nu era ea, nu era Josephine *a mea.* I-am făcut o propunere, iar fata nu avea nici cea mai vagă idee ce eram, nu ştia ce înseamnă să fii purtat, însă înregistrarea ta video a fost făcută înainte ca eu s-o întâlnesc. Deci dacă trupul ei fusese locuit, nu se putea să fie conştientă de acest lucru. Probabil trupul îi fusese luat într-o noapte de bărbatul cu care se culcase. Apoi s-au scurs câteva ore sau câteva minute. Josephine adoarme în camera de hotel a unui străin, iar când îşi deschide ochii este tot acolo, deşi mâinile ei par mai curate decât fuseseră, iar din viaţa ei lipsesc două-trei ore. Atât e ceasul? – întreabă ea –, iar străinul răspunde da, da, cum zboară timpul când te simţi bine! Iar Josephine pleacă fără să ştie că în baia de lângă uşă robinetul încă mai spală sângele cuiva, curăţat mai devreme de pe mâinile ei.

Eugene şi-a trecut degetele peste o cicatrice care îi brăzda abdomenul – un obicei, fascinat fiind de propriul trup, cu ochii privind în gol şi corpul mişcându-i-se maşinal.

— Încă nu mi-ai pus întrebarea, mi-a zis el.

— Vreau să înţelegi pe deplin situaţia înainte să te întreb. I-ai spus lui Coyle că Josephine i-a ucis pe acei oameni din ordinele mele, dar că asta fusese alegerea ei. M-ai acuzat de crimele săvârşite de altcineva fără să ai nicio dovadă. L-ai trimis pe Coyle – un bărbat cu un anumit trecut – să mă ucidă. Şi în toată încrengătura asta mă gândesc la Galileo. Ce rol a jucat el în toată povestea asta. Pentru că Josephine n-a ucis pe nimeni. I-am verificat trecutul, n-a fost ea. Dar poate că în cele câteva ore care i s-au furat – poate – trupul său a comis o crimă. Însă maniera în care au fost ucise victimele îi aparţine clar lui Galileo. Toţi paşii. Deci, ori eşti un fraier şi dai ordine care nu se conformează intenţiilor exprimate, ori nu eşti altceva decât un pion. Întrebarea mea este următoarea: ai pierdut cumva timp?

Tăcere.

Păşeşte.

Se întoarce.

Se opreşte.

Păşeşte din nou.

Analizează întrebarea sau se gândeşte ce să răspundă?

Păşeşte din nou.

Se opreşte.

Răspunde.

— Nu.

Asta e tot.

— Bine, am spus eu. Atunci nu eşti decât unul dintre trepăduşi.

M-a fulgerat cu privirea apoi s-a uitat în altă parte.

— Unde este Coyle?

Îşi atingea din nou cicatricele cu degetele.

— Rathaus Steglitz, am răspuns eu.

— Adresa.

I-am dat o adresă.

Capitolul 50

Aşteptam într-o cuşcă.

Plictis. Aşteptam să înceapă distracţia.

Îmi amintesc:

(Îţi place ce vezi?)

(Îmi place la nebunie! Îl ador, îl ador, îl ador!)

Kuanyin.

Îmi amintesc că era o fiinţă rezonabilă, chiar dacă distantă.

Îmi amintesc de ea ca femeie. Era frumoasă în trupul acelei congoleze, cu părul prins la spate, cu cicatricele abia vizibile la încheieturi, acolo unde intrase lama. Spusese:

— A zis că va încerca din nou.

Şi ce-ai făcut?

— Am luat-o de acolo.

Şi ce-o să faci când se trezeşte? Kuanyin, zeiţa milosteniei, ce-o să faci când femeia în trupul căreia te afli deschide ochii şi durerea de care ai fugit este încă vie în inima ei?

— O să-i redau conştiinţa într-un loc sigur, fără cuţite prin apropiere, a răspuns ea. Alege moartea pentru că pare mai simplă decât viaţa. O să fac să nu-i fie uşor să ia o astfel de decizie.

O auzeam pe Kuanyin vorbind şi eram impresionată.

— Îţi place ce vezi?

— Eşti foarte frumoasă, am răspuns eu. Foarte generoasă.

Mai târziu mi-am dat seama că nu am întrebat-o *când* avea de gând să returneze acel corp.

—×—

Şi apoi, la antipodul răcelii austere a lui Kuanyin, era Ianus, care stătea în faţa unei oglinzi într-un apartament din Brooklyn şi spunea:

— Îmi place la nebunie!

Se întâmpla în anul 1974 şi, deşi Războiul Rece era în plină desfăşurare, iar Nixon abia reuşea să prevină un dezastru, era un sentiment în aer că acestea erau vremurile care vor schimba istoria.

Instrucţiunile pe care mi le dăduse nu fuseseră remarcabile. Ambiţiile ei erau mai degrabă banale – o casă, o familie, o viaţă care să-i aparţină. Un corp curat, fără complicaţii, fără probleme. Trebuia doar s-o ajut să înceapă.

I-am găsit trupul printre studenţii nou-veniţi la doctorat.

– Îmi place la nebunie! Îl ador, îl ador, îl ador!

Michael Peter Morgan, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, era pe punctul de a începe un doctorat în economie. Obţinuse prima lui diplomă la Harvard, iar părinţii lui, ambii morţi, îi lăsaseră moştenire o avere frumuşică. Era un tânăr ciudat, cu păr de un negru aproape ireal, cu sprâncene groase şi umeri care se aplecau în faţă sub privirile altor bărbaţi. Iniţial l-am eliminat de pe lista de candidaţi. Totuşi, am mai privit o dată şi am văzut că dincolo de pleoapele care îi ascundeau privirea şi de pumnii încleştaţi, un bărbat frumos se lupta să iasă la lumină.

În clipa în care Ianus a intrat în acest trup ca într-un capot cald după un duş rece, suspiciunile mi-au fost confirmate. Bărbatul şi-a relaxat umerii, şi-a ridicat capul, iar genunchii i-au devenit mai siguri. Atunci când Ianus s-a dezbrăcat în faţa oglinzii, el, care cu o secundă mai devreme era o ea, şi-a umflat pieptul şi a exclamat:

— Uau! Merg la sală?

— Ai făcut *tae kwon do* la Harvard.

— Da, *văd!* a exclamat entuziasmat Ianus, întorcându-şi trupul gol pe toate părţile ca să şi-l admire.

Şi-a ridicat braţele şi şi-a încordat muşchii, scoţând un ţipăt de exaltare.

— Cât timp îmi ia să-mi crească barba? Crezi că am nevoie de barbă?

— Morgan se bărbiereşte o dată la trei-patru zile, nu prea bine.

— Cred că-mi stă bine grizonant. Îmi dă un plus de masculinitate. Câţi bani am la bancă?

— Cincizeci de mii de dolari.

— Şi cu ce mă ocup?

— Eşti pe cale să începi un doctorat.

— Deci sunt calificat?

— Foarte.

— Şi doctoratul e în ceva interesant?

— Nu, am răspuns eu. Cred că... pentru ce vrei tu, nu.

— Nu-i nimic, pot să trăiesc şi fără doctorat. Acum – nu prea pot să văd – ce părere ai de fundul meu, e ferm?

I-am examinat fundul.

— Pare foarte frumos.

Şi-a tras o palmă zdravănă peste fund, apoi şi-a pipăit fesele, coapsele, abdomenul.

— Dumnezeule! a exclamat Ianus. *Tae kwon do* e o chestie şmecheră, nu-i aşa?

— N-ai mai exersat de mult timp. Am ştiut că vei fi mulţumit de cât de bine te menţii.

— Da, al naibii de bine! Deşi am constatat întotdeauna că e mai uşor să te menţii când eşti bărbat.

Ianus şi-a rotit privirea prin cameră şi şi-a oprit-o asupra şifonierului. A deschis larg uşile şi i-a căzut faţa.

— Deci, da, a mormăit el. Mâine merg la cumpărături.

Încercam să-mi potolesc neastâmpărul mâinii de pe genunchi.

— Crezi că e ceea ce cauţi?

Ca reacţie la întrebarea mea, Ianus a inspirat prelung, cu un dramatism exagerat, după care faţa i s-a deschis într-un rânjet plin de încântare.

— Doar o întrebare – crezi că o să fie vreo problemă dacă port galben?

—×—

Ianus a fost Michael Peter Morgan timp de treizeci de ani.

S-a căsătorit.

A avut copii.

A avut o viaţă frumoasă şi din câte ştiu nu şi-a părăsit

niciodată trupul. O astfel de viaţă e un lux pe care numai un agent de bunuri corporale ţi-l poate garanta. Luxul de a curta o fată după ani destul de grei, dreptul de a-ţi face griji pentru ipotecă, privilegiul de a merge la doctor ca să-ţi scoată unghia crescută în carne. Momentele plăcute alături de prietenii care te iubesc pentru cuvintele pe care le spui şi pentru ideile pe care le gândeşti, onoarea de a fi preţuit pentru realizările pe care tu însuţi le-ai înfăptuit. Luxul de a avea un nume şi o identitate care devin pe deplin ale tale după ani de eforturi. O viaţă care este aproape reală.

Nu ştiu ce ar fi făcut cu viaţa lui Morgan cel real, dacă ar fi trăit-o.

Întrebările care încep cu „cum ar fi fost dacă” nu sunt treaba unui agent de bunuri corporale.

Îţi place ce vezi?

Capitolul 51

Nu ştiu cât timp le-a luat să ajungă la Rathaus Steglitz.

Şi să afle că Nathan Coyle nu era de fapt acolo.

Îmbrăcat din nou în gloriosul lui costum de protecţie, Eugene a intrat în încăperea din beton, apoi în camera din încăperea din beton, în cuşca mea transparentă, fără să spună un cuvânt. S-a apropiat de mine, şi-a ridicat mâna dreaptă până aproape de umărul stâng şi m-a lovit cu dosul palmei peste faţă cât a putut de tare.

Era mai curând o palmă şi nu o lovitură de pumn, dar i-am simţit şocul reverberându-mi până în vârful degetelor de la picioare.

— Unde e Nathan? m-a întrebat el.

Am dat din cap.

Eugene m-a lovit din nou.

— Unde e Nathan?

M-a lovit iar.

— Unde e Nathan?

A patra oară m-a izbit cu pumnul, care m-a dat grămadă cu tot cu scaun, iar capul mi s-a lovit de podea. Îmi rupsese un dinte şi mi-am zis că o pierdere ca asta va pune la cheltuială pe cineva într-o zi. Scaunul de care eram legat a pârâit sub greutatea mea.

Plictisit să mă lovească cu pumnii, a început să dea în mine cu picioarele, iar a treia oară când m-a izbit în rinichi, a pocnit ceva în mine. Simţisem ca şi când plesnise o băşică, iar căldura plăcută a fluidelor se revărsa în locuri din trupul meu unde nu ar fi trebuit să se reverse.

Dacă ar fi încetat să mă lovească, probabil aş fi găsit un motiv să-i răspund la întrebare. Însă nu a făcut-o şi nici eu nu-i puteam răspunde, iar atunci când Eugene m-a călcat pe degetul mic îndeajuns de tare încât să mi-l rupă, mi-am dat seama că problemele lui personale stăteau în calea integrităţii lui profesionale. Apoi m-a călcat din nou, iar eu am încetat să mai gândesc.

— Unde e Nathan?

— Steglitz. E la Steglitz, am icnit eu.

Eugene m-a lovit din nou.

— Steglitz!

Şi-a înfipt mâna în părul meu şi cu degetele înmănuşate mi-a tras capul aproape de faţa lui.

— O să mori aici, Kepler.

Fantomele au la dispoziţie o soluţie defensivă.

Fugim.

Se povesteşte că o fantomă căutată pentru a fi ucisă s-a ascuns în trupul unei mame. Femeia era însărcinată în luna a opta, iar atunci când conducătorul grupului de criminali a întrebat-o cum o cheamă – lucru pe care fantoma nu-l ştia – cea din urmă s-a ascuns în singurul loc disponibil, în trupul copilului care stătea să se nască.

În legătură cu ce a urmat – a fost ucisă, a trăit – povestea devine ambiguă, dar concluziile sunt clare: atunci când este încolţită, o fantomă mai degrabă fuge decât să se lupte.

Acum părea momentul ideal să fac şi eu acelaşi lucru.

Mi-am izbit capul cât am putut de tare în vizorul lui Eugene. Ţinând între degete părul pe care mi-l smulsese, Eugene s-a dat înapoi împleticindu-se, iar în plasticul vizorului care îi acoperea faţa a apărut o crăpătură. M-am rostogolit până am ajuns în genunchi, apoi m-am trântit pe spate cu toată forţa ca să rup scaunul.

Plasticul a crăpat sub greutatea mea. Am încercat să-mi mişc mâinile şi am constatat că una dintre ele era liberă, după ce piciorul de lemn al scaunului se rupsese. Cealaltă mână îmi era încă legată de tăblia inferioară a scaunului, care putea fi considerată fie o piedică teribilă, fie o armă. M-am uitat la chipul uluit al lui Eugene şi l-am izbit cu scaunul în cap. Crăpătura i s-a extins pe vizor ca o pânză de păianjen. Bărbatul a căzut într-o parte sub lovitura dată din lateral cu bâta mea improvizată. În încăpere, ceilalţi începuseră să se agite – unul dintre ei a pus mâna pe aparatul cu electroşoc, iar Alice pe o armă. Am încercat să mă năpustesc asupra lor, dar picioarele îmi erau

încătuşate şi m-am prăvălit în faţă. L-am văzut pe bărbatul care ţinea aparatul cu electroşocuri că se pregătea să tragă şi m-am apărat cu scaunul. Electrozii şi-au scuipat şuierat curentul electric, care a lovit scaunul. L-am simţit bâzâindu-mi prin palme şi am auzit pocnetul armei. O mână m-a apucat de gât de la spate, strângând atât de tare, încât am simţit cum îmi pulsează sângele în urechi şi cum mi se înceţoşează privirea. Eugene şi-a înfipt genunchiul în spatele meu şi mi-a tras un pumn în jugulară. Atunci m-am răsucit şi i-am prins genunchii între picioarele mele încătuşate, mi-am dat capul pe spate şi cu un râs isteric l-am lovit cât am putut de tare cu fruntea în vizorul crăpat.

Plasticul s-a spart, m-a zgâriat pe faţă şi mi-a intrat în ochi; cineva a urlat din rărunchi – oare fusesem eu? – şi în momentul în care s-a auzit un pocnet de armă, iar un glonţ mi-a sfărâmat omoplatul cu un urlet satisfăcut, fruntea mea a atins obrazul lui Eugene şi s-a auzit un alt foc de armă. Trupul de sub mine s-a smucit, a urlat de durere, iar eu îl ţineam strâns şi simţeam cum îmi curg broboane de sudoare pe spate. Abia mai puteam să respir, însă nu-i dădeam drumul. Aveam mâinile încleştate în jurul gâtului agentului de pază de sub mine, în timp ce lui i se prelingea pe spate sângele din rana pe care glonţul i-o făcuse în umăr şi îi străpunsese apoi unul dintre plămâni, spărgându-l ca pe o sticlă de cola. S-a uitat în sus spre mine, derutat, încercând să respire şi dându-şi seama că plămânul lui se umplea cu sânge, nu cu aer.

Ţineam în mâinile mele un cadavru.

Limba i s-a prăbuşit inertă în gura plină de sânge, iar ochii i s-au bulbucat; a murit neînţelegând ce se întâmplă.

M-am dat repede înapoi şi am simţit cum îmi cad bucăţi de plastic de la vizorul spart în interiorul costumului.

Mi-am ridicat privirea.

Alice se holba la mine. Avea îndreptat spre mine un pistol pe care îl ţinea cu ambele mâini.

— Leontes! a urlat ea.

M-am holbat şi eu la ea cu ochi goi, fără nimic în minte.

— Leontes, costumul tău este rupt!

Mi-am amintit că nu mai aveam picioarele legate. Am încercat să mă ridic şi am simţit cum rănile cicatrizate mi se încordează de-a lungul fiecărui muşchi. Simţeam o apăsare în piept, o durere în coaste, aveam gust de sânge în gură şi auzeam un ţiuit în urechea dreaptă. M-am întrebat dacă Eugene îşi mai putea aminti de vremurile când se simţea uman, înainte ca durerea fizică permanentă să-i acapareze viaţa.

— Leontes! Domnule! spuse Alice cu voce tremurată, în timp ce mâinile îi stăteau ferme pe pistol.

Mi-am amintit de mesajele pe care le primise Coyle pe telefon – *Eol, Circe.*

Chemare şi răspuns.

Alice l-a strigat pe Leontes, iar Eugene a răspuns…

…Dumnezeu ştie ce.

Am făcut un pas către Alice, iar când degetul ei a deblocat arma pregătindu-se să tragă, m-am împiedicat, am căzut şi am aterizat în genunchi fără răsuflare, sprijinindu-mă în mâini. Palmele îmi alunecau în balta tot mai mare de sânge care ieşea din…

…rana omului care murise.

Îi vedeam ochii reci lângă mine.

Ochii mei şi ai lui Alice s-au întâlnit atunci când mi-am ridicat privirea. Şi-a dat seama că nu sunt Eugene şi nu se lăsa înduplecată să creadă contrariul. N-am scos niciun sunet, ci am ţâşnit de pe podea spre faţa ei, cu mâinile întinse ca să-i smulg casca de pe cap. Apoi am auzit focul de armă şi am simţit cum ceva îmi pătrunde mai jos de plămâni. Ţintise jos şi larg în mod intenţionat, dar asta nu fusese îndeajuns ca să mă încetinească atunci când m-am azvârlit asupra ei, aruncând-o prin uşa deschisă a cuştii de sticlă pe podeaua din camera cu pereţi din beton. M-am aşezat cu genunchii pe pieptul ei şi am început să-i trag de costum în timp ce sângele mi se scurgea pe cracul pantalonului. Cineva mi-a sărit în spate încercând să mă tragă de deasupra ei şi l-am lovit cât am putut de tare cu cotul. Apoi am auzit un şuierat de aer şi am reuşit să îmi

bag un deget pe sub casca fetei – făcusem o deschizătură de trei centimetri –, atunci când mă împingea cu mâinile în gât şi în piept încercând să se elibereze de sub greutatea mea. Puteam să-i văd puţin din pielea dezgolită, iar când bărbatul pe care tocmai reuşisem să-l îndepărtez mi-a sărit din nou în spate, m-am aplecat sub greutatea lui şi mi-am atins buzele de gâtul lui Alice şi am sărit.

Alice Mair.

Ce bine e să fii cineva pe care-l cunoşti!

Deasupra mea, Eugene s-a aplecat sub greutatea bărbatului care i se agăţase de gât. Mi-am tras pumnul înapoi şi l-am lovit în faţă cât am putut de tare. Am simţit că izbitura i-a rupt nasul, iar trupul lui Eugen a cedat. I-am făcut vânt să-l îndepărtez de pe mine, iar el s-a rostogolit pe spate odată cu atacatorul lui, care încă îl ţinea strâns cu toate puterile. Mi-am tras casca înapoi peste costumul de protecţie. Atunci când ultimul om care mai rămăsese în încăpere a reuşit să se îndepărteze de Eugene, m-am târât în patru labe şi m-am ridicat în picioare, apoi am rostit cu respiraţia tăiată:

— Ajută-l! Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-l!

Bărbatul s-a uitat la mine apoi la Eugene, care zăcea pe podea.

Mi-a cercetat costumul pătat de sânge, dar nu a văzut nicio ruptură.

— E în el! am urlat eu, supraestimând înălţimea la care putea ajunge vocea mea. Ajută-l!

Dacă s-ar fi uitat de aproape, foarte de aproape, ar fi văzut gaura mică dintre costum şi cască, acolo unde mi-am strecurat degetele ca să-i ating pielea lui Alice. Sau poate că n-ar fi observat nimic. Poate că era prea mult sânge ca să mai vadă ceva.

Bărbatul s-a ridicat în picioare, a fugit spre uşă, a deschis-o şi a scos capul afară urlând:

— Ajutor! Cineva să ne ajute!

Acest „ne” mă includea şi pe mine.

Capitolul 52

Estul Berlinului.

Sunt atât de multe lucruri care îţi arată că ai trecut acea linie, pe care astăzi nimeni n-o mai elogiază, dintre Berlinul de Est şi cel de Vest. Copacii sunt mai scunzi, străzile mai drepte şi clădirile într-o oarecare măsură mai noi. Toate acestea sunt semne exterioare. În ceea ce priveşte semnele interioare, am descoperit că nimic nu trădează mai bine realitatea decât să fii într-o hală industrială din beton, fără ferestre, iar pe pereţi să vezi scris cu litere nemuritoare: ÎNCREZĂTORI ÎN PUTEREA NOASTRĂ.

Încrederea în sine a capitalismului este infinită, dar niciodată atât de însufleţit exprimată precum cea a rivalilor lui socialişti.

Oameni agitaţi, alergând, vorbind tare. Ghemuieşte-te şi acoperă-te[12].

O echipă de doctori îmbrăcaţi în costume speciale au îngenuncheat lângă Eugene. Interiorul căştii începuse să se aburească. M-am ghemuit lângă un perete îngrozită de moarte că cineva va veni să-mi ceară un nume de identificare sau pur şi simplu să mă întrebe care este numele meu real.

Trebuia să ies din costum. Aveam nevoie de un trup.

Nu strica nici să vomit.

M-am aplecat ţinându-mă cu mâinile de burtă şi am icnit pregătită să vomit. E de ajuns să vezi pe cineva că stă să vomite ca să simţi că ţi se întoarce şi ţie stomacul pe dos. Oamenii s-au dat la o parte din calea mea în timp ce eu am intrat împleticindu-mă pe coridor, cu capul în jos.

Credeau că sunt în Eugene.

[12] În original „duck and cover”, expresia desemnează o metodă imediată de protecţie personală în caz de atac nuclear, cutremure sau alte cataclisme, care constă în ghemuirea trupului şi acoperirea capului cu mâinile.

Lasă-i să creadă. Dacă aveam noroc, Eugene n-avea să se trezească prea curând. Dacă aveam ghinion, o minte inteligentă se va uita pe camerele de luat vederi la imaginile din ultimele treizeci de secunde şi va detecta momentul în care degetele mele au atins-o pe Alice pe gât, şi ăsta ar fi sfârşitul. Oricum ar fi fost, timpul era un factor cheie.

M-am îndepărtat de cuşcă şi de agitaţie şi am pătruns în măruntaiele clădirii.

Probabil că fusese cândva o fabrică; nişte uşi masive din metal dădeau către caverne din beton, unde ţevile goale ale ventilatoarelor de aerisire atârnau ca nişte liane. O mare parte din spaţiu era gol, dar fuseseră aduse înăuntru computere, suporturi pentru servere şi ventilatoare de răcire, care formau un labirint auster de cupru şi siliciu. Printre aceste obiecte lucrau angajaţii şi angajatele acelei instituţii – care o fi fost ea –, unii în costum, alţii la cravată, ceilalţi în mocasini. Niciunul dintre ei nu purta armă, însă una dintre uşi adăpostea mai multe dulapuri închise cu lacăt, unde se aflau, bănuiam eu, obiecte mai fulminante decât luminile dintr-o discotecă. Am evitat contactul cu oamenii, mi-am ţinut capul în jos şi mâinile prinse de burtă. Eram o femeie care alerga să ajungă la toaletă. Aveam o zi proastă, iar cine vorbea cu mine o făcea pe pielea lui. Şaptesprezece oameni mi-au ieşit în cale până am dat de uşa gri, pe care nu scria nimic, a toaletei femeilor, optsprezece până când din cabina vopsită de toaletă, singura de acolo, a ieşit o femeie, care m-a văzut, mi-a zâmbit şi m-a întrebat:

— Te simţi bine, iubire?

M-am repezit înăuntrul cabinei de toaletă.

Nu vorbi niciodată când poţi să te eschivezi fără să scoţi un cuvânt.

Lăsasem ceva foarte important la Alice Mair.

M-am aşezat în patru labe în faţa vasului de toaletă cu picăţele portocalii şi mi-am băgat două degete pe gât.

Oricine spune că îţi face bine să te forţezi să vomiţi minte.

A fost nevoie de patru încercări până corpul meu a reuşit să treacă de la icnete convulsive la acţiunea propriu-zisă de a vomita. După ce am terminat treaba, am rămas prăvălită, lac de apă şi într-o stare deplorabilă, cu o mână atârnată de marginea vasului de toaletă, încercând să-mi recapăt respiraţia normală. Când mi-am recăpătat voinţa să mă uit în toaletă, am descoperit acolo, plutind printre resturile portocalii şi lipicioase ale alimentelor pe care le ingerasem în acea zi, inclusiv ale hamburgerului aproape digerat pe care îl mâncasem pe bulevardul Kurfürstendamm, al doilea stick USB de la Spunkmaster13.

Fantomele sunt leneşe.

Nu proaste.

—×—

Mi-am dat jos casca şi mănuşile.

Pe sub costum purtam un tricou şi o pereche de colanţi negri. Nu era chiar vestimentaţia ideală, dar cel puţin nu era îmbibată de sângele lui Eugene.

Am traversat clădirea. Le-am zâmbit persoanelor necunoscute şi am dat din cap celor care m-au salutat, încercând să nu-mi ridic privirea atunci când nu era nevoie. Când un bărbat cu un pix după ureche m-a oprit punându-şi o mâna pe braţul meu şi m-a întrebat ce se întâmplă cu Kepler pentru că a auzit veşti proaste, din instinct aproape am sărit. I-am răspuns că e bine. Va fi bine. Şi am plecat mai departe.

Mi-a luat ceva vreme să găsesc un computer neocupat. Am intrat într-un birou cenuşiu gol şi mi-am dorit ca uşa să fi avut zăvor. Încăperea părea să fie amenajată temporar – birouri triste şi neinteresante în camere triste şi neinteresante, niciun tablou, nicio foaie în neorânduială, nimic din dezordinea specifică unui mediu normal de lucru. Computerele erau suficient de noi ca să funcţioneze bine, dar îndeajuns de vechi ca să scheaune ca un căţeluş după memorie RAM. Nu mi-am pierdut vremea încercând să găsesc parola să intru, ci am introdus stick-ul de la Johannes – mai puţin resturile de vomă – în cel mai la

îndemână port USB, am aşteptat până am văzut cum curg pe ecran linii cu coduri incomprehensibile şi am început să caut printre documentele de pe birou. Cel mai bine era să las tehnologia pusă la punct de Spunkmaster să-şi facă singură treaba.

Biroul era, ca toate lucrurile de acolo, lipsit de personalitate. Nici măcar un şerveţel igienic sau un sandviş pe jumătate mâncat care să arate că acest loc nu era platoul de filmare al unei producţii cu buget mic. Mă întrebam dacă nu cumva pereţii aceia, dacă le trăgeai un picior, se dovedeau a fi din carton, dând la iveală în spatele lor camere strălucitoare de filmat şi spectatori râzând, amintindu-şi de ziua în care au vrut să mă ardă de vie, de Eugene care mă lovea cu picioarele pentru că aşa îi tunase lui, întrebând unde este Coyle.

Cui îi pasă unde este Coyle?

Computerul s-a deschis.

S-a deschis fără măcar să apară pe ecran vreo pictogramă strălucitoare sau vreo notificare de la Johannes care să-i declare genialitatea. Un lucru care până mai adineauri era inaccesibil, acum nu mai era. Se încărcau e-mailurile, dând la iveală faptul că posesorul computerului era un anume P.L. Trent, iar dintre toate poziţiile disponibile în toate organizaţiile secrete din lume, el alesese să fie director financiar.

Presupun că până şi organizaţiile oculte de asasini profesionişti aveau nevoie de contabili.

Am copiat e-mailurile din ultimele douăsprezece luni direct pe stick-ul lui Johannes şi apoi am început să descarc documente de pe hard. În timp ce se transferau, ochii mei au scanat rapid căsuţa în care intrau e-mailurile lui P.L. Trent şi m-a iritat cât de multe cuvinte erau dedicate discuţiilor în contradictoriu despre bonuri de călătorie şi cartuşe de xerox. Doar un nume apărea cu regularitate şi l-am putut remarca – Aquarius. Contractele Aquarius stipulează suma X pentru asigurarea medicală; Aquarius nu mai plăteşte pentru mese luate în timpul misiunilor şi a căror valoare depăşeşte suma de cinci euro.

Lui Aquarius îi place să ucidă fantome.

Contabilitatea e plictisitoare; contabilitatea e importantă.

Am scos stick-ul din computer şi m-am ridicat în sunetele ascuţite ale alarmei.

Cineva, undeva, a apăsat pe un buton sau a tras de vreo sfoară, sau a făcut ceea ce fac de obicei oamenii din această arie profesională atunci când îşi dau seama că sunt în pericol. Poate că cineva se uitase la înregistrarea făcută de camerele de supraveghere. Poate că Eugene şi-a venit în fire şi a ştiut ce să răspundă la apelativul „Leontes”. Iar atunci când medicul l-a întrebat care a fost ultima persoană pe care a văzut-o, el a răspuns Alice.

Era vremea să plec.

Capitolul 53

Se spune că fantomelor nu le pasă de trupurile pe care le poartă. Mâncăm cu lăcomie. Ne ospătăm, cinăm, lenevim. Cheltuim bani care nu sunt ai noştri, ne culcăm cu bărbaţi şi femei, cu femei şi bărbaţi, şi după ce ne terminăm treaba, iar totul se încheie cu oase rupte şi trupuri sfâşiate, trecem mai departe şi nu lăsăm în urmă decât carne vie.

În împrejurările cele mai favorabile, cred că sunt mai bună de-atât.

Cele de acum nu erau însă cele mai favorabile împrejurări.

—×—

Alarma suna ca un claxon şi exploda din nişte difuzoare mici şi negre, prin care cândva probabil fuseseră încurajate masele muncitoare să se gândească la gloria strădaniilor lor. Acum prin difuzoare ieşea un urlet de avarie, atât de tare, încât îmi pocneau urechile în timp ce mă mişcăm – nici nu mergeam, nici nu fugeam – prin zgomot. Trebuia să existe nişte protocoale pentru astfel de situaţii, dar neştiind niciunul am recurs la forţa brută.

Dând roată coridorului, am văzut un bărbat în cămaşă albă care încerca să închidă o uşă masivă. Şi-a ridicat privirea spre mine şi se pregătea să rostească începutul unui alt şir de cuvinte codate la care nu puteam răspunde. Mi-am încleştat degetele într-un pumn ferm, cu care l-am lovit pe bărbat în nas cât am putut de tare. S-a auzit o pârâitură, iar el a căzut. Sângele îi ţâşnea printre degetele cu care îşi acoperise faţa. L-am lovit apoi cu genunchiul între picioare, iar bărbatul s-a ghemuit de durere şi a căzut în genunchi pătând peretele cu mici picături de sânge purpuriu. Mi-am aşezat un braţ pe grumazul lui, iar cu o palmă i-am acoperit faţa.

— Spune-mi unde e ieşirea. Acum! Sau o să intru în tine, l-am ameninţat eu printre dinţi.

Umerii bărbatului erau mai laţi decât ai mei, iar când respira, pieptul i se ridica şi i se lăsa de parcă ar fi fost o balenă eşuată. Mi-am înfipt degetele şi mai puternic în carnea lui şi am spus mârâind.

— Ieşirea!

— Sunt scări la capătul coridorului, a spus el bâlbâindu-se. Cobori trei etaje.

— Cum este sistemul de securitate?

Văzând că bărbatul nu răspunde am mârâit din nou ameninţător.

— Spune-mi sau o să sfârşeşti în faţa unui glonţ.

— Mergem în perechi. Unul îl veghează pe celălalt. Purtăm echipament complet.

— Arme? Costume?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Care este răspunsul pentru numele tău de identificare? Cum sună întrebarea şi ce răspunzi?

Tăcere.

— Spune-mi! am insistat eu.

Niciun răspuns; voia să trăiască. Transpiraţia i se prelingea în pete întunecate la subraţ, stomacul i se dezumflase, iar spatele i se încordase, însă bărbatul n-a scos un cuvânt.

M-am încruntat, mi-am lăsat mâna pe spate şi l-am lovit cu capul de perete cât am putut de tare. A căzut, iar sângele i-a ţâşnit pe ciment. L-am ocolit şi am fugit către capătul coridorului, ţinând în mână stick-ul USB. Uşa din faţă s-a deschis şi doi bărbaţi au păşit înăuntru îmbrăcaţi în costume speciale din cauciuc, fără cască, cu armele în mână. M-am apropiat de ei fără să încetinesc, am ridicat o mână şi am strigat:

— Circe! Circe!

Cei doi au ezitat suspendaţi într-o clipă de îndoială şi frică, iar în acea secundă m-am apropiat, l-am apucat pe unul dintre ei de gât şi m-am transferat, apoi m-am eliberat cu o smucitură de Alice, care se dădea în spate dezechilibrată, scăpând stick-ul din mână. Mi-am îndreptat arma către partenerul meu şi l-am împuşcat în coapsă

dintr-o poziţie din care n-aveam cum să ratez. După ce s-a prăbuşit i-am smuls arma din mâini, m-am întors către Alice, care tocmai încerca să îşi recapete echilibrul, am apucat-o de degete şi i le-am prins de patul puştii şi m-am transferat.

Aveam acum degetele prinse de patul puştii şi am apăsat pe trăgaci.

Bărbatul în costumul lui special a căzut ţinându-se de coapsă. Am ridicat stick-ul USB şi am simţit în mâini greutatea armei pe care o purtam. Uşa din faţă mai avea puţin să se închidă, aşa că am blocat-o cu piciorul şi m-am strecurat afară din coridor.

—×—

Pe casa scării, alarma care încă mai urla se auzea înfundat. Auzeam voci deasupra mea şi zgomote de paşi dedesubt. Am decis să cobor. Lumina pătrundea înăuntru prin ferestrele mici şi pătrate care se înşirau de-a lungul pereţilor. Mai jos s-a auzit o uşă trântindu-se. Mi-am ridicat arma, iar când unul dintre bărbaţi mi-a ieşit în vizor îmbrăcat din cap până în picioare în echipamentul special din cauciuc, l-am împuşcat în stomac, chiar sub coşul pieptului. Trupul i s-a clătinat într-o parte şi într-alta. Am luat-o pe lângă el şi în clipa următoare am auzit un foc de armă. Am simţit cum explodează tencuiala lângă urechea mea stângă şi m-am lăsat în jos, ghemuindu-mă în spatele trupului bărbatului pe care-l împuşcasem. Un alt glonţ s-a izbit de peretele de deasupra capului meu, iar ecoul tencuielii lovite de metal a reverberat la etajele de mai sus. În momentul în care un alt glonţ a vâjâit deasupra capului meu, l-am apucat pe bărbat de partea din spate a costumului şi i-am dat jos pantalonii. Am profitat de cei câţiva centimetri de piele dezgolită, mi-am atins degetele de ea şi am sărit.

Durerea a ţâşnit în mine ca primele raze fierbinţi ale soarelui dimineţii. Am strâns din dinţi şi mi-am simţit sângele gâlgâind în locuri în care nu ar fi trebuit să curgă. Mi-am amintit că încă îmi puteam mişca mâinile, că puteam să-mi întorc capul, să-mi întind mâna în spate, să

apuc arma din mâinile lui Alice, să mă întorc, să privesc în jos, să ţintesc asupra individului care se afla mai jos şi să apăs pe trăgaci.

Bărbatul aflat mai jos a căzut secerat, iar în acea clipă Alice m-a lovit din spate cu piciorul. M-am izbit de gratiile aşezate de-a lungul scărilor, iar sângele mi-a ţâşnit pe piept, pe faţă, din gură, prin minte. Am încercat s-o apuc pe Alice, dar mâinile îmi erau acoperite de mănuşile incomode din cauciuc. Femeia m-a lovit cu cotul în piept, iar eu am urlat ca un câine rănit pentru care omenirea se prăbuşea în spatele durerii. Alice s-a întins şi mi-a prins arma pe care o ţineam încă în mâini. M-am ţinut pe poziţii şi am încercat să-mi trec un picior peste pieptul ei şi s-o imobilizez. Apoi i-am simţit mâinile peste ale mele şi mi-am dat seama că ceva în jurul mânecii cedase sub presiune. Alice a simţit cum cauciucul se desprinde sub mâna ei, iar în acea clipă m-am întins şi mi-am atins încheietura de gâtul ei, căutând un petic de piele, care era

acolo.

Am smuls arma din mâinile bărbatului şi m-am îndepărtat de el împleticindu-mă. Am reuşit să mă ridic în picioare cu respiraţia tăiată şi inima bătându-mi tare de la adrenalina lui Alice. La picioarele mele, bărbatul rănit gemea – un sunet lung, gutural, care răsuna dincolo de balustradă. Am înşfăcat din nou stick-ul şi am pornit-o în jos pe scări jumătate fugind, jumătate ducându-mă grămadă.

Cât de uşor ar fi să fac toate astea dacă nu aş fi împovărată de greutatea fizică.

Uşa de la parter era încuiată, iar lângă ea era un panou electronic al cărui cod îmi era necunoscut. Deasupra auzeam ţipete, iar pe marginea balustradei vedeam cum se scurg încet picături de sânge. În gură aveam un gust intens, respingător. Fereastra cea mai apropiată de mine era atât de strâmtă, încât prin ea abia ar fi avut loc să se strecoare un copil. În plus, se afla mult deasupra scării. Însă prin ea se vedea lumina de pe stradă, în timp ce aici nu mă aştepta nimic bun. Aşa că am ridicat arma la nivelul

ferestrei şi i-am golit magazia. Geamul s-a deformat, a crăpat şi s-a spart în bucăţi la ultimul glonţ, căzând precum grindina. Din spatele meu veneau zgomote puternice de paşi. M-am ridicat sprijinindu-mă pe braţele subţiri şi mi-am împins trupul înainte, zgâriindu-mi pielea de dinţii din sticlă ai ferestrei sparte. Sângele a început să-mi ţâşnească de pe braţe, de pe burtă, de pe piept. Când s-a auzit în spatele meu prima împuşcătură, îmi treceam trupul prin ochiul ferestrei, pătrunzând în lumea din afară cu capul înainte.

În jurul meu se afla o parcare din beton înconjurată de un zid din beton. Am aterizat în mâini şi am simţit cum se crapă ceva, iar o durere îmi săgeta braţul drept. Apoi o senzaţie de amorţeală mi s-a localizat în cot. Am încercat să mă ridic, am căzut, am încercat din nou. Mi-am mişcat degetele de la mâna dreaptă, iar durerea a urlat din fiecare oscior, din fiecare muşchi şi din fiecare articulaţie, şi n-am mai încercat să le mişc din nou. Lumina provocată de descărcarea unei arme undeva în spatele umărului meu stâng şi zgomotul glonţului izbit de ciment m-au făcut să mă ridic şi, ţinându-mi mâna ca pe un copil, protejându-mi fiecare parte unde apăsarea unui deget putea depăşi în intensitate şocul care încă îmi reverbera prin trup, am fugit.

Capitolul 54

Alice Mair.

Frumos trup, păcat că mă foloseam de el în felul ăla.

Am fugit în noapte – o femeie plină de sânge, prea subţire îmbrăcată pentru vremea de afară, pe o stradă necunoscută, într-un loc care îmi era străin.

Să nu-i crezi pe cei care-ţi spun că frica este amuzantă sau revigorantă. Frica lor este frica din parcurile de distracţii, unde raţiunea îţi spune că centura de siguranţă e acolo ca să nu păţeşti nimic.

Adevărata frică este cea care se naşte din îndoială; este mintea care nu vrea să adoarmă, este spaţiul înfricoşător din spatele tău unde criminalul aşteaptă cu toporul. Este oftatul unei umbre care trece pe lângă tine, dar căreia nu îi vezi sursa; râsul unui străin care, îţi dai seama, râde de tine. Este tresărirea pe care o simţi în piept atunci când o maşină îşi porneşte zgomotos motorul în stradă; este strângerea de mână care nu se mai opreşte, iar tu începi să râzi neînţelegând că, de fapt, ar trebui să plângi. Este apariţia neaşteptată a capului unui şarpe într-o pădure; săritura speriată a unei căprioare; bătaia rapidă din aripi a unei vrăbiuţe şi da, şi eu sunt om şi

fug.

Şi mi-e frică,

—×—

A fost odată ca niciodată, în timpurile de demult.

Hecuba a venit la mine în trupul unui bărbat cu favoriţi stufoşi şi baston din fildeş.

— I-am găsit, mi-a zis el.

Eu eram Victoria Whitten. Părinţii ei îi dăduseră nume de regină şi îi lăsaseră o avere de prinţesă. Soţul ei o bătea, până într-o zi când mi-am pierdut răbdarea, am intrat în trupul Victoriei şi mi-am bătut soţul. El locuia acum în Norwich, eu în Londra, iar o dată pe lună îmi scria să mă asigure că era bine. Nu i-am răspuns.

Stăteam în camera de zi şi beam ceai cu Hecuba când mi-a spus:

— Un cuib întreg chiar sub nasul nostru. Îşi spun frăţie.

— Vrei o pricomigdală?

Bărbatul s-a aplecat spre mine, iar vârful nasului rozaliu îi fremăta.

— I-am *găsit,* a zis el din nou. Vrei să vii cu mine?

— Să facem ce?

— Să-i oprim.

— Vorbim despre materiale explozive?

— Orice e necesar.

— Nu-mi plac cuţitele, am explicat eu învârtind o pricomigdală între degetele cu unghii bine îngrijite. Încerc să nu împuşc oameni decât dacă nu am încotro.

Bărbatul s-a lăsat pe spate, punând picior peste picior într-un fel care sugera că nu cu mult timp în urmă Hecuba purtase fuste, iar în acest moment nu-şi mai dădea seama de natura sexualităţii sale.

— Oamenii aceştia ne *omoară,* a zis el tăios. Sunt mai presus de lege. Chiar nu te interesează acest aspect?

— Mă interesează, sigur că da. Dar este acest „interes" suficient să mă motiveze să mă infiltrez într-o – scuză-mă că folosesc acest termen – ascunzătoare sordidă, o grotă poate, o adunătură de indivizi care vor să mă omoare şi să încerc să-i lichidez pe rând? Nu. Mă tem că nu este suficient, am conchis eu.

— Ai pierdut gazde, mi-a întors-o Hecuba pe un ton acid. Fiecare dintre noi a pierdut pe cineva. Poate că n-au fost ucişi de cei de care vorbim acum, poate nu de această „frăţie", însă de-a lungul anilor oamenii pe care i-am purtat au sfârşit arşi, spânzuraţi sau puşi la zid…

— Pentru că am atras atenţia asupra noastră, am răspuns eu aşezându-mi ceaşca de ceai pe masă. Am schimbat trupurile un pic cam des, sau poate nu suficient de des, şi am lăsat în urmă prea multe poveşti. Masacrarea preventivă a indivizilor porniţi să ne distrugă este, dacă nu te deranjează că-ţi spun, o cale sigură de a fi remarcaţi.

Hecuba s-a încruntat şi mai mult. Un chip pe care

rareori l-am mai văzut după anii 1880. Era chipul acelei epoci, când favoriţii ţâşneau de pe obraji precum mustăţile unui şobolan de apă; când mustăţile erau excesiv pomădate şi puteau să exprime dezaprobarea extraordinar de bine. Am căutat această expresie uneori şi am găsit-o pe chipul bătrânilor arţăgoşi, ghemuiţi la umbră în toridele ţări ecuatoriale, sau pe chipurile tehnocraţilor nemulţumiţi de pensiile lor.

Hecuba s-a încruntat; sufletul lui s-a încruntat şi el.

— Mă aşteptam la mai mult din partea ta, doamnă Whitten, mi-a zis Hecuba. Credeam că eşti agent de bunuri corporale.

— Sunt cunoscută ca având această ocupaţie, am răspuns eu amabil. Şi mă străduiesc din răsputeri să mă asigur că produsele de care fac rost nu pot fi detectate şi nici nu provoacă mare vâlvă atunci când norocul lor se schimbă. Şi ai dreptate: oameni precum cei descrişi acum de tine mi-au ucis unele dintre gazde. Aceşti oameni purtau alte haine, aveau alte nume, însă motivele lor au fost întotdeauna aceleaşi. Teama. Ignoranţa. Motivele obişnuite ale previzibilei nebuloase create de prejudecată, care bântuie istoria umanităţii. Nu pot să susţin că experienţele mele m-au făcut mai înţeleaptă sau mai bună, sau că mi-au lăsat moştenire un piedestal de moralitate de pe care să-mi predic îndemnurile către mulţime, însă am învăţat următorul lucru: că masacrele nu sunt niciodată, dar niciodată, o soluţie. Fireşte, în cazul în care i-ai vâna pe cei care m-ar vâna pe mine, aş fi o ipocrită să nu-ţi ofer recunoştinţa mea. Totuşi mulţumirile mele ar fi, cred, premature. Pentru că sunt aproape o infinitate de bărbaţi şi de femei cărora le este frică şi-mi doresc răul, dar numai una ca mine stă în întuneric cu un cuţit în mână.

Hecuba a mormăit şi s-a ridicat în picioare.

— Îţi mulţumesc pentru ceai, dacă doar atât îmi poţi oferi.

M-am ridicat la rândul meu dând politicoasă din cap şi l-am condus la uşă. Hecuba a pus mâna pe clanţă, apoi a ezitat, pe jumătate întors către mine.

— Nu sunt un prost, mi-a zis el în cele din urmă. Înţeleg ce vrei să spui. Dar aş vrea să te întreb ceva, şi anume: sunt mulţi cei care vor să ne facă rău; noi suntem puţini. Tu eşti unică, suma unor experienţe fără egal. De ce îţi pasă atât de mult de viaţa unor oameni care sunt, în comparaţie cu tine, nişte nulităţi nesimţitoare ca nişte pietre?

Am stat să rumeg întrebarea îndelung pe holul rece, cu tavan înalt.

— Cândva am auzit o poveste. Era despre un bărbat numit al-Mu'allim. Într-o zi, din deşert a venit un djinn care i-a furat trupul lui al-Mu'allim, i-a izgonit nevestele mai în vârstă şi a rămas iubindu-se cu cea mai tânără, care era frumoasă, deşteaptă şi emancipată. Au avut un copil, însă soţia a murit, iar djinn-ul a fugit. Aceasta este povestea auzită de mine acum mult timp. Şi ştii ce reprezintă ea pentru mine?

Hecuba a ridicat din umeri. Nici nu ştia, nici nu simţea că i-ar păsa.

— O poveste. Asta e tot ce reprezintă vieţile celorlalţi oameni – povestea altcuiva. Inclusiv a mea. Este ultimul lucru pe care îl lăsăm în urma noastră. O poveste din care au fost eliminate detaliile şi care va fi curând uitată.

Hecuba a stat să se gândească la ce-i spusesem, apoi a zis cu dispreţ:

— Dacă doar atât crezi tu că valorezi, atunci poate că nu meriţi efortul de-a fi salvată. Adio, doamnă Whitten.

— Adio, am răspuns eu. Mult noroc.

—×—

Patru zile mai târziu, *London Gazette* scria despre uciderea a unsprezece bărbaţi şi a trei femei într-un depozit de lângă Silver Wharf. Doi martori supravieţuiseră. Unul dintre ei a pretins că ocupanţii acelui debarcader s-au năpustit unul asupra celuilalt şi s-au măcelărit pe rând, de parcă ar fi fost posedaţi de un demon.

Celălalt supravieţuitor, mai puţin vorbăreţ, după ce îi fuseseră scoşi cu grijă ochii din orbite, a spus că nu, nu aşa se petrecuseră lucrurile.

Nu fusese un singur demon.

Fuseseră doi.

În timp ce-i smulgea ochii, al doilea demon a râs – un râs ca de copil – şi a şoptit:

— Îţi place ce vezi?

Capitolul 55

Întotdeauna se găseşte ceva de spart sau de rupt.

Mai întâi am rupt o creangă groasă dintr-un arbore ţepos şi scund care crescuse dintr-un zid de beton.

Cu acea creangă am spart geamul unei furgonete albe parcate după colţ. În momentul în care a început să-i sune alarma, m-am aplecat şi am deschis portiera din interior. Apoi am rupt unul dintre scaune încercând să mă târăsc în spate, unde am găsit trusa de urgenţă a maşinii, pe care am spart-o şi din care am luat levierul pentru montat pneuri, lanterna şi pelerina de ploaie.

Apoi am rupt panoul dintr-o parte care acoperea coloana de direcţie şi am furat furgoneta.

—×—

Nu intenţionam să ajung departe.

Chiar dacă Aquarius nu putea urmări o furgonetă cu un geam spart şi care pe deasupra mai şi scârţâia, poliţia s-ar putea să dorească să-mi pună câteva întrebări.

Am condus până m-am asigurat că nu pot fi prinsă din urmă de cineva care ar fi pornit pe urmele mele alergând, apoi am abandonat furgoneta şi am pornit în căutarea a ceva mai bun, cu levierul sub braţ şi cu pelerina de ploaie peste hainele cu care eram îmbrăcată.

Eram într-un district al Berlinului unde clădirile industriale cu un etaj se înşirau pipernicite pe ţesătura de străzi şi erau eclipsate de blocuri-turn mohorâte şi de panouri publicitare imense, care făceau reclamă la benzină ieftină, la aspiratoare şi la piese pentru lucrări de instalaţie vândute local. Erau puţine autobuze şi veneau rar, iar eu nu aveam nici măcar o leţcaie să-mi cumpăr un bilet. Am luat-o uşor pe mijlocul unei străzi fără trafic, cu magazine înşirate de-o parte şi de alta, care îşi etalau ofertele lumeşti: o spălătorie ieftină de rufe, roşii proaspete şi conserve cu fructe.

Cu spălătoria trebuia să încep.

Am lovit lacătul oblonului până a cedat, apoi am spart geamul de dincolo de oblon până am făcut o gaură prin care să pot intra. S-a declanşat o alarmă, dar la ora aceea localnicii erau greu de urnit, iar poliţia greu de găsit. Şi chiar dacă cineva ar fi intervenit, faptul că aş fi fost arestată era cea mai mică problemă a mea.

Am spart casa de bani, iar eforturile mele au fost răsplătite cu o cutie goală. Am cotrobăit printre hainele învelite în plastic care atârnau pe o şină în partea din spate a spălătoriei. Pentru o clipă am uitat că am un trup mai mic şi mai graţios decât al lui Nathan Coyle şi că o rochie de seară era mai potrivită pentru mine decât un frac. Atenţia mi-a fost atrasă de o cutie mică şi roşie aflată pe colţul celei mai înalte etajere; am spart cutia şi am găsit în ea treizeci de euro în monede de un euro şi de douăzeci de cenţi – o rezervă de urgenţă pe care am primit-o cu recunoştinţă.

Mi s-a părut că aud o sirenă undeva în depărtare, aşa că am plecat rapid. Cioburile trosneau sub tălpile mele, iar amprentele lui Alice erau peste tot, dar prea puţin conta acest lucru pe termen lung.

—×—

O noapte prea friguroasă să te rătăceşti într-un oraş străin.

Şi eu, şi trupul meu voiam să dormim.

Aveam un gust amar în gură, braţul îmi pulsa şi coastele mă dureau. La un moment dat probabil că mi-am aplicat nişte lovituri mai puternice decât îmi dădeam seama.

M-am întors cu faţa spre ceea ce credeam a fi centrul oraşului şi mergeam orientându-mă după clădirile înalte. Astfel a început lungul meu drum spre zorii zilei.

Capitolul 56

În loc să lumineze cerul, zorii zilei l-au transformat din bleu în cenuşiu, în orchestraţia răpăitului de ploaie.

Voiam să ies din acel trup.

O nouă zi, un alt internet café.

Ador internetul.

Online banking! Facebook!

Încerc să-mi aduc aminte cum era viaţa mea înainte de aceste două miracole ale tehnologiei şi cât trebuia să mă zbat – Doamne, mă cutremur când mă gândesc – să adun informaţii despre prietenii, cunoscuţii, trecutul şi averea trupului pe care îl ocupam. Câte săptămâni petrecute urmărindu-mi ţinta, câte nopţi interminabile făcând liste cu oamenii întâlniţi, cu poveştile spuse, cât a trebuit să trag cu urechea şi la câte subterfugii a trebuit să recurg ca să aflu secretele trupurilor mele. Dar acum – vai, nepreţuitule prezent – acum avem minunea minunilor, *Facebook!* Întreaga viaţă, personalitatea, fiecare prieten şi membru al familiei sunt cu toţii înşiraţi acolo, aşteptând să fie găsiţi. Nu aveam nevoie decât de o parolă, presupunând că gazda mea se ostenise să se delogheze. Facebook! Cum am putut să trăiesc atâtea vieţi fără tine!?

Şi apoi vine gloria gloriilor: online bankingul.

Miraculos, spectaculos, o încântare! Tot ce trebuie să fac este să-mi amintesc un nume, o parolă, un cod şi, din orice trup, de dincolo de orice chip, pot să stau în faţa unui computer şi să transfer bani dintr-un loc într-altul, să-mi trimit bani oriunde fără să fie nevoie să port acelaşi trup de două ori. Duse sunt zilele în care îngropam averea vreunui om bogat la rădăcina unui copac tainic, pentru ca apoi să mă întorc s-o recuperez în trupul unui om sărac, când venea vremea să merg mai departe. Acum copacul e în lume, iar pământul e automatizat.

Tehnologie, ţie îţi mulţumesc!

—×—

Oraşul se trezea, iar eu îmi doream atât de mult să dorm.

Sub hainele mele furate, pielea îmi pulsa de la atâtea tăieturi netratate. Voiam să mă scarpin, însă când degetele mi-au atins braţul am simţit cioburi de sticlă sub pielea umflată şi m-am cutremurat, oripilată de propriul meu trup.

Am cumpărat o oră de acces la internet într-un internet café care ţinea deschis toată noaptea. În jurul meu erau străini care sunau în afara ţării încercând să vorbească cu mamele lor în Taiwan, insomniaci ieşiţi la cumpărături şi indivizi taciturni care descărcau conţinuturi porno.

O oră la un computer mi-a adus un profit de trei sute de euro, care au fost transferaţi la cel mai apropiat ATM.

Cu un euro am cumpărat un *hot dog* de la un bărbat care vindea la o tonetă mobilă şi care mi-a pus porţie dublă de ceapă, spunându-mi:

— V-aţi trezit devreme, donşoară. Aţi avut o noapte grea?

— Dumnezeule, e dimineaţă? l-am întrebat eu.

Cu două sute cincizeci de euro mi-am cumpărat un laptop.

M-am aşezat în cel mai retras colţ din cea mai întunecată cafenea pe care am găsit-o, încercând să rezist tentaţiei de a mă muta în alt corp şi impunându-mi să stau nemişcată în trupul acela inconfortabil. Am introdus în laptop singurul obiect care făcuse imposibil transferul meu în altă persoană – micul meu stick USB pătat cu vomă.

—×—

Ce ai putea spune despre o organizaţie care îşi zice Aquarius?

Dacă s-ar pricepe să îşi protejeze datele pe jumătate cât se pricepe să-şi protejeze oamenii, nu cred că aş avea vreo şansă.

E-mailuri, fişiere, poze, conturi, documente personale – mai multe documente decât ar fi fost capabili nişte ochi să citească într-o zi, într-o săptămână –, toate scotocite de jucăria răuvoitoare a lui Spunkmaster13.

O mare parte din informaţiile găsite acolo erau neinteresante.

Chiar şi buncărele pline de asasini sunt nevoite să cumpere stive de hârtie igienică. Chiar şi criminalii rămân fără elastice de prins hârtia.

Am dat căutare după „Nathan Coyle” şi am descoperit un e-mail care avea într-o parte un steguleţ roşu.

Mesajul spunea: „Compromis”.

Asta era tot.

Am căutat după cuvântul „Kepler”.

Laptopul mi-a afişat acelaşi raport pe care Coyle îl luase cu el în Istanbul, cu o singură modificare. Acum, prima imagine din raport nu mai era Josephine, ci Coyle.

Am încercat şi alte nume.

„Hecuba”.

Pe ecran au apărut aproximativ treizeci de poze şi nume, strânse în ultimii patru ani şi jumătate. Lista cu e-mailuri se încheia cu o ultimă fotografie – o femeie cu batic, cu capul întors într-o parte, cu o gaură de glonţ în craniu şi o alta în gât, zăcând acolo unde căzuse, pe scările din Senefelderplatz. Hecuba sărise în această femeie în timp ce fugea şi purtase acel trup doar unsprezece secunde, după care urmăritorii ei au răpus-o.

Alte nume, alte feţe.

Kuanyin murise în corpul unui bărbat dornic să-şi sacrifice viaţa pentru ca trupul mutilat şi obosit al lui Eugene să se mai bucure încă puţin de viaţă.

Un nume ducea spre altele. Erau nume de cod pe care le recunoşteam, altele pe care nu le recunoşteam. Marionette, otrăvită în Sankt Petersburg. Huand Li, împuşcat în Tokyo. Charlemagne care, dându-şi seama că este urmărit, s-a ascuns în trupul unui puşti de şapte ani, imaginându-şi că nu vor face una ca asta unui copil. N-o să mă ucideţi, nu veţi ucide un copil, spusese el. Într-un fel avusese dreptate, pentru că Aquarius a luat copilul şi l-a imobilizat. Au făcut experimente săptămâni întregi pe subiectul lor în viaţă, tăindu-i rând pe rând bucăţi din creier în căutarea vreunui mecanism miraculos care ar fi

putut să salveze trupul de fantoma care îl bântuia. Băiatul era deja în comă atunci când i s-a oprit inima, dar în *care* dintre minţi dormea Aquarius era incapabil să spună. Şi, astfel, un băieţel necunoscut a fost îngropat pe un câmp la ieşire din Sevilla.

Aquarius nu se temea să facă experimente pe fantome.

Sau pe gazdele lor.

Poate că Hecuba avusese motive întemeiate când refuzase cu ani în urmă să ia din pricomigdalele cu care îl servisem.

„Ianus”.

Dosarul era gros, dar conţinutul lăsa de dorit.

Începea în 1993 şi făcea câteva speculaţii, în mare parte incorecte, legate de activităţile precedente ale lui Ianus. Raportul nu spunea nimic despre ce se întâmplase cu ea între anii 2001 şi 2004, dar îi lua din nou urma atunci când se mutase pe termen lung într-un trup în Barcelona. Trupul-gazdă suferea de cancer limfatic în fază terminală şi rămăsesem surprins cât de mult timp a rămas Ianus în corpul aflat pe moarte.

În cea mai recentă fotografie apărea o japoneză de vârsta a doua într-o cafenea pariziană, cu pălăria trasă pe faţă şi eşarfa ridicată să o apere de vânt.

Ziarul aşezat pe masă în faţa ei era de acum trei săptămâni.

„Galileo”.

Curiozitatea a înfrânt precauţia; am deschis dosarul.

Fotografii, crâmpeie de informaţii.

O fotografie din 2002, alta din 1984. O notă sugerând că Galileo s-a urcat într-un anumit avion, la o anume dată, dar s-a transferat în trupul unui alt pasager în timpul zborului. Un chip întors doar pe jumătate către fotograf, o umbră proiectată pe o fereastră, un bon de la restaurant, copia unui extras de cont după ce contul respectiv fusese golit. Edinburgh, 1983. Cineva oferise informaţii preţioase oamenilor care aveau să facă parte din Aquarius şi aproape că au pus mâna pe Galileo. *Aproape* nu era însă suficient.

O fotografie îl arăta pe Coyle la spital, bandajat şi conectat la aparate. Cadavre aliniate la marginea docului, iar în spate, etrava unei nave negre, *Santa Rosa,* şi un poliţist care se abţinea să nu vomite.

Acestea erau fragmentele şi imaginile rare surprinse din viaţa lui Galileo care reuşiseră să fie compilate. Pe măsură ce răsfoiam dosarul tot mai uimită, deveneam din ce în ce mai sigură că aproape fiecare informaţie cuprinsă în el, cu câteva excepţii notabile, era greşită.

Nu mai rămăsese să fac decât un singur lucru.

Am dat căutare după numele lui Josephine Cebula.

Capitolul 57

Cu trei euro am ajuns în Zehlendorf.

Şcolarii mergeau lipăind prin ploaia care se înteţea, lovind cu picioarele apa murdară din băltoace. Pietonii fugeau să se adăpostească, ferindu-se ca să nu fie stropiţi de furgonetele care treceau pe lângă ei.

Mă întorceam la acea casă liniştită de pe o stradă liniştită, unde niciun rău nu i se putea întâmpla omului meu.

Înapoi la Coyle.

Casa era cufundată în tăcere, luminile erau stinse şi camerele goale.

Nathan Coyle era unde îl lăsasem, încătuşat de un calorifer rece. Dormea cu capul lăsat într-o parte.

Am înaintat încet către el, cu laptopul sub braţ. Podeaua a scârţâit sub picioarele mele, iar Coyle a tresărit, şi-a deschis ochii şi şi-a smucit mâinile prinse în cătuşe. Căluşul era, în mod miraculos, la locul lui, iar când bărbatul şi-a venit în fire, s-a holbat la mine mai întâi uimit, apoi cuprins de furie.

Eu, Alice Mair, colega bărbatului care îşi spunea Nathan Coyle, m-am aşezat pe podea suficient de departe ca el să nu mă poate atinge cu picioarele şi mi-am deschis laptopul.

Coyle scotea sunete înfundate prin căluşul care îi acoperea gura şi izbea cu călcâiele în podea.

— Vreau să-ţi arăt ceva, i-am spus eu.

Coyle a izbit din nou podeaua cu picioarele, iar furia îi răzbătea prin ochi. Pielea i se înroşise în încercarea de a se năpusti asupra mea prin simpla putere a voinţei.

Am introdus stick-ul USB în laptop şi am lăsat să se deschidă fişierele.

— Am furat astea de la Aquarius. La o simplă privire constat că deţin informaţii legate de conturi, date personale, e-mailuri, corespondenţă, documente. Suficient ca să distrug Aquarius de la distanţă, ascuns în trupul

vreunui director bancar sau al vreunui funcţionar şi nimic mai mult.

Coyle s-a smucit din nou cu putere de cătuşe, iar mârâitul scos din adâncul gâtului i s-a oprit mut în căluş.

— Totuşi, ce vreau să-ţi arăt este asta, am continuat eu.

Am întors ecranul laptopului astfel încât Coyle să vadă imaginile pe care le deschideam.

— Acesta este dosarul entităţii pe care voi o numiţi Galileo. E incomplet, de o calitate mult mai îndoielnică decât celelalte, inclusiv al meu. De exemplu, aici avem o fotografie făcută unui bărbat în 1957 care putea sau nu să fi fost Galileo. Aici vedem cadavrele de pe *Milli Vra,* feribotul ai cărui pasageri au luat-o razna şi s-au ucis unii pe alţii într-o noapte, în larg.

Am împins laptopul puţin mai aproape de Coyle.

— Aici este fotografia unui individ presupus a fi Galileo, făcută în 2006. Un gentleman din New York. Observă-i îmbrăcămintea distinsă, pantofii negri eleganţi, manichiura impecabilă. Înţeleg de ce şi-ar dori cineva să fie acest bărbat – cu siguranţă merge la dineuri şi la cele mai bune spectacole. Dar priveşte mai atent, i-am spus eu lui Coyle, arătând cu degetul pe ecranul laptopului. Vezi pielea de la marginea gulerului?

Pentru o clipă, curiozitatea i-a înfrânt mândria, iar ochii lui Coyle au licărit atunci când a observat reţeaua de capilare sparte şi vene vătămate care se întindea roşie pe pielea necunoscutului, chiar deasupra gulerului. Am derulat mai departe.

— Mulţi oameni sunt hipersensibili când vine vorba de pielea lor – pentru că asta văd ceilalţi şi după piele îi judecă – şi ascund orice anomalie, orice trăsătură care nu se conformează cu imaginea perfecţiunii cu care vor să se afişeze în societate. Însă în cazul de faţă, nu observăm niciun efort în direcţia asta. Şi ce concluzie putem să tragem? Fie acestui domn nu-i pasă cum arată, ceea ce pare improbabil luând în considerare eleganţa ţinutelor lui, fie acele leziuni sunt ceva obişnuit pentru acel trup, iar bărbatul nu le mai consideră o anomalie. Tu ce părere ai?

Cu mâinile prinse în cătuşe şi cu gura astupată, Coyle nu avea nicio părere. A încetat să se mai agite. Stătea nemişcat, holbându-se la fotografia bărbatului considerat a fi Galileo şi pe care probabil o mai privise de o sută de ori înainte.

L-am lăsat să privească, după care am trecut la altă imagine.

— Ce zici de asta? am întrebat eu. O femeie, douăzeci şi un pic de ani, fermecătoare. Ai dori-o, nu-i aşa? O zi în trupul acela, o oră de splendoare. Însă priveşte cu atenţie! Observă zona unde marginea pantofilor atinge glezna. Observă plasturii. Băşici şi sânge – preţul plătit pentru a fi atrăgătoare, ai spune tu, dar eu te contrazic. Există puţine iritaţii la fel de inevitabile precum cele făcute de nişte pantofi nepotriviţi. Iar în dosarul vostru spuneţi că femeia a fost bântuită de Galileo timp de trei luni?

Am derulat mai departe pozele, de data aceasta trecând peste ele mai repede, dând din cap dezaprobator.

— Băşici, alte băşici… Şi asta!

O altă fotografie, o nouă faţă.

— Chiar crezi că *ăsta* era Galileo? l-am întrebat pe Coyle neîncrezătoare, ridicând laptopul ca să vadă mai bine. Ceas de aur, cămaşă de mătase, totul foarte atrăgător. Dar, *priveşte-i* faţa! *Omul are un ochi de sticlă.*

Coyle stătea împietrit, cu umerii căzuţi şi picioarele întinse. Am continuat să mă uit prin poze, în linişte, clătinând din cap, ţâţâind, oftând.

— Ăştia nu sunt Galileo. Trei luni cu băşici, două luni cu leziuni pe piele? Uită-te la faţa ei – e *bătrână.* Şi-a menţinut tenul cu creme, dar degetele îi sunt îmbătrânite şi îi trădează vârsta, pentru că mulţi oameni îşi îngrijesc feţele, însă uită de mâini. Nicio fantomă n-ar purta acest trup pentru mai mult de câteva minute. Probleme cu spatele, artrită – orice agent de bunuri corporale care îşi merită numele ţi-ar spune că nu merită. Nu e pentru orice tip de fantomă. Galileo vrea să fie iubit. Vrea să se uite în oglindă şi să-şi adore chipul, iar chipul să îl adore pe el la rândul lui. Vrea să-şi sărute imaginea, să simtă cum se

cutremură de plăcere când mâinile îi ating trupul. Vrea ca necunoscuţii să-i cadă la picioare pentru că e frumos, atât de frumos. Iar când face sex vrea să sară dintr-un trup în celălalt şi înapoi, pentru o secundă, o răsuflare. Vrea să iubească pe toată lumea şi totul deodată, atâta vreme cât şi ceilalţi îl iubesc pe el. Iar atunci când ucide, o face pentru că se uită în oglindă şi vede pe chipul reflectat acolo doar dispreţ. Şi e cuprins de dorinţa să distrugă acel chip, aşa că îşi ia privirea de la el, apoi se uită din nou şi tot nu-i poate vedea frumuseţea, şi ucide, ucide, ucide... în fine. Nu mai continui. Ştii povestea mai bine decât mulţi. Ar trebui, de asemenea, să ştii că aceşti indivizi nu sunt Galileo. Şi chiar dacă ar fi... Uite...

Am deschis ultima fotografie, datată 2001, a unei femei care stă relaxată pe o sofa din piele şi ţine în mână un cocteil.

— Din noiembrie 2001 până în ianuarie 2002. Îţi garantez că această doamnă nu are nicio deformare fizică, nimic care să o facă neeligibilă pentru o gazdă viabilă, dar ştiu unde era Galileo în noiembrie 2001. Ştiu cine era. Şi nu era *ea.*

Spunând toate acestea, mi-am închis laptopul.

Coyle stătea nemişcat.

Ochii îmi erau grei şi simţeam că mă dor pe dinăuntru.

— Aquarius face experimente pe fantome, am spus eu abia mişcându-mi buzele. Nu torturează ca să-şi facă victimele să coopereze. O face ca să le testeze limitele. Vrea să ştie cum funcţionăm. Uită-te la dosarul despre Galileo. Uită-te la cel despre Josephine – la adevăratul ei dosar, nu la cel pe care ţi l-au dau ţie să-l citeşti. Aminteşte-ţi ce se întâmpla în Frankfurt. Întreabă-te dacă ce se petrecea acolo era un program de vaccinare sau cu totul altceva. Gândeşte-te la datele pe care le colectau, observă spre ce băteau anchetele lor, resursele avute la dispoziţie. Întreabă-te de ce au murit cercetătorii şi de ce au fost ucişi în chinuri groaznice. Uită-te prin dosarul meu, la date, la ore, la locuri. Vezi dacă eram în Frankfurt când acei oameni au fost ucişi. Priveşte chipul lui Josephine în

camera de luat vederi şi întreabă-te cine te priveşte înapoi. Înţelege că aşa cum eu am un trecut cu Galileo, şi el are un trecut cu mine, iar asta nu e prima dată când am dat piept în piept. Întreabă-te: care dintre oamenii din Aquarius a pierdut timp din viaţă? Dar nu le spune ce afli. Orice s-ar întâmpla, nu le spune ce descoperi. Acum eşti compromis.

M-am ridicat.

— Plec, am spus eu şi abia dacă m-am ostenit să-l privesc pe Coyle. O să trimit pe cineva să te ia de aici. Poţi să păstrezi laptopul şi banii. Nu pot să-i iau cu mine. Dar acesta este al meu, am spus eu strângând între degete stick-ul de la Schwarb. Să le spui asta şefilor tăi. Şi întreabă-i de ce, dintre toate fantomele pe care le-au distrus şi dintre toate trupurile pe care le-au ucis, au minţit în legătură cu Galileo.

Am împins laptopul cu vârful piciorului către Coyle ca să poată ajunge la el.

Apoi am plecat.

Capitolul 58

Trebuie să iei puţine bagaje când călătoreşti în trupul altcuiva.

Orice posezi aparţine altei persoane.

Trebuie să laşi în urmă lucrurile la care ţii.

Nu eu mi-am întemeiat o familie.

Nu eu am un cămin.

Această fiinţă este altcineva, şi eu i-am împrumutat trupul pentru o scurtă vreme şi i-am trăit viaţa, iar acum, după ce plec, această persoană poate să reia viaţa trăită de mine.

E timpul să plec.

M-am dus la poştă şi am trimis stick-ul într-un plic recomandat către un oficiu poştal din Edinburgh, unde cândva purtasem un trup al cărui nume era

ceva terminat în „-son”.

şi unde deschisesem un cont şi avusesem grijă să nu-l închid niciodată.

Pentru că până şi o fantomă are nevoie de ceva care să îi aparţină pe de-a-ntregul.

Am pornit spre aeroport.

—×—

Iată cum am fugit.

Sunt Alice.

Mă aflu în sala de aşteptare a aeroportului din Brandenburg, iar în timp ce mulţimea se îmbulzeşte în jurul meu să-şi facă check-in-ul la bagaje, îmi întind degetele şi ating pielea unui copil care îşi ţine mama de mână şi se îndreaptă spre biroul de check-in pentru zborurile către Atena. În timp ce-mi privesc mama decid că de fapt trupul acesta este puţin cam prea tânăr şi are ochii cam prea somnoroşi de la trezitul devreme, aşa că schimb cu mama. Merge cu spatele drept şi poartă o curea puţin cam strânsă în jurul taliei. Îmi trag de mână copilul care se împiedică şi mă întind pentru a-l bate politicos pe umăr pe

gardianul care stă lângă ghişeul pentru bagaje mari.

— Mă scuzaţi, zic eu.

Gardianul se întoarce şi atunci îmi ating degetele de gâtul lui devenind astfel

portar la ghişeul pentru bagaje mari. Stau cu mâinile încrucişate, iar respiraţia îmi miroase a ţigară. Îi zâmbesc mamei din faţa mea şi mă gândesc fie să părăsesc acest trup, fie să îi dau nişte bomboane cu mentă cât mai curând posibil. Mă îndrept către poarta de la vamă şi o strig pe agenta de securitate care confiscă toate recipientele cu lichide care depăşesc o sută de mililitri (întocmai, chiar dacă sunt goale, trebuie confiscate).

— Ai o ţigară?

Femeia se întoarce dându-şi ochii peste cap la vederea mea, iar în acel moment îi prind mâna şi îmi retrag mâna din strânsoarea lipicioasă a degetelor portarului de la ghişeul pentru bagaje voluminoase şi ţâţâi printre dinţi.

— Ţigările-astea o să te ucidă, îi zic eu, apoi îmi fac loc printre oamenii care stau la rând, îndreptându-mă către poarta de la vamă.

Şirurile de oameni sunt groase, iar cei care le formează cu greu îţi fac loc să treci, chiar dacă eşti o femeie în uniformă. Aşa că am sărit şi acum sunt

un adolescent gârbovit cu căştile bubuindu-i în urechi. Îmi trag căştile din urechi oripilat şi cu timpanele încă pulsând mă întind şi devin

un om de afaceri care stă cocoşat, sprijinit pe un picior, cu umerii strâmbi, nerăbdător să decoleze şi care atinge cu mâna

un tată care a încetat să mai asculte ce îi spune nevasta,

şi atinge braţul unei

studente care duce cu ea prea multe lucruri şi nimic de care să aibă nevoie. Stă la capătul rândului, iar inima i-a luat-o la trap, deşi a mea e calmă, şi mă întreb ce anume din lucrurile pe care le are i-a provocat teama cumplită de dispozitivul cu raze X. Însă nu este momentul potrivit să aflu, aşa că, atunci când agentul de pază îmi dă tava ca să-mi pun lucrurile personale, îi ating degetele şi

mă îndrept de spate, îi zâmbesc binevoitor studentei care tremură şi mă întorc spre colega mea, care se uită plictisită la ecranul pe care se proiectează imaginile scanate cu raze X şi îi spun:

— Hei, îmi zici şi mie cât e ceasul?

Colega mea abia dacă îşi ridică privirea spre mine de la treaba ei monotonă pentru a-mi răspunde morocănoasă, timp în care sunt de cealaltă parte a ghişeului, în trupul

persoanei care verifică bagajele şi care abia ce a căutat printre chiloţii unei doamne, iar ea s-a făcut stacojie la faţă, ruşinată de danteluţele ei roz,

deşi eu,

mutându-mă în trupul ei şi strângându-mi lucrurile să mi le bag înapoi în bagaj, cred că danteluţele sunt de-a dreptul încântătoare şi nici pe departe atât de erotice pe cât vrea ea să fie. În drum spre vamă şi apoi spre magazinele duty-free, mă caut în buzunar să-mi găsesc biletul şi văd că este pentru San Francisco. Oftez şi mă duc să caut pe cineva care merge la Paris.

Capitolul 59

Numele meu este Salome.

Asta scrie pe paşaportul meu, iar eu n-am o alternativă mai bună. Intenţionasem să călătoresc la clasa întâi, dar la coadă stătuserăm amestecaţi, iar mâinile mele erau calde, aşa că m-am oprit la Salome. Îmi ţineam genunchii sprijiniţi de scaunul din faţa mea. Aveam locul de la fereastră, de unde vedeam o aripă, motorul şi un crâmpei de cer.

Un stick USB conţinând documentele unei companii numite Aquarius e undeva în drum spre Edinburgh.

În Zehlendorf, poliţia a primit o sesizare cum că un bărbat – derutat şi speriat – este imobilizat cu cătuşe de un calorifer.

Iar eu, care nu mă simt în pielea mea cu un nume ca Salome şi mă imaginez mai degrabă o Amelia, îmi închid ochii în timp ce avionul care decolează mă împinge în spătarul scaunului şi, neavând nimic în lume care să fie al meu, mă gândesc la Paris.

—×—

Am auzit cândva o poveste, la subsolul unei cafenele din Paris unde se strângeau artiştii să vorbească despre rebeliune, unde muzica cânta uşor şi unde mirosea a cafea tare şi a gin ieftin.

Povestea era spusă de o femeie pe nume Nour Sayegh, care studiase o vreme la Nouvelle Sorbonne şi vorbea franceză cu accent algerian. Chipul ei avea un rafinament care mă fascina, mă vrăjea, şi în timp ce stăteam printre colegii ei de facultate – cât *ador* perioadele de acomodare ale studenţilor din anul întâi! – mă întrebam dacă nu cumva o mai întâlnisem înainte sau dacă nu purtasem trupul surorii ei şi, abia după ce a început să vorbească, am reuşit să îmi aduc aminte de unde o cunoşteam.

— Mă numesc Nour Sayegh şi port în mine focul djinnilor, a spus ea.

Se auzeau bătăi uşoare de tobă, întrucât acesta era un loc pentru oamenii cărora le plăcea să interpreteze, pentru studenţii care visau să fie în lumina reflectoarelor şi îi dispreţuiau pe cei care erau deja acolo. În timp ce-şi spunea povestea – despre călătoriile ei în Africa, despre venirea în Franţa – Nour se legăna în ritmul muzicii care îi curgea printre cuvinte, amplificându-i-le.

— Stră-stră-stră-stră-stră-străbunica mea s-a căsătorit cu un djinn, a continuat ea. Soţul ei era un bărbat bogat din Cairo, însă n-o iubea. Străbuna mea era doar un obiect în casa lui, nu o femeie. Aşa că ea stătea şi plângea, singură sub clar de lună, şi se uita către apele sacre ale Nilului, şi se ruga zeilor străvechi să trimită un şoim după Horus şi după buna Isis, mama tuturor lucrurilor, şi să le ceară să facă o magie care să schimbe privirea soţului ei. Plângea atât de încet, căci se temea să fie văzută tristă, încât numai greierii mici adunaţi la picioarele ei şi briza care bătea dinspre mare ştiau că suferă. Până a venit acel djinn. Foc al deşertului, vânt tăios, el vine, vine străbătând nisipurile, iar numele lui este o mie de ochi fără expresie, *elf'ayyoun we'ain douna ta'beer, youharrik elqazb doun arreeh,* iar vocea lui este adierea trestiilor fără vânt, sabia lui este rază de stea şi ochii lui sunt roşeaţa fierbinte a soarelui la apus. Nu cunoaştem numele adevărat al djinnului şi nici de ce plânsul străbunicii mele l-a ademenit în casa ei, însă atunci când a văzut-o suspinând în grădină, s-a întristat şi a luat înfăţişarea unui băieţel cu pielea argintie şi părul ca abanosul, care a venit la străbunica mea şi a întrebat-o: „De ce plângi, stăpână? De ce plângi?" „Soţul meu nu mă iubeşte", a răspuns ea. „Sunt soţia lui şi trebuie să fiu cu el, însă nu pot decât să deplâng viaţa care mi-a fost sortită, pentru că văd alte soţii şi îmi dau seama că sunt îndrăgostite, şi-atunci simt şi mai crud junghiul nefericirii mele." Auzind aceste cuvinte, djinnul a fost adânc mişcat. „Vino cu mine şi o să te iubesc ca un soţ", i-a zis el. „Allah, iartă-mă că îndrăznesc chiar şi să mă gândesc la un astfel de lucru!" a spus ea. „Pentru că sunt cununată cu soţul meu şi nu-i pot permite altuia să se atingă de trupul meu.

Pleacă, djinnule, căci deşi ştiu că ai intenţii bune, cuvintele tale sunt necuviincioase!" Confuz, djinnul a plecat. „Ce obiceiuri ciudate au aceşti muritori", şi-a zis el. „Să fie prizonierii propriei lor creaţii. Deci dacă vreau s-o am, trebuie să fiu ca soţul ei." Spunându-şi aceste lucruri, djinnul s-a transformat în abur şi s-a strecurat în dormitorul soţului străbunicii mele. Bărbatul stătea întins, mare, gâfâind după o noapte de iubit altă nevastă. Djinnul s-a vârât pe nările lui şi i s-a încolăcit în jurul inimii, astfel încât, atunci când s-au ivit zorile, cel care s-a trezit a fost djinnul, nu soţul străbunicii mele. S-a întors către femeia necuviincioasă din patul lui şi a urlat: „Dispari, târfă!" Femeia a fugit din pat plângând. Djinnul devenit acum soţ, a mers direct în dormitorul străbunicii mele şi i-a spus: „Îmi cer iertare pentru cruzimea pe care ţi-am arătat-o până acum. Sunt soţul tău şi te voi trata cu toată răspunderea şi grija de care sunt capabil." Străbunica mea, care era o femeie isteaţă, s-a minunat de această schimbare şi a fost precaută în a arăta supunere faţă de soţul ei, nedând crezare cuvintelor lui. Totuşi, pe măsură ce treceau săptămânile, iar djinnul se dovedea că îi este devotat, tânăra femeie s-a înmuiat şi a început să spere şi să se roage ca schimbarea care se petrecuse cu soţul ei să fie reală. „Stăpâne", i-a zis ea într-o noapte. „Eşti atât de schimbat, încât, permite-mi să-ţi spun, abia dacă mai recunosc în tine omul pe care l-am luat de bărbat. Auzind aceste cuvinte, djinnul s-a împăunat de mândrie. „Aşa e", a zis el. „Tu eşti cea care m-a schimbat, care m-a împlinit şi care m-a făcut un om mai bun." După această discuţie, cei doi au fost fericiţi, dar străbunica mea nu-şi putea scoate din minte amintirea djinnului din grădină, care îi promisese lucruri interzise şi se întreba privindu-şi soţul: oare acel bărbat chiar era soţul ei sau ea fusese fermecată de un spirit al deşertului, un djinn al nisipurilor? Şi dacă asta i se întâmplase, ce era de făcut? Djinnii sunt nişte fiinţe foarte diferite între ele, cărora le face plăcere, într-adevăr, să le joace feste oamenilor, dar sunt buni şi blânzi cu cei pe care îi plac şi sunt iubiţi de Allah. Amintiţi-vă de

djinnul care l-a dus pe prinţul înfometat la Bagdad, pe o adiere de foc, sau când l-a ajutat pe negustorul rănit să ajungă la porţile Damascului. Amintiţi-vă că există djinni care au iubit şi i-au slujit cu devotament pe cei pe care i-au iubit, şi au stat la căpătâiul mamelor în nopţile cu furtună când ele îşi aduceau pe lume pruncii. Dar tot noi suntem şi critici înverşunaţi ai djinnilor, dăm vina pe ei pentru nefericirile noastre şi le uităm faptele bune, pe care ni le atribuim nouă înşine. „Eşti foarte schimbat", i-a şoptit străbunica mea din nou soţului ei, pe când stăteau goi, doi îndrăgostiţi la umbra copacilor. „Eşti foarte schimbat." Auzind aceste vorbe, djinnul a vrut să vorbească, însă tânăra lui soţie l-a întrerupt. „Se spune că inocenţii vor găsi drumul spre paradis. Nu mă ştiu vinovată de niciun păcat. Iar dacă vreau să rămân fără păcate, salvarea mea stă în nevinovăţie. Dacă vreun spirit de dincolo ar abuza de mine, atunci, vai, nu sunt decât o fiinţă abuzată. Dar dacă m-aş complace în depravare, atunci sunt o târfă şi o vrăjitoare şi ar trebui să fiu tratată ca atare. Am dreptate?" Auzind acestea, djinnul a tăcut înţelept pentru că înţelesese ce voise să spună străbunica mea. Cei doi au rămas tăcuţi multă vreme în briza râului până când, în cele din urmă, djinnul a spus: „S-o iubeşti pe aceea iubită şi de altcineva, să fii acela care altcineva ar fi fost, toate astea nu par a fi împotriva voinţei Creatorului. Pentru că el te-a făcut să iubeşti şi te-a făcut ca să trăieşti în lume, iar dacă ai respinge aceste lucruri, ar însemna să nu faci voia lui Allah." Străbunica mea l-a săgetat cu privirea, iar acea săgeată ca din fildeş i-a pătruns djinnului în suflet, în inima în care stătea adevărul, atât de intens, încât spiritul deşertului a fost cât pe-aici să sară din trupul pe care îl locuia; apoi tânăra femeie a zâmbit şi a spus: „Şi dacă Allah le-a sortit altora necazuri?" „Atunci, în mod clar există un motiv", a răspuns bărbatul.

Timp de zece ani djinnul a rămas alături de străbunica mea, iubind-o aşa cum şi ea îl iubea pe el, şi n-au mai adus niciodată vorba despre schimbarea care se petrecuse cu soţul ei sau despre cum a fost posibil să se întâmple asta,

ci s-au acceptat pe deplin unul pe celălalt, asemenea unor nevinovaţi. Şi au fost într-adevăr cel mai frumos cuplu care a existat vreodată. Apoi în acel ţinut a izbucnit războiul, iar soldaţii au venit după soţ, care în cealaltă existenţă făcuse ceva ce-i supărase profund pe conducătorii oraşului Cairo. Când soldaţii i-au confiscat armele, djinnul, aţâţat de furie şi năucit de teroare, a fugit din trupul în care trăise timp de zece ani şi a dispărut în noapte. Văzând ce se întâmpla, soldaţii l-au învinuit pe soţ de vrăjitorie şi l-au decapitat pe loc, apoi i-au aruncat trupul la crocodili. Străbunica mea a căzut plângând lângă apa înroşită, dar soldaţii au zis că e vrăjitoare şi au întemniţat-o. Mai întâi un judecător, apoi un bărbat sfânt şi înţelept au acuzat-o de blasfemie. Au aruncat-o în cea mai întunecată temniţă din Cairo, unde nişte bărbaţi groaznici au torturat-o. În fiecare noapte străbunica mea îl striga pe djinn, pe soţul ei, pe iubitul şi protectorul ei pierdut, însă el n-a venit, căci djinnii sunt la fel de schimbători ca luna şi la fel de înspăimântători ca marea, iar lamentările tinerei femei s-au pierdut printre pietre. Bărbaţii care o torturau au încetat s-o mai chinuiască doar după ce şi-au dat seama că femeia purta în pântece un prunc. Au vrut s-o arunce într-o groapă, dar unuia dintre ei i s-a făcut milă de ea şi a ajutat-o să evadeze, lăsând-o apoi pradă nopţii învăluite în ceaţă. Disperată, femeia s-a târât sângerând pe străzi şi s-a prăbuşit la uşa unei medrese[13], iar unui imam cu suflet bun i s-a făcut milă de ea şi a îngrijit-o până ce s-a însănătoşit. Totuşi, viaţa din temniţă îi provocase tinerei femei răni care mergeau dincolo de trup, iar atunci când a venit vremea să nască, travaliul a fost chinuitor, iar femeia a început să sângereze puternic, căci copilul pe care îl năştea era al unui djinn, o creatură muritoare, dar făcută din foc. Când s-a născut, copilul i-a ars trupul prin interior, esenţa lui magică fiind prea puternică pentru pântecul mamei. Văzând pruncul ce venise pe lume scâncind, imamul n-a ştiut ce să facă. A vrut să dea copilul mamei lui, însă femeia era moartă. Singur cu pruncul care

[13] Instituţie educaţională unde se studiază religia islamică.

plângea şi cu cadavrul tinerei femei, imamul s-a rugat lui Allah să-l ajute, iar în timp ce se ruga s-a simţit de parcă el însuşi devenea djinn, căci mintea lui a pătruns în cea a copilului şi, aflat în trupul acela mic, i-a simţit frica, durerea, mâhnirea şi, mai presus de toate, iubirea pe care tatăl copilului o simţise pentru străbunica mea, iar această iubire era mai strălucitoare decât focul care o mistuise pe tânăra femeie. Venindu-şi în fire, imamul a ştiut că nu putea ucide copilul – deşi acesta fusese rodul unui păcat – pentru că era fructul unei iubiri pure. Aşa că imamul a crescut copilul, care a devenit bărbat, iar acel bărbat s-a culcat cu femei, iar femeile acelea au devenit bunicile mele, fiecăreia curgându-i prin vene puţin din sângele djinnului, focul deşertului şi iubirea unui suflet nemuritor.

—×—

Nour Sayegh şi-a încheiat povestea, iar publicul ei pe jumătate atent a aplaudat-o în acea cafenea de sub străzile Parisului. Eu însă stăteam înlemnită în colţul meu, holbându-mă la chipul acelui copil, care se trăgea din Ayesha bint Kamal şi din Abdul al-Mu’allim al-Ninowy; însă şi din sufletul meu.

Capitolul 60

Paris.

Ce-aş putea spune despre Paris?

Că francezii nu acceptă să fie refuzaţi.

Războaie, răscoale şi revoluţii, guverne formate şi demise, toate cu regularitatea gripei sezoniere; sărăcie lucie şi averi mari. Prin toate acestea, Parisul a rămas Paris, coroana Franţei, oraşul bulevardelor, al eleganţei şi al vinului roşu.

În filmele romantice, Parisul înseamnă Sena şi promisiunile sentimentale făcute sub copertinele grena ale cafenelelor, unde chelneri cu şorţuri apretate te servesc cu croasanţi minusculi pe tăvi de argint şi murmură adevăruri filosofice despre dragoste.

În filmele americane de acţiune, Parisul înseamnă corupţie. Metroul parizian murdar ascunde necunoscuţi cu priviri malefice, care mestecă ierburi necunoscute în colţul gurii, care scuipă pe şine, care rânjesc la femeile tinere şi se urmăresc pe străzile pietruite din Montmartre.

Pentru copii, Parisul înseamnă trenul supraetajat şi Turnul Eiffel; pentru adulţii înstăriţi, oraşul este sunetul sticlei de şampanie deschise în restaurantul de la înălţime, de lângă Notre-Dame. Pentru naţionalişti, este drapelul care flutură lângă Arcul de Triumf, iar pentru istorici este acelaşi lucru, deşi poate că ei privesc roşul, albul şi albastrul cu ceva mai multă circumspecţie.

Pentru mine, Parisul este un loc frumos în care să-mi petrec lunile mai, iunie şi septembrie, un loc hidos în august, plictisitor în februarie şi magic când se dă drumul apei prin gurile de canalizare pentru a spăla mizeria străzilor, iar oraşul devine o fântână care vuieşte.

Pentru Aquarius, Parisul era ultima destinaţie cunoscută a entităţii pe nume Ianus.

—×—

Am părăsit-o pe Salome în sala de sosiri a aeroportului

Charles de Gaulle şi, instalată în trupul agentului de securitate care se pregătise să mă percheziţioneze, m-am dus către zona unde erau parcate taxiurile. Acolo am apucat de mână un taximetrist, dar eram atât de îngreţoşată de mirosul de băutură pe care îl emanam şi de migrena care îmi spărgea tâmplele, încât m-am îndreptat spre unul dintre colegii mei şi m-am transferat în el, plecând din zona taxiurilor cu băgare de seamă şi cu becul roşu.

Lucrările de pe autostrada Autoroute du Nord m-au umplut de nervi. Băteam nervoasă darabana cu degetele în timp ce la radio se difuza muzică pop îngrozitoare. Ştirile despre starea traficului – care au intrat suprapunându-se peste vocea cântăreţului care tocmai îşi exprima descoperirea că iubita lui era lumina lui, aerul lui, fericirea lui, hrana lui şi pâinea lui prăjită cu unt – au anunţat că şirul de maşini ajungea până la Périphérique. Am mormăit frustrată, am tras pe marginea autostrăzii şi am plecat în căutarea unei staţii.

La Drancy am prins RER[14]-ul şi o tânără cu păr blond vopsit şi, singură în colţul ponosit al compartimentul meu, mi-am căutat prin geantă ca să văd cine eram. Mă numeam Monique Darriet şi aveam cincizeci de euro în bancnote şi monede, o cheie de la o casă undeva, un ruj, un telefon mobil, două prezervative şi o trusă pentru administrat insulină. Mi-am ridicat manşeta şi o brăţară dădea la iveală faptul că sunt diabetică şi-l ruga pe cel care se uită să sune imediat la numărul de urgenţă.

La Stade de France m-am mutat în trupul unui bătrân cu mustăcioară. Nu era la fel de arătos ca Monique şi nici pe departe la fel de confortabil, dar pe moment nu aveam chef să am de-a face cu nivelul zahărului din sânge.

—×—

Doar nebunii sau disperaţii stau pe lângă Gare du Nord sau Gare de l'Est. Ca orice gară mare din oraşele mari de pe planetă, nu găseşti acolo decât cafea slabă, ţigări la

[14] Réseau Express Régional, sistem rapid de transport prin căile ferate, care deserveşte Parisul şi suburbiile lui.

suprapreţ şi gazele de eşapament ale taxiurilor care aşteaptă în coloană. Zgomot, agitaţie şi senzaţia că nimănui nu-i pasă să demarcheze locurile întunecate din acea gară de unde nu puteai să cumperi niciun sandviş decent. M-am asigurat că sunt la cel puţin cincisprezece minute de mers pe jos de acele gări înainte de a căuta un hotel.

Pe o stradă prea strâmtă pentru înălţimea caselor care se înşirau de-a lungul ei, am găsit o uşă masivă neagră, care pe post de sonerie avea un clopot cu sfoară ce cântărea la fel de mult ca braţele mele bătrâne şi subţiri. Proprietarul părea surprins că are un oaspete. Cu toate acestea, i-am strâns mâna păroasă şi am trântit uşa în faţa nedumerită a fostei mele gazde.

Înăuntru, un hol fără ferestre era luminat de becuri neacoperite, cu filamente din wolfram care se răsuceau ca două catene de ADN. Aerul mirosea a respiraţie caldă şi a lemn lăcuit. M-am dus în spatele recepţiei şi mi-am alocat o cameră la ultimul etaj, am marcat-o ca fiind plătită în avans, am ascuns cheia într-un ghiveci cu flori de la baza scării, mi-am luat haina şi am plecat în căutarea unui prânz copios şi a unei fantome pierdute.

—×—

Trupul meu nu avea nevoie de mâncare, dar rutina poate fi cu greu învinsă şi dorinţa mentală de a mânca depăşea nevoia fizică. În timp ce din tocana aşezată în faţa mea ieşeau aburi, iar cafeaua mi se răcea într-o parte a mesei, priveam strada şi mă gândeam la Ianus.

Acum trei săptămâni fusese fotografiată de Aquarius: o japoneză stând chiar în această cafenea, cu un ziar pe masă, deschis în faţa ei. Părea distrasă, iar privirea îi hoinărea undeva în stânga lentilelor aparatului de fotografiat. Probabil că Ianus avea atunci multe lucruri la care să se gândească.

—×—

— Scuzaţi-mă, i-am spus eu chelnerului şi i-am împins pe tavă un bacşiş foarte generos. Caut un prieten. Osako Kuyeshi. Uneori vine la această cafenea. Aţi văzut-o

cumva?

Parisul nu este la fel de diversificat ca Londra sau New Yorkul. Japoneza care bea singură cafea într-o cafenea fusese remarcată. La fel şi absenţa ei.

Am găsit-o în ambulatoriu la spitalul Georges-Pompidou, aşteptând să i se facă o tomografie computerizată. M-am transferat în trupul unei paciente îmbrăcate în halat de spital, cu şosete de compresie groase, şi m-am aşezat alături de Osako.

— Aşteptaţi la tomograf? am întrebat-o eu.

Osako a răspuns că da.

— Pentru ce, dacă îmi permiteţi să întreb.

— Am chisturi, mi-a zis ea. Şi mi-am pierdut memoria.

— Îngrozitor. Şi eu aştept de câteva luni, am mormăit eu, trecându-mi limba peste proteza lipită de gingii. Am probleme grave de memorie. Stăteam de vorbă într-o zi cu un necunoscut într-un tren şi apoi mă trezesc dintr-odată două luni mai târziu şi sunt în chiloţi în patul altcuiva.

— Nuu! a exclamat Osako Kuyeshi. Şi tu la fel?

— Şocant, pur şi simplu şocant. Şi nici măcar nu erau chiloţii *mei...*

...dar ajunge despre mine. Povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat ţie.

—×—

Patruzeci de minute mai târziu ieşeam din spital în trupul unui doctor rezident cu stetoscopul la gât.

Acum trei zile Osako Kuyeshi şi-a deschis ochii şi nu ştia unde se află. Cinci luni din viaţa ei dispăruseră. Abia dacă vorbea franceza; ultimele amintiri le avea din Tokyo, când aştepta să-şi ridice ajutorul social. Doctorii erau uluiţi, la fel şi domnii drăguţi care veniseră să-i pună întrebări în timp ce ea, Osako, aştepta să intre la psihiatru.

— E în regulă, am asigurat-o eu. Sunt sigur că tot răul e spre bine.

— Nu cred, a răspuns ea. Soţul meu a murit luna trecută, iar acum sunt singură. Nu cred că o să mai fie bine vreodată.

Osako se trezise într-un apartament care nu era al ei.

Interesant.

Dacă Ianus ar fi ieşit din Osako într-o situaţie de urgenţă, acest lucru s-ar fi petrecut pe o stradă aglomerată, un loc plin de trupuri în care să sari.

Faptul că o părăsise într-un apartament părea un gest planificat, mai puţin unul făcut la ananghie.

Am mers la Sèvres-Lecourbe[15], la sud de monumentul dedicat ambiţiei militare care era Domul Invalizilor, în căutarea noii gazde a lui Ianus.

Locul s-a dovedit a fi un apartament de vacanţă, închiriat pe numele lui Osako, deşi ea nu-şi aducea aminte să fi făcut tranzacţia. Primul chip pe care îl văzuse Osako – tânăr, ochi verzi şi un văl purpuriu – era cel al menajerei, o marocană cu o franceză perfectă şi pantofi rupţi în vârf. Femeia a afirmat că o mai întrebase şi altcineva despre starea doamnei Osako – mai întâi doctorii, apoi bărbaţii care bătuseră la uşa ei –, iar ea le-a spus exact ce îmi spunea şi mie: că a ajutat-o pe doamna Osako atunci când s-a împiedicat.

După ce doamna s-a împiedicat?

Menajera nu era sigură. Îşi aducea aminte că doamna se împiedicase, apoi cumva ajunsese pe stradă, iar doamna Osako ţipa, pur şi simplu. Biata femeie, e bine?

— Te-ai trezit în stradă, dar nu poţi spune cum ai ajuns acolo?

— Bineînţeles că pot să spun! a exclamat ea. Am mers până acolo. Nu-mi aduc aminte de ce am ieşit în stradă, dar cu siguranţă că am mers până acolo din moment ce acolo eram!

Şi în stradă aţi văzut pe cineva îndepărtându-se de voi?

Ciudat: exact asta au întrebat-o şi ceilalţi bărbaţi.

—×—

Ianus, zeu cu două feţe, unde eşti?

Osako sărise în menajeră, iar menajera într-un necunoscut de pe stradă.

Numai că acela nu fusese un străin, pentru că acţiunea fusese planificată. Ianus aranjase totul, iar străinul era...

[15] Staţie suspendată a metroului parizian.

Monsieur Petrain, care locuia la numărul 49. O singură întrebare vreau să pun aici, o întrebare care va face lumină în acest caz:

— Monsieur Petrain. Posteriorul lui. L-aţi descrie ca „ferm”?

Capitolul 61

Mi-l aduc aminte pe Will, comisionarul meu de pe vremea lui Marilyn Monroe, a lui Aurangzeb şi a şampaniei.

Nu i-am folosit trupul mult timp, pentru că noi doi aveam o înţelegere, iar la expirarea contractului i-am strâns mâna fără ca el să se teamă de atingerea mea şi i-am urat: „Mult succes, Will!”

El a rânjit, mi-a strâns mâna şi a răspuns: „La fel şi ţie!”

Treizeci şi doi de ani mai târziu eram în trupul Melissei Belvin într-un restaurant aflat în apropiere de oraşul Columbus, când un bărbat a intrat în local. Era dolofan fără să fie gras, corpolent fără să se simtă inconfortabil. A comandat o cafea neagră şi tare, o prăjitură din aluat danez şi un exemplar din *New York Post.*

L-am urmărit cum răsfoieşte paginile despre scandaluri politice, corupţie, articole despre dictatori şi situaţii economice, până a ajuns la ultima pagină şi a început să citească absorbit ştirile sportive, analizând fiecare rând ca pe un text sfânt.

Am mai aşteptat un timp după care m-am îndreptat către bărbat, ridicându-mă uşor pe scaunul înalt de la bar, chiar de lângă el.

Şi-a ridicat ochii din ziar şi mi-a aruncat o privire rapidă şi, nedetectând nicio primejdie, a început din nou să citească. Alţii s-ar fi oprit să se holbeze, pentru că, blondă şi îmbrăcată într-o rochie galbenă, eram frumoasă chiar şi după standardele acelor vremuri.

— Cum se descurcă cei de la Dodgers? am întrebat eu.

Bărbatul s-a uitat din nou la mine reevaluându-mă, apoi a răspuns expeditiv.

— Bine. Dar cu siguranţă ar putea şi mai bine.

— Sezon dificil?

— Dodgers au întotdeauna un sezon dificil. Aşa îşi îndulcesc ei victoriile.

Şi cu asta ar fi trebuit să se încheie discuţia, însă eu mai aveam ceva de spus.

— Dar tu cum o mai duci, William?

Privirea lui a devenit imediat atentă, încercând să descifreze chipul pe care cu câteva secunde mai înainte îl tratase cu indiferentă.

— Nu sunt William. Nu sunt eu cel pe care-l căutaţi.

— Atunci cine eşti?

— Cred că mă confundaţi...

— Cum stai cu memoria?

Tăcere. Ochii lui William se mişcau, deşi trupul lui era împietrit. Mă examina din cap până în picioare.

— Doamne, a zis el încet. *Doamne!* Uită-te la tine! Acum cine dracu' eşti?

— Sunt Melissa.

— Care dracului mai e viaţa ta, Melissa?

— Sunt bine, mulţumesc. Mă fâţâi şi eu de colo-colo. Tu?

— Bine, bine! Foarte bine! Tot ca agent lucrezi? Eşti în interes de serviciu? m-a întrebat el dându-se brusc în spate.

— Nu mai lucrez în domeniul acela.

— Serios?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Devenise... dificil. Deocamdată sunt doar o necunoscută.

William a rămas holbându-se la mine, mişcându-şi încet buzele ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele. Apoi, negăsind nicio remarcă inteligentă, şi-a aruncat mâinile în aer şi a exclamat:

— La naiba! Vrei ceva de băut?

—×—

Îmbătrânise. Trăise bine, iar viaţa lui mersese într-un ritm mai lent decât anii care se scurseseră pe lângă ea. Într-un bar în apropiere de Broadway, William m-a delectat cu povestea vieţii lui Harold Peake – un nume nou pentru un bărbat nou.

— Apoi am intrat în sport, adică mi-am băgat banii în el,

ştii, ca investitor. Iar acum am o casă... Trebuie să vii în New Jersey s-o vezi. Iar partenerul meu – trebuie să-l cunoşti şi pe partenerul meu – e grozav, e un tip atât de grozav. Şi avem o grădină, iar eu tund gazonul duminicile. Îţi vine să crezi? *Tund gazonul!* Doamne, e de necrezut unde eram când m-ai întâlnit tu pentru prima oară şi unde sunt astăzi.

Minunat, am spus eu. E foarte bine.

Apoi a tăcut brusc ca un om căruia îi era frică să nu fi vorbit prea mult.

— Deci, „Melissa", probabil că ai făcut multe lucruri între timp, a mormăit el. Cred că ai văzut o grămadă de lucruri. Povesteşte-mi, unde ai mai fost, *cine* ai mai fost?

— N-am mare lucru de povestit. Am dus o viaţă liniştită.

— Haaide... Eşti... ştii tu mai bine... de ce să trăieşti altfel decât... ştii tu!

— Cum ţi-am spus. Am avut o existenţă liniştită.

— Trebuie să vii să-mi vezi casa. Trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu Joe.

— Ar fi... frumos.

— Unde locuieşti în prezent?

— La un hotel în Columbus, lângă Strada 84.

— Nu e rău, dar pun pariu că nu tunzi gazonul.

Ai dreptate. Nu tund gazonul.

— Atunci vino să iei cina cu noi. Duminică e bine? Poţi să vii? Adică... sper că nu pleci din oraş.

Duminică ar fi minunat. Dă-mi adresa.

—×—

Casa era un conac în New Jersey, o mărturie a renaşterii mândriei coloniale, toată în alb. Partenerul, Joe, era un bărbat cu dantură strălucitoare şi un bronz imposibil al pielii. Mâncarea a fost consistentă şi a fost servită cu garnitură de *guacamole.* Gazonul era foarte tuns.

— Şi unde v-aţi cunoscut? m-a întrebat Joe şi m-a pupat pe ambii obraji.

— În Los Angeles, a zis Will. Melissa lucra la Paramount.

— Minunat – absolut minunat! Şi tot în industria filmului lucrezi, Melissa? Îl cunoşti pe băiatul meu de pe vremea

când era un neastâmpărat? Pari aşa de tânără! Care e secretul tău?

— Cremele, i-am răspuns eu. Mi le prepar singură.

Casa era ticsită de fotografii. Chiar şi în toaletă trona un portret înrămat cu fericitul cuplu îmbrăţişându-se. Pe etajere erau înşirate diverse suvenire. O miniatură din ipsos a Turnului Eiffel, care îşi schimba culoarea în funcţie de temperatură. O cană comemorativă luată din Santa Monica, un rechin de pluş câştigat la un târg în Vermont, pălăria pe care Joe i-o dăduse înapoi lui Will prima dată când s-au întâlnit, când o pală de vânt o zburase de pe capul celui din urmă în braţele lui Joe, care avea să devină iubitul lui. O pictură cu un peisaj din Rhode Island, pe care o cumpăraseră împreună ca s-o agaţe pe pereţii goi ai primului lor apartament. Mi-au prezentat fiecare obiect şi mi-au povestit toate întâmplările.

Ce frumos! Am spus eu.

Cât de norocoşi cred că vă simţiţi.

Doamne! a exclamat Joe. A fost aşa o aventură, înţelegi tu, o adevărată aventură.

La 5.45 în acea după-amiază, Joe a ieşit de pe alee într-un 4x4 dolofan ca să se ducă la biserică. Eu şi Will am rămas acasă. Am băut împreună porto şi am mâncat brânză în grădina din spatele conacului.

— Ţi-ai construit o viaţă minunată aici, i-am spus eu lui Will, în timp ce frunzele din fag se mişcau în bătaia vântului, iar un copil ţipa în curtea de alături. Cred că eşti mândru.

Will a tăcut. M-am uitat spre el şi i-am văzut mâna albă în jurul paharului şi privirea îndreptată spre soarele care apunea.

— Mândru... Presupun că da. Am făcut ce era de datoria mea să fac. Mi-am găsit o slujbă, mi-am luat o casă, apoi un soţ. Merg la dentist, curăţ podelele, plantez flori în grădină, iau masa cu prietenii. Da, sunt mândru. Am trăit visul american. Tie îţi datorez acest lucru. Dar... nu mai sunt aşa de sigur că visul american este un lucru cu care să te mândreşti. Vezi copiii întorcându-se din Vietnam;

asişti la afacerea Watergate, vezi cum ruşii îşi îndreaptă rachetele către tine, iar tu le îndrepţi pe ale tale către ei şi te gândeşti... Da, am o viaţă perfectă. Dar asta este ideea altcuiva legată de cum arată perfecţiunea. Cineva mi-a spus să fiu mândru, şi aşa am făcut, sunt mândru, dar mândria asta... Nu sunt prea sigur că este a mea.

— Ce altceva ai prefera să faci?

— La naiba! a mormăit el. Ce întrebare mai e şi asta? De unde naiba să ştiu ce aş prefera să fac din ce n-am făcut? Am cerşit, am stat în genunchi pe stradă şi am cerşit şi ştiu că nu vreau să mai fac asta niciodată. Ştiu că viaţa pe care o duc acum e mai bună – atât de bună, încât parcă n-o trăiesc eu. Ştiu că ceea ce am este minunat pentru că aşa îmi spun ceilalţi, dar cum aş putea să ştiu *eu?* De unde să ştiu dacă ceea ce fac eu este mai bine decât dacă eram chirurg, cu mâinile în sângele care pulsează? Sau soldat, sau politician, actor, profesor, preot. De unde dracu' să ştiu eu dacă binele meu nu este altceva decât minciuna gogonată cu care ne amăgim ca să justificăm deşertăciunea existenţei pe care o trăim. Nu-ţi ajunge o singură viaţă ca să afli dacă binele celuilalt este mai bun decât binele tău. Iar dacă vrei să afli pe cont propriu, atunci ar trebui să renunţi la tot ce ai. În alte vremuri, părinţii noştri visau să aducă libertate şi prosperitate pentru întreaga suflare umană, să construiască o societate perfectă, apoi cumva aceste ţeluri s-au transformat în visul de a avea o maşină mai mare şi o casă mai mare, iar vecinul tău a ajuns să facă plăcintă cu mere, să facă o nenorocită de plăcintă cu mere. Iar noi am luat asta de bună, toată ţara a luat asta de bună şi suntem mândri pentru că avem gazonul tuns, avem căldură în casă iarna şi răcoare vara şi – la dracu'!

Will şi-a trântit paharul pe masă, iar picăturile de vin ca sângele se prelingeau pe marginile paharului.

— Suntem fericiţi pentru că suntem prea speriaţi, prea leneşi să ne gândim la ce altceva mai bun am putea fi.

Tăcere.

Copilul care se juca în curtea de alături nu se mai auzea

nici el. Will şi-a desprins degetele de pe pahar, câte unul pe rând, şi s-a întors spre mine cu toată forţa trupului lui.

— Pot să te întreb ceva? Pot să te întreb... Ce crezi despre toate astea? a zis el făcând un gest larg cu mâna către casă şi grădină. Îţi place? Ai fost oricine ţi-ai dorit să fii. Trebuie să ai o părere. Ar trebui să fim mândri?

Nu i-am răspuns.

— Hai... Cum dracu' te-o fi chemând. Spune-mi!

Mi-am aşezat paharul într-o parte.

— Da, i-am răspuns eu în cele din urmă. Aţi realizat ceva frumos aici.

— Chiar aşa? Ai putea fi miliardar doar pocnind din degete! Ai putea fi preşedintele Statelor Unite fără să te stresezi cu alegerile. Chiar e aşa de mult ce avem noi aici?

— Da. Aveţi ceva pentru care aţi putea fi... invidiaţi. Nu doar lucruri. Oricine poate cumpăra obiecte. Casa voastră e plină de poveşti. Fiecare lucru este o poveste. Începi să le păstrezi.

— Şi e de-ajuns?

— Da, am răspuns eu şi m-am înfiorat la auzul acelui cuvânt. Îl iubeşti pe Joe?

— La naiba! Fireşte că-l iubesc.

L-am auzit rostind acele cuvinte şi l-am crezut – de la durerea din privirea lui până la oroarea care i s-a simţit în voce.

— Îl iubesc. Dar cum ştiu că-l iubesc? Cum ştiu că ceea ce simt eu este iubire? Nu am cu ce s-o compar, n-am cum să ştiu. Ce este suficient? Cum trăieşti, viaţa *cui* o trăieşti, ce este suficient?

— Nimic, am răspuns eu. În realitate, nimic nu prea ajunge să fie suficient. Indiferent cine eşti, întotdeauna vrei ceva mai mult, ceva ce ai putea avea dacă ai fi altcineva.

— Fă-mă să fiu ca tine.

Rostise atât de repede cuvintele, încât abia le auzisem. A început din nou să vorbească, cu ochii scăpărându-i. Îşi ţinea degetele încordate între genunchi.

— Fă-mă ca tine.

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu cum, am răspuns eu.

— Haide...

— Nu. Nu ştiu cum.

— Te rog! a zis el printre dinţi. Te rog. Te implor. Stau în genunchi. Îmbătrânesc, mă ramolesc şi ştiu asta, la dracu'! O să mor în nenorocitul ăsta de loc, ducând viaţa pe care o duc. Vreau să fiu ca tine.

— Nu.

— Melissa...

Am ţâşnit imediat în picioare, iar Will s-a ridicat şi el.

— Nu, am continuat eu. Viaţa pe care o trăieşti e frumoasă. Este curată, caldă, plictisitoare şi frumoasă. Ai construit ceva din nimic, iar ceea ce îţi doreşti tu acum ar distruge totul. Nu, nu asta e ideea – te-ar distruge *pe tine.* Ai deveni ca mine şi nu ai pierde doar obiectele pe care le posezi, ci şi *fiinţele* din viaţa ta. Orice noţiune ai despre ceea ce înseamnă sinele tău – de la aluniţa de sub braţ la prietenii care te duc acasă pentru că tu eşti prea beat să conduci, amintirile pe care le ai şi poveştile pe care le spui, hainele pe care le porţi şi oamenii pe care îi iubeşti, nimic din toate astea n-ar mai exista pentru tine. Vor aparţine altcuiva. Vor fi poveştile altcuiva. Şi nu vei fi decât... un spectator... al unei vieţi pe care nu o poţi trăi. N-o să te ajut. Nu pot şi nici nu vreau.

Am dat să plec – unde, nu eram prea sigură, la baie poate, sau spre uşă –, dar Will s-a întins spre mine şi m-a prins de braţ.

— Melissa...

Am sărit.

Panică instinctivă, şocul resimţit de trup. Am sărit, iar în faţa mea stătea o femeie, clipind uluită şi confuză. Am prins-o de braţ înjurând şi am sărit înapoi înainte ca femeia să înceapă să ţipe, iar în acea clipă de nesiguranţă, mâna lui Will s-a desprins de braţul meu. În acel moment m-am întors şi am pornit spre uşă – *toc-toc* pe pietrele din grădină.

Eram deja în stradă când Will m-a prins din urmă.

— Melissa!

Stătea în spatele meu amărât, cu spatele aplecat şi umerii căzuţi.

— Nu pot să te ajut. Nu ştiu cum.

— Te rog, a şoptit el şi lacrimile îi scăldau ochii. Te rog.

— Toţi oamenii vor să fie altcineva. Asta îi determină să facă lucruri extraordinare cu vieţile lor. Cu vieţile pe care le pot trăi.

Am continuat apoi să mă îndepărtez, iar Will s-a ţinut după mine abia târându-şi picioarele, a făcut doar câţiva paşi şi s-a oprit.

— Dar cu tine cum rămâne? m-a întrebat el. Tu ce faci?

— Nimic, i-am răspuns eu. Nimic.

L-am lăsat acolo şi am mers până când mersul mi s-a transformat în fugă.

Mă pricep să fug.

Capitolul 62

Paris.

Monsieur Petrain, avocat în timpul zilei, un Adonis inhibat în timpul nopţii. Din clipa în care l-am văzut pe partea cealaltă a drumului, mi-am dat seama că este genul lui Ianus. Sub cămaşa din bumbac se afla un trup care emana o energie gata să ţâşnească. Braţele îi erau aproape prea musculoase ca să încapă pe mâneci, avea maxilarul pătrat, probleme cu vederea, şi fiecare părticică din el părea manifestarea vanităţii clişeizate de care îmi aduceam aminte din interacţiunile mele cu Ianus.

De asemenea, nu era singur.

Fantomelor le place compania celorlalţi, iar când intră în trupul unei persoane noi, le vine uşor să cumpere prietenia pe care alţii o câştigă.

Astăzi, Ianus îşi cumpăra anturajul cu Côtes-du-Rhône, servit celor patru persoane de la masă de un chelner rezervat. Grupul stătea în partea din spate a bistroului, a cărui specialitate era mâncarea de litchi cu carne de raţă, servită pe frunze de sfeclă înmuiate în suc de prune siciliene atent selecţionate. Preţul era atât de piperat, încât nu avuseseră decenţa să-l treacă în meniu, iar dacă aveai curiozitatea să întrebi, probabil că nu-ţi permiteai să plăteşti.

Soarele apunea peste Paris, iar eu stăteam în trupul unei femei semeţe cu un pince-nez demodat pe vârful nasului, un smartphone în geantă şi un diamant cât un munte mai mic pe deget. Mâneam midii cu sos de lămâie şi ciuperci cu usturoi şi-l priveam pe Ianus cum întreţine atmosfera – un bărbat bogat şi frumos care nu se simţea jenat să fie în centrul atenţiei.

Nu eram singura care privea.

Având în vedere faptul că Parisul era centrul modei, un combinezon hazmat iese uşor în evidenţă. Aşadar, agenţii Aquarius se îmbrăcaseră în concordanţă cu împrejurările:

cămăşi cu mâneci lungi, pantaloni, mănuşi, gulere înalte, pălării strâmte, trase pe urechi, iar ici-colo li se vedeau costumele strâmte din lycra care le acopereau trupul în întregime. Rezultatul final era, pe lângă faptul că aveai impresia că sunt nişte inuiţi pregătiţi pentru o iarnă grea, acela că singura porţiune de piele expusă vederii se întindea de la sprâncenele încruntate la vârful bărbiilor ascunse sub gulere. Iarna, aproape că se descurcau bine. Cum reuşeau să vâneze vara, n-aş putea spune.

Doi dintre ei, care probabil erau mai îndrăzneţi decât colegii lor, stăteau la fereastra restaurantului. Mâncau primul fel (probabil pe banii agenţiei) care consta în brânză de capră, nuci prăjite şi creveţi în sos de unt. Sub cămăşile cu mânecă lungă se distingeau doar vag costumele din lycra şi hamurile pentru pistoale.

Iar Ianus, evident, nu vedea nimic din toate astea.

De ce să fii cu ochii în patru după ceva ce nu suspectezi că există?

Râsetele care au izbucnit la masa lui Ianus indicau faptul că tocmai fusese livrată o anecdotă inteligentă, alături de o sticlă haioasă cu vin roşu de Burgundia, al cărui gust înţepător şi dulce – şi preţ extrem de piperat – aveau menirea să-i facă şi mai spirituali şi să le câştige aprecierea. Am lăsat douăzeci de euro pe masă, mi-am luat bastonul şi geanta de mână şi am ieşit din restaurant cu mers legănat. Nu cu mult timp în urmă, acest trup suferise o operaţie la şoldul drept, iar acum, greutatea coloanei mele vertebrale crea o curbă sinusoidală iritantă şi inconfortabilă.

Ieşind din restaurant am observat o furgonetă albastră parcată ilegal pe partea cealaltă a străzii. Apoi l-am văzut pe bărbatul cu mâneci lungi şi pălărie strânsă pe urechi fumând a treia ţigară din acea seară, sprijinit de un stâlp de iluminat. Într-un final i-am observat şi pe cei doi bărbaţi ascunşi după balustrada înaltă din piatră a unui acoperiş. Erau zgribuliţi de frig, iar siluetele lor arătau ca două pete negre în lumina vesperală.

Am şontâcăit câteva sute de metri, după care m-am

împiedicat şi m-am agăţat cu mâna de braţul unui om de afaceri cu servietă şi am sărit în trupul lui. M-am întors imediat ca să o prind pe doamna respectabilă de lângă mine înainte să se prăbuşească.

— Sunteţi bine, doamnă? am murmurat eu.

Cavalerismul n-a murit.

În acest corp mult mai confortabil am dat ocol blocului de două ori, trecând pe lângă restaurant pentru a verifica de fiecare dată împrejurările fără scăpare în care se afla Ianus. Apoi am văzut persoana pe care o căutam. Agenta de circulaţie avea puţin peste treizeci de ani şi arăta de parcă provenea din Cambogia sau Laos, iar expresia ei acră era evidentă în colţurile lăsate ale gurii.

Acum sunt agent de circulaţie Doris Tu.

Am probleme la umărul drept şi trebuie să-mi pun urgent ochelari, dar şansele să găsesc prea curând un alt agent de circulaţie erau slabe, chiar şi pe străzile din Paris, aşa că m-am mulţumit cu ce găsisem.

Mijindu-mi ochii cu probleme de vedere, m-am întors aproape bâjbâind la restaurant, unde Ianus îşi degusta crema de zahăr ars, cu o mână pe sub fusta doamnei de lângă el.

Am traversat către furgonetă albastră, cu geamuri fumurii şi luminile stinse, parcată peste drum, şi am bătut în geam.

Mi s-a părut că-l aud pe cel aflat înăuntru bombănind câteva înjurături obscene. Geamul s-a lăsat uşor. Un chip mă privea din întuneric, cu părul răvăşit de la cagula pe care şi-o dăduse jos şi care, altfel, i-ar fi acoperit toată faţa. Avea mănuşi, mânecile îi erau îndesate înăuntrul lor, manşetele pantalonilor îi erau băgate în şosete şi îşi ascunsese arma, în lipsa unui loc mai bun, în buzunarul jachetei. Era agent Aquarius din cap până în picioare. Indiferent care or fi fost talentele lui militare, felul în care se pricepea să parcheze lăsa mult de dorit.

— Nu aveţi voie să parcaţi aici, i-am spus eu aspru şi repede în franceză. Nu se parchează în acest loc de luni până vineri între orele 6.00 dimineaţa şi 10.00 seara.

— Facem o livrare, a zis el în timp ce în spatele lui podeaua maşinii scârţâia, iar asasinii înghesuiţi acolo încercau să nu respire.

— Nu parcaţi aici! am lătrat eu din nou. Va trebui să vă amendez. Permisul, vă rog!

Bărbatului i-a căzut faţa.

Mă numesc Doris Tu şi sunt o femeie hotărâtă să-şi facă meseria.

Încercam să nu izbucnesc în râs.

— Permisul dumneavoastră! am repetat eu, trosnind din degete lângă nasul lui.

Şi până la urmă, ce altceva ar fi putut face un agent sub acoperire?

Să-l împuşte pe agentul de circulaţie?

Mi-a întins permisul de şofer.

Mi-am scos pixul din buzunar şi am notat datele false în agenda lui Doris Tu, înclinând-o în aşa fel încât bărbatul să nu vadă diferenţa izbitoare dintre scrisul meu şi cel existent deja pe foaie.

— O sută douăzeci de euro, am zis eu pe un ton aspru şi i-am întins permisul prin geamul deschis. Optzeci de euro dacă plătiţi amenda în termen de paisprezece zile.

— Pot s-o plătesc acum?

Sunt birocraţia personalizată, aflată în slujba parizienilor.

— Nu! Şi trebuie să vă deplasaţi de aici.

— Dar tocmai ce m-aţi amendat.

— Mişcă! am zis eu aproape ţipând. Sau chem poliţia.

Sunt agent de circulaţie. Nu staţi în calea furiei mele.

Bărbatul a pornit maşina şi a plecat.

În timp ce furgoneta se îndepărta de bordură, am plecat şi eu cu un mers demn şi plin de aroganţă.

După ce am trecut de colţ, am intrat în cel mai apropiat magazin şi am prins de mână prima persoană care mi-a ieşit în cale.

Eram enervată să descopăr că aveam acnee. Undeva deasupra sprâncenei stângi simţeam pulsându-mi fierbinte umflătura de sub piele. Dar asta era, nu aveam timp să mă

plâng şi am pornit-o înapoi de unde venisem.

Am intrat direct în restaurantul unde cu câteva minute mai înainte o doamnă semeaţă cu o pasiune pentru diamante îşi mâncase midiile cu sos şi m-am îndreptat spre masa unde stătea Ianus.

— Monsieur Petrain! am zis eu. Morgan este mort!

Ianus, care stătea lipit de femeia de lângă el, m-a privit nedumerit şi iritat, apoi a răspuns cu profesionalism de fantomă.

— Morgan? Ce nenorocire!

Fantomele mint. Aşa ne salvăm noi prieteniile.

— M-au trimis să vă găsesc.

— Fireşte! a murmurat el lovind uşor cu degetul mare marginea unei bancnote de cincizeci de euro. E de înţeles.

— Morgan? a întrebat femeia care se sprijinea de piciorul lui stâng. Cine este Morgan?

— Un bun prieten al meu, a răspuns fără ezitare Ianus. Cum s-a întâmplat? m-a întrebat el şi m-a privit în timp ce cu degetul mare lovea bancnota într-o parte şi-ntr-alta.

— I-au cedat plămânii, am răspuns eu. Doctorii au spus mereu că Michael Morgan n-o să trăiască mai mult de cincizeci de ani. Puteţi veni?

În cele din urmă, după ce îi luase cam mult timp să se prindă, Ianus a înţeles.

— Bineînţeles, a zis el. Lasă-mă să plătesc şi vin imediat.

—×—

Trei minute mai târziu mergeam pe sub paravanele roşii de pânză, de-a lungul obloanelor scorojite de pe străzile strâmte din Paris.

— Cine eşti? m-a întrebat Ianus.

— Cu câte fantome i-ai făcut cunoştinţă lui Morgan?

— Ce cauţi aici? m-a întrebat el printre dinţi.

— Trebuie să ajungem într-un loc mai aglomerat. Trebuie să pleci din acest trup.

— De ce? Abia m-am mutat...

— Eşti urmărit. O organizaţie numită Aquarius este chiar acum pe urmele tale. Te-au depistat de când erai Madam Osako, apoi menajera şi acum Petrain. Şi eu am făcut la

fel. Avem la dispoziţie câteva minute, nu mai mult.

— De ce faci toate astea? m-a întrebat Ianus ridicând un colţ al gurii.

— I-au ucis pe Hecuba, pe Kuanyin şi pe alţii. Mie îmi spun Kepler. Dosarul tău este gros; al meu este plin de minciuni, iar cel despre Galileo e un fals.

— Cine e Galileo?

— Miami. Galileo ne-a ucis. Haide, trebuie să ajungem în mulţime.

Capitolul 63

Îmi amintesc de Miami.

Noiembrie 2001.

În vremea aceea, dosarul Galileo îl descria ca fiind o femeie frumoasă cu păr roşcat, căreia nu-i trebuia tocuri pentru a avea un mers afectat şi nici ruj pentru ca buzele ei să iasă în evidenţă. Nu ştiu cine era, unde era, dar era ea, într-un loc necunoscut.

—×—

Era nefiresc de frig pentru acea perioadă a anului. Ajunsesem să car cu mine o jachetă uşoară din in, pe care mi-o puneam afară, în timp ce pe plajă, oamenilor ieşiţi să stea la soare le era aproape îndeajuns de răcoare încât să stea de vorbă, în loc să asude în linişte, fără să mai facă nimic altceva, aşa cum se întâmpla de obicei pe nisipurile din Florida.

Eu eram Caria Hermandez, procuror districtual, şi o alesesem pentru că voiam apartamentul ei. La etajul al paisprezecelea al unui bloc-turn din Miami, aveam o privelişte panoramică asupra întregului oraş – explozia verde a parcului Oleta la dreapta, plaja aflată la nici cincisprezece minute de mers pe jos –, iar în baia din marmură neagră aveam un jacuzzi. Toate erau plătite de grupările criminale pe care trebuia să le trimit în judecată.

Din senin, donasem o mare parte din banii pe care îi agonisisem de-a lungul vieţii unei organizaţii de sprijinire a victimelor, ceea ce m-a făcut să par suspectă în ochii contabilului meu (dubios şi concediat) şi mi-a adus o serie de invitaţii la cină de la indivizi care sperau să profite de nou-descoperita mea latură filantropică. Banii pot cumpăra prietenia chiar şi în cele mai bine intenţionate anturaje.

M-am acomodat cu trupul şi cu stilul meu de viaţă puţin câte puţin: ba mi-am abandonat câte un prieten, ba am deconectat un telefon, ba stăteam la un pahar cu un necunoscut într-un bar, ieşeam să alerg pe plajă sau mai

făceam câte un cadou liftierului.

Abia începusem să mă acomodez când am auzit o voce spunându-mi:

— Pur şi simplu *ador* persoana pe care o porţi.

Eram la un eveniment de strângere de fonduri pentru o organizaţie caritabilă anticorupţie. Venisem pentru mâncare, pentru jazz, pentru conversaţiile ironice. Dar iat-o pe Ianus stând în faţa mea, răvăşitoare în rochia ei de tafta albastră.

Fără îndoială că era Ianus.

Nimeni altcineva nu şi-ar fi albit dinţii în aşa măsură.

Nimeni altcineva n-ar îndrăzni să aibă unghiile aşa de lungi şi vopsite cu ojă, o rochie cu un decolteu atât de adânc, tocuri atât de înalte pentru nişte picioare atât de delicate.

Nimeni altcineva nu şi-ar fi dat seama că eu, Clara Hermandez, nu eram de fapt eu.

— Draga mea, mi-a zis ea luându-mă de braţ. Sunt în Miami de nouă luni, iar Clara Hermandez este o târfă perfidă. Regina jigodiilor, una care râde şi latră cu talent, dar tot o jigodie. Şi e limpede că nu eşti Clara Hermandez, a continuat ea atingându-mi umărul cu paharul. Ce mai faci, draga mea? Cum îţi mai merge?

— Bine, domnişoară... am răspuns eu.

— Sunt Ambrosia Jane. Şi, dacă o să-i întâlnesc vreodată, o să-mi cert părinţii pentru numele pe care mi l-au dat.

— Ce s-a întâmplat cu Michael? Michael Morgan?

Un licăr a străbătut chipul lui Jane, care a rostit cu o voce mai caldă decât până atunci.

— Venise timpul să merg mai departe.

Apoi mi-a zâmbit din nou, cu un surâs prea strălucitor să fie real.

— Am auzit că ai ieşit din afacere.

— Te referi la poziţia mea de procuror districtual?

— Mă refer la poziţia ta de agent de bunuri corporale. Ce păcat. Erai atât de pricepută.

— Venise timpul să merg mai departe.

Ambrosia a râs fals şi casant ca un pahar de cristal.

— Sper că îţi faci de lucru acum că te-ai pensionat.

— Eu... Da. Îmi fac de lucru. Experimentez lucruri noi. În sprâncenele arcuite i s-a răsfrânt o undă de îngrijorare.

— Eşti bine, draga mea? m-a întrebat ea încet. Ai păţit ceva?

— Sunt bine. Tu?

— Şi eu sunt bine.

— Bun. Deci totul e-n regulă.

Tăcere. Ochii lui Ianus erau aţintiţi asupra mea. Mi-am ferit privirea. Braţul ei l-a strâns şi mai tare pe al meu. Două femei stând aproape una de alta într-o încăpere plină de necunoscuţi, mai neobişnuite decât îşi puteau ei da seama.

— Ştii? mi-a zis ea încet. În ultimii treizeci de ani am avut grijă de trupul meu. Am făcut exerciţii, am fost atentă ce mănânc, am jucat golf – din câte sporturi erau, am ales *golful.* Faptul că am plecat din acel trup în care am investit atât de mult a fost... frustrant. Dar cel puţin acum nu trebuie să-mi mai fac griji pentru corpul meu. Mai vrei şampanie?

— Mulţumesc.

— Aşteaptă-mă aici, mi-a zis Ianus.

—×—

Stau într-un balcon şi privesc de sus Miami.

Maşinile merg bară la bară, perechi de faruri albe se mişcă într-o direcţie, iar cele roşii în cealaltă direcţie, strălucind ca nişte furnici furioase împotmolite în şirul lor spre muşuroi.

Privesc în jos.

Aleg un trup.

Când eram agent de bunuri corporale, îmi alegeam cu grijă gazdele. Le preferam pe cele frumoase, bogate, populare, iubite. Îmi selectam vieţile şi le trăiam.

Mai multă grijă, mai puţin artificiu.

Privesc prin ziduri şi pot vedea şapte milioane de vieţi trăite de parcă poveştile şi amintirile lor ar fi esenţa definitorie a universului.

Ceea ce, într-un fel, chiar sunt.

Mă aflu pe o terasă la etajul al cincisprezecelea, la o petrecere găzduită de o organizaţie caritabilă al cărei nume nu mi-l mai amintesc, dar care îmi este teribil, teribil de recunoscătoare pentru că am vărsat o mare parte din economiile mele în contul ei. În plus, în Miami nu este frig nici chiar în noiembrie; în Miami cel mai răcoare e când intri în foaierele cu aparatele de aer condiţionat date pe nivelul arctic.

Tremur.

Apoi Ianus mi se alătură. Este foarte frumoasă, tânără şi totodată bătrână, nepăsătoare, liberă.

— Mai vrei şampanie? mă întreabă ea.

Nu o refuz.

—×—

Câteva ore mai târziu, în timp ce soarele dimineţii proiecta umbre pe tavanul dormitorului meu, Ianus s-a răsucit spre mine şi a zis:

— Cancer.

— Poftim?

— Eu – Morgan, persoana mea – am făcut cancer la plămâni.

— Îmi pare... rău să aud asta.

— Tumoarea se dezvoltă încet. E mare, dar creşte lent. Nu s-a întins – nu se întinsese. Plămânul stâng. Am avut o asigurare de sănătate excelentă. Cred că o să supravieţuiască.

— Aveai familie.

Aş fi putut să rostesc fraza ca pe o întrebare, însă nu avea niciun sens. Răspunsul era simplu, evident, deja ştiut.

— O soţie şi doi copii. Elsa şi Amber. Amândoi sunt adulţi acum. Mă grăbeam. Tu şi cu mine suntem întotdeauna pe fugă. Tratamentul stabilit presupunea chimioterapie, radioterapie, pastile şi în final un transplant de plămân. Am făcut radioterapia şi a fost... bine. Soţia mea Paula m-a însoţit întotdeauna. A fost foarte curajoasă. Se comporta de parcă nu se întâmplase nimic şi ai nevoie de acest lucru când suferi de... chestia asta. Când au sunat

cei de la spital, a fost alături de mine. Apoi a început să-mi cadă părul, îmi era rău, aveam dureri de stomac şi crampe în muşchii de la picioare. Gingiile începuseră să-mi sângereze şi mă dureau ochii. Aveam febră şi mă simţeam ameţit şi nu îmi trecea deloc. Durerea pe care am îndurat-o... Îţi vine să crezi că obişnuiam să merg la dentist cât timp am fost Morgan? Dar starea de rău... Blocat într-un corp asudat aflat pe moarte, conştient că nu puteai face nimic să opreşti situaţia, propriul tău trup încercând să te otrăvească din interior. A fost... Iar Paula mă ţinea de mână... Nu intenţionasem. S-a întâmplat atât de repede. Acum eram Morgan, pentru ca în clipa următoare el să stea întins pe pat în faţa mea. Începuse să-i cadă părul din sprâncene şi urla, zbiera şi întreba cine sunt, ce se întâmplă. Ţipa atât de tare că Elsa a venit alergând. Venise să-l vadă pe tata. Să mă ajute să trec prin asta, iar eu eram aşa de... nu intenţionasem să sar. Am stricat totul. Când Elsa a intrat pe uşă şi m-a văzut, l-a văzut pe Morgan, iar el nu a recunoscut-o, nu-i ştia chipul. S-a terminat. Un moment, doar o clipă, o fracţiune de secundă şi...

Ianus s-a oprit şi şi-a întors faţa să nu o văd. Am aşteptat.

— Soţia mea. Paula. M-a minţit. Avea artrită. Mâinile îi înţepeniseră de durere. Îmi spusese că era bine, să nu-mi fac griji – poftim, mai ia o pernă. Dar când am intrat în trupul ei, mi-am simţit degetele... Doar dacă le îndoiam şi durerea mi se urca până la cot, până în maxilar, şi nu ceda. Mă minţea în timp ce-mi aducea mâncarea. Mi-a ţinut ascuns acel lucru. Soţia mea minţea.

Ianus plângea încet şi suspina cu capul în pernă.

Am prins-o strâns în braţe, fără un cuvânt. Mai mult nu aveam ce să fac.

—×—

Soarele era sus pe cer.

— Am renunţat la poziţia de agent de bunuri corporale, am spus eu.

Ianus stătea lângă fereastră şi mânca pâine prăjită cu miere.

— Avusesem o afacere în Edinburgh, am continuat eu. A mers prost. Era o fantomă pe care... credeam că o cunosc, îţi trec lucruri pe la ureche, dar nu ştii niciodată sigur până nu ţi se întâmplă ţie. Am trădat-o. Le-am dat unor indivizi informaţii despre contul ei.

— Ce indivizi?

— Nişte indivizi care ucid fantome.

— De ce?

M-am gândit ce să răspund, apoi am ridicat din umeri.

— Nu consideram că merită să trăiască.

Ianus a început să râdă.

—×—

Douăsprezece ore mai târziu Ianus a dispărut, iar Ambrosia Jane era la urgenţe. Doctorii o inspectau să vadă dacă avea vreo contuzie, dacă făcuse abuz de substanţe, dacă suferea de vreo tulburare psihotică; o îndemnau să-şi amintească de cele patru luni pe care le pierduse, de când se urcase într-un autobuz în Tampa şi până în momentul în care se trezise în South Beach purtând peste umeri un şal din mătase.

O săptămână mai târziu am primit o scrisoare adresată Carlei Hermandez. Mirosea a levănţică şi era semnată: „Prietena şi partenera ta de călătorie”.

În plic era o invitaţie la *Fairview Royale,* o barjă unde se cânta muzică tare şi se servea vin ieftin: „Te rog, vino dacă poţi. O să fie focuri de artificii”.

—×—

Auzi zvonuri.

O fregată în 1899 în largul coastei Hong Kongului, un iaht de croazieră în 1924, un feribot în 1957.

Milli Vra, Alexandra, Santa Rosa.

Nu ţi-ai imagina că ţi se poate întâmpla ţie.

Aşa cum poate nici tânărul bărbat din cafeneaua pariziană nu-i vedea pe bărbaţii în costume din lycra care veniseră să-l lichideze. Fuseseră acolo tot timpul. Totuşi nu-ţi puteai imagina că ar putea fi acolo pentru tine.

M-am dus în Portul din Miami să beau ceva pe *Fairview Royale.*

În timp ce barja se îndepărta de port am început să o caut pe Ianus. Ea a fost cea care m-a găsit pe mine.

Era în trupul unei tinere de culoare cu obraji rotunzi şi calzi şi rasă în cap.

— Carla! m-a strigat ea, iar în voce i-am simţit o urmă de surprindere. Ce cauţi aici?

— Am primit o invitaţie. Credeam că e de la tine.

— Eu nu ţi-am trimis nimic.

Acesta era momentul acela – secunda în care îţi dai seama şi te cuprinde groaza. Este acea clipă în care paranoia îşi scoate capul şi-ţi şopteşte: „Teme-te de mine. Am avut dreptate tot timpul". Înaintezi, te întorci; alegerea e tot ce contează.

— Trebuie să plecăm de pe barca asta, am spus eu cu răsuflarea tăiată.

— Carla...

— *Trebuie* să plecăm de aici.

Ianus nu s-a împotrivit.

—×—

Sunt

un petrecăreţ cu un tub de pastile în buzunar şi respiraţia mirosindu-mi a votcă,

chelner cu băşici pe tălpi şi pantaloni prea strâmţi în zona inghinală.

Sunt un marinar îmbrăcat în uniformă copilăresc de albă, care bate la uşa căpitanului şi spune: „Domnule căpitan, aveţi un mesaj".

Sunt căpitanul navei şi îndrept ambarcaţiunea spre ţărm cât de repede pot.

Ianus este secundul meu. Stă cu mâinile încrucişate şi priveşte fix la adunarea petrecăreaţă de dedesubt.

— Nu e nicio bombă, a spus în cele din urmă ea – de fapt *el,* un băiat tânăr cu şosete albe cu nasturi. Dacă ar fi fost o bombă, am fi fost deja morţi.

— Poate că nu vor să facă multe victime.

— Care ei?

— Ei, cei care-or fi de data asta.

Ianus mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat din nou la

petrecăreţii de pe punte.

— Ai mai făcut asta şi altădată, a murmurat el.

— De câteva ori.

— S-ar putea să nu fie o capcană.

— Chiar crezi asta?

— Nu.

Îndreptam ambarcaţiunea spre un doc din beton, un chei industrial unde se vedeau barăci demolate şi bordurile umflate ale portcontainerelor care pluteau pe apă, ca nişte monoliţi silenţioşi.

— Când ajungem, fugi şi nu te opri, am zis eu.

— Nu e nevoie să mi-o spui, iubitule.

Am tresărit. Secundul nu i se adresează cu „iubitule” căpitanului său.

Nu sună bine. Cuvintele nepotrivite ieşite dintr-o gură nepotrivită sunt urâte.

Altădată, în alte împrejurări, aş fi spus ceva.

Nu şi în acea seară.

Greoaie ca un bivol, mândră ca o vacă grasă, ambarcaţiunea a intrat în port.

Ianus nu s-a mai obosit să lege frânghia. A aşteptat ca barja să încetinească suficient şi a sărit pe mal. Am oprit motoarele şi, în timp ce barca se lovea de chei, am sărit şi eu aterizând ciudat cu gleznele mele deformate. Mi-am regăsit echilibrul şi am început să alerg îndreptându-mă către pământ.

Ianus alerga spre gardul din metal care înconjura cheiul, în timp ce în spatele nostru, cineva, un chelner nedumerit, a început să strige văzându-şi căpitanul şi pe secundul acestuia fugind.

— Hei!

Am continuat să fug neştiind unde mă aflu, dându-i înainte spre luminile strălucitoare ale oraşului. Între noi şi oraş era un dig rutier, deasupra capetelor noastre se vedeau macarale, monştri galbeni care ridicau containere mari cât o casă, maşini parcate de partea cealaltă a gardului, clădiri scunde cu mesaje inospitaliere scrise pe uşi ca VAMĂ ŞI IMIGRAŢII – ASCULTAŢI ORDINELE.

Ianus era în faţa mea şi fugea printre pereţii înalţi ai containerelor, sub cerul înstelat al nopţii către poarta din metal şi strada luminată de dincolo de ea. În clipa aceea mi-am dat seama că probabil nimeni nu ne dăduse de urmă, ascunşi în siguranţă în trupurile noastre, până în momentul în care am fugit.

— Ianus! am strigat eu în timp ce paşii lui se auzeau în noapte. Ianus!

Ianus, aflat la nu mai departe de câţiva metri de poartă, s-a întors pe jumătate să se uite la mine şi apoi a căzut.

Se auzise ceva ca sunetul făcut de o viespe furioasă care atacă un urs agitat. Apoi Ianus s-a prăbuşit la pământ cu picioarele îndoite sub el. La început nu am văzut sângele, dar când mi-am lipit trupul de peretele containerului şi m-am uitat cu atenţie la corpul care zăcea la nici trei metri de genunchii mei tremurând, l-am văzut cum se revarsă. Repede la început, apoi tot mai încet, pe măsură ce suprafaţa pe care se întindea se mărea. Sângele îi curgea din spate, din gaura pe care glonţul i-o făcuse în plămâni. Atunci, pentru prima dată, mi-am dat seama că fantomele sunt predictibile. Marchează-ţi ţinta, apoi elimin-o. Cel care trăgea în noi ştia cine eram.

M-am uitat împrejur şi n-am văzut decât tunelurile dintre containerele înalte, un gard de sârmă împletită şi o poartă închisă cu lacăt. Ianus era căzut într-o zonă expusă şi avea capul răsucit spre mine, îşi mişca gura, iar pe buze avea sânge şi spumă roşie. Încerca să-mi vorbească. M-am tras puţin mai aproape de el, cu spatele încă lipit de peretele containerului, până am ajuns la o jumătate de metru de el.

— Nupo... nupo... nupo...

Rostea silabe care puteau fi începutul unui nume.

Mâna lui stângă era întinsă spre mine, iar cea dreaptă zăcea nemişcată în timp ce viaţa se scurgea din acel trup. Respiraţia i se ridica în bule printre rămăşiţele sfărâmate ale cutiei lui toracice. Aproape că-l puteam prinde de mână din locul în care mă aflam, fără să mă expun. Sângele lui Ianus îmi ajunsese la vârful unuia dintre pantofi.

Mi-am întins mâna şi l-am prins de încheietură, trăgându-l cu toată forţa prin propriul sânge, care a început să se scurgă în valuri mici atunci când trupul s-a răsucit.

S-a auzi din nou o împuşcătură şi trupul lui Ianus a zvâcnit. I-am văzut ochii mărindu-se, apoi am auzit sunetul ascuţit care l-a lăsat fără aer. Am simţit cum faţa îmi este împroşcată cu sânge în momentul în care glonţul i-a străpuns pieptul şi Ianus a sărit.

În singurul trup în care ar fi putut să sară.

Am ţipat, iar Ianus a urlat şi el. Amândoi într-un singur trup, am căzut pe spate şi ne-am proptit de peretele containerului. Urlam ţinându-mi capul în mâini, iar Ianus mi-a ridicat genunchii la gură. Zbieram ca să înecăm ţiuitul din urechi şi să domolim explozia din creier; urlam pentru că toate vasele mici de sânge din spatele globilor oculari se desprindeau de pe nervii optici, canalele lacrimale ni se umpleau cu fier, pe nas ne curgea sânge fierbinte, iar trupul nostru se zvârcolea şi se sfâşia şi am încercat să strig:

— Ianus!

dar trupul de lângă mine era mort şi cineva urla cu gura mea, iar respiraţia îmi rupea pieptul în două.

— Nu pot să.../ Ajutor!/ Nu pot să mă opresc/ nu pot să respir!

Adunându-mi toate forţele pe care le mai aveam, m-am târât de lângă perete şi am căzut în mâini şi în genunchi. Ianus a încercat să mă ridice, mi-a îndoit un genunchi, iar pe celălalt mi l-a tras în sus.

— Se trage de sus! Macara/ trebuie să ne mişcăm/ trup!/ găseşte-ţi trup! am urlat eu în timp ce Ianus ne ridica în picioare.

Mă mânjisem pe faţă de sângele care mi se scurgea din nas din cauza vaselor sparte. O durere m-a săgetat într-o parte probabil pentru că unul dintre organele mele interne încerca şi nu reuşea să-şi îndeplinească funcţiile obişnuite. Creierul însă refuza să se supună. Fiecare parte a lui şi fiecare neuron stăteau să explodeze atunci când Ianus a

făcut un pas, apoi încă unul.

— Nu pot... să respir!/ Atunci... respiră!

Ne-am împiedicat atunci când eu am încercat să mă opresc din mers şi să mă concentrez doar la cum să trag aer în plămâni, la acel unic act conştient de a inhala. Am reuşit să iau o gură de aer înainte ca Ianus, zăpăcit de groază, să ne ridice din nou pe picioare şi, căzând, alergând, împleticindu-ne, ne-a tras departe de cadavrul care începuse deja să se răcească.

Ianus alerga, iar eu respiram. Încercam să nu îmi folosesc ochii, care erau inundaţi de sânge, sau urechile, care începuseră să-mi ţiuie acolo unde începuse să mi se rupă timpanul. Departe de macarale, am observat o parte dintr-un gard din metal, iar Ianus a luat-o la fugă spre el. Am reuşit să spun printre gâfâieli:

— Nu!

Apoi ne-am prăbuşit la pământ.

— Trebuie să fugim/ E un lunetist pe macara/ trebuie să ajungem/ ai nevoie de un trup! fugi/ lunetist!

M-am întors pe o parte şi m-am încovrigat cu genunchii la piept ca să-l ţin nemişcat pe Ianus.

— Vorbeşte/ acum!/ ascultă! / acum!/ ascultă-mă! Ascultă! E un... lunetist... trebuie să fie/ moare/ Ştiu/ trupul moare!/ ascultă! / trebuie să ieşi/ ascultă! Nu trebuie să trecem de gard, ai văzut... barăcile din spate/ în spate?/ la câteva sute de metri de locul pe unde am venit/ moare!/ câteva sute de metri, mergi la barăci, sună la poliţie/ poliţie?/ trupuri cu arme! / fugi!

L-am lăsat pe Ianus să mă ridice în picioare, iar eu mi-am concentrat toate gândurile care mi se puteau forma prin ceaţa roşie de durere către un singur scop, acela de a respira, doar atât. L-am lăsat pe Ianus să se ocupe de restul, de braţe, de picioare, chiar şi de direcţia în care mergeam împleticindu-ne prin întuneric. Barăcile din vamă se profilau printre containere ca nişte pete gri înălţate pe un teren cenuşiu. Pe măsură ce ne apropiam de ele, am simţit o înţepătură fierbinte într-o parte. Am urlat de durere, dar am continuat să fugim în timp ce o altă parte a

trupului nostru, un muşchi, un organ, un nerv – nici nu mai contează ce – a renunţat să mai funcţioneze.

— Fugi! am şoptit eu în momentul în care ne-am oprit la marginea unui container.

Ne despărţeau aproape zece metri de barăci, zece metri fără nimic în spatele căruia să ne ascundem, în timp ce un lunetist era pe urmele noastre.

— Fugi!

Ianus a fugit şi eu la fel, iar picioarele parcă ne zburau în viteza cu care traversam acea porţiune de teren. Ceva a lovit cimentul din spatele meu, apoi peretele din faţa noastră. Dar prima lovitură izbise departe în stânga noastră, a doua departe în dreapta. Am continuat să fugim, iar Ianus a lovit cu umărul în uşa barăcii, care a trosnit şi s-a prăbuşit sub greutatea noastră, iar noi am dat buzna în aerul stătut şi în bezna dinăuntru.

Am rămas nemişcată o secundă, simţind cum sângele mi se scurge în gură, în timp ce Ianus ţipa şi-mi bâzâia în creier şi pe limbă. Am reuşit să-mi deschid ochii îndeajuns ca să văd un telefon bej atârnat de perete şi m-am târât spre el simţindu-mi picioarele ca de plumb. Simţeam fiecare mişcare ca şi când as fi fost izbită de un zid. Într-un final, Ianus a înţeles ce încercam să fac şi mi-a făcut vânt înainte, către telefon.

112

Sunetul din receptor m-a lovit în timpanele crăpate şi am simţit cum faţa mi-e traversată de bule de aer. Le simţeam pocnindu-mi în obraji, de-a lungul maxilarelor. Când operatorul a ridicat receptorul şi a răspuns, am fost loviţi de un val de durere, iar eu aproape c-am scăpat receptorul din mâna plină de sânge.

— Ajutor/ Sunt pe moarte/ în port/ ajutaţi-mă!/ pistol/ ajutor!

Geamul ferestrei de deasupra capului nostru a fost făcut ţăndări de un glonţ. Ianus a scos un ţipăt şi a scăpat receptorul din mână, iar eu am permis să ne prăbuşim, ghemuiţi pe podea, cu capul în palme. Mi-am ţinut strâns capul în caz că avea să explodeze chiar şi fără ajutorul

glonţului din plumb. Am ţipat în receptorul care atârna de firul lui.

— Am nevoie de un nenorocit de trup!

Un alt glonţ a lovit masa din spatele meu şi în acel moment am înţeles că acele pocnete nu erau amortizate, nu sunau ca şuierăturile silenţioase ale puştii unui lunetist. Era un revolver cu calibru mare şi se apropia de noi.

— Vine! am zis eu printre dinţi. Se apropie/ O, Doamne!/ trebuie să plecăm/ unde?/ departe de aici/ vine?/ îi aud paşii/ Doamne, Doamne, Doamne/ ascultă/ Doamne Dumnezeule/ ascultă, trebuie să...

Prea târziu. Ianus îşi întindea picioarele şi se chinuia să se ridice.

— Nu, aşteaptă! am spus eu gâfâind.

Dar Ianus pornise deja împleticindu-se către uşa făcută ţăndări. Într-o fracţiune de secundă am văzut o siluetă mişcându-se pe lângă containere, întunecată sub lumina palidă a străzii, apoi o motostivuitoare, apoi un glonţ de 9 mm m-a izbit în piciorul stâng. Lovitura m-a proiectat de tocul uşii, iar trupul meu s-a prăbuşit pe podeaua barăcii de unde ieşisem.

Ianus ţipa încontinuu în timp ce eu mă târâm la adăpost în baracă, ţinându-mi strâns palma pe rana în care durerea începea să reverbereze, încercând să opresc frisoanele care mă cuprindeau şi să ţin la un loc dezastrul în care se transformase coapsa mea. Am inspirat

până când Ianus a început din nou să ţipe

şi a expirat, un lucru care i se părea mai uşor de făcut. În acele clipe mi-am zis că acela era sfârşitul – urma să mor într-o baracă din Portul din Miami, împuşcată în corpul unui necunoscut de către un necunoscut – şi că până la urmă, mai mult sau mai puţin în acelaşi timp şi spaţiu geografic, probabil asta era menit să se întâmple.

Aşa trebuia să se termine.

Apoi uşa s-a deschis la celălalt capăt al barăcii.

Lumina unei lanterne m-a izbit în faţă. Smucitura lui Ianus, care încerca să fugă, mi-a umplut gura de vomă. Lumina lanternei s-a apropiat de mine, iar în spatele ei era

un agent de pază, lucru evident de la pălăria neagră înaltă la revolverul care îi atârna la şold. Pe chip i se citea spaima şi neliniştea.

— Ce naiba... a zis el lăsându-se pe vine lângă mine.

Ianus s-a mişcat

mai repede decât mine. L-a prins de încheietură pe agentul de pază

şi s-a dus.

Bărbatul a căzut în fund ca un copil care abia învaţă să meargă. Apoi Ianus a preluat controlul: privirea lui s-a mutat de la mine la uşa aflată chiar în faţa noastră. A bâjbâit după revolver, l-a scos din teacă şi l-a prins cu ambele mâini, îndreptând ţeava spre dreptunghiul de lumină pe unde ar fi trebuit să intre atacatorul nostru. Eu zăceam lângă Ianus încercând să-mi recapăt răsuflarea. Şocul suferit de piciorul meu sfărâmat începea să se amplifice în valuri limpezi de durere, în timp ce presiunea sângelui din creier mi se domolea, iar din ochi îmi curgeau lacrimi stacojii.

Aşteptam cu privirea aţintită asupra uşii. Ianus era sprijinit într-un genunchi şi ţinea lumina lanternei şi arma îndreptate către intrare.

Tăcere. Printre degetele încleştate simţeam cum mi se scurge încet şi fierbinte sângele.

— Unde este? a întrebat Ianus ca pentru sine. Unde este?

— Sunt două uşi, am zis eu gâfâind, iar Ianus s-a întors rapid către uşa pe unde intrase agentul de pază.

Receptorul nu se mai bălăngănea de firul de care atârna, iar vocea de la celălalt capăt al firului nu se mai auzea.

— Vine poliţia, am spus eu. Ajută-mă!

Ianus s-a întors din nou, aţintindu-şi arma când la o uşă, când la cealaltă.

— Unde este? a întrebat el încet. Unde este?

— Ajută-mă!

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi a continuat să se uite spre uşi.

— Îmi pare rău, Carla, a zis Ianus şi s-a ridicat în

picioare. Îmi pare rău, a adăugat el, ţinând arma îndreptată în faţă. Îmi pare atât de rău.

Cu braţele îndoite, s-a întors şi a fugit.

—×—

Zăceam într-un trup,
al cui, n-aveam idee,
într-o baracă Dumnezeu ştie unde,
şi nu voiam să mor.

Uniforma mea era albă, perfectă ca să se vadă sângele. Îmi imaginam că la un moment dat fusesem foarte mândru de această uniformă. O călcam la aburi şi aveam grijă ca dunga pantalonilor să fie cum trebuie. Poate că, atunci când navigam, pentru că eram căpitan, reflectam la timpurile de demult petrecute pe mare, când aduceam petrolierele în porturi sau navigam tăind valurile de şapte metri ale Atlanticului, sau luam înfăţişarea zeului Poseidon pentru tinerii novici, în timp ce treceam ecuatorul ori meridianul de 180 de grade, sau toate în acelaşi timp, strigând de bucurie în timp ce traversam centrul pământului, în acele rare ocazii când soarta era blândă şi navigatul era liber.

Probabil că asta se întâmplase când eram tânăr, dar cine putea şti? Poate că fusesem căpitanul unei ambarcaţiuni pentru turişti toată viaţa, pufăind abur în timp ce navigam prin golf. Poate că minţisem în CV. Poate că nimeni nu-şi amintea numele meu, oricare o fi fost el. Poate că eram ultima persoană în viaţă care iubea trupul în care urma să mor.

Am încercat să mă ridic.

N-am reuşit.

Am încercat să mă târăsc spre uşă.

Târâtul era una dintre aptitudinile mele. M-am întins ca un şarpe pe o parte, înfigeam în podea piciorul bun, iar cu mâinile mă trăgeam.

Mi s-a părut că aud sirenele poliţiei, apoi mi-am zis că totul era doar în imaginaţia mea.

Trupul unui poliţist ar fi ideal.

Trupul unui poliţist ar veni la pachet cu arma din dotare.

Mă târâm spre uşa pe unde fugise Ianus şi priveam prin ea la parcarea inundată în lumina lămpilor cu vapori de sodiu, unde nu se afla nimic, în afară de o furgonetă neagră abandonată şi un coş de gunoi care dădea pe afară.

Undeva în larg, un vapor suna din sirene, demn şi singur în negura nopţii. M-am târât înapoi pe podea către receptorul care atârna de fir. Operatorul renunţase, iar în receptor nu se mai auzea nimic în afară de un sunet ca un scâncet de copil rănit. Mi-am sprijinit spatele de perete şi am reuşit să mă ridic îndeajuns de mult cât să-mi vâr un deget însângerat în sertarul de sus al unui birou şi să-l trag pe podea, lângă mine. Proprietarul, fie blestemat cu o moarte nemiloasă, avea în sertar documente aranjate în ordine, cărţi de vizită şi o fotografie cu feţele zâmbitoare ale soţiei şi fetei lui. Niciun capsator, nicio foarfecă şi niciun pistol cu ţeava scurtă. Următorul sertar oferea un arsenal şi mai promiţător de agrafe de hârtie, post-ituri, creioane, ascuţitori şi o cană pe care scria SUNTEM CEI MAI BUNI cu litere mari negre. Am spart cana de podea şi am bâjbâit cu mâna printre cioburi ca să găsesc unul suficient de mare să-l ţin în palmă şi îndeajuns de ascuţit cât să curgă sânge. Am prins ciobul în pumn, mi-am aşezat mâna sub mine şi m-am întins pe o parte cu genunchii strânşi la piept şi cu capul pe podea. Doctorii o numesc poziţie de alinare a durerii, deşi singura alinare pe care o producea era aceea că-ţi aducea aminte de senzaţie confortabilă de căldură pe care o aveai când, copil fiind, te ghemuiai la sânul mamei tale şi nu aveai nicio grijă pe lume.

Dacă o să ies din situaţia asta în viaţă – mi-am spus eu – o să fiu din nou copil, chiar şi doar pentru câteva ore, ca să simt căldura dragostei necondiţionate, care iartă toate păcatele.

O sirenă se auzea sunând în depărtare. Se auzea prea încet, prea anemic, nu dădea impresia că e acolo pentru un caz de urgenţă, niciun efect Doppler sesizabil. Aşa că am strâns şi mai tare ciobul în pumn şi mi-am spus că sunt singură, întotdeauna am fost singură, iar acum situaţia nu

era cu nimic nouă.

Se auzeau paşi pe ciment – înaintau încet.

Pe scări, sunetul lor se auzea diferit – găunos şi grav. Apoi paşii au înaintat pe covor, iar eu puteam să-i aud respiraţia celui care se apropia. Mâna care ţinea pistolul nu trebuia să tragă piedica pentru că era deja trasă. Dar îmi imaginam că pot să simt mirosul de praf de puşcă, că pot simţi gustul de metal.

Respiraţia de deasupra mea se mişca.

Se apropia.

Se auzea fâşăitul hainelor din denim, în timp ce posesorul lor îşi îndoia genunchii, se apleca. Bărbatul s-a lăsat pe vine lângă mine, cu mâinile sprijinite pe genunchi, cu încheieturile dezgolite, cu părul alb şi cu arma în mână. Zâmbea la mine. Era

Will.

Era bătrân acum, nu doar în vârstă. Pielea i se încreţise precum cutele unui material din bumbac, părul îi căzuse şi i se puteau vedea denivelările ţestei, pe care apăruseră pete galbene. Pielea de pe mâini i se descuama, iar ochii îi erau cenuşii de la secreţiile oculare, însă era William, care iubise clubul Dodgers în tinereţe şi pe Joe la bătrâneţe şi care visase să trăiască veşnic şi să devină altcineva.

Ceea ce, într-o oarecare măsură, chiar se întâmplase.

Mă uitam la el şi cred că pentru o clipă mi s-a tăiat respiraţia, pentru că îmi simţeam pieptul încordat. Bărbatul din faţa mea mi-a zâmbit şi, deşi acelea erau buzele lui Will, surâsul care i se aşternuse pe chip nu era al lui, ci al altcuiva, al unui Will care în copilărie smulgea aripile muştelor, al unui Will care în adolescenţă fusese alungat de acasă şi care, poate, în acel unic moment în care putea să-şi schimbe viaţa, decisese să nu-i împrumute trupul unui necunoscut pentru trei săptămâni în California şi alesese o altă cale, către o altă persoană.

Acest alt Will, care încă mai zâmbea, mă privea din cap până în picioare, îmi examina faţa, hainele, piciorul sfărâmat şi însângerat. Şi-a întins mâna stângă şi m-a mângâiat pe obraz – cu atingerea unui iubit – mi-a pipăit

barba din jurul maxilarului, m-a tras uşor de păr, analizându-i culoarea. Mâna i-a alunecat apoi pe gâtul meu, pe piept, pe coapse şi a rămas suspendată la doi centimetri de rana pe care mi-o făcuse glonţul în picior.

Apoi mi-a vorbit cu un accent total diferit – vocea altcuiva ieşită din gâtul lui Will.

— Mă gândeam că poate ai vrea să-ţi iei rămas-bun.

Mâna încă îi zăbovea pe lângă trupul meu, gata să se repeadă după glonţul din piciorul meu, să-l scoată cu propriile-i degete. Trebuia să respir, dar nu-mi puteam controla gâfâitul. Simţeam ciobul pe care îl strângeam în pumn şi vedeam venele negre-albastre de la baza gâtului lui Will.

El şi-a întors capul asemenea unui porumbel şi a început să mă analizeze. Îmi privea faţa, ochii.

— Mă iubeşti? m-a întrebat el.

Întrebarea părea să necesite un răspuns, dar în momentul în care n-am spus nimic, degetele lui Will m-au atins delicat pe sângele care mi se scursese pe picior, întinzându-l în dungi lungi pe uniformă. Durerea îmi măcina ce-mi mai rămăsese din coapsă şi mi se urca în piept, pulsând din cot până în ţeasta capului.

— Mă iubeşti? m-a întrebat el din nou. Voiam să găsesc pe cineva pe care îl iubeşti. Când l-am găsit, nu mai ştiam dacă înţelesesem bine. Rinichii lui sunt în stare proastă, are cancer osos, iar când m-am uitat aici, uite...

Mi-a tras mâna dreaptă de sub mine şi mi-a aşezat-o pe abdomenul lui, într-o parte. Mi-a apăsat degetele pe umflătura care îi ieşea prin jachetă – o deformare în carne – hernie în cel mai fericit caz, ceva mult mai grav în cel mai nefericit scenariu.

— Nu e aşa că e dezgustător? m-a întrebat el ţinându-mi mâna nemişcată.

Îi simţeam căldura din degete.

— Nu e ciudat? a continuat el. Ce motiv ar avea cineva să iubească ceva atât de dezgustător? Şi ia uite!

Will mi-a ridicat mâna mai sus pe trupul lui, mişcându-mă din poziţia în care mă aflam, ceea ce m-a făcut să mârâi

de durere. M-a tras spre sursa entuziasmului lui şi mi-a aşezat mâna la subsuori, pe piele.

— Aici e o aluniţă! a exclamat el. Mi se pare fascinantă. Mă joc cu ea tot timpul. Şi tu obişnuiai să faci asta? Am încercat să sărut un bărbat, dar acela nu părea să priceapă; spunea că ceva nu era în regulă. Nu mă iubea, deşi jura că îl iubeşte pe... Will.

A ezitat încercând să-şi amintească numele bărbatului.

— Jura că îl iubeşte pe Will, dar nu şi pe mine. Voiam să văd dacă şi tu simţi acelaşi lucru.

S-a aplecat până aproape de mine, atât de aproape încât ni se amestecau respiraţiile, iar buzele aproape ni se atingeau. Pentru o secundă chiar am crezut că mă va săruta, că îşi va lipi buzele de ale mele, însă el mă privea în ochi încercând să găsească în ei ceva ce nu exista.

— Mă iubeşti? m-a întrebat el din nou. M-am uitat în oglindă şi n-am putut să văd acest lucru, dar am crezut că... Ai fost în trupul meu cândva; m-ai privit în ochi de atâtea ori şi e imposibil să nu mă fi iubit – pielea, buzele, gâtul, limba. M-ai iubit? Mă iubeşti? Will, mă iubeşti?

Nevoie. Un copil care cere, care imploră de dincolo de chipul lui Will.

Nu, nu al lui Will.

De dincolo de chipul său.

Al acelei entităţi.

Nu i-am răspuns. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce i-aş fi putut spune.

— Uneori mă uit la mine şi nu văd decât dispreţ. Chipul meu este plin de ură şi mă gândesc: sunt frumos, de ce să mă urască? Apoi însă mă mut în alt corp, şi tot aşa mereu, şi tot ce văd e ură, totul este urât de fiecare dată când încerc să zâmbesc, iar apoi...

Will a tresărit, a tras aer în piept, apoi l-a eliberat.

— Mă iubeşti? Haide, spune-mi!

A început să râdă într-un fel care sugera că-şi pierduse răbdarea. Starea lui de spirit era veselă doar trecător.

— Haide, Will! Mă iubeşti sau nu mă iubeşti?

Am încercat să-i răspund. Da, nu, posibil, poate. Mintea

mea căuta răspunsul corect, dar nu reuşea să-l găsească. Căuta o salvare, însă nu-şi putea da seama de unde ar fi putut veni.

Chipul lui Will s-a întunecat. S-a încruntat strângând din pleoape. Era mutra unui copil supărat, expus pe chipul unui bătrân, care nu mai era al lui Will. Nu îl văzusem niciodată afişând o astfel de expresie, aşa că nu puteam să spun că-i aparţinea. Noul Will s-a năpustit asupra mea şi mi-a înfipt cu atâta putere ţeava pistolului în piciorul rănit, încât am urlat. A apăsat şi mai tare ţeava, iar eu am zbierat animalic din gâtul unui necunoscut. Vocea nu-mi era la fel de stridentă precum fusese cea a trupurilor anterioare, dar era mult mai intensă. Sunetele agonice pornite din rărunchi îmi ieşeau printre dinţi şi mă îndoiam că acel trup mai zbierase vreodată aşa. Însă noul Will apăsa şi mai tare şi răcnea. Îmi ţinea faţa cu mâna lui stângă şi o trăgea înspre a lui.

— Mă iubeşti?

În timp ce Will mă împungea şi mai tare în picior cu ţeava puştii, cu faţa aproape de a mea, mi-am ridicat mâna în care ţineam ciobul din ceramică şi i l-am înfipt cât de tare am putut la baza gâtului.

Mâna mea plină de sânge a alunecat şi nu a nimerit traheea, iar ciobul a intrat în carnea moale de sub maxilarul lui. Sângele proaspăt şi roşu a ţâşnit atunci când ciobul din ceramică a sfâşiat pielea şi a perforat ţesutul de sub bărbie până aproape de limbă. Will a căzut pe spate, iar eu m-am rostogolit peste el. I-am imobilizat cu ambii genunchi braţul cu care ţinea pistolul şi i l-am răsucit. Arma s-a descărcat, iar degetul care apăsase pe trăgaci a zvâcnit. Apoi au urmat alte bubuituri într-o răbufnire de lumină şi zgomot care-ţi făcea oasele să vibreze. Dar m-am ţinut tare, în timp ce sub greutatea mea, trupul lui Will se zbătea fără aer tuşind sânge, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu faţa palidă. Am reuşit să-i smulg arma dintre degete şi m-am dat în lături eliberându-mă de el. Apoi m-am târât repede departe de acel trup.

Will s-a uitat în sus la mine, cu bucata din cana de cafea

înfiptă în falcă, şi mi-a zâmbit.

— Spu... spune-mi...

Sunetele s-au amestecat cu sângele care îi umpluse gura şi care i se scurgea pe la colţul gurii. Will a început să tuşească, iar faţa mi-a fost împroşcată de sânge. A încercat din nou să vorbească.

— Spune-mi, îţi pla-place... ce... vezi?

Am ridicat arma cu mâna sănătoasă. Zâmbetul i s-a lăţit devenind o grimasă. Avea dantură falsă, proteze lipite de gingii, acum pătate de sânge. Mi-am întors faţa şi am apăsat pe trăgaci.

Capitolul 64

Trupuri.

Nimeni nu poate să ia urma unei fantome în orele de vârf.

Un tren aglomerat. Un peron înţesat de lume. Umăr la umăr, pielea se atinge de piele, respiraţiile se amestecă. Simţim mirosul de transpiraţie de la subraţul bărbatului înalt, strivim cu cizmele piciorul doamnei bătrâne.

Eu,

indiferent cine sunt,

mă plimb cu metroul prin Paris dintr-un loc într-altul, luând pulsul arterial al necunoscuţilor.

Unde era Ianus, cine era Ianus, nu-mi păsa atâta timp cât cineva care era Ianus se afla acolo unde aveam eu nevoie să fie atunci când această călătorie se sfârşea.

Alunecam dintr-un corp într-altul – îmbrânceli, zdruncinături, opriri, plecări, legănatul vagonului, un picior călcând un alt picior. Şi astfel sunt

fie un copil îmbrăcat în uniformă de şcoală,

fie un bătrân aplecat peste bastonul de care se sprijină.

Sângerez în trupul unei fete în prima zi a ciclului ei menstrual,

mă dor toate oasele în trupul obosit al unui constructor.

Tânjesc după alcool şi am nasul umflat de la cât de mult am băut.

Uşile se deschid, iar eu sunt tânără şi frumoasă din nou. Port o rochie de vară mulată pe corp şi sper că eleganţa pe care vreau s-o eman nu va face să-mi dispară fiorii care mi se rostogolesc pe piele.

Mi-e foame,

apoi sunt sătulă,

şi, stând la fereastra vagonului, vreau cu disperare să fac pipi,

mănânc chipsuri pe locul meu de lângă uşă.

Sunt îmbrăcată în mătase.

Port haine din nailon.

Îmi lărgesc nodul de la cravată.

Mă dor picioarele în pantofii mei de piele.

Mă mişc neîntrerupt, trupurile în care mă mut stau pe loc, dar e de ajuns o atingere pe mână în acel tren aglomerat ca să fiu oricine fără să fiu cineva anume.

Sunt în trenul care merge spre Gara de Lyon.

Spre Ianus.

Către altcineva.

—×—

O gară neinspirată, anodină.

Cel mai apropiat loc de unde poţi să cumperi mâncare este la celălalt capăt al peronului principal pavat cu dale de piatră, unde nu se află nimic şi nu aşteaptă nimeni.

Trenurile sunt TGV-uri formidabile cu destinaţia Montpellier, Nisa, Marsilia. Trenurile de navetişti sunt înţesate de visători din suburbii, bărbaţi şi femei care aspiră la bulevardele pe marginile cărora cresc brazi şi unde se aud zgomotele făcute de bătrânii care joacă „purcica”. Pentru un minut devin una dintre aceste femei. Sunt îmbrăcată într-un costum elegant, duc cu mine o servietă grea şi am sub braţ un exemplar al unei cărţi care face vâlvă, scrisă de cea mai recent aclamată minune a culturii. Biletul îmi arată că merg la Troyes, un oraş cu străzi curate, unde primarul te salută întotdeauna. Caut peronul 10 şi observ o tânără care stă lângă barieră şi mănâncă o baghetă franţuzească, sau, mai bine-zis, devorează o baghetă franţuzească. Are părul deschis la culoare, chipul îi este tânăr, iar rochia pe care o poartă este neagră şi scurtă. Pe deasupra are o haină cu blană la guler şi la mâneci, iar pe inelar poartă un inel din argint cu o piatră din jad. Inelarul ţine ritmul unei melodii – un, doi, trei; un, doi, trei; un, doi, trei – în timp ce picioarele i se mişcă aproape insesizabil în ritm de vals.

Mă apropii de ea şi încep să fredonez o melodie – acelaşi stil, acelaşi ritm. Nu ne privim până ce tânăra îşi termină de mâncat bagheta.

— Sper că n-am abandonat un trup absolut minunat în

zadar, mi-a zis ea.

— Nu, i-am răspuns eu.

— Ai un plan?

— Încotro ai bilet?

— N-am niciun bilet. Am văzut-o în tren şi mi-am dat seama dintr-odată că nu mi-am terminat cina.

— Eşti căsătorită, am continuat eu.

Ianus a ridicat din umeri.

— Am două prezervative în geantă şi o pereche de chiloţi din dantelă neagră. Cred că am o aventură.

— Dacă spui tu. Oricum ar fi, n-ai bilet, iar dacă nu cunoşti PIN-ul cardului ei bancar...

Ianus a scos un oftat, scuturându-şi firimiturile de pe gulerul alb al hainei ei pufoase.

— Ce propui?

— Să luăm un tren şi să plecăm de aici.

— E imposibil să ne fi luat urma. Am schimbat zeci de trupuri.

— Realitatea e că te-au găsit, am zis eu plimbându-mi privirea peste tot în jur, cu excepţia ei. Mi-au dat de urmă şi mie.

— Bine, a mormăit Ianus. Alege un tren. O să găsesc pe cineva plictisitor în care să stau.

—×—

Am prins TGV-ul spre Montpellier.

Am intrat într-un domn al cărui act de identitate arăta că se numeşte Sebastian Puis, posesor al trei carduri de credit, al unui permis la bibliotecă, al unui abonament pentru sala de gimnastică, al patru carduri de loialitate oferite de un supermarket şi al unui voucher care îi oferea o tunsoare gratis la o frizerie din Nisa.

Ianus era în trupul lui Marillion Buclare – păr negru, ochi de căţeluş nevinovat şi un pandantiv la gât pe care scria „Iubire” în persană. Trenul nu era atât de aglomerat încât Sebastian şi Marillion să nu poată ocupa scaune alăturate. N-am ocupat scaune alăturate.

Sebastian Puis avea un iPod. În timp ce trenul părăsea gara şuierând lung şi domol, cercetam să văd ce conţine.

Nu mai auzisem niciodată acele melodii, care păreau a fi un fel de rap franţuzesc. Douăzeci de minute mai târziu, am pus iPod-ul deoparte. Uneori chiar şi mie îmi este greu să intru în pielea personajului.

Pe locurile aflate de partea cealaltă a culoarului, un băiat de vreo cincisprezece ani gesticula furios adresându-i-se camaradului său. „Ajută-mă şi te plătesc.” Adolescenţii ăştia se cred tari, dar nu sunt. Numai gura e de ei. Habar n-au de nimic. Îi cunosc prea bine, am fost şi eu aşa, am trecut şi eu prin asta. O să te plătesc. „Ai un telefon? Dă-mi-l! O să-i fac iar o farsă lu’ frate-miu. Crapă de furie. Belea. Ultima dată l-am sunat de cinşpe ori într-o zi şi i-am trimis o poză cu coaiele mele. A fost tare. Sunt cel mai tare. Te plătesc, să ştii.” Încercam să nu mai fiu atentă la ce spune şi priveam lung pe fereastră la câmpiile în amurg din nordul Franţei şi mă gândeam fără cuvinte, îmi aminteam fără să simt.

Un necunoscut se apropie de tine pe stradă.

Spune că eşti frumoasă.

Căldura trupului lor, pielea ta.

Nu există singurătate mai mare decât aceea când eşti singur în mulţime. Nu există stânjeneală mai incomodă decât aceea când nu înţelegi o glumă pe care doar cei care se cunosc bine o ştiu.

Fantomele ca mine se îndrăgostesc prea repede.

Capitolul 65

Când eram mai tânără asociam sudul cu căldura. Îmi imaginam că de la nord către sud iernile devin mai blânde şi soarele mai strălucitor. A fost nevoie de mai multe experienţe dureroase, în mai multe trupuri cu buze învineţite decât aş vrea să-mi amintesc, ca să înţeleg că poate să fie al dracului de frig chiar şi într-un loc aflat în sud. Obişnuiam să vin pe coasta Mediteranei nepregătită pentru ploile tăioase şi pentru pământul îngheţat. Şi atunci abandonam creatura fragilă, cu pometi înalţi, în trupul căreia mă aflam, în favoarea localnicilor mai împănaţi, cu osânză în zona burţii, sperând că schimbarea sistemului circulator ar putea calma impactul climatic.

Lui Sebastian Puis nu îi era cald. Dându-mă jos repede din tren în gara din Montpellier – o clădire la fel de neinteresantă ca oricare altă gară din Franţa – am fost uluită să constat cât de repede mi-au îngheţat degetele în vântul tăios şi cât de subţire mi se părea haina în ploaia torenţială. M-am adăpostit lângă o gheretă care vindea ţigări, ciocolată şi pachete cu cărţi de tarot, şi o aşteptam pe Marillion Buclare. În locul lui Marillion Buclare şi-a făcut apariţia o doamnă cu o capă din blană de vulpe roşcată, al cărei bot atârna abandonat lângă umăr. Femeia s-a apropiat de mine cu un strigăt.

— Tot tu eşti?

Avea mai multe rânduri de guşi, acoperite cu acelaşi fard alb-strălucitor ca şi faţa, care-i porneau chiar de sub mandibulă; părul era o catastrofă; avea unghiile roşu-sângeriu, iar buzele îi erau purpurii. Când a înaintat spre mine am avut senzaţia că sunt o barcă cu vâsle în faţa unui distrugător care se apropie vertiginos.

— Doamne Dumnezeule! Arăţi îngrozitor, mi-a zis ea. Ianus era splendidă în...

— Mă simt ca o Greta. Nu ţi se pare că aduc cu o Greta?

...trupul unei femei care aproape sigur nu era Greta. Şi-a

căutat prin geanta care atârna de un lanţ de aur şi m-a întrebat cu o voce ascuţită, fluturând un teanc gros de euro ca să-i vadă toată lumea:

— Să-i iau pe-ăştia sau să-i iau pe-ăştia?

Am surâs cu un zâmbet plin de suferinţă, asemenea unui fiu jenat care îşi întâmpină mama extravagantă. Am apucat-o uşor de braţ pe Ianus şi am tras-o la o parte de sub privirile celorlalţi.

— Ce s-a întâmplat cu Marillion?

— Am lăsat-o să meargă la toaletă. Are urticarie, sărăcuţa. Nu te uita aşa la mine, mi-a zis ea lovindu-mă cu palma peste umăr. Am fost nevoită să sar de vreo şase ori până am găsit-o pe această minunată Greta. Ce părere ai?

— Sunt de părere că nu e genul tău.

— Eu cred însă că sunt genul ei, a ripostat ea. Şi dacă nu sunt acum, o să ajung să fiu. O să ajung să fiu, ai înţeles? Nimeni nu poate să ia urma unei fantome la metrou. Nici măcar Galileo.

M-am încruntat.

— Nu mai vreau să faci mutări care nu sunt necesare. Poate că nu ne pot da de urmă în aglomeraţie, dar ce crezi că vor face când o să apară raportul medical al lui Marillion? O să ştie în ce oraş suntem. Vor şti de unde să înceapă căutările.

— Vai, scumpete, chiar eşti speriată, mi-a zis ea încet.

— Dacă ai fi fost şi tu împuşcată cu frecvenţa cu care am fost eu în ultimele câteva zile, ai avea şi tu frica în sânge.

— Atunci ar fi trebuit să mergem la aeroport, să zburăm spre un loc necunoscut, pe o coastă de deal cu case dărăpănate şi bordeie, unde doctorii nu vor pune întrebări şi unde nu există registre medicale.

— Poate aşa ar fi trebuit să facem, am răspuns eu. Dar acum nu suntem doar noi şi ei.

— Ba întotdeauna suntem doar noi şi ei.

— Galileo se află în Aquarius.

— Eşti sigură?

— Atunci de ce ar fi numai minciuni în dosarul lui? i-am răspuns eu.

— Asta e doar o presupunere, nu e o dovadă. Şi chiar dacă ar fi adevărat, nu înţeleg de ce ai nevoie de mine.

— Cei din specia noastră nu colaborează niciodată. Suntem în competiţie într-un univers de trupuri frumoase şi gusturi exagerate. În Miami ne-am comportat exact ca nişte fantome – am sărit în alte trupuri şi am fugit, şi am fost împuşcate pentru greşelile pe care le-am făcut. Chiar şi acum am făcut ceea ce era de aşteptat – am fugit în aglomeraţie, ne-am abandonat trupurile pentru altele mai bogate şi mai confortabile. Fantomele nu cooperează. Hai să cooperăm. De-acum gata cu mutările inutile.

Ianus s-a întors şi şi-a privit imaginea reflectată în geamul unei ferestre.

— Ce păcat. Aş fi putut să mă schimb în cineva mai puţin elegant.

—×—

Am luat un taxi de la gară.

Şoferul a înţeles că rolul lui era să fie grizonant, morocănos şi concis. Străinii care îi vizitau oraşul pentru prima dată ar fi putut interpreta cele de mai sus drept expresia unei adânci înţelepciuni, în cazul în care nu o percepeau drept curată antipatie, ceea ce evident era. Dincolo de chipul palid care mi se reflecta în geam, vedeam oraşul care nu reuşise să înţeleagă cu adevărat ce voia să fie. Dedesubtul rămăşiţelor proeminente ale unui apeduct roman, parcări şi borne gri-argintii se aliniau de-a lungul bulevardelor şi a străduţelor sinuoase. Între o cafenea şi un supermarket care vindea la preţul de şase euro vin la cutie prevăzută cu o canea la un capăt, se vedeau lumina verde-strălucitoare a unei farmacii şi cei doi şerpi încolăciţi în jurul unui baston înaripat. Cedrii unduioşi îşi loveau crengile de pinii cu acele lor verde-închis; tufele de păducel ascundeau noile locuinţe înşirate pe deal în sus, către latura nordică a oraşului.

— Sunteţi în vacanţă? ne-a întrebat şoferul.

Eu am răspuns că nu, iar Ianus a spus că da.

— Dacă aţi venit în vacanţă, aţi ales prost perioada, a zis taximetristul. Ar fi trebuit să veniţi vara sau în apropierea

Crăciunului. Acum e îngrozitor.

Hotelul avea tavan purpuriu şi mochete albastre, iar pereţii erau decoraţi cu imagini ale unor berze argintii, Ianus a plătit cu banii Gretei pentru cele două camere unde aveam să stăm peste noapte. Încă se mai putea lua cina. Intenţionam să cinăm?

Am răspuns că nu, în timp ce scanam meniul cu fripturi de douăzeci de euro şi vin de treizeci de euro. Luând în considerare toate aspectele, mă îndoiam că vom lua cina acolo.

Singură într-o cameră care putea fi oriunde în lume, m-am dezbrăcat în faţa unei oglinzi mari şi am început să analizez trupul lui Sebastian Puis. Nu era genul meu şi nici nu mă simţeam prea confortabil cu pielea şi cu stilul lui. Culoarea pielii era undeva la limita unui cenuşiu nesănătos, iar pe piept şi pe spate smocuri de păr răsăreau ici-colo, nesigure dacă să crească sau nu.

Impulsul de a sări în trupul cuiva mai oacheş, mai strălucitor, mai catifelat şi mai păros – în orice alt trup clar definit, care putea constitui un punct de plecare pentru construirea unui soi de personaj – punea stăpânire pe mine. Am scotocit prin lucrurile lui Sebastian, dar nu am găsit nimic care să mă lămurească cu ce se ocupa. Telefonul lui era simplu şi practic. I-am scos bateria, imaginându-mi că vreun prieten sau vreo persoană dragă, care poate încă mai aştepta în gara din Montpellier, începea să dispere pentru că Sebastian nu mai apărea. Poate că mama lui telefona deja speriată la poliţie, care i-ar fi răspuns că tinerii au şi ei viaţa lor şi că, dacă era într-adevăr foarte îngrijorată putea suna peste două zile la o linie care nu era destinată situaţiilor de urgenţă. Instinctul nu este acceptat ca dovadă a dispariţiei unei persoane dragi şi pentru acest lucru îi sunt profund recunoscătoare poliţiei.

Studiază acest chip şi ghiceşte-i esenţa.

Ar putea fi o inteligenţă depravată, un bufon căruia îi place să se dea în spectacol. Poate sunt foarte sensibil şi singur. Poate pierd nopţile scriind sonete pentru o iubită

imaginară. Am mâinile fine, care n-au cunoscut munca fizică. Dacă îmi trag burta, coastele îmi ies în afară cu o claritate dureroasă. Şi totuşi, dacă îmi relaxez stomacul, mi se rotunjeşte în jurul coapselor şi mă face să arăt aproape corpolent. Fesele au suferit un proces de uşoară abraziune de la prea mult stat pe scaun. Pe partea interioară a pulpei mele stângi se văd urme de zgârieturi, acum vindecate. Sunt student, designer, programator, un tânăr DJ aflat pe val, dar fără prea mult bun-gust? Însă adevăratele dileme sunt altele: oare am intoleranţă la gluten? Oare sunt alergic la lactoză, oare am periostită tibială, ar trebui să fiu atent cât zahăr mănânc, oare mă sufoc de la o înţepătură de albină? Cum aş putea să aflu până nu fac greşelile pe care Sebastian Puis nu le-ar mai face, pentru că s-a fript deja mai demult?

Deocamdată mi-e dor de trupul familiar al lui Nathan Coyle şi de siguranţa atletică a lui Alice Mair.

—×—

Eu şi Ianus luăm masa într-un restaurant mic aflat în faţa a ceea ce a mai rămas dintr-un zid medieval. Ea comandă brânză, vin şi raţă într-un sos purpuriu fierbinte. Patroana/ chelneriţa/şefa acelui local mă întreabă dacă voi achita eu consumaţia mamei mele. Ianus uită pentru o secundă cine este şi se indignează.

Conversaţia e neinteresantă.

Cunoşti oraşul?

Puţin.

Când ai fost aici ultima oară?

Acum mult timp.

Şi cine erai atunci?

Nu mai ştiu. Dar îmi amintesc că eram îmbrăcată în galben, mă plimbam pe malul mării şi mâncam stridii dintr-un vas din nichel. Şi tu?

Eu eram o persoană fabuloasă.

Întotdeauna sunt aşa, după cum poţi să constaţi.

— De ce m-ai salvat? m-a întrebat Ianus în cele din urmă.

Întrebarea deviase atât de mult de la subiectul

conversaţiei noastre, încât am fost luată prin surprindere.

— Relaţia noastră a fost una... temperamentală, hai să-i spunem. Ai nevoie de ajutor – ai fi putut apela la altcineva.

— E vorba de Galileo, am spus eu. În afară de mine şi de încă altcineva, eşti singura persoană – din cele pe care le cunosc – care l-a întâlnit.

— Şi în Miami? a zis ea încet înfigându-şi furculiţa într-o bucată moale dintr-o legumă. Acolo ce-a fost?

Mi-am aşezat tacâmurile pe masă şi mi-am unit mâinile sub bărbie. Părea un gest pe care Sebastian Puis nu l-ar fi făcut, dar pentru această scurtă întâlnire, pentru acest moment rar petrecut în compania unei vechi cunoştinţe, nu sunt Sebastian, ci...

...altcineva.

— Noi... înţelegem trupul, am spus eu în cele din urmă. Îi cunoaştem ochii, pleoapele, părul şi pielea. Probabil ne lipsesc emoţiile care controlează trupul... complexitatea care se naşte după ce trăieşti o viaţă întreagă. Precum copiii, fugim de durere şi de răspundere. Acesta este adevărul simplu al existenţei noastre. Totuşi încă mai trăim ca oamenii. Încă ne este frică de moarte şi simţim toate lucrurile pe care le simt şi oamenii nu doar ca pe un răspuns chimic, ci ca... singurul limbaj care ne-a mai rămas ca să comunicăm. Dacă aş fi fost eu acela care ar fi sărit într-un corp teafăr în acea seară în Miami, nu pot garanta că n-aş fi fugit la rândul meu. Nu spun asta – am adăugat eu atunci când Ianus a deschis gura să vorbească – ca semn că te iert. M-ai lăsat acolo să mor; asta a fost decizia pe care ai luat-o. Cum pot să înţeleg frica şi teroarea, şi panica, şi durerea, pot să înţeleg şi ranchiuna, furia şi trădarea. Ţi-ai salvat pielea, iar pe mine m-ai lăsat să mor într-a mea. Şi chiar dacă pot să înţeleg ce ai făcut, nu pot să te iert.

— Şi dacă m-aş căi? a zis Ianus încet. Dacă... mi-aş cere scuze?

— Nu ştiu. Nu pot să-mi imaginez ce ai putea spune.

Degetul lui Ianus se juca cu partea concavă a lingurii de pe masă. Conversaţia s-a încheiat aşa cum a început, şi

asta a fost tot. Masa a fost debarasată, ni s-au adus cafelele, pentru că nu poţi să iei cina şi să nu bei cafea, *monsieur,* pur şi simplu nu e un concept pe care să fim capabili să-l înţelegem.

— Parcă trebuia să-l fi omorât, a zis Ianus într-o doară, în timp ce-şi spărgea în ceaşcă un cub de zahăr brun.

— Pe cine? Uiţi că trebuie să am grijă de un cimitir de responsabilităţi.

— Pe Galileo.

— L-am omorât, i-am răspuns eu mai tăios decât am intenţionat. L-am împuşcat, iar atunci când a venit poliţia m-am aplecat deasupra trupului său şi nu mai avea puls.

— Şi totuşi circulă zvonuri. *Milli Vra, Santa Rosa...*

— Nu ştiam că eşti la curent.

— Citesc ziarele. Mă interesează în special bârfele despre vedete, dar chiar şi presa tabloidă dedică măcar câteva rânduri unei nave care pluteşte în întuneric, cu sânge întins pe podele şi supravieţuitori plângând baricadaţi într-o încăpere. Şi aşa cum am discutat mai înainte, este uşor – atât de uşor – pentru unul ca noi să ia o decizie privind vieţile celorlalţi. Ai gustat acest lucru. Ştii cum e. Şi Hecuba avea aceleaşi înclinaţii. Familiile se măcelăreau de la menajeră până la stăpânul casei. Numai că Hecuba îi ucidea pe cei care îl ameninţau, în timp ce tu îi omori pe cei care ameninţă lucrurile pe care le iubeşti, iar tu iubeşti pe toată lumea, nu-i aşa, Kepler?

Mi-am scrâşnit dinţii la auzul acelui nume, iar degetele îmi jucau pe marginea mesei ca pe o claviatură.

— Era în trupul... unei gazde, am spus eu în timp ce Ianus îşi ridica ceşcuţa de cafea cu degetul mic înălţat ca o antenă. Numele gazdei era Will. Fusese cândva comisionarul meu. Ultima dată când ne-am întâlnit, ne-am certat. Avea ceva la piciorul stâng, un muşchi care îl durea atunci când călca greşit. Nu ştiu care era cauza, nu stătusem prea mult în trupul lui ca să apuc să merg la un control, dar atunci când apărea durerea, simţeai cum tendoanele îţi apasă în laba piciorului de parcă ar sta să-ţi spargă pielea. Însă Will era o gazdă curată şi binevoitoare

într-un oraş în care nimeni nu ne voia pe niciunul dintre noi. Îşi ţinea unghiile tăiate scurt şi avea întotdeauna la el o sticluţă cu apă de gură. Nu punea întrebări. Era o companie plăcută. Nu poţi spune asta prea des. Apoi era Galileo. Şi trebuia să moară, aşa că l-am ucis. I-am tras trei gloanţe în piept. Ar fi fost mai sigur dacă i-aş fi tras un glonţ în cap, dar îmi stăruia în minte imaginea lui, a feţei lui Will, sfărâmată. A feţei lui explodându-i, a ţestei, a ochilor mei – ai lui, de fapt – holbându-se ieşiţi din orbite. Ar fi trebuit să-i trag un glonţ în cap, dar nu am putut. Apoi am intrat în trupul poliţistului şi i-am luat pulsul lui Will. Nu se simţea niciun puls şi mi-am zis că asta a fost. După care au venit medicii şi au început resuscitarea, dar nu au reuşit să-l readucă la viaţă. Bineînţeles că nu au reuşit, dar îmi închipui că a existat un moment. Poate că în ambulanţă un medic i-a apăsat pe piept şi ce sânge mai rămăsese în acel trup i s-a scurs prin mână, iar pielea lui a atins-o pe cea a medicului şi... şi nu mai ştiu, n-am mai fost acolo. Eram deja altcineva. Dar cred că pot să-ţi garantez că medicul care a anunţat ora decesului lui Will al meu, dacă ar fi întrebat astăzi, nu şi-ar mai aminti acel moment. Absolut nimic.

— Deci Galileo trăieşte.

— Aşa se pare.

— Doar pentru că este unul ca noi, nu înseamnă că este responsabilitatea noastră, a spus Ianus tăios.

Chiar în timp ce rostea acele cuvinte, umerii i s-au destins, iar degetele i s-au relaxat pe coada linguriţei.

— Deşi se pare că el ne crede responsabilitatea lui, a continuat Ianus.

— Nu e vorba doar de Galileo.

Ianus aştepta să continui.

— În Frankfurt, Aquarius făcea nişte studii clinice. Voiau să creeze un vaccin prin care să-i imunizeze pe oameni împotriva noastră.

— Ar putea să funcţioneze aşa ceva?

— Nu ştiu. Mă îndoiesc. Din câte ştiu, n-au ajuns prea departe. Patru dintre cercetătorii lor au fost ucişi. Cea

care i-a omorât era o femeie pe nume Josephine Cebula. Era bântuită. Aquarius m-a învinovăţit pe mine.

— De ce pe tine?

— M-am tot gândit la asta. Poate pentru că eram o pradă la îndemână, pentru că mi-am făcut apariţia. Apoi am stat să mă gândesc de ce au presupus că Josephine era cumva complice la crimă, în loc să o considere o gazdă nevinovată. Am văzut o înregistrare făcută de o cameră de supraveghere, care o arăta pe Josephine murdară de sânge, şi pentru mine a fost evident – bătător la ochi – faptul că acolo era de fapt Galileo. Că el a fost cel care a comis acele crime. Dar Aquarius a dat vina pe mine şi pe Josephine şi a ordonat să fim ucise amândouă. Gazdă şi fantomă. Nu aşa se desfăşoară lucrurile în mod normal.

— Cum au fost ucişi?

— Cine?

— Oamenii pe care gazda ta... pe care Galileo... i-a ucis.

— Au avut parte de o moarte urâtă. Înecaţi. Înjunghiaţi. Mutilaţi; depinde.

— De ce?

— Poate pentru că lucrau la acel vaccin. Poate că deveniseră o ameninţare. Dar şi pentru că...

Am ezitat şi am inspirat adânc. Ianus aştepta şi se uita jucându-se cu o furculiţă de parcă ar fi fost un ghem de aţă. Înconjuram cu degetul gura ceştii de cafea şi mi-am dat seama că nu mă pot uita în ochii ei.

— Cum ai ajuns să fii fantomă? am întrebat-o eu.

— Într-un mod urât, mi-a răspuns ea.

— Violent? Când am... murit – cred că e cel mai corect să spun că asta a fost modalitatea în cazul meu – când am murit, l-am prins cu mâna de gleznă pe cel care m-a ucis. El a fost prima mea gazdă. Mă uitam la mine cum sângeram şi muream şi am început să-mi zgâlţâi trupul înţepenit încercând să mă întorc în el, dar, bineînţeles, corpul era mort, iar eu trăiam. O santinelă m-a arestat pentru omor, ceea ce părea, într-un fel, corect să se întâmple. A fost, cum spui tu, un început prost. Bănuiesc că nici începuturile tale n-au fost mai strălucitoare.

— Am fost înjunghiată. În stomac. Am pierdut mult sânge. Am sărit în trupul asistentei care încerca să-mi introducă măruntaiele înăuntru.

— Aurangzeb a fost lovit de o maşină.

— Aurangzeb era un idiot.

— Kuanyin a murit de ergotism.

— Nu mi-a povestit niciodată asta –, dar *pe-asta* pot s-o cred.

— Ideea e că începuturile noastre sunt în mare parte... traumatice.

— Şi ce relevanţă are asta?

— Să luăm o organizaţie ca Aquarius, orice organizaţie de teapa lor – sunt o grămadă. Ucid fantome din varii motive. Dar indiferent câte fantome ucizi, noi tot apărem, răsărim ca păpădiile prin crăpături. Probabil că înţelegi faptul că există un anumit tipar în felul în care ne naştem; probabil că eşti de părere că violenţa, teroarea, durerea, ele sunt sursa existenţei noastre. Aquarius nu poate elimina violenţa, însă nu orice crimă comisă pe o alee, nu orice infecţie cu fungi şi nu orice crimă săvârşită pe podeaua unui dormitor duc la apariţia unora ca noi. Trebuie să existe anumite condiţii în afara celor cunoscute în prezent. Uneori am fost doctor şi chiar şi eu ştiu că un vaccin împotriva unui virus presupune mai întâi să ştii ce e acel virus. Trebuie să ştii cum funcţionează, cum se înmulţeşte. Probabil că în Frankfurt încercau să găsească un vaccin. Dar mai întâi trebuie să ştie ce este acel lucru împotriva căruia vor să dezvolte un vaccin. Trebuie să înţeleagă *ce* suntem.

— Vrei să spui că acel program presupunea crearea de fantome şi distrugerea noastră?

— Vreau să spun că există un mecanism în creierul uman care, în momente traumatice, poate declanşa la un număr mic de oameni acea capacitate de a sări într-un alt trup. Identifică acel mecanism şi poate reuşeşti să-l faci să nu mai funcţioneze. Poate e posibil să fim ucişi înainte de a ne naşte – genocid genetic. Poate aşa ceva chiar e posibil.

Tăcere.

— De ce Galileo? De ce patru oameni uciși în Frankfurt? a întrebat Ianus într-un final.

Mi-am unit vârfurile degetelor şi mi-am prins buza cu dinţii.

— Lasă-mă să-ţi pun o altă întrebare. De ce au fost comise acele crime cu aşa mare brutalitate? *Milli Vra, Santa Rosa,* omoruri în masă, frică, traumă, de ce? Poate pentru că o dată la câţiva ani Galileo se uită în oglindă şi înţelege că persoana care o priveşte nu se iubeşte pe sine. Poate că încearcă să distrugă acea privire şi, făcând acest lucru, creează o situaţie. Sau poate se uită în oglindă şi vede ceva frumos care în cele din urmă va muri, iar Galileo vrea ca lucrurile perfecte să ţină o veşnicie. Tu şi cu mine, dacă suntem atente, o să trăim o veşnicie. Poate că Galileo vrea să creeze fantome. Dacă aşa stau lucrurile, şi el are nevoie de acelaşi lucru ca Aquarius – să ne înţeleagă. Un studiu clinic poate merge destul de departe ca să descopere mecanismul prin care ne naştem, dar nu poate merge foarte departe. Nu atât de departe încât chiar să producă un vaccin împotriva existenţei noastre. Doar suficient de departe.

— Iar faci presupuneri.

— Absolut. Dar trebuie să aducem mai multe dovezi. Dacă presupunem că Galileo, departe de a nu şti ce se petrece la testările din Frankfurt, este conştient de situaţia de acolo şi chiar o manipulează, atunci putem spune că este destul de adânc implicat în Aquarius. Este în chiar structurile organizaţiei care vrea să-l ucidă. Ar fi trebuit să i se impute mai multe crime comise în Frankfurt, în schimb mi-au fost puse mie în cârcă. O gazdă pe care ar fi putut-o avea orice fantomă – Josephine – a fost purtată de mine şi, în loc să se ordone doar lichidarea mea, s-a ordonat şi a ei. Probabil că s-a vrut eliminarea oricărei mici probleme. Sau poate a fost mai mult decât atât. Poate că a fost vorba de gelozie. Şi cine a fost trimis să mă ucidă? Un bărbat numit Nathan Coyle – un bărbat care ar avea mai multe motive să-l urască pe Galileo decât ar găsi ca să mă dispreţuiască pe mine. Şi apoi mai e şi dosarul lui Galileo, care nu numai

că lasă de dorit în privinţa calităţii, dar este plin de minciuni. Minciuni sfruntate. Aquarius îl protejează pe cel mai violent membru al celor din specia noastră. Şi unicul. De ce?

De pe buzele lui Ianus a ieşit ceva ca un râs, tot atât de lipsit de voie bună precum respiraţia unui crocodil.

— Aquarius credea că desfăşoară un program care să ne distrugă, în timp ce Galileo folosea acel program ca să ne creeze. Absolut fascinant.

— Aproape fascinant, am corectat-o eu. Josephine a murit.

Ianus încă avea acel zâmbet imprimat pe faţă, împietrit şi absent. Zâmbea la ceva lipsit de amuzament.

— Ai fost întotdeauna foarte ataşată de gazdele tale. Sunt surprinsă că nu ai... niciun pic de compasiune pentru ceea ce face Galileo.

— Nu. Nu am. Aş putea să... înţeleg vag de ce face asta. Ne mutăm dintr-un trup în altul. Astăzi sunt Sebastian. Am un iPod, o carte, nişte haine, aceşti pantofi şi sunt acest chip pe care-l văd în oglindă. Mâine însă voi fi altcineva şi nu voi mai avea nimic din cele enumerate mai sus. Astăzi te am pe tine... într-un anumit sens. Poate că nu e o colaborare care să ne încânte, dar este o legătură. Ceva despre care pot spune „Ieri lucrurile au stat astfel, iar mâine vor fi la fel”, iar acest lucru chiar reprezintă *ceva.* Poate *c*eva bun prin faptul că există. Galileo... încearcă să facă ceva – ceva care să dureze, ceva care să fie opera lui, indiferent de cine era atunci când a luat fiinţă. Aşa că poate aş putea înţelege, dar asta nu are nicio legătură cu compasiunea.

Ne-a fost adusă nota de plată.

Mi-am amintit că eram fiul lui Ianus, aşa că am plătit.

Sebastian nu avea foarte mulţi bani lichizi. Erau aici azi, mâine nu mai erau.

Ianus mă privea.

— Cum a reuşit Galileo să facă asta? m-a întrebat ea. Cum a reuşit să pătrundă atât de adânc în organizaţie?

Am râs.

Nu mi-am dat seama de unde venea sunetul.

Sebastian Puis avea un râs sănătos: se ridica din stomac şi îi împingea umerii în spate. Îmi plăcea. Era primul lucru pe care îl admiram la acest trup.

— Cred că prin mine, am spus eu. Cred că eu l-am ajutat.

Capitolul 66

— Sunteţi agentul de bunuri corporale?

Îţi place ce vezi?

— Sunteţi agentul de bunuri corporale? m-a întrebat ea, iar eu mi-am ridicat privirea din locul meu de la birou.

Era tânără, excesiv de îngrijită şi nu părea deloc ea.

Nu mai conta întrebarea care îi stătea pe buze; nu mai conta că se afla la uşa mea.

Se întâmpla în Edinburgh în 1983 şi nimeni nu se îmbrăca aşa de bine şi nu vorbea atât de frumos. M-am lăsat pe spate în scaun şi mi-am imaginat cum ar putea fi această fiinţă în realitate: o femeie firavă şi supusă, îmbrăcată într-o haină veche şi fără formă, cu puternicul accent irlandez temperat probabil de o educaţie dificilă care o făcuse să se îndoiască de valoarea ei atât intelectuală, cât şi fizică. Sau poate că era aşa cum o găsise cea care o împrumutase – tocuri periculoase pentru asfalt, ascuţite şi roşii, o fustă care abia dacă îi acoperea fundul apetisant; două sute de livre de bumbac şi mătase îi atârnau de sâni, două mii de lire de aur îi atârnau la gât. Existau câteva femei – câteva – care aveau curajul să se plimbe prin oraş îmbrăcate aşa, dar chiar şi cei mai vanitoşi narcisişti refuzau să facă asta.

— Sunteţi agentul de bunuri corporale? a întrebat ea din nou, iar nerăbdarea i se simţea în glas, aşa că i-am răspuns afirmativ.

— Am nevoie de un bărbat.

M-am abţinut de la comentarii şi i-am făcut semn să ia loc pe scaunul din faţa biroului meu. „Vă rog, pot să vă ofer…”

Era însă prea grăbită pentru politeţuri.

— Tânăr, puternic – cu raport medical complet. Asta e partea cea mai importantă. Vreau o cardiogramă, analizele sângelui, o radiografie la plămâni, teste privind alergiile. Crezi că poţi să-mi faci rost de cineva care a lucrat în

armată?

Cu siguranţă puteam să încerc. Şi doamna dorea o gazdă pe termen scurt sau pe termen lung?

— Pe termen scurt. Nu contează istoricul familiei gazdei. Şi să fie blond. Îmi place blond. Dar să nu aibă părul creţ. Şi să nu aibă prea mult păr pe spate. E în regulă dacă foloseşte uleiuri şi se rade, dar nu-l vreau păros atunci când îl iau.

Aveţi şi alte doleanţe în afară de un fost militar, blond, mătăhălos, fără prea mult păr, care preferă aparatele de ras şi care are un dosar medical curat?

Şi-a analizat opţiunile, apoi a spus.

— M-ar ajuta dacă ar avea o barcă.

— O barcă?

— Ceva drăguţ. Un iaht. Pentru ieşirea în larg.

— Pot să caut, domnişoară…

Părea că abia acum mă observă.

— Poftim?

— Cum vă numiţi, domnişoară…

S-a uitat în jos la trupul ei de parcă era surprinsă atât de întrebarea mea, cât şi de faptul că era femeie. Apoi privirea i s-a îndreptat din nou către mine, uimită şi limpede.

— De unde dracului să ştiu eu? Chiar contează?

— Sunt agent de bunuri corporale. Singurul care lucrează în această zonă. Am mulţi clienţi şi, luând în considerare cât de des îşi schimă înfăţişarea de la o întâlnire la alta, aş vrea să am o listă clară cu clienţii mei, pe care să o pot folosi în viitor.

— Un nume?

— Dacă sunteţi amabilă.

A stat să se gândească şi mi-a zâmbit.

— Poţi să îmi spui Taşa. Nu – spune-mi Tulia. Cred că Tulia mi se potriveşte mai bine.

Apoi zâmbetul i-a dispărut de pe chip, iar amintirile pe care le trezise acel surâs s-au cufundat sub apele agitate ale prezentului.

— Acum găseşte-mi pe cineva frumos.

Comisionul meu pentru această comandă era de cincizeci de mii de lire sterline.

I l-am găsit pe Eddie Pearce, un fost militar, căruia îi plăcea să navigheze pe mare. Eddie ar fi putut să spargă uşi cu pectoralii şi mi-ar fi putut ridica biroul de la pământ doar cu un deget.

Am întrebat-o: „Îţi place ce vezi?”

Taşa – sau poate Tulia – a bătut din palme încântată.

— E frumos! a exclamat ea. Cât e de frumos! Îl *vreau!*

— Pot să te întreb pentru ce?

— Pentru ce? Ce întrebare e asta? Îl vreau pentru că este el! Pentru că tot ce are este de invidiat, pentru că trupul lui este frumos şi armonios din cap până în picioare. Pentru că existenţa lui este senzaţională. Îl vreau pentru că vâsleşte înfruntând vântul, pentru că femeile îl iubesc, bărbaţii îl adoră, iar necunoscuţii îşi întorc capul după el când trece. Îl vreau pentru că sunt plictisită, iar el e ceva nou. Îl vreau pentru că e frumos. Înţelegi? Nu-i aşa că-l iubeşti?

— Da, am spus eu. Înţeleg.

— Dar, spune-mi, îl iubeşti? a insistat ea.

— Nu încă. Dar probabil că l-aş putea iubi.

La auzul cuvintelor mele, Tulia a zâmbit şi şi-a cuprins trupul cu mâinile de parcă ar fi vrut să nu lase să se reverse bucuria care îi creştea dinăuntru.

— Eu îl iubesc deja, a zis ea încet. Şi ştiu că şi el o să mă iubească pe mine.

Două nopţi mai târziu, Tulia era pe iahtul lui Eddie şi naviga prin fiordul Firth of Forth către orizonturi mai largi şi ape cenuşii.

Patru zile mai târziu, iahtul a fost găsit plutind în derivă de către un pescar din Dundee împreună cu echipajul lui. Când a fost interogat, pescarul arăta de parcă îşi înghiţise propriii peşti vii, care i se zbăteau şi i se zvârcoleau în stomac. A povestit în şoaptă lucrurile pe care le văzuse şi s-a declarat recunoscător că, în momentul în care mâna lui a atins pielea singurului supravieţuitor de pe ambarcaţiune, a leşinat şi şi-a recăpătat cunoştinţa abia

când a ajuns la ţărm.

Ştiind că nu vreau să mă uit şi ştiind că nu am de ales, am citit raportul autopsiei lui Eddie Pearce. Oricare vor fi fost faptele, violenţele şi blestemăţiile închipuite de mintea umană, prin care fusese torturat ce mai rămăsese din trupul lui Eddie, suferinţa lui durase două zile agonizante în cabina de sub puntea propriei ambarcaţiuni. Şi totuşi, conchise anchetatorul, cumva, în toată această nebunie, trebuie să fi existat cel puţin un acord, pentru că, deşi trupul bărbatului fusese torturat în cele mai înfiorătoare feluri, el recursese la acelaşi tip de violenţe şi o chinuise în acelaşi fel pe femeia găsită aproape fără cunoştinţă în cabină, lângă cadavrul bărbatului. Ultimele cuvinte ale femeii, atunci când pescarul a adus-o pe punte, au fost: „Îţi place ce vezi?”

—×—

Trei zile mai târziu, biroul meu din Edinburgh a fost desfiinţat, iar eu eram altcineva şi aşteptam pe peronul unei gări.

La două zile după asta, un document a fost trimis anonim către o organizaţie care opera în afara Genevei. Documentul conţinea mai multe conturi bancare deschise peste tot în lume. Cea mai recentă plată fusese făcută către un agent de bunuri corporale din Edinburgh, iar suma fusese de cincizeci de mii de lire sterline. Totuşi, dacă cineva se obosea să verifice, nu ar fi găsit niciun document care să ateste că acel agent existase vreodată.

L-ai turnat pe Galileo – mi-a zis Ianus.

I-am răspuns că da.

Foarte bine. Ţi-a trebuit ceva curaj.

I-am spus că l-am turnat pe Galileo organizaţiei numite Aquarius. Nu se numeau aşa pe vremea aia, ci erau doar nişte asasini care aveau un obiectiv. Au devenit Aquarius mai târziu. Le-am dat tot ceea ce aveau nevoie ca să îi ia urma, de la banii lui, la conturile pe care le folosise când fusese altcineva.

I-am explicat că de aceea a încercat Galileo să mă ucidă în Miami,

de aceea muriseră atâţia oameni.

Credeam că ajut organizaţia să-l lichideze pe Galileo.

Dar n-am făcut decât să-l ajut pe el să-şi ducă planurile la îndeplinire.

Capitolul 67

Ne-am întors la hotel în tăcere.

Singură, m-am întins pe pat, am scotocit prin portofelul care nu-mi era de niciun ajutor, am dat drumul la televizor şi am derulat canalele înainte şi înapoi. Ştiri politice de la Bruxelles, fotbal din Marsilia, poliţişti chipeşi din America, jefuitori periculoşi din Rusia, jurnalişti îngrijoraţi în faţa unei clădiri mari părăsite, care fusese mistuită de flăcări în nu ştiu ce loc.

Mă întrebam dacă lui Sebastian Puis i-ar fi păsat.

Faţa lui în oglindă sugera că era capabilă să exprime sentimente de vinovăţie printr-o simplă apăsare de buton, dar probabil că ar fi trecut destul de uşor peste orice frământare, aşa cum se întâmpla în cazul mai tuturor emoţiilor exprimate de acel chip, pe care începea să crească barba.

Pasta de dinţi de la hotel era granuloasă şi îţi lăsa în gură o senzaţie înţepătoare.

Am stins luminile şi am ascultat ştirile despre recesiune, despre dezvoltare, poveşti despre copii cu strungăreaţă care se remarcau într-un concurs de desenat animale sălbatice şi despre doamne în vârstă care se coalizaseră împotriva stăpânilor de câini care nu curăţau strada după ce animalele lor îşi făceau nevoile. Mintea mea începuse deja să alunece spre alte gânduri când prezentatoarea şi-a dres glasul şi s-a întors la ştirea zilei, pe care, cumva, o ratasem până atunci.

Două imagini, mai grăitoare decât cuvintele.

Pe ecran a apărut imaginea reporterei, care tremura în bătaia vântului, în frigul acelui miez de noapte. Stătea în lumina reflectoarelor din faţa Porţii Brandenburg, iar în spatele ei se vedeau poliţia şi echipele de cameramani.

O imagine – nu din transmisiunea propriu-zisă, ci dintr-o înregistrare uşor neclară, derulată pe ecranul unui computer.

Am ascultat ştirea şi, înfăşurată strâns în halatul de baie de la hotel, am coborât fără zgomot în foaier. Fata de la recepţie picotea, iar computerul de lângă lift nu era supravegheat de nimeni. Nu mi-a luat mult să găsesc ce căutam, dar a trebuit să aştept ceva timp ca înregistrarea să se încarce. Filmuleţul de pe YouTube, care era subiectul acelei ştiri de ultimă oră, fusese postat cu şase ore înainte. Între timp, fusese scos de pe site şi republicat de mai multe ori, iar la cea de-a cincisprezecea reîncărcare ajunsese la 347.112 accesări, iar numărul lor creştea.

—×—

Filmul era făcut cu smartphone-ul.

Cel care a realizat înregistrarea îşi face entuziasmat cu mâna. Unghiul din care se filmează îi arată faţa imensă şi îi scoate nasul în evidenţă. Personajul din înregistrare zice în germană: „Asta îţi este dedicată ţie.”

Se văd nişte etaje şi nişte pereţi, atunci când posesorul îşi aşază telefonul pe o etajeră, care nu poate fi văzută. Apoi, învăluit în lumina din faţa Porţii Brandenburg, caută într-o geantă mare şi neagră şi scoate din ea o canistră cu benzină. Rânjind, îşi toarnă benzina în cap, iar părul i se lipeşte de faţă, în timp ce din costumul îmbibat îi curg picături de benzină. După ce scurge şi ultima picătură din canistră, bărbatul face din nou cu mâna la cameră şi apoi îşi întinde larg braţele pentru ca spectatorii lui să vadă mai bine.

De undeva se aude un ţipăt, iar faţa celui care se filmează radiază de încântare.

— Vino, ai ajuns chiar la fix! zice el făcând un semn încurajator din cap.

Apoi scoate din buzunar o brichetă verde, iar în cadru intră agentul de pază, care îşi ţine o mână pe pistolul prins în toc, iar pe cealaltă o întinde către bărbat, încercând să-l calmeze, să-l potolească.

— Zâmbeşte! O să devii faimos! zice protagonistul filmului.

Agentul de securitate rosteşte poticnindu-se în cuvinte inevitabile în această situaţie, precum vă rog, domnule,

calmaţi-vă, domnule, lăsaţi-mă să vă ajut, domnule. Nu îndrăzneşte să se apropie, se dă înapoi atunci când protagonistul se învârteşte în balta de benzină încântat de ce făcuse, până când, dintr-odată, la fel de intempestiv ca o crăpătură într-o bucată de geam, bărbatul se opreşte, se întoarce către agentul de pază cu faţa golită de expresie şi cu o mână întinsă spre el, zice:

— Ajută-mă!

Agentul de pază ezită. Cine n-ar ezita?

— Ajută-mă! spune din nou bărbatul, cu degetele întinse, implorând. Ajută-mă, te rog!

Agentul de pază este un om bun.

Vârful pantofului îi alunecă pe marginea petei de benzină; agentul îşi întinde braţul, iar cu degetele atinge mâna care imploră.

Bărbatul cu hainele îmbibate de benzină se împleteceşte, iar în acel moment mâna întinsă a agentului se transformă în pumn şi loveşte cu putere maxilarul bărbatului din faţa lui. Lovitura îl proiectează în balta de benzină.

Secvenţa are loc în minutul 1.31 al înregistrării.

Comentarii ca

„OMG 1.31!”

sau

„Uau! Credeam c-o să se termine altfel 1.31!”

umpleau ecranul. O sută cincizeci şi trei dintre cei care au urmărit înregistrarea au mers până acolo încât să dea *like* la ce văzuseră. Mă întreb dacă apucaseră să vadă şi restul înregistrării înainte să-şi exprime opinia.

Apoi, agentul de pază, ale cărui cuvinte goale şi pline de teamă s-au transformat în liniştea mormântală a celui care devine conştient de sine şi de ce are de făcut, se apleacă şi smulge bricheta din mâna bărbatului căzut. Se dă înapoi dincolo de marginea bălţii de benzină şi, în clipa în care cel căzut pe ciment îşi scutură umerii, clipeşte confuz, deschide ochii şi priveşte în sus – de parcă ar fi făcut-o pentru prima oară în viaţă – să vadă care este situaţia, agentul de pază aprinde bricheta şi se uită direct în cameră.

— Îţi place ce vezi? întreabă el.

Îmbibat de benzină, Johannes Schwarb, uluit şi cu gura căscată, reuşeşte să elibereze un urlet înainte ca flacăra să aprindă benzina de pe ciment.

Agentul de pază aşteaptă ca trupul să fie mistuit de flăcări şi apoi se apleacă, ridică telefonul mobil, care încă mai înregistrează, şi îl opreşte.

Ianus priveşte în tăcere.

Pe faţă i se citeşte repulsia, dar nu pare să fie surprinsă de ce vede.

— Cui a fost dedicată? mă întreabă Ianus atunci când înregistrarea se termină.

— Poftim?

— A spus: „Asta îţi este dedicată ţie.” Cui?

— A! am răspuns eu uimită pentru o secundă. Mie, evident. Mi-a fost dedicată mie.

Capitolul 68

Trupul lui Sebastian Pius nu a avut somn în acea noapte.

Obişnuiam să sar dintr-un trup într-altul, noapte de noapte, fără să dorm. Şi chiar dacă trupul meu era proaspăt ca o floare de mai, totuşi eu eram obosit. Singura concluzie pe care o pot trage de aici este că mintea – indiferent de ce înţeles bizar al acestei noţiuni este aplicat în cazul meu – are nevoie de somn ca oricare fibră musculară, nerv sau celulă ţintă pentru hormoni.

Coborând să iau micul dejun ca o reacţie stupidă condiţionată de faptul că era dimineaţă şi asta făceai când veneau zorile, nu am fost foarte surprinsă să constat că Ianus nu era acolo. Nu am primit niciun răspuns atunci când am bătut la uşa dormitorului ei, iar recepţionerul mi-a spus mormăind:

— Da, a părăsit hotelul azi-dimineaţă şi v-a lăsat asta.

O bucată galbenă de hârtie de la hotel, pe care un scris de mână – ca de copil judecând după cât de mari erau mâzgălite literele – mă informa: „Am ieşit. Cină, Saint-Guillaume, strada Rue de la Garde 53, la 5 p.m.? xx”.

Cină şi o sărutare.

— Unde se află Saint-Guillaume? am întrebat eu frântă de oboseală.

Recepţionerul a căutat localitatea pe hartă.

— Aveţi maşină? m-a întrebat el.

— Nu, am spus eu oftând. Dar sunt sigură că o să găsesc pe cineva să mă ducă acolo.

—×—

Este periculos să abandonezi un trup.

Dacă nu poţi identifica momentul în care se realizează transferul însuşi, încearcă cealaltă alternativă. Găseşte-l pe pacientul care a intrat în spital, amnezic şi speriat, şi întreabă-l care este ultimul lucru pe care şi-l aminteşte. Şi cine a fost ultima persoană pe care a atins-o.

Pentru situaţiile în care este necesar să abandonezi un

trup fără să generezi acel întreg şir de simptome care vor atrage atenţia, recomand folosirea unor doze semnificative de droguri cu efect psihedelic.

Poţi să spui ce vrei despre francezi, dar chiar ştiu cum să-şi aprovizioneze farmaciile.

Am făcut o plimbare lejeră prin oraş, oprindu-mă din loc în loc să cumpăr o pastilă de aici, un calmant de colo, până ce geanta mea atârna greu, plină cu medicamente dubioase. Am vizitat catedrala, am mai citit ceva dintr-o carte şi am reuşit să mă abţin să modific conţinutul stocat pe iPod-ul lui Sebastian. Am cumpărat o hartă a zonei în care mă aflam şi o sticlă cu apă. Le-am pus pe amândouă într-o pungă maro din hârtie şi m-am aşezat pe o bancă aflată în faţa camerei de gardă a spitalului universitar.

Cum începuse să plouă, bătând într-o parte dinspre mare, mi-am băgat mâna în geantă, am scos un pumn zdravăn de pastile şi le-am dat drumul pe gât într-un delir dulce. Am aşteptat zece minute, m-am ridicat şi mi-am lăsat harta sub bancă. Surprinsă de cât de îndărătnice îmi erau picioarele şi de cât de tare îmi venea să râd, m-am împleticit către camera de gardă.

Recepţionera de la primiri urgenţe avea o faţă menită să descurajeze stările de rău. Mai bine o boală cronică, păreau să propună ridurile din jurul ochilor ei, decât să faci cunoştinţă cu aptitudinile de îngrijire a pacientului care urmau să fie demonstrate. M-am îndreptat spre biroul recepţionerei zâmbind larg şi am lăsat să-mi cadă pastilele pe podea.

— Bună, am spus eu. Sunt foarte, foarte intoxicat. Pot să te iau de mână?

Este neplăcut să sari dintr-un trup treaz într-unul beat.

Dar să sari dintr-un trup ameţit de droguri într-unul curat este, cred, o încercare şi mai grea.

N-am avut încotro.

Cincisprezece minute mai târziu – dintre care zece petrecute în toaleta femeilor reamintindu-mi că starea mea de greaţă era un răspuns mai degrabă psihologic decât fiziologic – eram un asistent medical cu spatele drept,

îmbrăcat în pantaloni scurţi şi cu un set de chei de la maşină în buzunar. Mi-am găsit maşina după alte cinci minute în care m-am învârtit în parcare cu cheile în mână, atentă să observ vreun far aprins sau luminile de poziţie. Am zăbovit atât cât să-mi deconectez telefonul mobil şi să-mi recuperez harta de sub bancă, după care am intrat în maşina care mirosea perfect a mine şi m-am îndreptat spre nord, către Saint-Guillaume.

Capitolul 69

Mai demult, în Milano, eram o femeie cu chip frumos şi sprâncene groase care întotdeauna părea să critice prostia pe care o vedea în jur. Aveam un Mini galben, iar atunci când m-am aşezat la volanul maşinii pentru prima dată, am fost uimită să constat cât de înaltă era tetiera, cât de aproape erau frânele şi cum mi se loveau genunchii de volan. Scaunul era împins în faţă şi mă apăsa ca pe un pilot de raliuri. După nici două minute în trafic am fost nevoită să opresc, să reglez toate componentele şi toate oglinzile. După ce mi-am asigurat confortul şi siguranţa, am petrecut patru zile formidabile participând la cele mai rafinate evenimente din oraş, până când în cele din urmă un tânăr fermecător, îmbrăcat în costum, s-a apropiat de mine şi m-a salutat. Abia după ce am început să-i fac avansuri am descoperit că acel gentleman necunoscut mie era de fapt fratele meu şi se arăta uluit de comportamentul meu.

Întrucâtva jenată, m-am mutat imediat în alt trup, iar gazda mea, se pare, şi-a continuat viaţa de zi cu zi de parcă nici nu i-ar fi păsat de timpul pe care i-l furasem. Până când a încercat să-şi conducă autovehiculul, cu care a intrat aproape instantaneu într-o maşină de poliţie şi a fost dusă ţipând mai întâi la spital şi apoi în faţa judecătorului.

Remarcabile obiceiurile pe care oamenii le consideră normale.

—×—

Mă îndrept spre nord în timp ce ploaia se înteţeşte transformându-se într-o foiţă strălucitoare proiectată pe parbrizul meu, iar drumul se preschimbă într-o peliculă şiroitoare de apă, orizontul devine negru, munţii dispar în spatele cerului îngheţat şi eu mă gândesc la Galileo.

Capitolul 70

Saint-Guillaume.

Nu mai fusesem niciodată în acel loc; mă îndoiesc că voi mai merge acolo vreodată.

Becurile prinse pe suporturile lor de fier de-a lungul străzilor care urcau abrupt semănau cu nişte balonaşe roz atârnate în ploaia torenţială.

Un singur magazin era deschis la poalele dealului, iar balconul lui din spate se proiecta deasupra unui râu bolovănos şi agitat. Străzile erau pustii şi doar din loc în loc, în cadrul uşilor, se ivea silueta vreunei persoane ieşite să fumeze. A fost dificil să parchez şi aproape imposibil să-mi croiesc drum prin ploaie, să urc scările şi drumurile spiralate. M-am ghemuit sub bolta unei biserici şi priveam în întuneric încercând să identific strada Rue de la Garde. În cele din urmă, o doamnă în vârstă, care îşi abandonase umbrela dovedită nefolositoare în faţa potopului care lovea dintr-o parte, m-a direcţionat înapoi în josul dealului, pe lângă o brutărie cu obloanele zăvorâte şi duba cu care se făceau livrările şi care stătea parcată peste noapte pe trotuar. Am alunecat, apoi mi-am luat grăbit avânt, cu haina pusă peste cap, încercând să găsesc localul de la numărul 53. Lumina caldă răzbătea dinăuntru prin ferestrele închise cu obloanele ridicate; am bătut în uşă şi am aşteptat să mi se deschidă.

— E deschis! s-a auzit vocea unui bărbat.

Am apăsat pe clanţă, iar uşa din lemn s-a deschis hârşâind pe podeaua din granit. În încăperea joasă ardea un foc cu lemne şi mirosea greu a ceapă călită. M-am uitat după un indiciu că mă aflam într-un restaurant, dar n-am găsit niciunul. În schimb, am văzut o masă frumos aranjată pentru cină, cu faţă de masă din dantelă albă, apretată, şi o lumânare aprinsă aşezată în mijloc, într-o sticlă goală. O uşă deschisă – un trapezoid strâmb într-un toc deformat – dădea spre încăperea de unde venea miros de mâncare şi

de vin. Din camera aceea luminoasă şi caldă s-a auzit din nou vocea bărbatului.

— Tu eşti?

— Greta? am întrebat eu.

— Am abandonat-o. Sper că nu te deranjează.

M-am apropiat de foc şi mi-am scuturat haina îmbibată de ploaie, apoi am analizat farfuriile curate, aranjate cu grijă într-un dulap de pe perete, crucifixul de lângă raftul cu cărţi şi fotografia de familie cu copii şi animale de companie, aşezată pe o masă rotundă de lângă fereastră.

— Ianus, ce se întâmplă? am întrebat eu.

— Pregătesc cina, mi-a răspuns bărbatul. Acum câteva luni am venit aici în vacanţă şi mi-am adus brusc aminte de acest loc. Mi-am zis că e perfect, absolut perfect. Ascunzătoarea ideală.

Mi-am scos pantofii şi am simţit cum mi se scurgea apa din şosete în timp ce îmi mişcam degetele de la picioare pe pardoseala de piatră din faţa focului. Din bucătărie s-a auzit dintr-odată o sfârâitură urmată de un nor de abur. M-am apropiat timid de bucătărie şi m-am rezemat de tocul uşii. Îl priveam pe Ianus.

Era un bărbat înalt şi avea gâtul şi umerii încovoiaţi. Încheieturile mâinilor îi erau strânse în manşetele cămăşii negre cu care era îmbrăcat. Pantalonii lungi negri se terminau cu nişte papuci mari din blană. Ianus aşeza într-o tavă carnea de porc marinată în vin, în timp ce cartofii fierbeau într-o parte.

— Poţi să-mi dai aia? mi-a zis el întinzându-şi mâna spre o sticlă cu vin deschisă.

I-am dat sticla fără să spun nimic. Degetele care au apucat-o erau roşii şi galbene. Roşii dedesubt, galbene deasupra, acolo unde ţesutul s-a vindecat lăsând şănţuleţe şi adâncituri.

— Mulţumesc.

Bărbatul a turnat vin în tigaia care sfârâia şi apoi a gustat lacom din mâncare.

— Nu-i aşa că e grozav locul ăsta? m-a întrebat Ianus. Întotdeauna mi-am dorit să mă retrag într-un sătuc în

munţi.

— Să te retragi din calea cui?

— Nu ştiu. Din calea a orice. De fapt, am mai încercat de câteva ori asta, dar m-am plictisit. Politică, politică şi iar politică. Ştii cât e de greu să organizezi un târg de patiserie în sat?

— Nu chiar, am răspuns eu.

— E un coşmar! a exclamat Ianus. Cineva întotdeauna vrea să fie lider.

Am luat sticla şi am mirosit vinul.

— Te superi dacă... am zis eu încet.

— Serveşte-te.

Mâna îmi tremura în timp ce îmi turnam vin în pahar. Nu puteam găsi niciun motiv fiziologic satisfăcător care să explice acest tremurat.

Cu paharul în mână, m-am întors spre Ianus şi l-am privit în ochi. Nu avea decât unul. Celălalt fusese îndepărtat cu mult timp în urmă sau fusese acoperit cu bucata de ţesut zigzagat care îi traversa faţa şi gâtul, şerpuind în jos, sub gulerul cămăşii. Probabil că fusese un ochi frumos, albastru ca cerul, pierdut acum sub carnea scrijelită cu bestialitate care era chipul lui Ianus. Simţindu-mi privirea, şi-a ridicat ochii de la tigaie şi s-a uitat la mine scurt, apoi a zâmbit şi a continuat să gătească.

Răsuceam piciorul paharului între degete, înainte şi înapoi.

— Ce avem la cină?

— Friptură de porc, paprica, vin roşu, fasole cu bob alb, cartofi natur, varză kale şi un desert surpriză.

— Nu ştiu dacă mai sunt în stare să fac faţă surprizelor.

— Eşti puternică, Kepler. O să fii în regulă.

Ploaia lovea zgomotos în geamul subţire şi denivelat al ferestrei, dincolo de care se vedea noaptea.

— Unde ai lăsat-o pe Greta?

— În trenul spre Narbonne, mi-a răspuns Ianus.

— Foarte bine.

— Mă gândeam eu c-o să-ţi placă ideea mea. Mi-a luat ceva timp să ajung aici, dar am ajuns fără complicaţii.

Unde l-ai lăsat pe... tipul ăla?

— La spital.

— Şi tu ce eşti, cumva...

— Asistent medical. Şi tu?

— Marcel... nu mai ştiu cum. Un fel de ascet.

— Înţeleg. Chimic sau fizic?

— Un incendiu, a zis el ridicând din umeri. Am grefe de piele, iar în spate am implanturi de expandare tisulară, dacă ai auzit de aşa ceva. Implanturile sunt umplute cu ser fiziologic şi în decurs de câteva luni pielea se întinde şi creşte în jurul implanturilor până când noul ţesut este suficient de mare pentru a fi tăiat şi aplicat într-o altă zonă, mai interesantă. E ceva fascinant, să ştii.

— Cum de ştii toate astea?

— Am stat prin spitale.

Ianus a bătut cu lingura de marginea tigăii, care a scos un sunet metalic.

— Amestecă în asta, te rog.

M-am conformat.

— Deci, dacă eşti încă la stadiul de aplicat grefe, înseamnă că arsurile sunt destul de recente, am spus eu.

— Cam aşa ceva.

— Ai dureri mari?

— Am morfină în dormitor, a zis Ianus.

— Ai luat?

— Nu.

— Vrei să-ţi aduc?

— Nu.

— Vrei să-ţi aduc pe cineva?

— Nu.

Cartofii se ridicau şi se lăsau în timp ce eu amestecam în vas.

Ianus a bătut autoritar din palmele acoperite de cicatrice. Degetul mic de la mâna dreaptă îi fusese amputat, la fel şi degetul mare. La acea mână îi mai rămăseseră trei degete, care păreau prea lungi, prea mari în comparaţie cu cioturile celorlalte două.

— Cina e servită, a anunţat Ianus.

Am cărat farfuriile în sufragerie. Ianus gătise în exces. Friptura de porc era fragedă, cartofii erau moi, varza avea gust de piper, iar sosul era aşa de bun că-ţi venea să lingi farfuria. L-am întrebat unde a învăţat să gătească aşa de bine.

Mi-a răspuns că l-a învăţat soţia lui.

Soţia ta?

Da, a răspuns Ianus. Soţia mea, Paula. Femeia cu care m-am căsătorit.

Ceasul vechi de lângă şemineu măsura secundele în timp ce Ianus desprindea resturile de sos şi cartofi de pe marginea farfuriei cu vârful pe jumătate topit al unui deget.

L-am întrebat dacă şi-a mai văzut soţia de atunci. Ai mai văzut-o pe Paula Morgan, femeia cu care te-ai căsătorit?

A murit.

A murit?

A murit. Michael Morgan a supravieţuit, iar Paula Morgan a murit. Poate că nu a putut să îndure pierderea bărbatului pe care îl iubea. Bărbatul care devenise un copil de douăzeci şi unu de ani şi urla captiv în trupul unui bătrân. Poate că artrita era mai mult decât artrită. Poate că obosise. Poate că pur şi simplu se săturase. Cine poate spune ce se întâmplă în viaţa oamenilor simpli?

Marcel şi-a trecut degetul de-a lungul marginii farfuriei după o altă picătură de sos. Limba care l-a lins mi s-a părut şocant de întreagă, de rozalie şi de nevătămată. Buza de jos a lui Marcel atârna, iar o secţiune din ea era mai groasă decât cealaltă, de parcă un şoarece i-o rosese în timpul somnului.

Ai spus că ai stat prin spitale.

Da, aşa este.

Am vorbit cu Osako în Paris.

Am adorat-o pe Osako, a zis Ianus. Osako avea degete frumoase.

A spus că are nişte chisturi.

Da. Asta chiar a fost o problemă.

Şi în Miami...

O să vorbim doar despre trecut, Kepler?

...gazda ta de pe *Fairview Royale* din Miami. Nu avea păr şi am crezut că e o chestiune legată de modă, dar dacă mă gândesc mai bine, femeia nu avea nici sprâncene. Şi cum rămâne cu Greta? O alegere interesantă. O gazdă mai bătrână decât inhibatul de Adonis şi toată cantitatea aia de machiaj pe un trup atât de fragil...

Ianus lingea sosul de pe marginea farfuriei.

Uneori e bine să experimentezi lucruri noi.

— Ianus, e ceva ce ai vrea să-mi mărturiseşti? l-am întrebat eu lăsându-mi jos furculiţa şi îndesându-mi mâinile în poală.

— Fireşte, draga mea. Sunt pe moarte.

— Şi cum merg lucrurile?

— Bine. Foarte bine. Ştii, cred că e cel mai grozav lucru pe care l-am făcut în ultima vreme.

— Însă nu ai dus niciodată lucrurile până la capăt.

Ianus a inspirat uşor.

— Nu încă.

— Chisturile lui Osako erau mai mult decât un inconvenient.

— Da.

— Dar ai fugit. Monsieur Petrain avea un posterior adorabil. Dacă ai fi vrut să te arunci de pe un acoperiş, sunt sigur că ţi-ai fi găsit pe cineva cu vreo boală în stadiu terminal... Care ar fi fost în stare să sară.

— Tu ai încercat vreodată? Ai stat pe marginea prăpastiei, ţi-ai contemplat căderea, ai ştiut că nu aşa trebuie să se petreacă lucrurile? m-a întrebat Ianus.

— Eu nu mă grăbesc să mor.

— Nu încă.

— Din câte văd eu, ştii ce ai de făcut, dar îţi lipseşte hotărârea.

— Kepler...

— Mă numesc Samir.

Ianus ţinea paharul cu vin de picior şi îl clătina înainte şi înapoi între degetele de la mâna stângă. Greta făcuse acelaşi lucru atunci când am mâncat gâscă în Montpellier.

A durat o secundă să-mi dau seama că gestul nu trebuia să mă surprindă.

— L-ai studiat temeinic pe Samir, nu-i aşa? m-a întrebat Ianus.

— Nu chiar.

— Cam neatent pentru un agent de bunuri corporale. M-am întrebat întotdeauna de ce te-ai băgat în genul ăla de activitate. Evident că nu pentru bani sau pentru gazde – ai fi putut să faci rost de ambele altfel. Ai făcut-o din curiozitate?

— Ceva de genul.

Era greu să-mi iau ochii de la paharul care se rotea, iar şi iar, între degetele lui Ianus. Am continuat să vorbesc ca să-mi distrag atenţia de la el.

— E mai uşor să trăieşti într-un trup dacă îi cunoşti prietenii. Discernământul este primul pas spre alegerea unui trup, unul pe care noi îl omitem cu desăvârşire de cele mai multe ori. Poate că... există şi un anumit grad de intimitate. Să zicem că decid să devin chirurg neurolog. Nu mă interesează să deschid ţestele oamenilor, nu acesta este scopul unui „chirurg neurolog”. În schimb, vreau să fiu admirat de semenii mei, să fiu iubit de studenţi, iar noii mei prieteni să fie uluiţi de cât de priceput sunt. Îmi iubesc mama? Zâmbetul meu este natural sau forţat? Port indispensabili cu buline purpurii pe sub pantalonii mei lejeri de culoare maro? Mă uit la oameni în acelaşi fel în care un arhitect s-ar uita la o casă impresionantă. Este o cocioabă care se macină pe margini... este un palat care aşteaptă să fie locuit... aici este o căsuţă plină de resentimente amare şi adevăruri spuse doar pe jumătate; aici este o casă strivită de cele care se lipesc de ea. Le urmăresc filmele, le simt hainele pe piele, le miros săpunurile – e ceva fermecător în felul în care un necunoscut îşi alege săpunul. Există un soi de intimitate care se naşte din acel tip de cunoaştere, iar din poziţia noastră putem să privim cu un fel de indiferenţă care nu trebuie să ia în considerare păcatele altora. În plus, acea indiferenţă nu are un trecut care s-o facă oarbă la minunile

care i se deschid în cale. Un agent de bunuri corporale priveşte oamenii în toată splendoarea şi complexitatea lor şi le trăieşte viaţa, iar dacă priveşti îndeajuns de mult şi de atent, poate pentru o secundă poţi să simţi cum este. Cum ar fi să fii... nu doar un trup, ci *persoana* respectivă. Întreaga fiinţă, până în adâncul sufletului.

Ianus încă îşi ţinea paharul între degete şi mă privea fix în faţă. În cele din urmă a zis:

— Nu ai fost tentată niciodată să încerci să trăieşti viaţa cuiva? Să stai zece ani, douăzeci, să-ţi iei o gazdă pe termen lung?

— N-aş reuşi niciodată să merg până la capăt.

— De ce nu?

— Pentru că a fost dificil.

În încăpere s-a aşternut tăcerea. Nu se auzeau decât ticăitul ceasului şi ploaia. Apoi Ianus a spus cu o notă de precauţie în glas:

— Kepler...

— Nu-mi spune aşa.

— Dar este numele tău.

— E un dosar.

— Eşti tu.

— Sunt Samir Chayet.

— Ba nu, nu eşti.

— Aşa spune permisul meu de conducere.

— Nu, nu eşti!

Ianus a lovit cu pumnul în masă, iar tacâmurile s-au zgâlţâit. Mi-am prins paharul înainte să cadă. Mi-am ridicat privirea şi am văzut ochiul strălucitor al lui Marcel săgetându-mă.

— Cine este Samir Chayet? m-a întrebat el printre dinţi. Cine e? E amuzant? E sever, e comic, e inteligent, e un amant perfect, un dansator într-o sală de bal, un brutar care face plăcinte cam suspecte? Cine naiba e Samir Chayet pentru tine? Cine dracu' eşti tu, parazit ratat ce eşti, să-l dezonorezi luându-i numele?

Îmi ţineam mâna apăsată pe partea de jos a piciorului paharului şi-l aşteptam pe Ianus să continue. Dar el a

expirat şi trupul i s-a zguduit, şi nu doar de la efort. Şi-a închis ochiul pe jumătate şi s-a prins cu degetele de marginea mesei, după care a inspirat din nou, uşor şi prelung.

— Te *dispreţuiesc,* mi-a zis el în cele din urmă, iar cuvintele i-au şuierat tremurătoare printre dinţii încleştaţi.

— Nu face nimic. Nici eu nu pot să spun că sunt înamorată de tine.

Ianus a izbucnit în râs, care s-a dizolvat aproape instantaneu într-un acces de durere.

— Lasă-mă să-ţi aduc nişte morfină, am spus eu. Pot sa...

— Nu.

— Dar te doare.

— Sunt în regulă. E... bine.

— Cum poate să fie bine când te doare?

— Lasă dracului nenorocita de morfină! a urlat el, făcându-mă să tresar.

Ianus a expirat, apoi a tras aer în piept şi s-a calmat. Cu faţa întoarsă spre nimic anume, a murmurat:

— Ce ştii tu despre Samir Chayet?

— De ce?

— Spune-mi ce ştii.

— Ce se petrece aici?

— Kepler – Samir – n-are importanţă. Spune-mi.

— Păi... nu ştiu multe. Sunt asistent la spitalul universitar. Îmi încheiam tura şi aveam cheile de la maşină în mână. Aveam nevoie de o maşină. Are un trup confortabil. A fost o achiziţie de moment, nimic mai mult. Marcel...

— Numele meu e Ianus.

— E un nume ridicol.

— Chiar aşa? a zis el încet. Mie îmi place. Cred că are... greutate. Durabilitate şi putere.

— Ianus, ce dracului se petrece aici? am întrebat eu strângând cu mâinile marginea mesei.

Ianus şi-a deschis ochiul, dar pe chipul lui descompus şi în privirea goală nu se citea nici ură, nici răzbunare, ci pur şi simplu resemnare rece.

— Galileo e pe drum.

Trupul meu a îngheţat. Nu mai respiram, nu mai scoteam niciun sunet, niciun răspuns.

— Am sunat-o pe Osako – şi ea fusese un trup convenabil. Am sunat-o, i-am spus că mă cheamă Ianus, că-mi pare rău, că-i doresc tot binele, că aveam nişte bani puşi deoparte pe care putea să-i ia dacă dorea; eu nu mai aveam nevoie de ei. A început să plângă şi a închis. Dar cred că a plâns suficient de mult timp.

— Suficient de mult timp pentru ce?

Ianus nu mi-a răspuns. Eu eram în picioare şi nici nu-mi dădeam seama când mă ridicasem.

— Suficient de mult timp pentru ce?

Un suspin, o întindere, o urmă de durere.

— Pentru ca Aquarius să detecteze telefonul, a răspuns Ianus. Suficient de mult timp ca să facă asta, bănuiesc.

— Când?

— Cred că... acum trei ore, a zis bărbatul ca şi când ar fi ales o cifră la întâmplare.

— Mi-ai... vorbele mi s-au opintit pe limbă.

— Dacă ţi-am menţionat numele? Nu. Dar ar fi prea târziu acum să încerci să fugi; n-ai face decât să atragi atenţia asupra ta. Aşa că întrebarea este cât de bine îl cunoşti pe Samir Chayet.

— De ce ai făcut asta? De ce?

— Kepler, eşti un negustor de sclavi, mi-a zis Ianus de parcă ar fi fost un tată nemulţumit de rezultatele mele şcolare. Eşti un criminal. Furi vieţi. Dar ce-am făcut nici măcar nu are legătură cu tine. Sunt prea important în ochii mei ca să mă ocup de răzbunări mărunte pe o cunoştinţă atât de nesemnificativă cum eşti tu. Ceea ce trebuie să înţelegi tu este că, indiferent cât de mult te dispreţuiesc pe tine, mult mai mult – de mii de ori mai mult – mă simt dezgustat de mine. Sunt de-a dreptul respingător. Luxul de a beneficia de nişte criminali înarmaţi, pregătiţi să facă acel lucru pe care doream cu atâta ardoare să-l fac singur, dar pentru care mi-a lipsit curajul, este, mi se pare, un privilegiu atât de rar, încât nu îndrăznesc să-l ratez.

De afară se auzea sunetul ploii.

Stăteam în picioare, cu mâinile prinse de spătarul unui scaun mic de lemn şi cu degetele atât de puternic încleştate, încât încheieturile îmi deveniseră albe. Ianus a rotit paharul cu ultimele picături de vin şi le-a dat pe gât. Privirea îi fugea prin cameră fără să se fixeze pe ceva anume. Apoi şi-a ridicat ochii în tavan şi s-a pierdut într-o altă dimensiune.

Cuvintele ieşeau la suprafaţă şi se scufundau ca legumele într-un vas care clocoteşte, însă n-am spus nimic.

O cacealma.

O glumă.

O festă jucată de o fantomă obosită şi bătrână, prea înăcrită şi prea cinică să-şi amintească faptul că sub fiecare pereche de ochi care îl priveşte, există şi o minte care analizează.

Mă uitam la Ianus, iar el, simţindu-mă, mi-a întors privirea. Nu-i păsa dacă supravieţuiesc şi nu-i păsa dacă el va muri. Şi nu minţea.

M-am mişcat din loc.

M-am îndreptat în partea cealaltă a camerei, către o uşă scundă din lemn; mi-am aplecat capul şi am intrat în toaleta micuţă, cu tavan înclinat. În oglinda de deasupra chiuvetei am început să examinez chipul lui Samir Chayet. Îi purtam trupul de mai bine de patru ore şi nu-l privisem niciodată. Am cam patruzeci de ani. Am părul negru şi drept, tăiat scurt, iar barba îmi este şi ea tunsă – nu extraordinar, dar cu o foarfecă bună – şi cel mai probabil mi-am tuns-o singur. Am pielea de culoarea ulmului nisipiu, iar numele meu ar putea fi franţuzesc sau islamic. Aş putea fi algerian. Şi apoi ce? Mama, tata, locul naşterii, limba, religia? Mi-am dus mâna la gât să văd dacă găsesc vreun crucifix – nimic –, mi-am inspectat degetele, nu aveam inele. M-am controlat în buzunare după portofel şi telefon. Îmi închisesem telefonul atunci când preluasem trupul lui Samir; nu e bine să fii disponibil şi să te faci de râs. L-am deschis din nou şi am început să caut prin portofel. Aveam cincizeci de euro bani lichizi, două carduri

de debit deschise la aceeaşi bancă, o carte de identitate care îmi dezvăluia ceea ce ştiam deja – Samir Chayet, asistent cu calificare superioară. Cu ce se ocupă un asistent cu calificare superioară? Ştiusem cândva, mai demult, când eram studentă la medicină în San Francisco, când eram tânără şi-mi făceam unghiile de la picioare cu ojă. Vremurile s-au schimbat. Am părăsit acele unghii atunci când m-am săturat de bolile pacienţilor, iar acum Samir Chayet are noi jucării cu care să se joace, noi reguli de învăţat, iar mie îmi sunt străine toate.

Ianus se auzea mişcându-se în camera de alături. Trei ore reprezintă o grămadă de timp pentru nişte oameni înarmaţi şi cu acces la vreun elicopter. La bucătărie se auzea apa curgând: Ianus spăla vasele.

— Ştii că probabil sunt deja aici, da? a strigat el.

Foarte de ajutor.

Conţinutul portofelului meu. Cărţile de credit sunt periculoase – era suficient să mă întrebe codul PIN şi să mă prindă imediat dacă îl greşeam. Un permis la bibliotecă, mai multe carduri de loialitate, carnetul de membru sindical, o chitanţă de la un teren de golf.

Cine este acest bărbat, Samir Chayet?

Mă privesc în oglindă şi îmi trec degetele peste barbă, peste păr, până la marginea manşetei. Mă uit în ochii căprui şi rotunzi care în copilărie au implorat că mai vor şi nu au fost niciodată refuzaţi. Îmi pipăi abdomenul. Puţin cam lăsat, dar nu atât încât să mă simt jenat. Când îmi ridic sprâncenele am senzaţia că mi se ridică tot scalpul; când mă încrunt am impresia că pot să îmi ating nasul cu fruntea. Am ridicat capacul bazinului de la toaletă, mi-am aruncat portofelul şi telefonul acolo şi am pus capacul la loc.

În acest moment, întrebarea legată de cine este Samir nu este la fel de importantă ca cea legată de cine *pare* să fie Samir.

— Eşti pregătită pentru budincă? s-a auzit vocea lui Ianus din bucătărie.

M-am mai privit o secundă în oglindă şi apoi am stins

lumina.

— Din ce e făcută? am întrebat eu păşind în bucătărie, dar acum cuvintele mele erau rostite în araba vorbită în regiunea Magreb – uşor de pronunţat, dar greu structurat.

Ianus era la chiuvetă, iar mâinile ofilite îi erau acoperite cu o pereche de mănuşi galbene din cauciuc. Pe cămaşă îi atârna spumă sărită de pe vase. Şi-a ridicat sprâncenele la auzul vocii mele şi mi-a răspuns în aceeaşi limbă, dar cu accent estic.

— Cremă de caramel cu sirop de zmeură şi vanilie. Făcută de cineva într-un supermarket.

— Sună minunat. Vrei să şterg vasele?

O urmă de uimire i s-a citit în colţul gurii.

— Dacă nu te deranjează.

Am luat un prosopel de vase din cârligul aflat lângă umărul lui Ianus şi am început să şterg vasele metodic.

— Ai încercat să faci vreodată cremă de caramel – tu cu mâna ta adică? l-am întrebat pe Ianus, testându-mi cuvintele pe măsură ce le articulam, amintindu-mi forma acestora, devenind tot mai entuziasmată.

— Mai demult. Când eram casnică în Buenos Aires. Dar s-a prăbuşit în tavă, arăta ca o banană vomitată.

— Se întâmplă mai mereu.

— Ai fost bucătar?

— Am fost cândva, pentru scurt timp.

— Erai pricepută?

— Foloseam prea mult ardei iute. Managerii restaurantului au fost dezamăgiţi de faptul că nu urmam reţetele pentru care fusesem aclamat. Le-am spus că felul acela de mâncare avea gust anost, iar porţiile erau mici. Mi-au spus să-mi schimb stilul sau să-mi caut altă slujbă. Mi-am schimbat şi stilul şi mi-am găsit şi altă slujbă.

— Mi se pare nesatisfăcător.

— Voiam să testez o ipoteză.

— Ce ipoteză?

— Aceea că papilele unui bucătar puteau distinge mai bine gusturile – biologic vorbind, adică exista ceva chimic în capacitatea lui de a percepe mult mai intens gusturile –

decât oricare alt om.

— Şi? m-a întrebat Ianus cu o voce în care se ghicea curiozitatea, iar mâna care ţinea buretele de vase s-a oprit pentru o secundă din frecat.

— Să fiu a naibii dacă mi-am putut da seama pentru ce atâta agitaţie. Am fost în trupurile celor mai talentaţi muzicieni ai timpurilor noastre şi tot nu pot să înţeleg ce este aşa sublim la Mahler. Am purtat trupurile unor dansatori celebri şi cu siguranţă muşchii îmi erau suficient de flexibili cât să stau într-un picior şi, fără niciun efort, să-mi bag în gură degetul mare de la celălalt picior, şi totuşi...

— Şi totuşi?

— Am fost obligată să recunosc faptul că, deşi trupul era lucrat până la perfecţiune, fără încrederea pe care ţi-o dă experienţa, nu puteam să înţeleg calităţile pentru care era adorat. Am fost foarte dezamăgită în ziua în care mi-am dat seama că plămânii unei soprane şi picioarele unei balerine nu erau suficiente să atingi perfecţiunea formei.

— Nu voiai să munceşti din greu.

— Nimeni nu vrea să muncească din greu. Cred că-mi lipsea motivaţia.

Trebăluiam în tăcere, în timp ce în camera alăturată ardea focul. Într-un târziu, Ianus a zis:

— Îmi imaginez că fuga n-ar da prea bine.

— Poftim?

— Dacă sunt deja aici.

— A, da! Dacă aş fugi, le-aş da de gândit.

— Deci, o să mergi la cacealma? m-a întrebat Ianus. O să te dai drept o persoană normală?

— Ăsta e planul.

— Şi crezi că te ajută ştersul vaselor?

— Cred că cei din specia noastră n-au lucrat niciodată împreună. Cred că suntem singuri. Cred că vrem să avem prieteni, avem nevoie de... prietenia cuiva, mai mult decât de compania lor. Cred că toată lumea se teme, dar teama este şi mai mare când eşti singur. Ar trebui să mâncăm budinca.

— O să-ţi placă.

Am pus ultima farfurie pe suportul de vase şi m-am întors în sufragerie, în timp ce Ianus golea frigiderul de trataţiile lui dulci. Mi-a aşezat în faţă, invitându-mă parcă să le admir, două farfurii albe cu budincă, peste care era turnat un sirop roşu-violet. Lângă farfurii erau două linguriţe de argint. Am luat un vârf de linguriţă din budincă şi m-am arătat discret impresionată. Ianus stătea în faţa mea. Nu se atinsese de budincă.

— Ai... a încercat el să zică într-un final.

Am mai luat o linguriţă din prăjitură.

— Ai putea să... a continuat Ianus încercând să-şi reia ideea, cu vocea tremurând.

S-a oprit. A inspirat uşor, apoi a expirat prelung.

— Cred că vreau nişte morfină, te rog, a zis el în cele din urmă.

Mi-am lăsat linguriţa jos şi m-am lăsat pe spate, în scaun.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Dacă vrei să mori, n-ai decât. Vrei să ai pe cineva lângă tine care să-ţi dea puterea să faci acest lucru, vrei un public pentru marele tău moment – foarte bine. Vrei să opreşti durerea, asta e o cu totul altă poveste.

Oasele degetelor i se vedeau albe sub roşeaţa aspră a încheieturilor. Zâmbea larg, iar ochii i se îngustaseră.

— Cât crezi că mai ai de trăit, Samir?

— Mi-ai răpit capacitatea de-a răspunde la această întrebare. Noi doi obişnuim să facem asta. Eşti un bucătar foarte priceput.

— Am muncit din greu pentru asta. Nu eşti...

Abia articulase cuvintele, iar sunetele îi erau suspendate în aer atunci când s-au stins luminile.

Nu se auzise sunetul caracteristic declanşării întrerupătorului automat, pocnetul siguranţelor sărite. Fusese lumină, apoi nu mai era. Eu şi Ianus stăteam împreună la masă – două umbre în faţa focului portocaliu care ardea în sobă. Se auzeau ploaia răpăind în geam şi robinetul care picura pic-pic în chiuveta din bucătărie, în

care mai era încă spumă de la vase şi care mirosea chimic a lămâie. M-am uitat către umbra lui Ianus, cu spatele lui drept, cu gâtul lung şi cu mâinile prinse de-a lungul marginii mesei.

Aşteptam.

— Samir?

— Da.

Îi tremura vocea, iar mâinile i s-au lovit de masă.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că n-ai fugit.

— Cum spuneam, ar fi fost previzibil.

De dincolo de uşă s-a auzit zgomotul înfundat al unor bocanci, iar dincolo de fereastră s-a văzut tremurul unei umbre. Mă gândeam cum apa de pe încălţările lor va distruge covoarele. Mi-am împins farfuria de pe marginea mesei ca nu cumva să se verse ce mai rămăsese în ea.

— Samir?

Se bâlbâia şi tensiunea i se simţea în glas, iar pe chipul devastat probabil îi curgeau lacrimi acide.

— Da, i-am răspuns eu.

— Succes.

Un obiect metalic a lovit şi a spart geamul uneia dintre ferestre. Mi-am acoperit urechile cu mâinile, însă am putut auzi zgomotul grenadei neletale rostogolindu-se pe podea. M-am adăpostit sub masă, iar lumina grenadei care a explodat mi-a provocat o senzaţie de durere în zona occipitală. M-am ghemuit cu genunchii la gură şi mi-am acoperit capul cu braţele atunci când uşa a fost smulsă din ţâţâni, iar înăuntru au năvălit din toate părţile bărbaţi masivi, încălţaţi în bocanci grei şi mari. Aveau pantalonii băgaţi în şosete şi manşetele mânecilor prinse cu bandă izolatoare de mănuşi. Prin ţiuitul din urechi şi prin vuietul din creier l-am auzit pe Ianus ridicându-se de pe scaun, deschizându-şi larg braţele şi proclamând într-o engleză veselă şi răspicată.

— Iubesc la nebunie trupul ăsta!

Probabil că s-a mişcat atunci când a rostit cuvintele,

probabil că s-a repezit înainte şi a încercat să prindă pe cineva, pentru că tirul de armă care a urmat – o ploaie de împuşcături înăbuşite – s-a prelungit mult după ce trupul lui Ianus a căzut la pământ. Mi-am deschis ochii pe jumătate şi, în timp ce retina mea făcea eforturi să se obişnuiască cu întunericul în care se cufundase din nou încăperea, am văzut trupul găunos al lui Marcel cum loveşte podeaua de partea cealaltă a mesei. Fiecare glonţ tras îi lăsa în piept un crater. Unul dintre ele i-a trecut prin gât, altul i-a perforat mandibula, iar altul craniul. Chiar şi după ce trupul s-a prăbuşit, atacatorul a continuat să tragă şi s-au auzit alte trei împuşcături. Prin cămaşa lui Marcel, din trupul perforat de gloanţe, ţâşnea şi se revărsa sângele roşu. După care s-a aşternut liniştea şi nu se mai auzea decât răpăitul picăturilor de ploaie.

Apoi, după cum era de aşteptat, cineva şi-a înfipt genunchiul în spatele meu şi mi-a pus ţeava pistolului la ceafă. Îi imploram să aibă milă de mine, în ceea ce speram să fie cel mai credibil accent arab din Magreb.

Capitolul 71

Grupurile criminale nu fac niciodată lucrurile pe jumătate.

Dacă puteai să declanşezi un întrerupător automat, de ce să nu tai un cablu de alimentare?

Dacă puteai să tai un cablu de alimentare, de ce să nu întrerupi toată alimentarea cu electricitate din oraş?

Ar fi foarte practic.

Stăteam ghemuită cu genunchii îndoiţi la piept, iar mâinile legate cu cablu îmi amorţiseră. Priveam cum indivizii masivi şi înarmaţi ridicau trupul ciuruit şi însângerat al lui Marcel – care cine ştie cine fusese – de pe podeaua îmbibată în lichid stacojiu a sufrageriei lui, cum îl bagă într-un sac mare şi negru din plastic şi îl duc afară. În timp ce unii făceau asta, colegii lor, toţi înarmaţi cu pistoale cu amortizor, cu cagule pe cap prin care abia dacă li se vedeau ochii, stăteau deasupra mea ţintindu-mi capul cu pistoalele. Din când în când îi imploram. Îi imploram să le fie milă de mine, să-mi spună ce se petrece şi să mă lase în pace. Îi imploram în numele dragei şi iubitei mele mame care nu avea să supravieţuiască fără mine. Îi imploram în numele visurilor mele încă neîmplinite. Îi imploram să mă lase în viaţă. Şi toate acestea într-o limbă pe care ei nu o vorbeau.

Unsprezece oameni.

L-ar fi putut ucide pe Ianus cu mai puţini, dar erau unsprezece şi îi puteai deosebi între ei doar după înălţime şi după felul în care se mişcau. Au cercetat încăperile la lumina lanternei şi au examinat desertul pe jumătate mâncat care zăcea pe masă şi tacâmurile puse la uscat în bucătărie. M-au căutat în buzunare şi, cum n-au găsit niciun act de identitate, au început să urle la mine într-o franceză cu accent parizian:

Cine eşti? Cum te cheamă?

A trebuit să ghicesc cam cum ar suna franceza dacă ar fi

vorbită cu accent algerian şi le-am răspuns:

Mă numesc Samir Chayet. Vă rog, nu mă ucideţi.

Ce cauţi aici Samir Chayet?

Am venit să-l vizitez pe Monsieur Marcel. Monsieur Marcel urma să mă ajute.

Urma să te ajute să faci ce?

Să-mi găsesc un loc de muncă. Era prieten cu vărul meu. Vă rog. Nu vorbesc franceza bine. Algerian, vedeţi? Sunt algerian. Nu sunt de mult timp în ţara voastră. Vă rog, lăsaţi-mă să plec. Sunteţi poliţia?

Nu erau poliţia. Una dintre acele umbre întunecate, cu pielea bine ascunsă atingerii, s-a apropiat de o alta şi i-a murmurat la ureche:

Ce se întâmplă aici? Cine e acest bărbat?

Pretinde că este Samir Chayet, algerian. Vorbeşte stricat franceza. Nu are acte de identitate, deci nu putem şti sigur cine e.

Nişte ochi au coborât asupra mea şi mi-au studiat chipul, după care o voce a spus:

O să-i ducă cineva dorul?

Încearcă să n-ai nicio reacţie. Nu vorbesc franceza atât de bine încât să înţeleg o conversaţie legată de sfârşitul meu. Nu lăsa să se vadă că ţi-e frică. Concentrează-te asupra problemei pe care o ai acum în faţă. Concentrează-te asupra nevinovăţiei tale.

Apoi s-a auzit o voce vorbind într-o franceză cu accent puternic, şi chiar şi sub acea barieră lingvistică am recunoscut glasul, iar în lumina focului din şemineu am identificat forma, statura şi înălţimea acelui trup, care a zis:

— Nu putem rămâne aici. Ce facem, îl luăm cu noi?

Vocea îmi era cunoscută pentru că îmi aparţinuse cândva. Era accentul aspru şi reconfortant pe care îl folosisem ca să vorbesc în turcă, sârbă şi germană, şi pe care îl înăbuşisem cu o şosetă îndesată în gura bărbatului pe care-l lăsasem legat cu cătuşe de un calorifer în Zehlendorf. Totul se petrecuse cu mai multe trupuri în urmă, iar vocea îi aparţinea lui Nathan Coyle – criminal,

asasin, fanatic şi, foarte probabil, salvarea mea.

— Luaţi-l! a ordonat şeful lui Coyle.

Şi asta au făcut.

—×—

Cu mâinile legate şi cu capul acoperit, stăteam pe bancheta din spate a unei camionete, într-un loc complet necunoscut, şi mă rugam.

Trecuse foarte mult timp de când mă rugasem ultima oară.

Mă legănam şi mormăiam imprecaţii în arabă, cu răsuflarea tăiată, adresându-le Preamilostivului, Atotştiutorului, Iertătorului şi Atotputernicului, iar când am rămas în pană de clişee am început să bolborosesc şi alte lucruri, până când în cele din urmă cineva aflat lângă mine a urlat:

— Faceţi-l să tacă odată!

O mână protejată de mănuşă mi-a tras punga de pe faţă, m-a apucat de bărbie şi m-a smucit puternic. Mă holbam în ochii celui care mă privise din oglindă cu dispreţ de atâtea ori şi apoi am auzit o voce familiară zicând într-o franceză fluentă şi sumară.

— Linişte! Dacă nu vrei să-ţi închidem noi gura, înţelegi?

Pentru o secundă m-am simţit aproape rănită văzând că nu mă recunoaşte, de parcă ar fi existat ceva în ochii mei, o pâlpâire a irisului sau o zvâcnire a pupilei care şoptea: „Bună, străine!”

— Vă rog, n-am făcut nimic rău, am spus eu încet.

Coyle mi-a tras din nou punga pe faţă.

—×—

Maşina a încetinit.

Ne-am oprit.

Nişte mâini m-au împins afară din furgonetă. Nu vedeam nimic prin materialul cu care îmi era acoperită faţa, nici măcar lumina lunii.

O voce a strigat: „Kestrel, ajută-mă!”

Nişte mâini m-au apucat de braţe de ambele părţi şi m-au condus mai întâi pe asfalt, apoi pe pietriş şi la urmă pe pământ, care o lua abrupt în jos. Poteca era denivelată, iar

picioarele îmi alunecau poticnindu-se în întuneric. De undeva de jos se distingea vuietul unui râu care curgea agitat, se auzeau trosnituri de crengi şi zgomotul unui motor care se îndepărta. O pasăre al cărei somn fusese deranjat de musafirii nepoftiţi ţipa în întuneric. Noroiul s-a transformat în pietriş, în pietricele ude şi rotunde şi apoi în albie de râu, unde am fost împins în genunchi.

— Vă rog, nu-mi faceţi rău! m-am lamentat eu în franceză, apoi în arabă, apoi din nou în franceză. Numele meu este Samir Chayet. Am o mamă, o soră. Vă rog, n-am făcut nimic rău!

Două trupuri – trei cel mult – se mişcau pe lângă mine. Mă aduseseră aici să mă ucidă.

— Vă rog, am suspinat eu, tremurând cu mâinile legate. Vă rog nu-mi faceţi rău.

Este în regulă să faci pe tine în astfel de împrejurări. E doar o chestiune fizică.

S-a auzit clicul unei arme în apropierea capului meu. Nu aşa plănuisem să se sfârşească lucrurile.

Ianus.

Îţi place ce vezi?

— Galileo.

Cuvântul mi-a alunecat de pe buze ca o răsuflare în întuneric, iar în acel moment nişte mâini m-au apucat de gât zgâlţâindu-mă şi, deşi nu-l puteam vedea, simţeam trupul lui Coyle lipit de al meu şi mâinile care mă trăgeau violent în picioare.

— Ce-ai zis? m-a întrebat el printre dinţi. Ce-ai zis?

— Dă-te la o parte! a mârâit un altul, şeful, bărbatul care, dacă ar fi să-mi dau cu părerea, urma să comită crima.

— Galileo!

Coyle mi-a tras de pe cap gluga care îmi acoperea faţa şi m-a privit în ochi. Mă zgâlţâia şi urla:

— Ce ştii despre Galileo?

Mi-am ridicat ochii şi l-am privit direct în faţă.

— *Trăieşte,* am spus eu încet, iar cuvintele mi-au alunecat de pe buze ca o răsuflare în noaptea răcoroasă.

S-a auzit zgomotul unei arme, sunetul înfundat al unui pistol cu amortizor. Am tresărit încercând să-mi dau seama unde intrase glonţul. Mâinile care mă ţineau îşi slăbiră strânsoarea; am căzut în genunchi. La fel şi Coyle. Faţa lui se afla la doar trei centimetri de a mea; avea ochii larg deschişi, iar gura îi căpătase o expresie de uluire. M-am uitat în jos la trupul meu şi n-am văzut nicio rană de glonţ. M-am uitat la Coyle şi am văzut ceva lucios pe geaca lui, o pată întunecată care se mărea în lumina lanternei, reflectată într-o nuanţă stacojie.

În spatele meu se auzea zgomotul paşilor celui care trăsese. Se pare că era un singur bărbat şi fusese trimis să ucidă două păsărele.

A privit dincolo de mine, fix în ochii lui Coyle.

— Regret, a zis el ridicându-şi arma. Trebuie să îndeplinesc ordinele.

Deasupra, cerul se limpezise şi era presărat cu mii de stele, care încadrau stâncile modelate de râul mic şi agitat ce săpase defileul. În lumina zilei, canionul era probabil frumos: pietre negre spălate de ape argintii. La lumina lanternei montate pe ţeava unei arme cu amortizor, nu era cel mai potrivit loc în care să mori.

Coyle se mişca. În întuneric nu i-am putut vedea degetele apucând arma, însă l-am simţit mişcându-se, am văzut lumina lanternei răsucindu-se şi apoi am auzit *pac-pac* atunci când arma s-a descărcat. Pentru o secundă pământul s-a luminat într-o nuanţă de galben-chimic şi am auzit cum plumbul glonţului zdrobeşte osul. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe cel care voia să ne ucidă ţinând arma gata să tragă. A făcut un pas, iar piciorul i-a alunecat pe pietre. A mai făcut un pas, iar picioarele i-au fugit de sub el. Bărbatul a căzut şi şi-a zdrobit capul de bolovani, iar braţul lui a lovit valurile râului.

Coyle a căzut. Mai întâi pe burtă, apoi cu faţa în jos; s-a întors pe o parte şi s-a lovit de pietrele ude.

Farurile furgonetei se vedeau undeva mult deasupra noastră şi nimeni n-a ţipat, nimeni n-a urlat ce crimă odioasă, nimeni n-a venit.

— Coyle! am zis eu printre dinţi, iar bărbatul a încercat să-şi ridice capul atunci când şi-a auzit numele. Dezleagă-mă!

Capul lui Coyle s-a prăbuşit din nou pe pietre.

— Pot să te *ajut!* Dezleagă-mă!

M-am târât spre el în genunchi ca un copil şi am văzut lumina strălucind pe sângele care începuse să i se prelingă prin cămaşă.

— *Coyle!*

Avea ochii deschişi, dar nu răspundea. M-am aplecat spre faţa lui. Nu i se vedea decât puţin din piele în jurul ochilor, restul fiind acoperită cu straturi de material, plastic şi bandă izolatoare. Însă era de ajuns, aşa că m-am aplecat şi l-am sărutat pe pielea moale din jurul ochilor

durere

Mi-am înăbuşit urletul de durere şi, tremurând, mi-am apucat braţul cu dinţii ca să fiu sigur că nu dau drumul ţipătului. Valul de durere îmi răscolea tot trupul. Îmi străbătea muşchii încordaţi ai gâtului, trecea prin stomacul încleştat, se lăsa în genunchi şi se scurgea prin tălpile pe care le simţeam pulsând. Şi totul era cauzat de un glonţ cu calibru mic şi încetinit de amortizor. Însă tot glonţ rămânea şi era înfipt în umărul meu drept, în nervii care îşi urlau disperarea, sfâşiind şi estompând toate celelalte simţuri. Samir Chayet s-a împleticit în faţa mea, clipind nedumerit în întuneric. Mi-am ridicat trupul sprijinindu-mă de braţul stâng, iar sângele a început să-mi urle în spatele urechilor atunci când Samir a început să-şi murmure binecunoscutul refren despre ce, unde, cum. Vorbea din ce în ce mai tare pe măsură ce panica prelua controlul. M-am lăsat în genunchi şi mi-am pipăit pieptul cămăşii, pantalonii şi cureaua până am dat de un cuţitaş.

— Stai! i-am spus încet lui Samir, iar vocea îmi suna spart.

Samir a observat în stânga lui cadavrul care începea să se răcească cu repeziciune şi a început să urle, să strige, să se lamenteze fără o direcţie precisă şi fără logică.

— Stai! am repetat eu printre dinţi şi mi-am tras cagula

de pe cap. Stai nemişcat.

A tras convulsiv aer în piept şi a reuşit să-şi înăbuşe un suspin atunci când a simţit lama cuţitului atingându-i spatele. Am apăsat cuţitul pe cablul cu care îi erau legate încheieturile şi l-am tăiat cu o smucitură care aproape m-a proiectat din nou la pământ. Samir s-a prăbuşit în patru labe tremurând. I-am pus lama cuţitului la gât.

Bărbatul a înmărmurit ca un animal încolţit.

— Ascultă, i-am spus mai întâi în arabă, apoi în franceză, amintindu-mi că Samir pe care îl interpretasem eu nu era Samir cel adevărat. Pierd foarte mult sânge. Atinge-mi pielea.

În ochii lui se citeau groaza şi nedumerirea. Am întors puţin lama cuţitului cu încheietura ca să-l fac pe Samir să-i simtă tăişul.

— Atinge-mi pielea!

Mi-am ţinut cuţitul la gâtul lui Samir în timp ce se apleca spre mine cu mâinile tremurând. Atunci când mâna lui mi-a atins obrazul, am aruncat cuţitul în apele întunecate ale râului şi

am sărit.

Inima îmi bătea cu putere, aveam pantalonii uzi pentru că făcusem pe mine, transpiraţia îmi curgea pe spate, iar ochii îmi ardeau de la lacrimile care voiau să se reverse, dar iată că a venit binecuvântata salvare. Cu un strigăt, Coyle s-a prăbuşit din nou pe pietre şi şi-a prins umărul cu mâna, în timp ce eu îmi frecam mâinile ca să le dezmorţesc.

— Coyle! am spus eu încet.

M-am repezit asupra lui şi i-am simţit sângele fierbinte de pe cămaşă.

— Ai cu tine vreo trusă medicală?

— La maşină, a răspuns el. E una în maşină.

— Cât de departe suntem de un oraş?

— Şapte kilometri sau opt – opt.

Am văzut cum i se schimonoseşte faţa şi începe să lovească cu picioarele în gol, zvârcolindu-se sub mine. Uneori oamenii se zbat ca să scape de un lucru care îi

sperie, alteori pentru a-şi aminti că dincolo de durere au un trup. În situaţia de faţă erau valabile ambele variante.

— Pot să te ajut! Pot să te scot de aici. Ştii că oamenii tăi te-au trădat. Mă asculţi?

Coyle a dat din cap doar pe jumătate şi i s-a auzit bârâitul însângerat al respiraţiei.

— Pot să te scot de aici şi să te duc la doctor, dar trebuie să ai încredere în mine.

— Kepler?

Nu era tocmai o întrebare, însă a rostit-o oricum.

— Pot să te ajut, dar trebuie să-mi spui codul tău de identificare.

Coyle a dat să râdă, dar râsul i s-a transformat rapid în durere.

— Coyle! am strigat eu furioasă. Kestrel – sau cum te-o fi chemând –, au de gând să te omoare. Eu pot să-ţi salvez viaţa. Spune-mi.

— Aurelius, a răspuns el cu o voce spartă. Codul meu... de identificare e Aurelius.

Mi-am aşezat mâna pe obrazul lui Coyle.

— Dacă minţi, o să murim amândoi, am spus eu încet.

— Tu o să afli.

— Am nevoie de hainele tale, i-am zis şi m-am întins după curea.

Coyle şi-a pus mâna însângerată pe a mea, împiedicându-mă să-i desfac catarama.

— Am mai făcut asta, i-am spus eu, însă mâna bărbatului a rămas neclintită. Trebuie să-mi ascund faţa.

Mâna lui Coyle a cedat. L-am dezbrăcat de pantaloni, mai întâi un picior, apoi pe celălalt. Cămaşa i-a pârâit ca un arici adeziv Velcro atunci când i-am tras-o de pe el. Pe sub cămaşă purta un costum albastru din lycra. Sângele se vedea strălucind în timp ce pătrundea prin fiecare fibră a materialului, mişcându-se ca o fiinţă vie. Pantalonii lui Coyle erau prea scurţi, geaca prea strâmtă, ceea ce aproape că m-a surprins. Mi-am tras pe cap cagula şi înăuntru am simţit transpiraţia lui Coyle. I-am ridicat pistolul şi am verificat magazia armei. Apoi i-am acoperit

rana cu cămaşa de care tocmai mă dezbrăcasem şi l-am simţit tresărind.

— O să fii bine, i-am spus eu încet şi am fost surprinsă să constat cât de calm îmi suna vocea. O să rezişti.

— N-ai de unde să ştii, mi-a răspuns el.

Am scos magazia pistolului şi am aruncat-o, apoi mi-am băgat mâinile în buzunare pentru ca ceilalţi să nu-mi vadă pielea descoperită. Am început să urc poteca noroioasă, malul înclinat al râului care devenise şi mai greu de traversat din cauza ploii, îndreptându-mă către luminile furgonetei parcate pe drumul de deasupra.

Capitolul 72

Numărasem unsprezece bărbaţi veniţi în Saint-Guillaume să ucidă un infirm pe nume Ianus.

Doar trei aşteptau lângă maşina parcată pe marginea drumului, deasupra albiei unui râu, în timp ce lumina albă a farurilor străpungea întunericul. Doi dintre ei începuseră deja să se relaxeze şi-şi scoseseră cagulele dând la iveală un chip de bărbat şi unul de femeie, amândoi cu câte o ţigară aprinsă între degetele neacoperite de mănuşi. Ar fi fost complicat să aprindă bricheta cu degetele înfăşurate în lână şi lycra; şi încă şi mai complicat să fumeze în tihnă cu faţa acoperită.

Poate că nu ştiau ce se întâmplase pe malul râului.

Probabil că urma să li se spună că moartea lui Coyle fusese un accident, nu o execuţie.

Poate că nu făceau decât să asculte ordinele.

Îmi ţineam mâinile în buzunare, iar faţa îmi era acoperită de cagulă. În întunericul nopţii, eram o siluetă familiară şi eram singur.

Bărbatul de lângă furgonetă s-a întors spre mine în timp ce mă apropiam şi a strigat:

— Herodot!

— Aurelius, i-am răspuns eu aspru şi serios. Cred c-o să avem nevoie de un ciocan.

Pe chipul femeii s-a observat nedumerirea, însă timpul care s-a scurs rostindu-mi replica a fost suficient cât să ajung de la marginea drumului la uşa din spate a furgonetei. Eram doar la o lungime de braţ de bărbatul de lângă mine şi astfel, fără mult tam-tam, mi-am scos mâinile din buzunare şi, chiar înainte ca el să-mi observe pielea descoperită, l-am atins pe faţă şi am sărit.

Cana de aluminiu cu cafea mi-a căzut din mâini şi s-a rostogolit de-a lungul drumului în şanţul care dădea pe-afară; Samir Chayet s-a împleticit şi a început să clipească nedumerit. Şi-a ridicat mâinile şi a pipăit uluit cagula care

îi acoperea faţa. Mi-am scos arma de la şold şi am împuşcat-o pe femeie în coapsă, iar bărbatului care stătea lângă ea i-am tras un glonţ în burtă. Cei doi s-au prăbuşit la pământ. Am înaintat spre ei şi le-am scos armele din tocuri. Neştiind ce altceva să fac cu ele, le-am aruncat în râpă şi s-au auzit rostogolindu-se în întuneric. Cu arma încă ridicată, m-am îndreptat spre partea cealaltă a maşinii, spre locul şoferului, şi văzând că nu e nimeni înăuntru m-am întors din nou spre Samir. Stătea înmărmurit şi îşi ţinea cagula în mâini.

— Bună! i-am spus eu. Eşti asistent, nu-i aşa? Jos, pe malul râului e un bărbat îmbrăcat în costum din lycra. Aş vrea să-l aduci aici. A fost împuşcat şi numai timpul ne va spune dacă rana i-a fost fatală. O să vă împuşc pe toţi – pe tine, pe ăştia doi şi pe oricine mai trece pe aici – dacă nu faci ce-ţi spun. Ai înţeles?

Înţelesese perfect.

— Minunat! am exclamat eu cu jovialitate falsă. Cred c-am văzut o lanternă pe scaunul şoferului. O să-ţi urmăresc lumina.

—×—

Timpul trece mai greu în întuneric.

Ceasul ieftin care îmi înconjura încheietura lumina verde. Era o oră imposibilă pentru orice activitate normală. Cerul nopţii, pregătit cu atâta entuziasm de ploaie, transformase norii într-o ceaţă groasă şi somnoroasă care făcea nevăzut locul în care stânca neagră întâlnea luminile stelelor. Stăteam departe de luminile farurilor, cu arma în buzunar, cu lanterna în mână şi priveam cum mica sferă de lumină a lui Samir se mişca lângă râul de dedesubt.

Bărbatul pe care-l împuşcasem în stomac îşi pierduse cunoştinţa – o binecuvântare, mi-am zis eu, pentru toată lumea. Femeia era conştientă şi îşi ţinea mâinile apăsate pe coapsă. Respira repede şi neregulat, iar în ochi i se vedea durerea. Sângele care îi ieşea printre degete şi cel scurs pe asfalt era deschis la culoare şi subţire în lumina lanternei, negru şi nesfârşit atunci când lumina se

îndepărta. Faptul că femeia încă mai putea să respire îmi spunea că nu-i atinsesem artera femurală. Şi totuşi, ea nu părea dornică să-mi mulţumească.

M-am sprijinit de furgonetă şi le-am băut cafeaua.

Niciunul dintre noi nu simţea nevoia să stea de vorbă.

Lumina lui Samir începea să urce. Mi-am îndreptat lanterna spre marginea de sus a potecii, aşteptând să apară cele două siluete pline de noroi. Coyle avea un braţ trecut peste spatele lui Samir, iar cu celălalt se ţinea de umăr în timp ce sângele încă îi mai ţâşnea cald printre degete. În lumina neiertătoare a lanternei mele, faţa i se vedea palidă şi cenuşie, iar buzele aveau o nuanţă vineţie. Faţa lui Samir era aprinsă, dinţii încleştaţi de la efort, iar buzele îi erau răsfrânte ca ale unui cal gata să ţâşnească în galop.

— Bagă-l înăuntru! i-am spus lui Samir arătând spre portbagajul furgonetei.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Coyle încet, privind spre cele două siluete căzute.

— Şeful lor te-a împuşcat. N-aveam de gând să-i întreb ce ar trebui să fac.

Coyle n-a scos niciun ţipăt când Samir l-a aşezat pe podeaua maşinii, ceea ce am considerat a fi semn rău.

— Eşti asistent, fă ceva.

— Ai de gând să mă omori?

Când, aflat în acelaşi trup, întrebasem şi eu acelaşi lucru, vorbisem cu o voce tremurată în arabă. Acum însă îl auzeam pe Samir rostind cuvintele clar şi ferm, într-o franceză cu puternic accent sudic. Într-un fel, mi se părea că interpretarea pe care i-o dădusem eu lui Samir se potrivea mai bine cu trăsăturile lui decât realitatea pe care o prezenta el acum.

— Ai cuvântul meu că, dacă îi repari umărul, te las în viaţă. Iar dacă fugi, o să te ucid şi pe tine, şi pe ei. Înţelegi ce-ţi spun?

— Nu te cunosc.

Am simţit o undă de admiraţie faţă de acest om. Tremurând de frig, Samir Chayet, care se trezise cu

mâinile legate în toiul nopţii, mă înfrunta cu dârzenie.

— Şi nici nu înţelegi ce s-a întâmplat sau cum de-ai ajuns aici. Totuşi, după cum stau lucrurile, ai putea să rişti şi să fugi, sau ai putea să rişti şi să rămâi. Cu minimul de informaţii disponibile, trebuie să decizi ce ar fi cel mai bine să faci.

Samir şi-a cântărit opţiunile şi a făcut alegerea inteligentă.

—×—

— Are nevoie de sânge, a zis el cinci minute mai târziu.

— Ştii ce grupă ai? l-am întrebat eu pe Coyle.

— Sigur, a mârâit el de pe podeaua maşinii. Tu o ştii pe-a ta?

— Prietenul meu e foarte spiritual, i-am mărturisit eu lui Samir. Încearcă să-şi cultive sarcasmul.

— Trecând peste asta, are nevoie de sânge, altfel nu pot să garantez ce-o să se-ntâmple cu el, m-a avertizat asistentul.

— Mă ocup imediat de asta. Păstrează trusa de prim-ajutor; ceilalţi doi care sângerează lângă furgonetă s-ar putea să aibă nevoie de ea. E posibil ca unul dintre ei să aibă un telefon mobil. Îţi sugerez să suni la poliţie – doar la poliţie – imediat ce eu şi Coyle plecăm de aici.

Capitolul 73

Samir Chayet se profila ca o siluetă neagră în oglinda mea retrovizoare, atunci când am plecat din acel loc. Îi purtasem trupul mai puţin de opt ore, iar viaţa lui nu mai avea să fie niciodată aceeaşi.

Coyle stătea în spatele meu, întins pe podeaua furgonetei, şi-şi ţinea mâna apăsată pe bandajul cu care îi era legat umărul. Respira neregulat, iar chipul îi era tern. I-am aşezat geaca peste umeri şi i-am învelit picioarele cu o pătură. Cu toate astea, continua să tremure, iar dinţii îi clănţăneau.

— Ce-o să se întâmple mai departe?

— O să abandonăm undeva furgoneta şi o să te duc la doctor.

— Mă ţii ostatic?

— Ar fi prea mare deranjul.

— Ce motive ai să mă ajuţi?

— Mă ajut pe mine. Întotdeauna. Ai de gând să stai treaz?

— Ai de gând să mă sedezi?

— Nu.

— Atunci o să rămân treaz.

—×—

Am luat-o spre nord urmând cele mai mari indicatoare, spre cele mai importante drumuri. Judecând după crăpăturile săpate de apă în rocă şi după pinii negri care se vedeau pe dealuri, bănuiam că mă afundam din ce în ce mai mult în Masivul Central. Căutam autostrada dosnică ce fusese săpată de-a lungul podişurilor sterpe şi a văilor îmbibate cu apă, de un negru vulcanic. Telefonul care se afla pe scaunul de lângă mine a început să sune; l-am ignorat. Câteva minute mai târziu a sunat din nou.

— Ai de gând să răspunzi? m-a întrebat Coyle din spate, iar vocea îi tremura.

— Mnu.

Lămpile cu vapori de sodiu pentru iluminat stradal anunţau intrarea pe autostradă. Indicatoarele promiteau că aceea era direcţia bună de unde puteai ajunge la castele vechi şi în orăşele cu artizani pricepuţi. Orăşelele în care locuiau artizanii pricepuţi aveau ziduri medievale, monumente ale catarilor, secrete ale templierilor, blazonul ordinului Cavalerilor Ospitalieri, magazine pentru turişti, în ale căror vitrine întunecate atârnau săbii, scuturi şi peceţi antice, şi probabil droguri.

Telefonul a sunat din nou.

L-am ignorat.

A sunat iar.

Iar l-am ignorat.

La marginea unui orăşel am tras maşina în parcarea goală a unui supermarket.

Telefonul a sunat pentru a patra oară, vibrând insistent pe scaunul de lângă mine.

L-am dat pe *speaker* şi am răspuns.

De partea cealaltă a liniei s-a auzit cum cineva trage cu putere aer în piept.

Apoi linişte.

M-am lăsat pe spătarul scaunului cu ochii pe jumătate închişi în lumina portocalie a parcării şi am aşteptat.

Undeva, cineva făcea probabil acelaşi lucru.

În continuare tăcere.

Era tăcerea intensă care se aude de la celălalt capăt al firului. Dacă mă străduiam, aveam impresia că pot să aud respiraţia calmă a celui care aştepta de partea cealaltă, trăgând aerul în piept şi apoi eliberându-l domol.

În spatele meu, Coyle se foia aşteptând să înceapă conversaţia.

N-am spus niciun cuvânt.

La telefon se auzea doar acea respiraţie şi mi se părea că, pe măsură ce tăcerea noastră se prelungea – treizeci de secunde, patruzeci, un minut – răsuflarea celui care sunase se precipita, devenea mai vie, iar cuvântul care îţi trecea prin minte când o auzeai era „plină de entuziasm”.

Un copil care gâfâia de plăcere, jucându-se de-a v-aţi

ascunselea în întuneric.

Am aşteptat.

Nu mă deranja să aştept.

Nu se rostise niciun cod de identificare, nu mi se ceruse să răspund.

Şi atunci s-a întâmplat – răsuflarea plină de entuziasm s-a spart într-o singură explozie de sunete.

Se auzea cum chicoteşte.

— Bună! am spus eu.

Râsul a încetat la fel de brusc precum izbucnise.

— Te văd, am murmurat eu. *Te* văd. Ai venit prea târziu – retrage-te, întinde-ţi mâna, încearcă din nou. Dar eu o să te văd întotdeauna, indiferent cine eşti.

În receptor s-a făcut linişte.

— N-ar fi trebuit să le ordoni să-mi omoare gazda. Ştiu de ce, înţeleg. Dar când va veni momentul, ăsta e lucrul pe care vreau să ţi-l aduci aminte.

Am închis.

Am scos bateria din telefon şi am aruncat-o sub scaun.

Am pornit motorul maşinii şi am ieşit din parcare.

Pe asfalt s-a auzit scârţâitul umed al roţilor.

Apoi sunetul sacadat al ştergătoarelor.

— Cine era? m-a întrebat Coyle, deşi probabil că ştia deja.

— Cred că ştii.

— De ce n-a vorbit?

Coyle şi-a ridicat trupul sprijinindu-se pe braţul nevătămat, străduindu-se să-mi vadă chipul în oglinda retrovizoare.

— Nu avea ce să spună.

— Spune-mi cine era.

— Tu cine crezi că era?

— Vreau s-o aud de la tine.

Am ridicat din umeri.

— Galileo Galilei a fost un om strălucit. Consider că e o ofensă să dai acest nume creaturii ăleia.

— N-am încercat decât să-l oprim.

Am vrut să zâmbesc, însă Coyle nu-mi putea vedea

expresia de pe chip; am încercat să-mi modelez vocea astfel încât să sune pe jumătate liniştitor.

— Spune-mi, ai simţit vreodată că ai pierdut timp?

Coyle nu mi-a răspuns.

— Bineînţeles c-ai simţit, am spus eu cu un oftat. Toată lumea simte asta. La ora două te aşezi să citeşti o carte şi apoi, ce să vezi, este ora cinci după-amiaza şi n-ai avansat decât cu două pagini. Probabil că te laşi pierdut pe gânduri când te îndrepţi spre casă pe străzi familiare, iar când revii din nou la realitate ca să vezi pe unde eşti, constaţi că ai ajuns deja acasă, însă ora e târzie – mult mai târzie decât te aşteptai. În telefon apare un număr pe care nu-ţi aduci aminte să-l fi format; poate că s-a format singur în buzunar atunci când te-ai sprijinit de masă. Stai într-o sală de aşteptare unde revistele sunt de acum trei ani, iar asta nu te deranjează, dar vai! Timpul a zburat şi tu nu ştii de ce. Avem nevoie doar de câteva secunde. Să-mi întind portofelul unei doamne pe care n-o cunosc. Să sărut un necunoscut, să dau un telefon, să-l scuip în faţă pe bărbatul pe care-l iubesc, să-i trag un pumn unui poliţist, să fac vânt unui călător în faţa trenului. Să dau un ordin folosind vocea cuiva cunoscut pentru autoritatea pe care o are – Nathan Coyle trebuie să moară. Pot să-ţi schimb viaţa în mai puţin de zece secunde. Şi, după ce se întâmplă asta, tot ce vei fi capabil să spui în faţa unui juriu format din colegii tăi va fi că... nu ştii ce te-a apucat. Aşa că spune-mi, domnule Nathan Coyle, ai pierdut cumva timp?

Tăcere la telefon, tăcere în maşină.

— Aşa ziceam şi eu.

—×—

În oraşul Cavaliere (TRĂIEŞTE TRECUTUL – biroul pentru turişti, deschis între orele 10 a.m. şi 3 p.m. De luni până joi, excluzând orele de odihnă), o hartă prinsă de zidul din cărămidă bej al unei biserici indica spre un mic cabinet medical, o uşă ca oricare alta, pe o stradă cu locuinţe înghesuite, care ieşea în evidenţă doar printr-o plăcuţă mică din plastic prinsă lângă sonerie, prin intermediul căreia potenţialii vizitatori erau rugaţi să nu

fumeze pe scări.

Am parcat fix în mijlocul străzii, am lăsat motorul pornit şi am sărit peste scaun târându-mă în spatele furgonetei. Coyle era încă treaz, încă mai respira, cu ochii roşii şi degetele încârligate ca nişte gheare.

— Rezişti? l-am întrebat eu.

— Tu ce crezi?

— Nu era chiar o întrebare. Adu-ţi aminte că nu eu te-am împuşcat. Aminteşte-ţi că propriii tăi oameni au ordonat să fii ucis.

— De ce?

— De ce să-ţi aminteşti sau de ce te-au vrut mort?

— Ambele.

— Cred că poţi să ghiceşti, i-am răspuns eu şi m-am tras mai în faţă băgându-mi mâinile confortabil între genunchi. Lăsând la o parte faptul că ai fost compromis de entitatea numită Kepler, eşti o pacoste. Eşti obsedat de Galileo; ţi-ai ratat misiunea şi ai citit nişte rapoarte pe care probabil n-ar fi trebuit să le vezi. Îmi imaginez că, în ciuda sfatului minunat pe care ţi l-am dat, ai pus întrebări. Întrebări precum „De ce a trebuit să moară Josephine?”, „A fost vreodată Galileo în Frankfurt?” sau „Când vorbiţi despre programul de vaccinare, mai precis, care sunt parametrii pe care-i folosiţi?”, sau… în fine. Am dreptate?

Coyle nu mi-a răspuns, iar eu aveam dreptate.

— Cât despre decizia prietenilor tăi de a te ucide – răspunsul este şi mai simplu. Au primit un ordin. Le-a sunat telefonul sau au primit un e-mail, iar persoana care vorbea ştia codul de identificare şi avea autoritatea să dea un ordin. Şi bineînţeles că aveţi anumite protocoale, mecanisme de securitate care să prevină astfel de situaţii, însă un astfel de mecanism nu e mai bun decât cel care l-a creat. Şi cine mai ştie în prezent de unde vin ordinele?

— Crezi că… s-a infiltrat în Aquarius?

— Da.

— În structurile de vârf?

— Da.

— Cum?

— A avut timp.

— De ce? m-a întrebat Coyle încercând să înfrângă mai mult decât durerea şi să înghită mai mult decât ar fi putut morfina să calmeze. De ce?

— Pentru că-i sunteţi folositori. Pentru că, dacă aş vrea să studiez fantomele – să le studiez cu adevărat –, dacă aş vrea să aflu ce ne face să existăm, probabil că şi eu aş crea o organizaţie ca Aquarius. Ţine-ţi duşmanii aproape, aşa spune o vorbă.

Coyle n-a zis nimic şi nu m-a putut privi în faţă. Respira precipitat şi greu, iar pielea îi strălucea de transpiraţie.

— Pierzi sânge.

Nicio reacţie.

— Pot să te ajut, dar trebuie să faci ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Trebuie să mă legi de scaunul pasagerului şi să-ţi îndrepţi arma spre mine.

Coyle şi-a deschis gura mai întâi să spună ceva, apoi a căscat-o şi mai mult după ce a înţeles ce intenţionam de fapt.

— Încă mai vrei să mă omori? l-am întrebat eu.

Fără cea mai mică urmă de ezitare, gura lui Coyle s-a schimonosit într-un zâmbet care nu prea era zâmbet.

— Da.

— Crezi că e o idee bună?

— Da.

— Vrei să trăieşti?

Nu părea să ştie ce să răspundă. Am clătinat din cap fără să mă gândesc la ceva anume şi mi-am întins mâinile reci şi goale spre el ca să-l fac atent. Nu s-a clintit. Cu o mână îşi ţinea umărul plin de sânge şi privea într-o parte.

— Galileo a ordonat să fii ucis, am spus eu încet. Iar Aquarius a ascultat ordinele. În momentul de faţă şi eu sunt la fel de aţâţat ca şi tine. Dar dacă nu vrei să sângerezi până mori, va trebui să faci ce ţi-am spus.

S-a ridicat sprijinindu-se pe un cot.

— Adu cablul şi dă-mi arma, a zis el.

Am ezitat.

I-am dat arma.

Degetul lui Coyle a atins uşor trăgaciul – ca un dirijor care îşi testează bagheta –, simţindu-i greutatea şi analizându-şi opţiunile. A calibrat arma, apoi a lăsat-o să cadă lângă el. Mi-am legat mâinile de mânerul care se afla deasupra scaunului de lângă şofer şi am strâns nodul cu dinţii până am simţit că îmi muşcă din carne – încă puţin, ca să-l doară. Înălţimea maşinii era ciudată – nu puteam nici să stau drept, nici să mă aşez, dar mi-am găsit un punct de echilibru, cu genunchii îndoiţi, cu mâinile ridicate, atârnat ca o haină veche.

— Bun, am spus eu în timp ce Coyle mă privea de pe podeaua maşinii. Acum, dacă nu te deranjează…

Bărbatul s-a ridicat în genunchi strângând arma la piept. A reuşit să se sprijine pe un picior şi pentru o secundă am crezut c-o să cadă, însă şi-a ridicat şi celălalt picior şi şi-a recăpătat echilibrul. Poticnindu-se, a înaintat către mine fixându-mă cu privirea.

Nu a fost nevoie decât de o clipă.

Doar o clipă şi nu mai ştiam ce să cred.

Oare greşisem?

Degetul lui Coyle s-a auzit lovind uşor trăgaciul – tac, tac, tac.

Prea puţin timp să-mi fac un plan, prea puţin timp să vin cu o soluţie mai bună.

Oare greşisem când hotărâsem să-l las să trăiască?

Poate.

Poate că această greşeală o să fie o foarte scurtă curbă a învăţării.

Apoi s-a aplecat şi a luat de jos ceva negru şi murdar. O cagulă care fusese abandonată acum multă vreme. Zvâcnetul din colţul gurii lui Coyle putea fi un zâmbet. A venit bălăngănindu-se către mine şi mi-a fluturat cagula în faţă – un ordin prin gesturi, nu prin cuvinte. Deschide larg.

Mi-am umezit buzele cu limba.

— Te doare rău, Nathan Coyle? l-am întrebat.

— Află şi singur, mi-a răspuns el.

Am încercat să nu icnesc când mi-a împins în gură

materialul umed şi negru. Mă gâdila pe gât şi-mi venea să vomit. Am înghiţit şi am simţit gustul de lână, de noroi şi de fum de ţigară. Arătătorul lui Coyle a lovit din nou uşor trăgaciul. M-a atins pe piept cu ţeava puştii atunci când şi-a inspectat treaba.

Doar o clipă.

A analizat situaţia în timp ce sângele i se scurgea prin pansamentul alb şi i se usca maroniu printre degete şi în jurul grumazului.

Coyle s-a uitat la mine şi eu la el.

Degetele pe care le întinsese către mine îi tremurau şi a ezitat o clipă la câţiva centimetri de mâinile mele. Braţul îi dârdâia nu doar de frig. Nu ştiu dacă a intenţionat acea mişcare sau dacă greutatea propriilor degete devenise prea mult de îndurat. Pielea lui a atins-o pe a mea, iar eu am sărit, ameţită că scăpasem. În timp ce, încă buimac, criminalul în devenire se smucea legat de plafonul furgonetei, m-am dat înapoi ţinându-mi strâns braţul. Durerea nu-mi mai reverbera în tot corpul, ci se simţea mai degrabă ca o zvâcnire într-un loc bine definit, iar focul ei pulsa în ritmul inimii. Am gemut şi m-am sprijinit de un perete al furgonetei. Simţeam cum mi se ridică sângele în cap, iar din ochi mi s-au scurs lacrimi. Prizonierul meu se smucea încercând să scape. A lovit cu picioarele, a încercat să se ridice şi s-a prăbuşit din nou, urlând cuvinte mute prin cagula care îi fusese îndesată în gură.

— Pune-mă la încercare, i-am spus eu printre dinţi fluturându-i arma în faţă.

Bărbatul a tăcut şi a rămas nemişcat.

Am zâmbit cu cel mai frivol surâs şi m-am dat jos din maşină, nesigură, câte un picior o dată.

—×—

Asistentei din tura de noapte i-a luat ceva timp să răspundă.

Când a deschis uşa mi-a văzut mai întâi faţa, cenuşie şi plină de sânge, iar chipul i s-a frânt într-un amestec de şoc şi milă. Apoi a observat bandajele care îmi acopereau umărul şi pieptul şi cred că a înţeles despre ce era vorba,

despre ce ar fi putut fi vorba, dar deja o prinsesem de arătător şi, l-am prins de mijloc pe Coyle, care tocmai cădea, şi l-am ridicat.

— Te-am prins, eşti în regulă, am spus eu cu noua mea voce, pe un ton mult mai dulce.

L-am aşezat uşor pe scări.

— Kepler! a zis Coyle privindu-mă în ochi, după ce şi-a recăpătat pe de-a-ntregul vederea.

— Mă duc să fac rost de sânge şi de calmante, i-am spus eu. Ce grupă ai?

— Chiar ai de gând să faci asta?

— Spune-mi ce grupă ai? Şi n-ar fi rău să-mi spui şi dacă ai vreo alergie.

— Grupa A pozitiv. Sunt A pozitiv.

— Bun. Rămâi aici. Dacă prietenul tău din maşină începe să urle, împuşcă-l.

— Kepler! m-a strigat el în timp ce urcam scările, simţindu-mi picioarele uşoare în încălţările asistentei. E prietenul meu, ştii asta.

— Sigur. Bănuiesc că e problema ta cum gestionezi situaţia.

—×—

Clinica era de un alb fluorescent. Purtam o uniformă într-o nuanţă albastru-murdar, aveam încălţări comode, prea mult ruj şi nu băusem suficientă cafea. Mă uitam la televizor atunci când am auzit bătăile în uşă. Pe ecran se desfăşura un joc de pocher. Camera de filmat era îndreptată chiar spre masa verde de joc, iar nişte mâini se mişcau deasupra ei jucându-şi cărţile, pierzându-şi şansele. Am lăsat televizorul să meargă în continuare. Biroul mic unde se afla recepţia era gol. Luminile unui automat străluceau într-un colţ întunecat; de-a lungul biroului era trasă jaluzeaua. Erau camere de o parte şi de alta a coridorului, iar înăuntrul lor se aflau paturi din plastic acoperite cu aşternuturi albe. Am verificat uşile până am găsit-o pe cea mai securizată. Mi-am cercetat buzunarele şi am găsit un inel cu chei. Norocul îmi zâmbea în acea zi – uşa avea mai multe sisteme clasice de închidere, nu era

securizată cu cifru. Trei dintre cheile mele s-au potrivit în broaşte; uşa s-a deschis.

Camera de dincolo de uşă era un paradis cu tot felul de pastile pentru tot felul de boli. Farmaciile franceze – nicăieri în lume nu găseşti cu atâta uşurinţă atât de multe formule chimice, potenţial toxice. Calmantele nu erau greu de găsit – cea mai bine securizată cutie din încăpere a cedat unei chei solide. Clinica avea rezerve mici de sânge. Pungile aveau deja trecute pe ele numele destinatarilor: pentru un domn în vârstă care nu putea să ajungă la spital pentru transfuzii; pentru o tânără al cărei ADN se întorsese împotriva ei chiar înainte ca ea să se nască. Am furat câteva recipiente, o pungă cu ser fiziologic, ace, pansamente sterile, feşe curate, sedative şi un ac lung de sutură cu vârful ca un cârlig.

La televizor, un jucător a fost eliminat, iar unul dintre rivalii lui i-a luat ce îi mai rămăsese din bani. Mulţimea a aplaudat şi prezentatorul a strigat entuziasmat când concurentul ruinat s-a îndepărtat spre vârtejul de lumini aurii. Am pornit spre ieşire lăsând lucrurile aşa cum le găsisem.

Coyle stătea unde îl lăsasem, ceea ce m-a surprins.

Ţinea arma în poală şi îşi sprijinise capul de marginea casei scării. Respira prelung şi neregulat. Şi-a întors capul pe jumătate când m-a auzit venind.

— Ai găsit... ce-ţi trebuia?

A rostit cuvintele rar, cu dificultate. L-am ajutat să se ridice apucându-l de după mijloc şi sprijinindu-l cu delicateţe.

— Da. Ascunde arma.

— Am crezut că voiai... să împuşc pe cineva.

— Am stat în trupul asistentei ăsteia mai puţin de cinci minute. Nu e ceva neobişnuit ca oamenii să piardă cinci minute. E târziu, e miezul nopţii. Îşi poate imagina că am venit, că am plecat, îşi poate imagina că şi-a imaginat. E mai bine aşa.

— Faci asta frecvent? m-a întrebat Coyle şi şi-a îndesat arma sub geaca care îi atârna deschisă pe umeri.

— Nu o fac frecvent. Ţine asta.

Coyle a apucat punga de plastic pe care i-o întinsesem, mai mult din instinct decât că aşa voise. Întinde-i cuiva mâna să daţi noroc, să ţină o plasă; dacă o faci suficient de repede, oamenii nu stau să se gândească. Când mâna lui a apucat plasa, degetele mele le-au prins pe ale lui şi, trăgând adânc aer în piept, o priveam pe asistentă în ochi atunci când şi-a pierdut echilibrul.

Am simţit cum durerea îmi asaltează trupul şi aproape mă doboară.

Am apucat strâns plasa cu degetele, m-am întors cu spatele şi am plecat.

În clinică, televizorul încă mai mergea, ceasul ticăia, luminile ardeau şi nimic nu se schimbase de la o clipă la alta.

—×—

Înapoi în furgonetă.

Am tăiat cablurile cu care îl legasem pe colegul lui Coyle de cârligul de agăţat haine, iar când i-am eliberat mâinile am sărit mai repede decât a reuşit el să reacţioneze.

Coyle s-a prăbuşit pe podeaua maşinii în timp ce eu icneam scoţându-mi din gură cagula murdară. Mă dureau mâinile, iar încheieturile aveau răni de la lupta mută pe care o dădusem cu cablurile care mă ţinuseră imobilizat. L-am ajutat pe Coyle să se aşeze pe spate, l-am învelit din nou cu pătura. I-am spus că am sedative şi calmante.

Dă-le dracu’ de medicamente, mi-a spus el, deşi cred că în realitate nu se simţea atât de curajos pe cât reieşea din cuvinte.

Am condus câţiva kilometri, am tras maşina într-o parcare goală din spatele unui depozit închis, unde nu existau camere de supraveghere, şi m-am pus pe treabă. Am agăţat prima pungă cu sânge de cârligul de pe plafon, de care fusesem legat şi eu. I-am desfăcut lui Coyle bandajul şi i-am inspectat rana cu lanterna. Era doar rana pe unde intrase glonţul de calibru mic şi puteam să-i văd capătul deformat strălucind aproape de suprafaţă. În întuneric, mâna lui Coyle m-a apucat de mânecă, apoi şi-a

adus aminte de aversiunea pe care o simţea şi mi-a dat încet drumul.

— Te pricepi cât de cât la medicină? m-a întrebat el.

— Sigur că da. Undeva există cineva care practică medicina cu o diplomă pe care în mare parte eu i-am obţinut-o.

— N-ai reuşit să mă linişteşti.

Am schimbat pansamentul şi am lăsat glonţul acolo.

— Morfină?

— Nu.

— E trupul tău.

I-am simţit privirea în ceafă atunci când m-am întors pe scaunul şoferului.

Capitolul 74

O benzinărie pe o autostradă care şerpuieşte prin munţi, înfăşurat în pături în spatele maşinii, Coyle nu a dormit, însă nici nu a vorbit.

Bărbatul în trupul căruia eram nu avea niciun ban. Avea arme, cuţite, dar niciun şfanţ.

Am intrat totuşi în benzinărie şi am comandat o cafea simplă şi două *croque monsieur.* Când am ajuns la femeia cu ochi înroşiţi de oboseală care servea dincolo de tejghea, mi-am lăsat cafeaua şi am prins-o de mână. Trupul pe care tocmai îl părăsisem s-a bălăngănit ameţit şi confuz. Am deschis sertarul în care se aflau banii, am apucat un pumn de euro şi i-am pus în mâna bărbatului.

Ochii lui abia ce-şi recăpătau concentrarea, suficient cât să mă vadă, să simtă atingerea mea pe piele, când am sărit din nou în trupul lui.

I-am întins casierei o bancnotă de douăzeci de euro, iar ea a fost surprinsă să vadă că sertarul cu bani era deja deschis. Mi-a privit faţa zâmbitoare, a ridicat din umeri şi nu a pus nicio întrebare.

M-am aşezat pe o bancă rece din metal sub un paravan acoperit cu plăci roşii din ardezie, şi-am lăsat cafeaua să se răcească lângă mine, fără să mă ating de ea. Un soare umed şi galben începea să se ridice la orizont, mic şi furios pe cerul cenuşiu şi obosit. Părea o dimineaţă în care nu putea pătrunde nicio pată de culoare, oricât de mult s-ar fi străduit. Ceaţa atârna deasupra ierbii, la marginea asfaltului. Camioanele voluminoase se îndepărtau huruind de pompele de benzină, devenind tot mai gălăgioase pe măsură ce accelerau reintrând pe autostradă.

Am terminat de mâncat sandvişul şi mi-am redeschis telefonul mobil.

A durat ceva vreme până s-a resetat, după care mi-a arătat că am un mesaj: „Îţi place ce vezi?”

A urmat un alt mesaj, trimis la câteva minute distanţă de

primul, expeditorul fiind incapabil să se abţină: „Asta e pentru tine. ☺”

O faţă zâmbitoare.

Un şofer cu mai multe rânduri de guşi, îmbrăcat cu o geacă roşie pufoasă, care îi flutura în jurul burţii, trecea pe lângă mine. L-am întrebat cât este ora şi l-am prins de încheietură atunci când şi-a ridicat mâna să se uite la ceas. Am sărit. Am luat telefonul din mâna care stătea întinsă docil şi mi l-am vârât în buzunar, după care am sărit înapoi în trupul din care plecasem.

Totul se petrecuse în mai puţin de cinci secunde.

Trei secunde, cu greu şi numai în situaţii de urgenţă.

Încă mai simţeam ameţeala gazdei după ultima mea mutare.

Şase şi jumătate, mi-a zis şoferul după ce şi-a recăpătat echilibrul. Mai bine să porneşti la drum înainte să se aglomereze.

—×—

M-am dus la toaleta bărbaţilor şi am intrat într-o cabină. Mi-am ridicat mâneca, am găsit o venă şi mi-am injectat zece mililitri de sedativ. După asta, am ieşit, m-am îndreptat spre un bărbat care urina şi, abia reuşind să mai deschid gura să vorbesc, i-am spus:

— Loveşte-mă.

Bărbatul a dat să se întoarcă, iar în acel moment l-am prins de mână şi am sărit.

Cu pantalonii în vine, l-am lovit cât de tare am putut.

Eram un bărbat masiv şi compensam prin greutate faptul că nu eram tocmai într-o formă fizică excelentă. În plus, celălalt tip era sedat.

Nu avea nicio şansă.

—×—

Zorii zilei într-o benzinărie din Franţa.

Căutam o maşină.

Nu voiam un camion – prea mulţi oameni investiseră în acele transporturi, mizând pe faptul că ele vor ajunge la destinaţie. Angajaţii care ieşeau din turele de noapte erau gazdele ideale. Dar, a trebuit să sar

într-un şofer de camion cu respiraţia mirosindu-i a mentă,

de acolo într-un poliţist cu spatele încordat şi o durere pe partea stângă,

apoi în femeia care făcea curat,

Ah, femeia de serviciu – şorţ albastru, păr negru vopsit, pielea palidă, braţe subţiri. Terminase de spălat pe jos. M-am oprit şi i-am verificat buzunarele. Eram posesoarea unui portofel în care se aflau patruzeci de euro, nicio poză cu familia sau alte persoane dragi. Mobilul meu era închis – vechi şi neglijat – şi, slavă Domnului, am găsit cheile unei maşini.

Mi-am sprijinit mopul de un perete şi, părăsind benzinăria, mi-am luat cafeaua şi sandvişurile pe care le lăsasem pe bancă.

Capitolul 75

— Cine dracu’ eşti acum? m-a întrebat Coyle.

— Sunt Irena Skarbek, i-am răspuns eu pe un ton afectat. Sunt femeie de serviciu.

— Văd că eşti femeie de serviciu. Întrebarea este de ce tocmai o femeie de serviciu.

— Nu mai pot să folosesc furgoneta asta, ar putea fi urmărită. Am abandonat telefonul mobil în buzunarul unui camionagiu. Sper să aibă de parcurs un drum lung şi să meargă cu viteză discutabilă.

— Aquarius o să-şi dea seama că ai abandonat telefonul.

L-am ajutat să se ridice.

— Semnalul e semnal şi trebuie urmărit indiferent ce se întâmplă. Chiar dacă nu câştigăm decât câteva ore şi tot sunt fericită. Ce maşină crezi că ar conduce o femeie ca mine?

—×—

Aveam un Renault la mâna a doua, care huruia înfundat şi troncănea cu suspensiile rupte în timp ce conduceam pe autostradă. Un crucifix din plastic se bălăngănea enervant de oglinda retrovizoare. O întreagă familie de pisici blănoase dădea aprobator din cap aliniate la geamul din spate. Tapiţeria mirosea a fum de ţigară, iar schimbătorul de viteze mi se părea cam rigid. Pe canapeaua îngustă din spate, pungile mele cu echipamente medicale şi păturile pline de sânge zăceau în dezordine printre colecţii de CD-uri vechi şi hărţi uzate.

Coyle stătea pe scaunul de lângă mine, cu capul pe spate şi cu picioarele întinse, şi mă privea cum devin din ce în ce mai iritată.

— Pot să...? m-a întrebat el în cele din urmă arătând către crucifix.

— Da, te rog.

A îndesat crucifixul în torpedou, apoi a avut un moment de ezitare uitându-se înăuntru.

— Ai văzut ceva interesant? l-am întrebat eu.

— Poftim? Nu. Nimic special. Doar că nu obişnuiesc să fur maşinile oamenilor.

— Eu obişnuiesc. Fac asta tot timpul. Permisul meu de conducere e acolo?

— Contează dacă nu ai?

— Îmi place să am toate documentele. E mai uşor dacă ai de gând să rămâi mai mult în trupul cuiva.

— Şi ai de gând să faci asta?

M-am mişcat pe scaun testându-mi forţa braţelor şi soliditatea spatelui.

— Trupul ăsta e obosit, dar şi eu sunt, aşa că nu e prea relevant, am mărturisit eu. Nu am detectat vreo problemă musculară sau cu oasele; nu port nicio brăţară medicală, nu am cu mine vreun inhalator sau EpiPen.[16]

— EpiPen?

— Albine, nuci, lactoză, drojdie, grâu, creveţi – nu trebuie să subestimezi lista lucrurilor care te pot ucide. Verifică torpedoul.

— Nu văd nimic de genul.

— În cazul ăsta, cred c-o să rămân aici mai mult. Vrei un sandviş?

— Cred că s-ar putea să vomit, a răspuns Coyle rar şi precaut când i-am făcut semn spre sandvişurile încă fierbinţi.

— Deci nu vrei un sandviş?

— Nu prea ştii cum e să fii împuşcat, nu-i aşa?

— Am fost împuşcată de multe ori. De mult mai multe ori decât tine, dacă e să mă iau după cicatricele tale. Numai că eu n-am rămas să observ efectele posttraumatice.

— E ca şi cum sandvişul ar fi înmuiat în urină, mi-a explicat el.

Am condus în linişte o bucată de drum.

— De ce Irena? m-a întrebat Coyle în cele din urmă.

— Pentru că avea maşină.

— Ăsta a fost singurul motiv?

[16] Numele mărcii unui injector cu adrenalină, folosit în tratamentul de urgenţă al alergiilor severe.

— Tocmai se pregătea să iasă din tură. După ce ies din tura de noapte, majoritatea oamenilor se duc direct să se culce. Asta înseamnă că în următoarele opt sau nouă ore nimeni nu aşteaptă ca Irena să ia legătura cu ei. Pot să fac multe lucruri în opt ore.

— Asta e tot? Aşa faci tu... selecţia?

— În cazul în care vrei să ştii dacă n-aş prefera mai degrabă să fiu o tânără de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu sâni fermi, cu un cont baban în bancă şi cu dinţi sănătoşi, află că da, aş prefera. Dar persoanele de genul ăsta nu prea sunt de găsit în benzinăriile de pe autostrada A75.

Coyle părea prea obosit ca să-şi arate dispreţul obişnuit.

Am deschis radioul, am căutat câteva posturi şi m-am oprit la ceva jazz mai liniştit. Maşinile care veneau dinspre nord aveau farurile aprinse, deşi soarele se înălţa tot mai mult pe cer. Norii negri erau traversaţi de dungi lungi de ploaie. Panourile de pe marginea drumului făceau reclamă la centre unde se vând plante şi produse de grădinărit, la lapte proaspăt, la haine pentru noul sezon, la opinii politice necosmetizate şi la maşini Fiat la mâna a doua.

— De ce mă ajuţi?

Vocea lui Coyle suna grav. Capul i se bălăngănea pe tetieră şi privea în gol spre maşinile care veneau din direcţia opusă. Am pornit ştergătoarele să îndepărtez primele picături de ploaie, care începuseră să-mi acopere parbrizul, şi am încetinit din cauza pâclei ce se ridica de la roţile din spate ale maşinilor din faţă.

— Din sentimentalism? am sugerat eu, iar Coyle a scos un sunet gutural de dispreţ. Ai putea să-mi fii de ajutor.

— Aş putea să te ucid.

— Nu chiar acum.

— Te-am mai ucis o dată. Ţi-am ucis gazda. Mai devreme vorbeai despre... răzbunare.

— Mi-a trecut prin minte.

— Ce s-a schimbat?

— Nu ucid soldaţi neînsemnaţi decât dacă sunt nevoită. În plus...

— În plus?

— Am petrecut destul de mult timp în trupul tău. Ar fi neliniştitor să termin cu tine acum.

— Când eram pe malul râului, i-ai spus bărbatului ăluia... asistentului.

— Lui Samir?

— Da. I-ai spus că, luând în considerare situaţia în care se afla, ar trebui să analizeze riscurile acţiunilor lui şi să decidă dacă să rămână sau dacă să fugă. Tu de ce nu fugi?

— Pentru că nu cred că mai eşti aşa de pornit să mă omori cum erai înainte.

— Mi-ai furat trupul.

— Ţi l-am dat înapoi.

— M-ai legat de un calorifer şi m-ai abandonat.

— Şi am anunţat poliţia unde eşti ca să vină să te ia înainte să mori de foame. Gândeşte-te. Dacă am măsura cu o balanţă justeţea cauzelor noastre, ai descoperi că motivele mele să-ţi fac rău depăşesc cu mult orice argument valid ai avea tu să mă ucizi. Ai omorât-o pe Josephine şi i-ai mai fi ucis şi pe alţii ca să mă lichidezi pe mine. Ai tras în Ianus fără să stai pe gânduri, m-ai răpit în mijlocul cinei, iar atunci când mă dau peste cap să-ţi salvez viaţa, după ce oamenii tăi te-au împuşcat, n-am parte decât de critici şi de o atitudine vădit ostilă. Însă dacă toate astea nu ţi se par de-ajuns, lasă-mă să-ţi mai spun ceva: Aquarius te-a minţit. Au falsificat dosarul lui Galileo. Te-au trimis în lume să mă vânezi pe mine şi pe cei ca mine, dar de monstrul care chiar ar merita o astfel de soartă nici nu s-au atins. Iar atunci când tu ai început să te agiţi şi să pui întrebări, au încercat să te omoare şi pe tine. Aşa că să lăsăm dracului motivele pentru mica noastră înţelegere. Ai nevoie de ea. E şansa ta să rămâi în viaţă. Şi cu asta, basta.

Coyle şi-a prins cu dinţii buza de jos şi a rămas pe gânduri. Îşi ţinea ochii închişi şi avea degetele încleştate.

— L-am împuşcat pe Marigare.

— Mari...

— Bărbatul care a tras în mine. Mă întrebam dacă... e posibil să fie...

— Nu. Nu era Galileo.
— Nu. Ştiu. Era... un membru al organizaţiei.
— A încercat să te ucidă.
— Da.
— Ştii de ce?
— Nu.
— Spunea că execută ordinele.
— Ştiu, a zis Coyle.
— N-aş lua gestul lui personal. Galileo este Aquarius, iar Aquarius nici măcar nu ştie asta. Poate că persoana care a ordonat să fii ucis nici nu-şi aduce aminte că a făcut asta. Pe de altă parte, cineva trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru că a urmat ordinele şi pentru că a dat acele ordine. Oricum ar fi, ai fost în legitimă apărare atunci când ai tras, aşa că probabil crima asta n-o să fie trecută în topul listei cu păcate.
Mi-a aruncat o privire, ţinându-şi pumnii încleştaţi.
— Vrei să-l găseşti? Vrei să-l ucizi pe Galileo?
— Da. Cred că da.
— De ce?
— Pentru lucrurile pe care le-a făcut. Pentru prietenii pe care îi păstrez în amintire. Dar, mai presus de toate, pentru că mă vânează pe mine. Amândoi am... acţionat unul împotriva celuilalt în trecut, iar acum se pare că relaţia noastră are o logică a ei. Ar fi greşit din partea mea să nu răspund în consecinţă. Ne strică reputaţia.
— Kepler...
— Irena, l-am corectat eu imediat.
— ...cred că tu cu mâna ta ai făcut asta.
Nu i-am răspuns.
La radio, un ascultător ţipa pe calea undelor. Avea o grămadă de nemulţumiri. Taxele – prea mari. Asigurările sociale – prea mici. Orele de muncă – prea multe. Serviciile de sănătate – prea scumpe.
Ce sugera?
Ca oamenii să se străduiască mai mult, fireşte. El s-a străduit toată viaţa, iar acum locuieşte într-o garsonieră situată deasupra unei cofetării unde se fac clătite, şi n-are

nici măcar cincizeci de euro în cont. A luptat şi a pierdut, dar de vină sunt ceilalţi.

Mulţumim pentru telefon, dragă ascultător, a zis moderatorul de la radio în timp ce întrerupea legătura. Se pare că ai ceva poveşti interesante de împărtăşit.

— Ai spus că ai înţeles, a zis apoi Coyle.

— Despre ce vorbeşti?

— La telefon. I-ai spus... ăluia că ştii de ce a ordonat să fie ucisă gazda ta... Josephine. I-ai spus că ştii motivul.

— Da.

— De ce? Spune-mi de ce!

— Pentru că o iubeam.

— Ăsta a fost motivul?

— Da. Îl cunosc pe Galileo de aproape o sută de ani. Îi place să fie adorat. De fapt, asta ne dorim. Suntem frumoşi şi bogaţi, iar oamenii ne iubesc pentru asta. În realitate însă, oamenii nu ne iubesc pe noi, ci adoră vieţile pe care le trăim. O iubeam pe Josephine. Eram... fericită trăindu-i viaţa. Eram frumoasă când eram cu ea. În trupul ei, simţeam că sunt o persoană. Eram Josephine. Nu doar o umbră care joacă un rol, ci persoana însăşi, deplină şi adevărată – un adevăr deplin aşa cum nu fusese niciodată viaţa lui Josephine. De aici vine frumuseţea. Nu din forma picioarelor, a sânilor sau a feţei, ci din deplinătate – totală şi adevărată. Eram frumoasă în trupul lui Josephine, iar Galileo... nu s-a mai simţit frumos de foarte multă vreme. Voia să fie în Edinburgh, trebuia să fie în Miami şi a uitat acum foarte mult timp ce înseamnă cu adevărat să fii frumos. Asta e tot.

Au urmat câteva clipe de tăcere.

— Îmi pare rău pentru Josephine. Pentru pierderea pe care ai suferit-o.

Nu i-am răspuns, iar Coyle n-a mai adăugat nimic. Când mi-am luat privirea de la drum şi m-am uitat spre el, i-am văzut ochii umezi, iar el şi-a întors chipul într-o parte ca să nu-l mai pot vedea.

— Unde suntem acum? m-a întrebat el la un moment dat.

Pielea îi devenise galben-cenuşiu. Coyle abia respira şi avea ochii obosiţi.

— Mai avem puţin şi ne oprim, i-am răspuns eu dându-mi seama că era cazul să opresc.

—×—

Hotelul avea ferestre mici şi pereţi din metal şi înconjura o parcare.

Am rămas la volan pentru câteva minute încercând să învăţ să imit semnătura Irenei, scrisă pe spatele cardului ei de debit. Nu era un substitut pentru codul PIN, dar trebuia să mă descurc cu ce aveam.

Hotelul era mai degrabă un motel, deşi francezii n-ar recunoaşte niciodată că au decăzut la fel de mult ca americanii în ceea ce priveşte ospitalitatea. Am cerut şi am primit cea mai ieftină cameră pe care o aveau şi am reuşit să plătesc pentru ea cu bani lichizi.

— Trebuie să eliberaţi camera la ora zece dimineaţa, mi-a explicat recepţionerul privindu-mă cu ochi lipsiţi de viaţă în timp ce-mi întindea cheia mică, agăţată de o plăcuţă imensă. Micul dejun nu este inclus în preţ.

— E în regulă. O să fim deja plecaţi de mult.

Camera se afla la capătul unei alei pietruite, pe care ni se auzea zgomotul paşilor. Sub crengile atârnate ale unui cedru stătea o pisică roşcată, care rămăsese nemişcată, cu lăbuţa dusă la bot ca un copil surprins că mănâncă o bomboană, şi ne privea în timp ce treceam poticnindu-ne. Coyle îşi sprijinea prea mult din greutate pe spatele meu. Irena Skarbek avea multe bile albe din partea mea, însă nu şi la capitolul forţă musculară.

Coyle a murdărit cearşaful de sânge de cum s-a prăbuşit pe pat. L-am învelit cu pături şi i-am adus apă de băut şi apă într-un vas ca să-i spăl sângele de pe gât, de pe faţă şi de pe mâini. Am adus din maşină ce mai rămăsese din proviziile medicale şi am traversat curtea hotelului, când o voce m-a strigat: „Hei, tu! Eşti femeia de serviciu? Am ceva serios de discutat cu tine.”

Ba nu, i-am răspuns eu. Încearcă cu altcineva.

— Irena! m-a strigat Coyle, iar trupul îi tremura sub

pături.

— Da.

— Unde este Max?

— Cine e Max?

— Bărbatul care ai fost înainte să devii Irena. Ce i-ai făcut?

— L-am sedat şi l-am lăsat în toaleta de la benzinărie. Şi cred că l-am şi lovit, dar doar un pic.

— E un om bun.

— Da, am spus eu cu un oftat. Probabil că şi el asculta ordinele. Îmi pare rău.

I-am înfipt acul sub piele şi, deşi a făcut o grimasă de durere şi a strâns din pleoape, a rămas nemişcat în timp ce conţinutul injecţiei hipodermice îi pătrundea în sânge.

— Ţine degetele apăsate aici două minute, i-am spus eu, iar Coyle a apăsat ascultător cu trei degete pe tamponul pe care i-l pusesem peste venă.

— Ce mi-ai injectat?

— Un sedativ. La un moment dat va trebui să dormi.

— De ce?

— Pentru că ori dormi, ori mori.

— Nu înţeleg de ce ai nevoie de mine, a zis Coyle deja articulând cuvintele cu greutate. Spuneai că ai deja ce-ţi trebuie ca să distrugi Aquarius. De ce... ai nevoie de mine?

Am dat din umeri şi mi-am ridicat picioarele ca să-mi găsesc echilibrul pe colţul de pat care nu era deja ocupat de Coyle şi m-am sprijinit cu spatele de perete.

— Mi-ai ucis ultimul aliat, i-am spus eu. Şi întotdeauna prinde bine să ai cu tine un trup ospitalier.

— Asta mă consideri?

Ochii lui Coyle stăteau să se închidă, iar buzele de-abia mai puteau rosti cuvintele.

— Nu. Eşti... altceva.

Probabil că Nathan Coyle voia să mai spună ceva, dar n-a mai reuşit.

Mă îndoiesc că mă interesa ce avea să-mi spună.

Capitolul 76

Dorm.

Cu întreruperi.

Există un singur pat în mica noastră cameră de hotel. Este dublu, însă Coyle doarme tolănit pe diagonală. Chiar dacă mirosul de transpiraţie nu se simte atât de tare cât să-mi deranjeze nasul delicat, sângele lui Coyle se scurge pe cearşaf.

Dorm pe podea şi mă trezesc în poziţii ciudate – o mână ridicată, alta strivită sub mine. Deşi în cameră este foarte cald, mie îmi este frig. Sunt mulţumită că muşchii îmi sunt obosiţi, însă mă enervează că nu am mai multă carne pe oase care să-mi păstreze căldura corpului.

Trec dintr-un vis într-altul, pe care nu mi le mai amintesc decât pe jumătate.

Am visat-o pe

Ianus. Zeiţa cu două feţe, care era atât de frumoasă aşa cum stătea întinsă lângă mine, cu safire prinse în păr, într-un apartament din Miami. Zeul care dansa gol prin cameră, lovindu-se cu palma peste fund şi exclamând: „Ador acest trup. Îl ador. Îl ador. Îl ador.” Asta se întâmplase când era tânăr şi frumos, când era Michael Peter Morgan, bărbatul care obişnuia să facă *tae kwon do* şi care, într-o zi, a întâlnit-o pe femeia ce s-a dovedit a-i fi soţia perfectă.

Ianus devenit Marcel, cel cu buze topite şi degete veştejite, cu pielea de culoarea roşiei stricate, străbătută de modele ca nişte larve. Îţi place ce vezi?

L-am visat pe Galileo.

Este al meu.

Este frumos.

Este al meu.

Îţi place ce vezi?

Sunt trează şi pentru o secundă nu-mi dau seama unde sunt, sau cine sunt. Mi-e rău şi stau pe marginea vasului

de toaletă cu mâinile încleştate de el, ştiind că nu o să vomit şi dorindu-mi ca acest trup să poată vomita.

Hotelul este prea nesofisticat ca să ofere periuţă şi pastă de dinţi, iar dantura a început să mă doară.

Coyle doarme dus.

Mai am patru euro.

—×—

Mă aflu în holul hotelului şi stau pe o canapea joasă, aflată în faţa automatului cu mâncare, şi răsfoiesc ziarele.

Când văd venind un bărbat durduliu îmbrăcat în cămaşă albastră, las ziarul jos, mă ridic şi mă apropii de el zâmbind.

— Mă scuzaţi, îi spun eu, în timp ce bărbatul vrea să-şi scoată portofelul din buzunar. Aveţi un ceas?

Mă priveşte uluit şi în timp ce face asta degetele mele se ating de ale lui.

Îmi pun portofelul pe automat şi îl împing atât cât să nu se vadă, după care o prind de încheietură pe Irena Skarbek şi, continuând să zâmbesc, îi mulţumesc bărbatului pentru ajutor.

Mă aşez la loc pe canapea şi îmi reiau lectura.

Bărbatul îşi revine din ameţeală. Îşi analizează mâinile, se scotoceşte prin buzunare, îşi pipăie cămaşa, se uită în jurul lui pe podea şi apoi la mine. Mă analizează din cap până în picioare, observă că sunt îmbrăcată în uniformă de femeie de serviciu, stă să se gândească o clipă dacă aş putea să fiu un hoţ, dar, neavând niciun indiciu în acest sens, dă din cap ca să se dezmeticească şi urcă din nou scările.

Se gândeşte că poate lăsase portofelul în baie sau lângă pat.

Ciudat. Putea să jure că îl avea cu el atunci când coborâse din cameră.

Aştept până pleacă şi recuperez portofelul de pe automat.

Am şaptezeci şi patru de euro şi ziua mea începe să se animeze.

—×—

Îmi amintesc de prima mea întâlnire cu Galileo.

O chema Taşa… sau poate Tulia.

Eu eram Antonina Bariskina; eram tânără şi frumoasă, iar timp de şase luni am cântat la violoncel şi i-am fermecat pe bărbaţii din Moscova.

Iar când am părăsit-o pe Antonina, am devenit

(Îmi amintesc cu greu numele lor acum)

Iosif Brun, cel mai de încredere servitor al marelui duce. Purtam o tunică neagră cu guler înalt şi pantaloni negri strâmţi. Barba începea să-mi încărunţească uşor şi mă refăceam – după cum am constatat imediat ce am poposit în trupul lui – de pe urma unei gastroenterite de care nu m-am plâns nimănui. Servitorii nu se îmbolnăveau în 1912. Era o obligaţie specificată în fişa postului lor.

Stăteam lângă scaunul Antoninei în momentul în care a început să se clatine ameţită şi confuză şi şi-a deschis ochii. Stătea pe acelaşi scaun, în aceeaşi cameră, în acelaşi moment al zilei în care am cunoscut-o prima oară, iar eu purtam acelaşi trup, astfel încât fetei să i se pară că a clipit şi nimic nu s-a schimbat. Era îmbrăcată în aceleaşi haine pe care le purtase prima dată, avea părul coafat în acelaşi stil, deşi trecuseră şase luni, iar lumina nu mai era de toamnă, ci de primăvară.

Apoi tatăl ei i-a zis:

— Antonina, trebuie să discutăm.

Eu m-am înclinat o dată şi am părăsit încăperea.

Casa a răsunat de ţipetele ei timp de trei zile.

Am rămas, ca să le fac o favoare, în trupul sâcâit de uşoare dureri al lui Iosif Brun. Nu îmi îndeplineam atribuţiile de servitor – nici nu se aşteptau s-o fac – şi locuiam într-o dependinţă, departe de ochii celorlalţi servitori. Mă prefăceam că sufăr de infecţia la stomac de pe urma căreia Iosif abia îşi revenise. Citeam cărţi, făceam câteva plimbări discrete prin împrejurimi, jucam singur şah şi deplângeam faptul că nu mai aveam acces la sala de muzică din casa ducelui.

În cea de-a patra noapte, marele şi bătrânul duce a venit la mine şi s-a aşezat de partea cealaltă a tablei de şah.

M-a întrebat dacă joc.

Am jucat.

Ducele juca bine, însă muta prea repede. Nerăbdarea lui se vedea în faptul că ataca necugetat şi se apăra necorespunzător. Îmi propusesem să joc cu milă, dar şahul nu este un joc în care intenţiile bune să dureze, iar în curând piesele lui erau împrăştiate pe tablă.

— Ne părăseşti mâine? m-a întrebat el şi a prins indiferent nebunul cu degetele, deşi mutarea era în zadar.

— Da.

— Unde te vei duce?

— Nu sunt sigură încă. În sud, probabil. Graniţa de vest pare cam... nesigură pentru gusturile mele.

— Te temi că va începe războiul?

— Cred că e posibil să înceapă.

— N-ai putea să-ţi petreci anii de război ca... soţie a unui general? Sau ca fiică a unui ministru? Un statut care să te ţină departe de linia frontului.

— Aş putea. Dar din experienţa mea, războiul ne afectează pe toţi, chiar şi – dacă nu în mod special – pe soţiile, surorile şi mamele celor care luptă pe front. Faptul că eşti femeie nu te protejează de războaie. Aştepţi veştile, te temi, neputincioasă şi singură, în timp ce ţi se interzice să faci ceea ce ai vrea să faci, adică să lupţi pentru cei pe care-i iubeşti.

— Iar tu pe cine iubeşti, Iosif? m-a întrebat el delicat. Tu pe cine iubeşti cu adevărat?

M-am lăsat pe spate în scaun vrând să-mi încrucişez braţele pe piept, apoi mi-am amintit cine sunt, poziţia pe care o deţin, şi mi le-am aşezat în schimb în poală.

— Dacă sunt soţia cuiva, atunci îmi iubesc soţul. Dacă sunt sora cuiva, atunci îmi iubesc fratele. Dacă sunt soldat, atunci îmi iubesc camarazii. Avantajul meu este, dacă vrei, faptul că pot să intru în orice viaţă îmi place. De ce să fiu un bărbat într-o casă în care nu este iubit? De ce să fiu o mamă pe ai cărei copii nu îi ador? Îmi iubesc semenii, altfel nu i-aş ajuta. Iubesc toate trupurile în care intru, altfel nu aş rămâne.

Ducele privea fix la tabla de şah, cu sprâncenele încruntate.

— Nu te tentează să fii eu? Nu te atrage poziţia mea de duce?

— Nu, domnule.

— De ce nu?

Mi-am umezit buzele. Îi priveam ochii mici pe chipul căzut, îi vedeam petele galbene de pe mâini, tendoanele înţepenite ale gâtului şi curba de la baza şirei spinării, unde poziţia corpului se lupta cu vârsta.

Mi-a intuit gândurile şi a lăsat să-i scape de pe buze concluzia:

— Vârsta mea te dezgustă.

— Nu, domnule. Nu e asta, deşi vârsta, dacă nu ai şansa s-o trăieşti treptat, poate fi un şoc. Sunteţi un om puternic, sănătos şi respectat de ceilalţi duci, dar nu cred că sunteţi... frumos. Vă lipseşte bucuria, sau iubirea, care face frumuseţea să fie mai mult decât trupul care o posedă.

Obrazul ducelui a zvâcnit, o mişcare abia sesizabilă a muşchiului, însă suficientă. Mi-am unit palmele în semn că-mi cer scuze.

— M-a luat gura pe dinainte.

— Nu, a zis ducele mai aspru decât cred că intenţionase, după care a repetat pe un ton mai blând. Nu. Ai spus ceea ce gândeai. Foarte puţini oameni din jurul meu fac asta. Fiica mea... mă dispreţuieşte, îşi doreşte să fiu mort. Crezi că am făcut ce trebuia atunci când am apelat la serviciile tale? Crezi că am acţionat din... iubire?

Tăcere.

— Haide, domnule, hai! mi-a zis el uşor dojenitor. Te-am felicitat pentru felul deschis în care mi-ai vorbit. Nu-mi înşela aşteptările.

— Cred că aţi acţionat din dragoste atunci când m-aţi angajat să-i iau locul fiicei dumneavoastră. Cred că îi vreţi binele, iar prin intervenţia mea aţi intenţionat să-i asiguraţi protecţia pe care propria ei natură o refuză.

— Dar? a mormăit el. Continuă-ţi ideea.

— Domnule… această înţelegere ne-a fost amândurora de mare folos. Totuşi trebuie să vă întreb următorul lucru: dacă a fost nevoie de o altă persoană pentru a obţine siguranţa pe care o doriţi pentru fiica dumneavoastră, atunci nu cumva o obligaţi să accepte ceva ce natura ei respinge? Sau poate aş putea să mă exprim altfel: fiica pe care o iubiţi este fiica pe care o aveţi?

Ducele privea tabla de şah, deşi nu mai vedea pionii.

— N-ai spus nimic din toate astea atunci când ai acceptat propunerea mea.

— Nici nu era în interesul meu să fac asta. Dar înţelegerea noastră a luat sfârşit, iar dumneavoastră m-aţi întrebat ce părere am şi v-am spus.

A apucat cu degetele un pion şi l-a mutat de dragul mutării, un gest irelevant având în vedere că soarta jocului era deja decisă.

— Soţia mea crede că fiica noastră este bolnavă.

Am aşteptat, am analizat tabla de şah şi m-am aplecat în faţă, bucurându-mă de lejeritatea hainelor mele bărbăteşti, care nu mă obligau să-mi ţin politicos spatele drept şi nici nu-mi tăiau respiraţia în strânsoarea corsetului.

— Soţia mea crede că fiica noastră suferă cu capul. Repetă asta de mulţi ani. Uneori Antonina… face crize. Obişnuieşte să urle la oameni care nu sunt acolo, să debiteze lucruri care nu pot fi crezute şi să pârască. Când era copil speram să fie doar un năravcaracteristic vârstei, o zvâcnire a personalităţii ei care ar putea într-o zi să devină aproape încântătoare. Antonina este deja o femeie tânără, iar speranţele mele pălesc. Înainte să vii tu… s-a culcat cu un băiat de ţăran. El avea paisprezece ani, iar ea era cu un an mai mare. Când au terminat, fiica mea a intrat alergând în casă, încă… pătată, şi a urlat în gura mare ce ispravă a făcut. Nu în sensul că s-a plâns, ci mai degrabă a dansat prin cameră, ne-a râs în faţă, şi-a ridicat fusta ca să ne arate murdăria şi goliciunea ei, şi-a scuipat mama în ochi şi ne-a spus că de acum era liberă. Liberă şi binecuvântată în ochii Domnului. În seara aceea am bătut-o. Am bătut-o până ce şi soţia mea, cu scuipatul copilului ei

uscat pe faţă, m-a implorat să mă opresc. N-am spus nimănui ce s-a întâmplat. Nu am permis nimănui să se apropie de casa noastră – de ea – până nu i s-au vindecat toate rănile. Am crezut că prezenţa ta ne va aduce pacea, că va spăla ruşinea care pătase reputaţia fiicei mele şi n-am nimic să-ţi reproşez. Comportamentul tău a fost ireproşabil. Poate chiar exagerat de ireproşabil. În aceste ultime luni, uitam uneori că nu eşti fiica mea. O priveam dansând, râzând, zâmbind. O auzeam făcând glume nevinovate, o vedeam înclinându-se în faţa domnilor pe care eu îi apreciam şi respingându-i pe cei prea îndrăzneţi. S-a purtat civilizat cu servitorii, a fost generoasă cu prietenii ei, ospitalieră cu străinii, atentă să nu-şi păteze demnitatea. În aceste ultime luni fiica mea a fost aşa cum mi-am dorit întotdeauna să fie, dar acum... tu nu mai eşti, iar fiica mea este din nou ca înainte. Şi astfel îmi dau seama că nu pentru binele fiicei mele am apelat la serviciile tale, ci pentru al meu. Ca să petrec câteva luni în compania copilului pe care credeam că-l merit. Nu ştiu ce să fac.

Plângea. Bătrânul duce şi-a acoperit ochii cu pumnii lui mici şi a plâns, iar lacrimile îi străluceau agăţate de barbă precum ţurţurii. Am deschis gura vrând să spun ceva, dar nu mi-am găsit cuvintele. Mi-am mutat privirea în jos, la tabla de şah, şi am observat că din câteva mutări puteam să-l fac şah mat. Revelaţia nu mi-a produs nicio plăcere. Suspine mici, aproape ca nişte sughiţuri înăbuşite, ieşeau din pieptul ducelui şi erau înghiţite înapoi. Ruşinea – spuneau pumnii lui încleştaţi –, ruşinea.

Apoi bătrânul şi-a ridicat capul. Avea ochii umflaţi.

— Nu vrei să fii din nou fiica mea? m-a întrebat el în şoaptă. Nu vrei să fii ea... încă puţin?

Am clătinat din cap că nu.

— Te rog, fii din nou fiica mea! Fii cine s-ar cuveni să fie.

Mi-am aşezat mâinile pe ale lui şi i le-am tras uşor în poală, răsfirându-i larg degetele.

— Nu, i-am răspuns şi am sărit.

Bătrânul meu servitor Iosif s-a clătinat sub privirea mea.

— Stai acolo! m-am răstit eu şi m-am ridicat de pe scaun, cu oasele obosite trosnindu-mi, cu faţa umflată şi roşie de la atâta plâns.

Picioarele mă dureau mai tare decât îmi imaginasem. Un nerv îmi vibra în coapsă, dar ducele era prea mândru să meargă cu bastonul de care fără îndoială avea nevoie.

În casă, toată lumea dormea, iar lămpile erau date mic. Am urcat scările şchiopătând, îndreptându-mă spre camera Antoninei. La uşă stătea o servitoare durdulie cu cheia prinsă la brâu. Am luat cheia fără un sunet, iar ea, sforăind prin nările umflate, n-a făcut nicio mişcare. Am intrat în camera întunecată.

Nu mai exista nicio piesă de mobilier. Orice obiect cu care Antonina şi-ar fi putut face rău fusese îndepărtat. Ferestrele erau acoperite cu gratii, draperiile erau trase, iar mirosul de urină şi de fecale se ridica de pe podelele mânjite, mai puternic decât mirosul de săpun şi de apă de mare.

O siluetă s-a mişcat în întuneric. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă şi sfâşiată, care nu-i ţinea de cald şi nici nu-i conferea demnitate. M-am privit în oglindă de atâtea ori şi am zărit acele trăsături, pe care le-am considerat încântătoare. Acum, când şi-a ridicat capul cu părul vâlvoi şi ochii răzbunători, nu vedeam pe chipul ei decât o furtună de tinereţe şi ură dezlănţuită.

— Antonina! Antonina! am repetat eu încet şi m-am lăsat în genunchi în faţa ei, deşi unul dintre picioare se supusese cu greu intenţiei mele. Iartă-mă! Iartă-mă! Am greşit faţă de tine. Ţi-am furat timp din viaţă. Ţi-am luat demnitatea, numele, sufletul. Te iubesc. Iartă-mă.

Antonina s-a mişcat prin întunericul camerei şi s-a îndreptat spre mine târându-şi picioarele, păşind nesigur. Eu am rămas unde eram, ţinându-mi capul plecat şi mâinile unite în faţă. Tânăra femeie s-a oprit şi îi vedeam picioarele până la genunchi. Mi-am ridicat privirea. Avea părul răvăşit în jurul feţei şi al gâtului, de parcă ar fi încercat să se spânzure cu propriile-i şuviţe. M-a scuipat în faţă. Am tresărit, însă nu m-am mişcat. M-a scuipat din

nou. Pentru că avea temperatura pielii mele, abia simţeam saliva scurgându-mi-se de pe frunte.

— Te iubesc, am repetat eu, iar ea a smucit din cap şi şi-a astupat urechile. Te iubesc!

Mi-am întins mâinile şi i-am prins picioarele ţinând-o locului.

— Te iubesc.

Cu mâinile ca nişte gheare a început să se zgârie pe faţă şi cu o smucitură neaşteptată şi-a eliberat picioarele din strânsoarea mea. Niciun cuvânt, nicio expresie în afara furiei. Pe obraji am simţit aerul cald şi umed al gurii Antoninei, care s-a aplecat cu faţa aproape de ochii mei şi a început să ţipe, şi să ţipe, şi să ţipe până când în cele din urmă a rămas fără aer, iar eu am prins-o de umeri şi am tras-o aproape de pieptul meu. A început să mă muşte şi să mă zgârie, să mă tragă de barbă şi de faţă. Şi-a înfipt unghiile în pielea mea ridată de parcă ar fi vrut să mi-o smulgă de pe craniu, dar am lăsat-o să se lupte până când, în cele din urmă, forţele au început s-o părăsească. Am ţinut-o strâns în braţe.

Zgomotele n-au trecut neauzite. Servitorii au venit împreună cu soţia mea, care a rămas în pragul uşii uitându-se uluită la imaginea din faţa ei. Am clătinat din cap spre ea, făcându-i semn să plece, şi-am continuat să-mi îmbrăţişez strâns fiica, în timp ce respiraţiile noastre fierbinţi se amestecau, până s-a făcut dimineaţă.

Apoi am devenit altcineva şi am plecat.

Capitolul 77

M-am trezit din somn tresărind. Soarele apunea, iar eu îl visasem pe Galileo.

Coyle era încă în pat. Dormea. L-am trezit în timp ce ultimele urme ale zorilor se risipeau.

— Trebuie să ne urnim.

— Unde mergem? m-a întrebat el în timp ce-l ajutam să coboare la maşină.

— Undeva de unde putem lua un tren.

—×—

Am ajuns în Lyon puţin după ora opt seara.

Ca multe alte oraşe vechi din Franţa, Lyonul se mândrea cu case frumoase, înghesuite de-a lungul unui râu cu ape domoale, şi nu-i lipseau catedrala cu turnuri înalte şi ziduri străvechi îngropate, suburbiile dotate cu supermarketuri, parcările imense şi magazinele vestimentare nu mai înalte de trei etaje, amplasate în hale industriale cu tavane metalice. L-am lăsat pe Coyle să moţăie în maşină, în parcarea unui centru comercial care îşi făcea reclamă cu nemuritoarele cuvinte „Mănâncă ce este mai bun, trăieşte la cele mai înalte standarde, cumpără cele mai bune produse!” Am intrat într-un magazin vestimentar cu banii pe care îi furasem. Un copil râdea în timp ce maşinuţa de pompieri în care stătea îl legăna înainte şi înapoi pe ritmul sunetului de sirenă. Un cort mic, numai bun – după cum scria pe afişul publicitar – pentru nunţi şi ocazii festive, fusese amplasat chiar lângă casa unde plăteai produsele, pentru cumpărătorii care se hotărau să facă o risipă spontană de bani, pe ultima sută de metri. Aburul rece se ridica în fâşii gri deasupra legumelor cărnoase, iar mirosul de drojdie amestecat cu sunetele domoale de jazz ieşeau de printre ţevile aflate la vedere pe tavan.

Am cumpărat pâine, carne, apă şi un braţ de haine bărbăteşti, toate mai largi decât era cazul. Vânzătoarea de la casă avea pe cap un chipiu verde, iar pe chip o expresie

uimită în timp ce cumpărăturile mele alunecau spre ea pe bandă.

— Pentru fratele meu, i-am explicat eu.

— Vă lasă să-i cumpăraţi pantaloni?

— Mă pricep să îmbrac oamenii.

—×—

Coyle nu se trezise încă.

— Coyle! l-am strigat eu.

L-am atins uşor pe mână şi, văzând că nu se clinteşte, mi-am trecut dosul degetelor peste obrazul lui, delicat ca atingerea unui fulg. Şi-a deschis ochii şi a clipit în întunericul maşinii, apoi şi-a dat seama unde este şi cu cine este şi s-a tras înapoi. Am înghiţit în sec şi am zis:

— Suntem în Lyon.

— Ce căutăm în Lyon?

— Transport public, în principal. Ţine astea.

— Ce sunt astea?

— Haine curate. Pentru tine.

— Nu pentru tine?

— Dacă aş vrea să mă schimb, m-aş schimba nu numai de haine. Probează-le. Cred că mi-am amintit corect măsura.

Coyle s-a încruntat şi a spus:

— Mă ajuţi cu cămaşa?

Am dat drumul la căldură şi l-am ajutat să se deschidă la nasturi, apoi i-am tras în jos cămaşa distrusă. În mod neaşteptat, faşa cu care îi bandajasem umărul nu era îmbibată cu sânge şi nici nu se desprinsese. În lumina palidă a parcării, i-am atins marginile rănii.

— Simţi că te arde? l-am întrebat eu.

— Nu.

— Cât de tare te doare?

— Suportabil. Ai mâinile reci.

— Am probleme cu circulaţia. Hai să vedem.

I-am tras pe cap un tricou şi l-am ajutat să-şi bage pe mâneci câte o mână o dată. Apoi i-am îndesat tricoul în pantaloni. Coyle stătea drept şi nemişcat, respira regulat şi îmi urmărea fiecare mişcare. Degetele mele i-au atins

cicatricea care îi traversa abdomenul, iar el a rămas perfect nemişcat, deşi fiecare fibră i se încordase, fiecare muşchi era tensionat.

— Îţi vine bine?

— E în regulă.

— Ţi-am cumpărat şi un pulover. Probabil c-o să se deşire la prima spălare, dar e călduros şi curat.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

— De ce atâta efort pentru mine?

Am oftat şi m-am întors cu spatele la el.

— Ai pătat tapiţeria cu sânge, i-am spus eu încet. Sângele se curăţă greu.

—×—

Sensurile giratorii erau încuietoarea, iar răbdarea era cheia pentru orice şofer care dorea să ajungă în centrul oraşului Lyon. Am luat-o pe străzi cu sens unic şi apoi în jos, către râu, unde tinerii atrăgători ai oraşului îşi pierdeau entuziasmul pentru muzica tehno a anilor 1990 şi pentru basul anilor 2000. Am parcat ilegal în faţa unei biserici cenuşii din piatră, din portalul căreia Fecioara Maria privea cu tristeţe în jos la turmele ei rătăcite.

— Nu mai putem folosi maşina asta, am spus eu.

— De ce nu?

— Irena a dispărut de mai bine de opt ore. Dacă era de serviciu în noaptea asta, atunci tura ei ar fi trebuit să înceapă acum câteva ore. Ultima persoană pe care am purtat-o – Max – a rămas la benzinărie...

— Crezi că Aquarius şi-a dat seama cine eşti acum?

— Îi cunoşti mai bine decât mine. Tu ţi-ai fi dat seama?

— Da. Cred că da.

— Atunci trebuie să scăpăm de maşina asta. De acum vom folosi doar transportul în comun. Dacă am putea ajunge în Spania, sau chiar la Gibraltar, fără să declanşăm vreo alarmă, ne-ar fi mult mai uşor. Trebuie să beau ceva.

— Să bei ceva?

— Poţi să mergi?

— Chiar e timpul oportun pentru asta?

— Acum e perfect, i-am răspuns eu şi am deschis portiera maşinii. Sunt o doamnă căreia îi place tequila.

Eu mi-am comandat o tequila, iar Coyle un suc de portocale.

În Franţa, suc de portocale înseamnă nişte apă portocalie cu zahăr dintr-o sticlă sferică.

Stăteam la bar, iar la televizoarele cu ecran plat puteai să urmăreşti un meci de fotbal şi o cursă BMX de ciclism. Persoanele adunate în bar erau interesate doar de unul dintre jocuri şi după cum bodogăneau, era vorba de o competiţie locală, iar situaţia nu era deloc satisfăcătoare. Coyle transpira şi strângea cu putere un şerveţel, muşcându-şi buzele.

— Vă simţiţi bine? l-a întrebat barmanul.

— Şi-a sucit glezna, am răspuns eu.

— Ar trebui să mergeţi la doctor. Uneori chestiile astea sunt mai complicate decât v-aţi imagina.

— De obicei, aşa e. Mai aveţi tequila?

Ochii barmanului mă priveau sceptici, însă considerentele economice i-au ghidat în cele din urmă mâna spre un alt pahar. La televizorul din spatele nostru cineva a înscris un gol, iar întreaga încăpere a mârâit cu exasperare.

— Bei cam mult, a mormăit Coyle pe fundalul zgomotelor făcute de inimile frânte de microbişti şi de berile proaspăt deschise.

— O să-ţi dezvălui un secret. Este mult mai uşor să distragi atenţia lumii de la o gazdă, dacă respectiva gazdă este găsită beată, derutată, cu contuzii sau într-o stare psihică nu prea bună atunci când se trezeşte.

— Vrei să schimbi gazda?

Am mai tras o duşcă şi am simţit sarea cum trosneşte şi alcoolul cum mă arde. Senzaţia m-a făcut să şuier de satisfacţie.

— Am un dosar. Am furat registre de la Aquarius când eram în Berlin.

— Mi-ai spus.

— Şi ai informat organizaţia?

— Da. Ne... *lor...* le este frică de tine.

— Să înţeleg că nu şi-au dat seama că eram cu Ianus?

— Nu.

— Tu de ce erai acolo?

— Pentru că asta e meseria mea, a răspuns el. Cu asta mă ocup.

Am comandat încă o duşcă; am aşezat într-o parte paharul gol.

— Nu. Nu de asta eram acolo.

Vorbise ca pentru el, însă îl auzisem.

— Am întrebat despre Galileo şi m-au transferat la operaţiunea din Paris. La vremea aceea credeam că este... La vremea aceea nu gândeam. Asta făceam acolo, dacă vrei să ştii.

Îmi simţeam unghiile tari şi ascuţite în timp ce loveam cu ele marginea paharului.

— N-o să te ajut să le faci rău, a zis Coyle încet. N-o să te ajut să lupţi împotriva celor din Aquarius, indiferent ce au făcut. Dacă ei au fost cei care au făcut acele lucruri. Nu sunt prietenul tău. Sunt aici doar pentru Galileo – nimic mai mult.

— Înţeleg.

În încăpere se auzeau zgomotele venite din televizorul care transmitea meciul de fotbal şi dispreţul fanilor dezamăgiţi, care deplângeau calitatea jocului. Mi-am trecut degetele în jurul gurii paharului, care refuza cu încăpăţânare să scârţâie.

— În New York, a zis Coyle în cele din urmă. Există un finanţator în New York. După ce s-a întâmplat în Berlin, după ce mi-ai arătat dosarul, am încercat să vorbesc cu el, dar Aquarius a refuzat. Mi-a spus că ai minţit în legătură cu Galileo, că aşa procedezi tu – îţi place să creezi haos. Ai băgat-o pe Alice în spital, ştiai asta?

— Avea contuzii, dar se ţinea pe picioare când am părăsit-o. Restul e o chestiune psihologică şi nu am nicio vină.

— Îţi pasă?

— În momentul acesta, nu.

Coyle a sorbit din suc de parcă ar fi fost whisky, balsam pentru răni mai vechi şi mai noi, care încă îi pulsau fierbinte pe trup.

— Ştiam că mă mint. Eşti un parazit, dar spuseseşi adevărul. Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Fă un efort.

— Există un finanţator în New York, a zis el reluându-şi ideea.

— Ce finanţează?

— Pe noi. Pe Aquarius. Unităţile sunt operate în mare parte separat. Dacă cineva se infiltrează într-una dintre ele, celelalte ar trebui să fie în siguranţă. Dar trebuie să existe o autoritate centrală, cineva care supraveghează întreaga activitate. Nu suntem oameni răi. Nu ne facem rău unul altuia. Dacă au existat ordine... dacă Galileo este protejat... finanţatorul ar trebui să ştie de ce.

— Eu n-aş miza pe asta. Ştii cine e finanţatorul ăsta?

— Nu.

— Ştii unde poţi să-l găseşti?

Tăcere.

Mi-am stors în paharul gol ultimele picături din lămâia verde şi priveam cum îmi trosneşte între degete pulpa fructului.

— Te întrebi dacă vreau să-l omor, am spus eu încet. Dacă nu cumva ce fac eu este o mare înşelătorie. Ai instinct bun. Aş putea să te protejez până în momentul în care teama ta că vei fi înjunghiat pe la spate înseamnă că nu mai are cine să-ţi apere spatele. Aşa că nu te întreba ce vreau şi nici măcar cine sunt. Întreabă-te un singur lucru: ce-aş putea să fac? Nu am nevoie decât de zece secunde ca să distrug un om. Când m-ai împuşcat pe scările staţiei de metrou Taksim, mi-am zis da, de ce nu? O să trec dintr-un trup într-altul – o să fiu o persoană – şi o să-ţi tai gâtul. O să-mi ia doar o secundă, iar când cu mâinile pline de sânge voi fi săltat de poliţie, o să dispar. Îmi voi vedea de viaţa mea, iar moartea ta va reprezenta pentru mine doar o experienţă care a durat câteva secunde. Cel care va trage ponoasele va fi trupul care rămâne în urmă. Şi totuşi, din

motive pe care nu le-am înţeles pe deplin la momentul respectiv, te-am lăsat în viaţă. Aş fi putut să fug. Mă pricep foarte bine la asta. Acum, după ce am avut răgazul să analizez problema, cred că ţi-am cruţat viaţa pentru că prin încercarea ta de a mă ucide ai făcut acel unic gest personal pe care nu l-a mai făcut nimeni la adresa mea de... nici nu mai ştiu când. Ai încercat să *mă* omori. Pentru toate lucrurile pe care le-am făcut. Abia dacă pot să-ţi descriu cât de tare m-a entuziasmat acel gând. Aşa că, iată-ne, suntem amândoi faţă în faţă. Şi poate că ar trebui să ştii că sentimentele mele pentru tine au evoluat. Au devenit puţin mai nuanţate având în vedere că, în decursul acestei nebunii, am ajuns să te cunosc şi, pe scurt, te iubesc. Blesteamă-mă, urăşte-mă, scuipă-mă, sunt totuna – o manifestare a repulsiei faţă de propriul meu suflet. Nu faţă de ceea ce pare că sunt, ci faţă de ceea ce sunt în realitate. Eşti frumos. Nu ţi-aş face rău cum nici n-aş merge desculţă până în Alep în trupul unui lepros.

Coyle şi-a băut ultima gură de suc şi a rămas cu privirea în paharul gol.

— Păi, mi-a zis el într-un final şi s-a oprit. În regulă, a continuat după ce a stat să se gândească o clipă. Bun.

Mi-am ridicat paharul şi l-am clătinat către barman.

— Tequila. Mai vreau nişte tequila.

— Nu credeţi că aţi băut suficient, doamnă?

— Voi considera că am băut suficient atunci când nu voi mai putea să merg. Iar prietenul meu simpatic o să mă ajute să ajung acasă.

Bărbatul a ridicat din umeri cum numai un barman francez poate s-o facă – apatic şi plin de înţelepciune – şi mi-a umplut din nou paharul. Lângă mine, Coyle rămăsese nemişcat.

— Şi mai precis cum o să te ajut eu să ajungi acasă?

— După ce te uiţi atunci când ieşi la vânătoare de fantome? Cauţi prin registrele medicale în căutare de pacienţi cu episoade de amnezie? Sau te uiţi după schimbări în situaţia financiară a persoanelor: săracul care dintr-odată are bani să cheltuiască, bogatul care îşi

donează toată averea?

— Amândouă. Urmărim masacrele.

— Dar amnezia poate fi cauzată de tot felul de lucruri. O lovitură în cap. Un şoc. Un cocteil chimic – se poate şi asta.

— Kepler, mi-a zis Coyle, iar vocea îi suna ca un avertisment, apoi ca un semnal că începea să înţeleagă. Unde vrei să ajungi cu toate astea?

— Fiecare trup în care intru şi fiecare trup pe care îl părăsesc sunt persoane care pot fi detectate. Maşina poate fi detectată; Irena poate fi detectată. E timpul să merg mai departe.

— În ce? Într-o altă femeie de serviciu? Sau în prostituate şi hoţi – parcă ăsta e stilul tău, nu?

— De obicei, da. Dar acum împrejurările sunt diferite. Irena nu este singura mea responsabilitate.

În cele din urmă, Coyle a înţeles pe deplin care îmi erau intenţiile.

— Nici nu mă gândesc.

— Coyle...

— Nu-mi mai spune aşa. Nici nu se pune problema!

— Gândeşte-te puţin.

— De-asta m-ai lăsat să mă odihnesc? De-asta m-ai îngrijit?

— Nu voiam să mori.

— Sau nu voiai să fiu un trup prea inconfortabil.

— Voiam o gazdă cooperantă, un corp care să-şi dorească să fie purtat...

— Ajustat chimic ca să-ţi convină ţie...

— Coyle! am spus eu aproape ţipând şi mi-am lăsat mâinile în poală, trăgând în piept o gură de aer rece. Nu-mi vin în minte decât câteva trupuri pe care le vreau mai puţin decât pe al tău. Am respins persoane pentru că aveau dermatită atopică la genunchi sau pentru că le trosneau încheieturile; tu chiar crezi că dacă aş avea variante mai bune, aş prefera să stau într-un trup împuşcat în umăr?

— Şi dacă te găsesc?

— Îţi promit că voi face tot posibilul să mă mut într-un

trup mult mai pregătit de luptă cu prima ocazie care se iveşte. Ce alte alternative ai?

— Am o grămadă.

— Încă mai ai un glonţ în umăr.

— Nu-mi imaginez c-o să te grăbeşti să-l scoţi.

— Propriii tăi colegi...

— Ştiu! a ţipat el şi a izbit cu mâinile în tejgheaua barului, suficient de tare ca să-şi sară paharul şi îndeajuns de zgomotos ca cei din jur să-şi întoarcă feţele spre noi.

Coyle s-a făcut mic sub privirile celor din bar şi părea să se ghemuiască în interiorul propriei persoane.

— Ştiu, a repetat el încet. Ştiu.

— Pot să te duc în New York.

— Cum?

— Pot să te duc la acel finanţator. N-o să-i fac niciun rău. Te-am minţit eu vreodată? Am ucis?

— L-ai ucis pe Eugene în Berlin. Tu l-ai omorât.

— Alice l-a omorât pe Eugene, i-am întors-o eu. L-a împuşcat pentru că eram eu înăuntru. Numai că Eugene a murit, iar eu am supravieţuit. N-ar fi murit dacă m-aţi fi lăsat în pace. Pot să te duc la Galileo.

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc. M-ai drogat. Mi-ai împuiat capul. Doamne, cât vorbeşti! Trebuie să mă gândesc.

Mi-am aşezat uşor mâna pe a lui.

— Foarte bine, am spus eu. Numai că mie îmi vine să vomit şi suntem în mare întârziere.

Coyle şi-a tras mâna, dar era mult, mult prea târziu.

Capitolul 78

— Bună, am spus eu.

Coyle şi-a deschis ochii, şi-a umezit buzele şi a întrebat:

— Unde sunt?

— La dentist.

Privirea i s-a plimbat pe tavanul scund, pe podeaua acoperită cu gresie albă şi apoi s-a oprit asupra mea.

— Cine eşti?

— Mă numesc Nehra Beck, sunt căsătorit, am doi copii, un card de loialitate pentru cafeneaua din zonă şi sunt un colecţionar pretenţios – unii ar spune chiar obsesiv – de chitanţe.

— Cât e ceasul?

— E miezul nopţii sau undeva pe acolo. Eu – sau mai bine zis tu – i-am explicat dentistului că aveam o urgenţă şi că o să plătesc. Dar Nahra şi-a dat seama că aveam un glonţ înfipt în umăr şi s-a impacientat, aşa că a trebuit să-i explic că urgenţa mea nu era legată neapărat de dantură, după care... iată-ne.

— În ce zi suntem? a întrebat Coyle.

— În aceeaşi zi, i-am răspuns eu. Nu s-au scurs decât câteva ore. Îmi pare rău că am sărit fără să te avertizez, dar începuseşi să te comporţi iraţional, iar eu eram foarte, foarte beată. Dar odată intrată mi-am dat seama că atitudinea asta stoică pe care ai adoptat-o era, de fapt, mai puţin importantă decât faptul că trebuie să scapi de glonţul din umăr.

Am apucat o pensă de pe măsuţa din metal aflată lângă mine şi am început să mă joc cu ea dusă pe gânduri.

— M-am gândit că un dentist ar putea avea suficiente sedative ca să-ţi îndulcesc puţin experienţa. Eu una abia aştept efectele de după.

Capitolul 79

Apoi Coyle şi-a deschis ochii, iar eu i-am spus:

— Numele meu este Babuşca. De fapt, cu siguranţă nu sunt Babuşca, dar am în geantă optzeci de euro, un set de chei de la uşa de la intrare, o jumătate de sticlă de votcă, patru prezervative, o cutie cu paracetamol, un spray cu piper şi astea.

Am aruncat cardurile pe patul unde stătea întins Coyle. S-a uitat la ele, apoi la mine şi a zis:

— Arăţi de parcă ai fost... lucrată cu bisturiul.

— Chiar aşa?

Mi-am trecut palmele peste formele scumpe ale trupului meu, peste părul blond-platinat care îmi cădea într-o parte pe gâtul alb şi grăsuţ.

— Mda, la atingere sânii ei par umpluţi cu silicon, însă nu suficient. Dar aş zice că faţa este în întregime a mea, tu ce crezi?

Coyle, care stătea întins pe spate în patul ieftin de hotel, a analizat bucata semnificativă de piele pe care o expuneam vederii cu ostentaţie, apoi a zis:

— Ce îndur acum e un fel de pedeapsă, nu-i aşa? E pedeapsa divină.

— Prostii! i-am răspuns eu trântindu-mă în pat lângă el şi mi-am băgat înapoi cardurile în geantă. Babuşca părea o femeie foarte de treabă. Şi cere şi puţin. Cincizeci de euro pentru două ore. Te asigur că nu găseşti asemenea tarife în Paris. Cum te simţi?

Coyle şi-a plimbat degetele în jurul bandajelor curate care îi înfăşurau umărul, tresărind la fiecare atingere.

— Nu-mi aduc aminte prea multe.

— Asta pentru că te făcuseşi linie, i-am explicat eu pe un ton jovial, testându-mi elasticitatea unghiilor vopsite alb-sidefiu. Ştiam că eşti făcut linie pentru că eu ţi-am dat drogurile, dar a fost nevoie să o aduc pe Babuşca aici ca să-mi dau seama cât de drogat eram – erai. Eşti. Bucură-te

cât mai durează. Eu doar verificam, aşa că...

Mi-am întins mâna către obrazul lui neted.

— Aşteaptă, mi-a zis Coyle.

Am aşteptat cu sprâncenele ridicate. Sprâncenele pensate ale Babuşcăi arătau senzaţional şi îmi făcea plăcere să mi le ridic. Coyle a tras aer în piept adânc şi prelung.

— Mi-ai spus că ai nevoie de un trup care să te accepte de bunăvoie. Cineva care să nu ţipe, care să nu fugă. O fi Babuşca ta ieftină, dar dacă o scoţi din camera asta de hotel, peştele ei va fi pe urmele tale şi o să ai parte de mai multe necazuri decât ţi-ai dorit. Ai nevoie ca eu să cooperez. Aşa că aşteaptă.

Am aşteptat în timp ce Coyle şi-a lipit pumnii de frunte şi a mai tras o dată aer în piept, traversat de un fior.

— Spune-mi cum ai de gând să mă duci la New York.

— Pot să te trec de vamă, i-am răspuns eu simplu. Pot să nu-ţi cer bilet de îmbarcare sau să nu-ţi fac controlul bagajelor. Pot să duc la New York orice trup vreau. Pot să zbor la clasa întâi, unde îmi pot întinde picioarele. Te pot duce acolo dacă mă laşi.

— Şi după asta ce-o să se întâmple? O să mă trezesc legat cu cătuşe de un calorifer?

— Sau într-o cameră de hotel alături de o doamnă încântătoare.

— Te-ai uitat în oglindă să vezi cum arăţi?

— Nu, i-am mărturisit eu. Dar m-am privit îndelung şi cu atenţie atunci când am intrat pe uşă. Promiteam tot felul de desfătări – extaz sexual şi mistere erotice. Am presupus că sunt foarte atletică.

Mi-am întins picioarele şi am simţit cum mi se încordează dureros articulaţiile. Curioasă, m-am îndoit de spate încercând să-mi ating vârfurile picioarelor. Palmele mele abia ce au trecut de genunchi când tendoanele mi-au înţepenit, iar muşchii au obiectat. Cu un oftat m-am lăsat pe spate, relaxându-mă.

— Poate că am exagerat. Dar mi s-a părut că am un zâmbet tandru. Râde, dar la ea însăşi. Cred că sunt

minunată, în felul meu.

— Faci asta des? Auzi despre oameni care acceptă să…intre în relaţii cu persoane ca tine. N-am prea putut să cred asta niciodată.

— Este adevărat. Am avut câţiva de-a lungul existenţei mele – hai să le zicem comisionari. Nu-ţi face griji; m-am purtat întotdeauna exemplar. Nu trebuie să subestimezi niciodată importanţa unui trup cooperant. N-am condus niciodată periculos şi nici n-am făcut sex neprotejat atunci când m-am aflat în trupul unui comisionar; ar fi fost lipsit de etică profesională. De fapt, nu trebuie să faci sex deloc cu trupul unui comisionar – nu fără acordul lui. Relaţia dintre tine şi el înseamnă să ai pe cineva care vrea să te ducă la următoarea gazdă fără să fie nevoie să te mai agiţi să sari din chelner în bucătar, în şofer şi tot aşa. Iar un comisionar bun… îţi poate deveni prieten. Dacă îşi doreşte asta.

— I-ai şi iubit?

— Da, bineînţeles că i-am iubit. Ştiau ce sunt şi aveau încredere în mine. Au avut încredere în mine cu preţul propriilor fiinţe. Dacă nici asta nu e o dovadă de dragoste, atunci nu ştiu ce altceva s-ar califica drept aşa ceva. Îmi iubesc toate gazdele. Am iubit-o pe Josephine.

Coyle n-a zis nimic. Ochii i-au scânteiat în lumina încăperii.

— Cândva obişnuiam să iau cu forţa lucrurile pe care le voiam. Voi – acţiunile întreprinse de fiinţele umane – cumva mi-aţi readus la viaţă acele experienţe, acele amintiri. Dar Josephine Cebula ştia în ce se bagă. Noi două am făcut o înţelegere în sala de aşteptare a aeroportului din Frankfurt, odată ce i-am dovedit câte eram în stare să fac. I-am spălat corpul, mi-am trecut mâinile prin părul ei, peste trupul dezgolit. Am îmbrăcat-o în haine nou-nouţe, m-am aşezat în faţa oglinzii şi m-am admirat, întorcându-mă când într-o parte, când în cealaltă, şi întrebându-mă dacă fundul meu arăta mare în roşu şi mic în albastru. Am râs cu râsul ei, i-am umplut stomacul cu mâncare, i-am trecut limba peste dinţi, am sărutat cu buzele ei, am

mângâiat cu degetele ei, cu mâinile ei am tras peste trupul meu în liniştea nopţii trupul unui necunoscut şi cu vocea ei i-am şoptit misterios la ureche vorbe de dragoste iubitului meu. Am făcut toate astea pentru că mi-a permis să le fac, pentru că am întrebat-o şi nu am luat fără să cer, şi am iubit-o. Nu există dar mai mare decât cel pe care mi l-a oferit ea, nici decât cel pe care... intenţionam să i-l fac eu. O nouă viaţă. O nouă ea. Şansa de a fi orice îşi dorea. Şi toate astea în schimbul unui interval de timp nu mai mare decât sentinţele date hoţilor de buzunare. Dar ai ucis-o, Nathan Coyle. Sau cum te-o fi chemând. Ai ucis-o.

Nu cred să mai fi auzit vreodată o tăcere atât de adâncă, cufundându-se în însăşi măduva nopţii.

— Eu... a zis Coyle.

Apoi s-a oprit.

— Am vrut să...

S-a oprit din nou.

Cuvintele îi stăteau pe vârful limbii. Probabil justificări, scuze. Ascultase ordinele. Făcuse dreptate. Pedepsise. Decizii luate prost, prea puţin timp, prea multă presiune. Întâmplările din trecut – bietul Nathan Coyle fusese rănit, fusese traumatizat de evenimentele petrecute cândva, aşa că nu-l judeca, nu pe el, nu pentru acţiunile pe care le făcuse de bunăvoie.

Cuvintele îi jucau pe buze, dar s-au topit înainte să fie grăite.

Le vedeam cum se dizolvă în el şi cum îl ard brăzdându-i adânc carnea. Coyle şi-a ferit privirea şi a rămas mut.

Am traversat camera şi am dat drumul la televizor.

Ştiri despre...

...problemele altcuiva.

Am stins televizorul.

Am aşteptat.

Apoi Coyle a spus că vrea să se spele pe dinţi.

Te rog, baia este acolo.

S-a ridicat din pat săgetat de durere şi şi-a verificat bandajele din jurul braţului şi al pieptului să vadă dacă erau în regulă.

Uşa de la baie era întredeschisă, iar din pat îl priveam cum îmi iese şi îmi intră în raza vizuală, în lumina albă, strălucitoare. Când apa de la robinet nu s-a mai auzit curgând, am deschis uşor uşa ca să-l pot vedea pe Coyle în întregime. Stătea acolo, cu mâinile sprijinite de marginea chiuvetei, privindu-se în oglindă de parcă şi el îşi vedea pentru prima dată chipul, de parcă şi el încerca să rezolve dilema legată de ce expresie ar trebui să afişeze. M-am sprijinit de tocul uşii cu trupul meu de prostituată adus din bisturiu, într-un oraş în care eram plătită prost şi peştii erau dificili, iar secretele meseriei mele erau ascunse sub străzile pietruite proaspăt spălate. Coyle nu s-a uitat la mine, ochii lui nu s-au eliberat de sub greutatea hipnotizantă a propriei priviri.

— Şi dacă zic nu? m-a întrebat el.

— Atunci o să plec. O să fug acolo unde este dosarul meu despre Aquarius. O să-i distrug din interior, iar pe tine o să te las în pace.

— Să mor? E o ameninţare?

— N-o să-ţi fac niciun rău. Aquarius, Galileo... nu ştiu sigur. Dar ţie n-o să-ţi fac niciun rău.

Coyle a dat din cap spre propria lui reflexie, apoi a privit în jos, în chiuvetă, cu umerii lăsaţi, cu spatele încovoiat, devenit parcă dintr-odată mai bătrân.

— Fă-o! a zis el. Fă-o!

Mi-am întins mâna spre el, apoi am ezitat cu degetele suspendate deasupra spatelui său dezgolit.

— Fă-o! a mârâit el cu gura deformată într-un rictus şi cu sprâncenele încruntate.

Mi-am atins degetele de pielea lui şi acţionând din instinct în faţa furiei lui,

am sărit.

Sunt Nathan Coyle. Îmi simt bătăile inimii. Dogoarea din ochi, durerea din piept.

Sunt Nathan Coyle, rănit şi cu respiraţia tăiată, iar în faţa mea, o femeie uluită, cu un nume imposibil, se clatină stând în uşa de la baie.

Sunt Nathan Coyle şi privesc în oglindă ochii care voiau

să plângă.

Şi pentru o secundă, scrutând chipul care mă privea înapoi, aş da orice să fiu oricine altcineva pe lumea asta.

Capitolul 80

Nu există avioane de la Lyon la New York.

Înapoi la trenuri.

Pasagerii dintr-un tren sunt mai greu de urmărit decât dacă ar călători cu maşina.

TGV-ul, forţa acceleraţiei, vuietul tunelelor, câmpiile din nordul Franţei.

Înapoi la Paris.

Pasagerul de lângă mine, aşezat la o masă pentru patru persoane, era un bărbat în vârstă care citea un ziar de dimensiuni mari.

Pentru o vreme am parcurs articolele uitându-mă peste umărul lui, însă bătrânul citea încet, eu mult mai repede, şi în curând am obosit şi mă simţeam plictisită şi singură, aşa că i-am cuprins încheietura cu mâna şi am sărit.

Coyle a tresărit, a văzut fereastra, câmpurile verzi-cenuşii, a auzit zgomotul locomotivei, a simţit mirosul cafelei cu preţ piperat servite în tren şi, în cele din urmă, ţinându-mă încă de mână, m-a observat pe mine.

— Nu am ajuns încă?

— Nu încă.

— Şi atunci…

— Voiam doar să te salut.

— De ce?

— Am crezut că ai vrea… să ştii cum merg lucrurile.

Coyle s-a uitat la mine neîncrezător.

— Îmi pare rău, am bolborosit eu. Încercam… să fiu drăguţă.

I-am atins palma fierbinte şi am sărit.

Înapoi în Gara din Lyon, l-am părăsit din nou pe Coyle, care s-a bălăngănit şi şi-a recăpătat echilibrul sprijinindu-se de un automat pentru bilete.

— Ce mai e acum? m-a întrebat el.

— Nu prea mai avem bani, i-am răspuns eu căutându-mă prin buzunare după portofel. Ia ăştia.

Am scos din portofel toate bancnotele, mai puţin una, şi i le-am întins lui Coyle.

El s-a uitat la mine cu dispreţul unui episcop pentru un demon căzut, apoi a strâns bancnotele în pumn.

— Cine eşti? m-a întrebat Nathan în timp ce îmi puneam înapoi în buzunar portofelul devenit mult mai uşor.

— Acum sunt un bărbat care a întâlnit un necunoscut şi a dat noroc cu el. Aşa că ia-mă de mână, Nathan Coyle, şi să ne continuăm drumul.

Încet, şi-a descleştat degetele şi m-a strâns uşor de mână.

—×—

Am mers cu trenul până la aeroport, apoi am luat microbuzul până la terminal. În faţa mea stătea o femeie cu părul bălai şi piele bronzată, îmbrăcată într-o rochie verde strânsă în jurul taliei. Vorbea la telefon cu un prieten, iar râsul ei era limpede şi fermecător. Mergea către parcare – am presupus eu – după ce tocmai se întorsese dintr-o vacanţă însorită undeva în sud, iar pentru ea ziua de mâine nu aducea groaza că trebuie să meargă la muncă sau frica de o dereglare a ritmului circadian, ci mai degrabă încântarea că, după ce fusese plecată, se reîntorcea la familia şi la prietenii care o aşteptau şi care aveau să se înghesuie s-o vadă.

Simţeam în degete neastâmpărul care mă împingea să-i ating pielea, iar râsul acela să devină al meu, în timp ce mama şi tata – poate chiar şi nişte fraţi drăgăstoşi cu care m-am ciondănit în copilărie, dar care acum sunt oameni maturi şi mă iubesc fratern – mă zdrobesc în îmbrăţişarea lor şi mă alintă dovlecelul lor, fetiţa lor scumpă.

Apoi m-am uitat în jur şi am văzut în geam chipul lui Nathan Coyle care mă privea, apoi uşile s-au deschis, iar fata de lângă mine a dispărut.

—×—

Iată şi biletul pentru New York.

Iar eu eram...

— Paşaportul, vă rog!

Coyle s-a uitat la mine clipind şi şi-a simţit mâna aşezată

peste a mea. Privea prin deschizătura mică de la ghişeul unde călătorii obosiţi trebuie să îşi prezinte paşapoartele dacă vor să părăsească ţara. I-am zâmbit şi i-am spus într-o franceză jovială şi prietenoasă:

— Acum vă voi verifica paşaportul, domnule Coyle.

Apoi mi-am tras mâna de sub a lui.

Era pentru prima dată când mă aflam în interiorul unei cabine de control al paşapoartelor, pentru că până atunci nu simţisem niciodată nevoia. Scaunul era înalt şi inconfortabil, aveam echipamente asistate în cazul unor greşeli de manevrare, însă eram prea incompetentă ca să înţeleg cum funcţionează. Aveam şi un pistol băgat în toc, pus sub tejghea.

— Aşteaptă câteva secunde, apoi mergi mai departe ca şi când ţi-am dat liber. Eu o să fiu cu câteva trupuri mai în spate, i-am spus eu.

Coyle a încuviinţat, iar ca răspuns la zâmbetul meu şi la urarea de-a avea un zbor plăcut, a înaintat târându-şi picioarele ca un somnambul.

Am mai verificat câteva paşapoarte şi am inspectat câteva feţe doar aşa de amuzament, întrebându-mă care ar putea fi un criminal, care un contrabandist. Un scaner pentru coduri de bare a piuit apreciativ când am apropiat de el câteva paşapoarte, iar pe ecran mi-au apărut nume şi numere pe care mă prefăceam că le verific, în timp ce turişti dolofani şi oameni de afaceri enervaţi aşteptau să li se permită să treacă.

Când în faţa ghişeului a apărut un bărbat a cărui înfăţişare aducea destul de mult cu cea a lui Coyle – părul de aceeaşi culoare şi tuns la fel – i-am zâmbit nespus de binevoitor, mi-am întins mâna să-i iau paşaportul şi, atunci când degetele lui s-au atins de ale mele, le-am atins şi eu.

—×—

La nouă trupuri distanţă, în timp ce Coyle păşea spre zona detectorului de metale din vamă şi îşi aşeza bagajul pe banda rulantă pentru scanarea cu raze X, am spus:

— Aveţi ceva nasol prin bagaje, domnule?

Ochii lui Coyle m-au săgetat, pentru că „nasol” nu era un

cuvânt pe care te aşteptai să-l auzi de la un ofiţer vamal. I-am zâmbit şi am adăugat.

— Doriţi şi o percheziţie la pielea goală, domnule?

— Avem timp de aşa ceva?

— Vai, domnule, l-am dojenit eu împingându-i bagajele pe banda rulantă. Nu ştiţi că este mult mai incitant să fii atins de mâna altuia decât de a ta. Dar văd că nu aveţi dispoziţia necesară pentru asta, iar eu am o unghie de la picior crescută în carne; mergeţi drept înainte.

—×—

Apoi eram

un om de afaceri cu o dantură îngrozitoare, cu plombe care aveau nevoie să fie schimbate şi cu abcese. Oare credea că toate astea sunt normale?

Stăteam lângă Coyle în sala de aşteptare pentru zborurile internaţionale şi ţineam într-o mână servieta, iar în cealaltă un pahar din carton.

— Ceai?

Coyle s-a uitat la pahar, m-a privit cercetător şi, fără să spună un cuvânt, a luat paharul cu ceai dintre degetele mele irezistibile.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Am adus şi nişte zahăr, în caz că îţi place dulce.

— Nu-mi place.

— Nu-i nimic. E mai bine aşa pentru dantură.

Coyle a sorbit din ceai; eu m-am lăsat pe spate şi mi-am vârât servieta între genunchi. Îmi plimbam nervoasă limba prin interiorul devastat al gurii. Aeroportul Charles de Gaulle era ca oricare alt aeroport din lume. Îţi oferea magazine duty-free, farmacii pentru călătorii încrezători, ale căror sticle de şampon de o sută de mililitri erau cu un mililitru prea periculoase pentru securitatea aeroportului; bărbaţi îmbrăcaţi la patru ace încercând să le vândă ultimele modele de maşini sport necunoscuţilor care se lăsau ademeniţi; o librărie cu cele mai de succes titluri ale lunii trecute – poveşti despre avocaţi americani cu danturi perfecte, despre amanţi americani cu vieţi perfecte şi

despre criminali americani care refuză să moară.

Femei cu capetele acoperite cu văluri îşi ţineau copiii de mână şi studiau panoul cu plecări pentru zborul următor către cine ştie unde. Călători obosiţi făceau un popas în drumul lor spre un loc mai bun, dormeau cu capetele date pe spate, cu gurile deschise, ţinându-şi biletele de avion strâns la piepturile care respirau uşor. Mi-am băgat mâna în buzunar să-mi găsesc biletul, am verificat zborul, ora, panoul de deasupra.

— Nici măcar nu văd unde ar trebui să plec.

Coyle s-a uitat în jos la bucata de hârtie pe care o aveam în mână.

— Cred că zborul tău are întârziere.

— Ca de obicei. Al tău?

— „Aşteptaţi să fie anunţat."

— Asta ar putea să însemne orice.

— Eu cred că e de bine.

— Eşti sigur?

Coyle m-a privit surprins.

— Nu-ţi place să zbori?

— Prima dată când am traversat Atlanticul eram pe o fregată olandeză aerodinamică numită *Nessy Reach.* A fost o aventură a naibii de periculoasă.

— Dar avioanele…

— În ceea ce priveşte zburatul, nu-mi place universalitatea pericolului. Fie că eşti un bogătaş care călătoreşte la clasa întâi, fie că eşti un pasager la clasa economic şi călătoreşti cu genunchii la gură, dacă avionul se prăbuşeşte, eşti mort indiferent cine eşti.

— Dumnezeule, cât eşti de laşă! a exclamat Coyle.

— Chiar aşa? Curajul presupun că ar trebui definit în raport cu situaţiile care apar cel mai adesea în calea unei persoane. Am fost angajată să fac multe dintre lucrurile pe care oamenii curajoşi nu le puteau face: să mă despart de un iubit, să merg la un interviu de angajare, să plec la război. Recunosc că nu m-am implicat emoţional în aceste sarcini, astfel că nu mi-a fost greu să le duc la bun sfârşit. Totuşi trebuie să te întreb, chiar crezi că sunt o laşă? Cred

că există argumente în ambele sensuri.

— În regulă, nu eşti o laşă. Pur şi simplu funcţionezi după un sistem diferit de reguli.

Am zâmbit şi i-am spus:

— Mai vrei un pahar cu ceai?

— Nu, mulţumesc.

— Ar trebui să eliberez acest trup. Cu sau fără avion întârziat, mintea nu poate pierde atât de mult timp.

— Ştiu, a zis Coyle.

Şi-a întins braţul fără să se uite, iar degetele îi atârnau relaxate ca cele ale unei regine care aşteaptă să-i fie sărutată mâna.

— Eşti foarte curajos, i-am spus eu atingându-i pielea cu degetele.

—×—

Pe urmă ne-am îndreptat lent spre pistă.

Au urmat demonstraţiile legate de siguranţa în avion. Bărbia la genunchi, masca de oxigen de deasupra, ai grijă să-ţi asiguri propria siguranţă înainte de a ajuta un copil sau un prieten.

Se simţea forţa acceleraţiei pe măsură ce luam altitudine. Mi-am lăsat capul pe spate în tetieră şi simţeam cum umărul şi braţul îmi zvâcnesc calmate de medicamente. M-am abţinut să-mi apăs pe rană. Priveam cum peisajul se transformă dintr-un lucru palpabil, în imagini reprezentând linii drepte, străzi şi poteci făcute de mâna omului. Apoi am cerut o porţie de mâncare vegetariană şi o sticlă de apă. Constatând că filmele oferite la bordul avionului aveau chiar mai puţine merite decât se presupunea de obicei, am jucat şah cu un pasager necunoscut care stătea pe locul D12 şi care a pierdut repede şi nu s-a reîntors să-şi ia revanşa.

Apoi sub noi a apărut oceanul şi nori mici se vedeau la mare distanţă dedesubt. Eram obosită şi umărul mă durea, şi ochii mă usturau, iar într-un moment în care n-am mai putut rezista tentaţiei am devenit un bărbat cu chipul rotund, prea gras pentru locul de la clasa economic. Centura de siguranţă mi se freca de abdomen, îmi ţineam

genunchii ridicaţi într-o poziţie ciudată, iar coatele strânse pe lângă corp. Mă foiam inconfortabil pe scaun, în timp ce motoarele huruiau, iar căruciorul cu băuturi traversa zgomotos coridorul, când Coyle s-a întors dezorientat către mine şi m-a întrebat:

— Curajos?

— Poftim?

— Mi-ai spus că sunt curajos.

— Chiar aşa?

— Acum o secundă.

— Acum câteva ore.

— Unde suntem?

— Undeva deasupra Atlanticului.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— De ce eşti… tu? m-a întrebat el făcând un gest spre trupul meu dolofan.

— Nu mă simţeam… confortabil. Voiam să-mi întind picioarele, dar nu puteam de acest domn, aşa că m-am gândit să le întind pe ale lui.

— Cred şi eu. Mi-ai zis că sunt curajos.

— Cred că ţi-ai imaginat.

— Acum o secundă.

— Ţi-am zis şi că eşti un criminal, un ignorant şi ucigaşul femeii pe care o iubeam. Toate sunt adevărate. Şi totuşi, iată-ne aici, puşi pe treabă. Nu mi-aş face prea multe griji.

— Ai de gând să stai mult timp în trupul ăsta?

M-am foit inconfortabil pe scaun.

— Nu, am răspuns eu în cele din urmă. Este prea voluminos, iar mânerele scaunului mă apasă în burtă. În plus, mă dor genunchii şi îmi simt labele picioarelor de parcă ar fi răsucite în afară, iar în gură am un gust de bere cu ghimbir. Şi chiar dacă n-ar fi toate astea, cred că am grave probleme coronariene. Dar, dacă vrei să te uiţi la un film sau mai ştiu eu ce, aş putea să dau o raită prin avion. M-aş transfera la clasa întâi, poate.

— Ce filme au?

— Unele înfiorătoare. Joci şah?

— Poftim?

— Joci şah?

— Nu. Adică da, joc.

— Vrei să facem o partidă?

— Cu tine?

— Fireşte. Sau poţi să-l provoci la un joc pe ocupantul locului D12, dar n-o să-ţi dea prea mari bătăi de cap.

— Nu ştiu ce să zic...

— Mi-ai permis să-ţi port trupul, dar nu vrei să joci şah cu mine?

— Pe prima o văd ca pe o necesitate sinistră, pe când a doua seamănă foarte mult cu noţiunea de socializare.

— Cum vrei.

Au urmat câteva clipe de tăcere, apoi Coyle a zis:

— Nu sunt prietenul tău, sper că ţi-e clar asta.

— Bineînţeles.

— Am crezut în fiecare cuvinţel pe care ţi l-am spus în Berlin, în Istanbul. Cred în convingerile mele. Câteva minute petrecute împreună aici sau în altă parte, o partidă de şah... nu schimbă ceea ce eşti. Ceea ce reprezinţi. Te las... să mă atingi... pentru că trebuie, dar asta îmi creează repulsie. Nici nu ştiu de ce îţi explic ţie toate astea.

— Nu-i nimic, am răspuns eu. O să fie în regulă.

Tăcere.

Atât cât poate fi în huruitul avionului.

— Deci vrei să dormi? l-am întrebat eu mişcându-mă inconfortabil pe scaun.

— Bărbatul în care eşti acum n-o să-şi dea seama că ceva nu e în regulă dacă stai prea mult timp în el?

Am ridicat din umeri.

— E plictisitor în avion. Unii oameni se simt uşuraţi să constate că orele au trecut pe nesimţite, ca să zic aşa.

— Eu chiar aş vrea nişte timp.

— În regulă.

— Să-l petrec singur.

Am dat uşor din cap fără să mă gândesc la ceva anume.

— Nicio problemă, am murmurat eu şi mi-am întins mâna ca s-o ating pe cea a persoanei de lângă mine.

— Ne vedem pe partea cealaltă.

—×—

Sunt o femeie de afaceri care călătoreşte la clasa întâi.
Acasă probabil că practic yoga.
Mănânc creveţi şi beau şampanie.
Coyle stă singur şi eu la fel.

Capitolul 81

Şi apoi...

— Paşaportul, vă rog.

L-am privit pe bărbatul de dincolo de tejghea şi i-am zâmbit larg. Aeroportul Newark era specializat în ofiţeri pentru imigraţie ale căror încruntături păreau să-ţi spună că, deşi nu te puteau împiedica să intri pe teritoriul Statelor Unite, cu siguranţă nu aveau de gând să te lase să treci uşor.

Mi-am împins portofelul cu documente pe tejghea către ofiţer. Când şi-a întins mâna să ia hârtiile, strângându-şi deja buzele aşteptându-se să fie dezamăgit, l-am apucat de încheietura mâinii şi am spus

— Bine aţi venit la New York.

Coyle şi-a recăpătat echilibrul ţinându-se de tejgheaua din faţa lui, în timp ce eu îmi jucam rolul şi mă uitam prin portofelul micuţ cu documente de pe birou. Americanii se comportă de parcă ar avea un băţ înfipt în fund când vine vorba de securitate. Suferiţi de vreo boală transmisibilă?

Coyle şi-a lăsat fruntea în palme încercând să se stabilizeze atât fizic, cât şi psihic.

— Poftim?

— Treaba mea este să pun întrebări. Aveţi vreo boală transmisibilă?

— Doar pe tine.

— Dur. Aţi fost vreodată arestat pentru crimă sau turpitudine? Faza e că nu ştiu ce înseamnă turpitudine, deşi exist de ceva vreme.

— N-am fost niciodată arestat, a răspuns Coyle precaut. Ăsta e accentul tău american?

— Intenţionez un accent de New Jersey.

— Nu sună bine.

— Încă mă antrenez. E vorba atât de sintaxă, cât şi de inflexiune. În momentul ăsta sunt în exerciţiul funcţiunii, aşa că probabil că n-o să-ţi zic „amice” şi n-o să te întreb

cum îţi mai merg afacerile, pentru că sunt genul de om care îşi respectă uniforma. Aţi fost sau sunteţi implicat în activităţi de spionaj sau sabotaj, în activităţi teroriste sau de genocid? Cred că putem să trecem un mare „da” la fiecare dintre cele de mai sus.

— Ai de gând să mă torni autorităţilor americane?

— Mi-a trecut prin cap pentru o clipă, i-am răspuns eu împingând spre el documentele. M-am gândit chiar să te trec prin departamentul pentru „obiecte de declarat” cântând imnul naţional al Coreei de Nord, dar m-am îndoit c-o să i se pară cuiva amuzant. Gata. Aproape că ai trecut.

—×—

Pentru câteva minute am simţit cum mă cuprinde un val fierbinte de panică atunci când, cercetând banda pentru bagaje, îl căutam pe Coyle, dar nu-l găseam.

Apoi l-am văzut stând cu spatele sprijinit de perete, cu picioarele depărtate pe podea şi cu mâna apăsată pe acel loc din umăr cu bandaje neschimbate de cam mult timp. Chipul îi era cenuşiu şi respira regulat. M-am aşezat pe vine lângă el, clătinându-mă instabilă pe tocurile mele înalte, şi l-am întrebat:

— Eşti în regulă?

Coyle şi-a întors pe jumătate ochii să mă privească şi pentru o secundă nu m-a văzut pe mine, ci uniforma mea de stewardesă, pălăria mică şi buzele rujate, şi a zis:

— Sunt bine, sunt...

A ezitat pentru o clipă, mijindu-şi ochii.

— Tu eşti?

I-am întins o mână cu unghii lungi ca să-l ajut să se ridice în picioare.

— Cred că ar trebui să ştii că m-am simţit şi mai bine de-atât, mi-a zis el încet.

— E în regulă. O să te duc într-un loc sigur.

— De ce nu te duci singură acolo?

— Cu cât folosesc mai puţine trupuri pe traseu, cu atât voi trece mai neobservată şi pot să te protejez mai bine.

— Faci asta ca să mă protejezi pe mine?

— Dumnezeu mi-e martor că n-o fac pentru pielea ta

mătăsoasă, i-am răspuns în timp ce îi prindeam cu degetele braţul rece.

—×—

Coyle nu minţise.

Cândva mă simţisem cu mult mai bine.

Aveam degetele reci ca gheaţa atunci când am păşit ezitant spre locul meu din tren.

Stomacul îmi ardea şi era gol, iar umărul îmi pulsa încet, în ritmul lui. Am intrat împleticindu-mă în toaleta din oţel inoxidabil a trenului oxidabil şi, în timp ce ne îndreptam spre nord bălăngănindu-ne zgomotos, mi-am desfăcut cămaşa să-mi verific bandajele. Păreau destul de curate, dar când am apăsat zona din jurul rănii, durerea m-a fulgerat în jos pe şira spinării şi am încetat să mai apăs.

—×—

Apoi eram altcineva.

— Bună.

În timp ce Coyle se bălăngănea în faţa mea, i-am pus cheia de la cameră în mână şi i-am spus:

— Eşti cazat la ultimul etaj. Ia liftul. Am făcut rezervare pentru o noapte.

Clipea uitându-se la mine, în timp ce eu afişam un zâmbet larg din spatele biroului de la recepţie. S-a uitat la cheia pe care o avea în mână şi, fără un cuvânt, s-a întors cu spatele şi s-a îndreptat târându-şi picioarele spre lifturile cu uşi din alamă. L-am aşteptat să dispară, l-am chemat pe portar şi l-am urmat pe Coyle.

—×—

Hotelul era mare – mult mai mare decât cele cu care eram eu obişnuită.

Camera era mobilată cu un pat din piele, fotolii, o baie cu obiecte sanitare din inox, în care intrai direct din dormitor, trei rânduri de perdele greu de dat la o parte şi un televizor mai mare decât un hipopotam tolănit. Când am intrat – fără bagaje – Coyle era deja întins pe pat, cu picioarele atârnându-i în afară şi mâinile prinse peste talie.

— Coyle!

Şi-a deschis ochii pe jumătate ca să mă privească.

— O să fii bine, l-am asigurat eu. O să ies să găsesc pe cineva bogat, să-ţi mai cumpăr calmante şi feşe.

— Cine eşti acum?

— Nu ştiu. O să-şi aduc lucrurile de care ai nevoie.

— N-am mai fost niciodată împuşcat.

— Eu am fost. Ştiu ce simţi. O să fii bine.

— N-ai de unde să ştii. Nu rămâi niciodată suficient timp ca să afli.

— Mă întorc repede.

— Şi cine o să fii când te întorci?

— Altcineva. Cineva nou. Eu.

—×—

Am luat cheia de la cameră, am ascuns-o în pământ, într-un ghiveci de lângă lift, şi am coborât la parter.

I-am strâns mâna primului bărbat pe care l-am văzut ieşind din restaurantul hotelului, iar când portarul a început să clipească năuc, i-am vârât în mână o bancnotă de zece dolari, i-am mulţumit politicos şi am pornit pe străzile din New York.

Frigul loveşte cu o intensitate de-ţi crapă oasele. Fără să-i dea răgaz pielii să constate că nu-i este bine, iarna din Manhattan te izbeşte direct în inimă, iar cei care hoinăresc îmbrăcaţi necorespunzător au impresia că îngheaţă dinăuntru spre exterior, deşi nu poate fi aşa. Vântul care bate dinspre apă mătură străzile, luându-se la întrecere cu şoferul taxiului galben care se îndreaptă spre destinaţie, se învârtoşează în jurul blocurilor-turn, te loveşte în intersecţii aruncându-te într-o parte, adună ziare şi ţi se prinde în păr. Farmaciile din New York sunt la fel de diferite de cele din Franţa cum sunt pământurile îngheţate ale Alaskăi de plajele din Hawaii. Adio strălucire clinică, tejghele lungi şi rafturi ordonate; în locul lor se înalţă pereţi întregi de reclame şi promisiuni, reduceri de preţuri şi asigurări că această cremă îţi face părul să crească, iar acest spray autobronzant este singura cale spre satisfacţie sexuală. Fă-ţi loc printre rafturile încărcate cu sticle de şampon şi aparate de ras, tărgi pentru urgenţe şi ojă şi apoi stai în faţa unei tejghele mici, unde ochii vânzătorului

par să-ţi spună că dacă nu reuşeşti să găseşti singur medicamentul care să te vindece înseamnă că boala ta e incurabilă.

Am cumpărat bandaje, calmante şi alte lucruri necesare pentru primul ajutor. Am luat în calcul să sar în trupul vânzătorului şi să iau un pumn de antibiotice în caz că ar fi fost nevoie de ele, dar n-am făcut-o. Spre deosebire de Coyle, trupul în care eram acum n-ar fi stat locului în timp ce eu scotoceam rafturile, aşa că am decis să am răbdare până când n-o să mai am încotro.

Am încercat să alerg pe străzile din Manhattan, însă trupul meu masiv refuza, la fel şi genunchii care mă dureau. Aşa că m-am târât până la hotel cât am putut de repede, roşie la faţă şi cu răsuflarea tăiată.

Cheia de la camera lui Coyle era încă ascunsă în ghiveciul de lângă uşa liftului. Am scos-o, am curăţat-o de pământ şi am intrat în cameră.

Coyle stătea unde îl lăsasem – în pat, cu pătura trasă până sub bărbie, tremurând. L-am zgâlţâit uşor de picior şi am şoptit:

— Coyle!

Şi-a deschis ochii încet, iar în locul stării de ameţeală a simţit frică la vederea chipului necunoscut.

— Kepler?! a zis el cu voce stinsă, abia mişcându-şi buzele.

— Ţi-am adus medicamente. Vrei apă?

— Da… te rog.

Am luat un pahar de plastic din baie şi m-am îndreptat către el. I-am susţinut capul atunci când s-a ridicat să bea şi i-am zis să soarbă înghiţituri mici, nu prea repede.

Când a terminat, i-am spus că trebuie să-i verific bandajele.

Mi-a răspuns să fac ce trebuia făcut.

—×—

A urmat o noapte agitată.

Coyle a dormit ascuns între numeroasele cearşafuri ale patului de hotel.

Eu am stat pe fotoliul de lângă el şi n-am pus geană pe

geană. L-am vegheat. Uneori se trezea, şi atunci îi dădeam apă şi calmante, după care îi trăgeam pătura până la bărbie şi aşteptam să adoarmă din nou. Alteori murmura ceva aproape inaudibil despre fapte pe care le făcuse şi lucruri pe care le regreta. Stăteam cu capul în mâini – nu mă uitam la televizor, nu citeam o carte – ci ascultam şi aşteptam.

Nu-mi puteam aduce aminte când dormisem ultima dată.

Am făcut eforturi să-mi amintesc unde sunt şi cum ajunsesem acolo. Era o cameră în Bratislava sau în Belgrad, sau în Berlin, iar eu eram...

un bărbat îndrăgostit...

o femeie care a spus...

ceva.

M-am uitat în portofel şi am găsit un nume, dar am descoperit că nu-mi păsa. Nu mă interesa ce faţă aveam sau cine eram. Eram o persoană de undeva, în care se întâmpla să mă aflu. Şi asta dacă ajuta sau nu la ceva.

Răsăritul era o atingere cenuşie pe marginea draperiei, prin care culorile erau aspirate afară.

Coyle stătea nemişcat, iar respiraţia şi bătăile inimii îi erau stabile. Mi-am spălat faţa în chiuveta din inox, am ascuns din nou cheia în ghiveciul de lângă lift şi am ieşit în stradă unde m-a întâmpinat ora de vârf new-yorkeză.

—×—

La metrou.

În expres aluneci de-a lungul scaunelor de plastic pe măsură ce trenul încetineşte. Scările rulante scot un „clac” iritant atunci când urci; turnichetele muşcă cu un zgomot enervant când se deschid şi se închid în urma ta.

Am călătorit la cele mai aglomerate ore, iar când trenul a devenit suficient de înţesat de lume,

am sărit

şi-am sărit,

şi-am sărit,

înaintând fără să mă mişc,

lăsându-mi mult în urmă trupul.

Capitolul 82

Când m-am întors la hotel, Coyle era treaz, se uita la televizor.

Ştirile locale erau prezentate de voci stridente, tranşante. În ţara celor liberi, eşti liber să spui ce vrei, indiferent dacă ai sau nu ceva de spus.

Eram din nou în trupul portarului şi am intrat în cameră ducând cu mine o tavă cu fructe şi croasanţi.

— Nu mai pot să zăbovesc în acest trup, am spus eu păşind înăuntru. Cum te simţi?

Coyle şi-a dus mâna din instinct la bandajul cu care îi era legat umărul.

— Nasol, dar nu foarte nasol.

— Ai chef să mănânci?

— Parcă aş încerca.

A încercat, apoi a mai cerut.

— Chiar trebuie să las acest trup să-şi vadă de treburi, am spus eu.

— Trebuie să dau un telefon.

— Cui?

— Unui prieten.

— Ce prieten?

M-a privit tăios dintr-o parte. Ai face bine să nu insişti. Mi-am luat şapca de pe cap şi m-am scărpinat în părul negru care stătuse cuibărit dedesubt, iar de sub degete mi s-a ridicat un val de mătreaţă.

— În regulă. Tu ai avut încredere în mine, aşa că îţi sunt datoare. Dar te rog să nu faci ceva nechibzuit.

— Mai nechibzuit decât să furi trupul unui portar timp de o oră?

— Aşa cum spuneam, unii oameni se bucură să constate că timpul a trecut repede. O să fac o plimbare în trupul cuiva discret.

—×—

Am pornit la plimbare în trupul cuiva discret.

O femeie al cărei păr grizonant şi pleoape lăsate indicau faptul că e bătrână. Însă pielea ei rozalie avea o textură catifelată, iar braţele, atunci când le-am încordat, erau voinice şi gata să-şi facă treaba.

Mergeam agale ca un turist, pentru că în New York doar turiştii mai merg pe jos.

Am ajuns în Washington Square şi am stat sub arcul alb de triumf, construit de înaintaşii acestui oraş, care dispreţuiau imperialismul, dar aveau o sensibilitate faţă de importanţa lui. În rondul mare din mijloc, cântăreţii ambulanţi concurau între ei, dar şi cu porumbeii, pentru atenţia trecătorilor. Ultima dată când am vizitat piaţa, am intrat pe o alee şi am dat de patru sute de zombi. Li se scurgeau feţele, aveau pielea cenuşie, iar în ţeste aveau înfipte cuţite de bucătărie care le ieşeau prin coloană. Sporovăiau despre vreme. Unul dintre zombi, cu gâtul însângerat plin de latex şi coloranţi alimentari, se rătăcise de ceilalţi şi stătea sub un stejar vorbind la telefonul mobil. Întreba: „Încotro? Unde să fac stânga?

Acum cerul era cenuşiu, iar iarba îmi trosnea sub picioare. Doar cei mai curajoşi se aventuraseră afară din clădirile universităţii care înconjurau piaţa. Unul sau doi, sfidând cerul ameninţător, se aplecau deasupra tablelor de şah aflate la capătul a ceea ce se dorea a fi „districtul de şah” al oraşului, cu magazinele lui respectabile şi bărbaţi care ştiau care este diferenţa dintre partida vieneză şi gambitul regelui. Cineva s-a oferit să joace cu mine pe douăzeci şi cinci de dolari. M-am căutat prin buzunare şi am fost surprinsă să descopăr că aveam aproape trei sute de dolari îndesaţi într-un portofel din piele moale. M-am aşezat să joc – sigur, de ce nu?

Nu ştiu cât de bună eşti, mi-a zis adversarul meu. N-o să pariez. Banii ăştia sunt doar pentru joc, atâta tot.

E în regulă, i-am zis eu. Sunt aici doar ca să-mi trec vremea.

Adversarul meu mi-a dezvăluit că numele lui era Simon şi că locuia într-un adăpost al Armatei Salvării.

— Am fost designer interior cândva, mi-a explicat el şi s-

a năpustit asupra pionilor mei ca un lup asupra unui miel. După care a venit recesiunea şi acum muncesc pe unde-apuc.

— În faţa unei table de şah, de exemplu.

— Fac în jur de optzeci de verzişori pe zi din asta. Mai puţin acum că a dat frigul. Uneori sunt oameni care nu vor să plătească, iar poliţia nu face nimic pentru că pariurile sunt practic ilegale, însă nu le pasă atâta timp cât nu e vorba de trafic de droguri.

— Şi chiar nu poţi face nimic?

— Împotriva celor care nu plătesc? Nu. Deseori tipii care se cred buni nu acceptă prea uşor înfrângerea.

— Şi ce se întâmplă când pierzi tu?

— Plătesc; altfel n-aş mai putea să calc pe-aici.

— Şi cât de des pierzi?

A tras aer în piept printre dinţi chibzuind la întrebare, apoi i-a dat drumul brusc şi zgomotos, umflându-şi obrajii.

— Nu atât de des încât să nu merite riscul.

Am clătinat din cap şi am încercat să rămân în viaţă în faţa atacurilor lui. Muta cu atenţie, fără să-şi ridice capul din tabla de şah. Buricele degetelor de la mâna stângă îi erau uşor aspre; cele de la mâna dreaptă nu. Avea ochii obosiţi, de culoare cenuşie, iar pielea îi era de un cafeniu-închis; părul îi încărunţise la rădăcini cu mult înainte de vreme.

L-am întrebat cum este la adăpostul oferit de Armata Salvării.

E un acoperiş deasupra capului, mi-a răspuns el. Sunt stricţi, dar ce contează e că am un acoperiş.

M-a bătut, însă cinstit. I-am strâns mâna şi i-am simţit degetele reci şi, deşi era frumos – foarte frumos –, n-am simţit deloc dorinţa să fiu în trupul lui, nici măcar pentru o zi. I-am lăsat cincizeci de dolari pe masă şi am plecat.

—×—

Mi-am lăsat trupul în locul de unde l-am luat şi mi-am continuat drumul cu

o femeie cu fesele strânse dureros în fusta ei strălucitoare şi strâmtă,

un ofiţer de poliţie care avea pe limbă gust de gumă cu nicotină,

un curier cu căştile din urechi date mult prea tare sub cască,

camerista care schimba cearşafurile în fiecare cameră şi avea pe inelarul mâinii drepte o verighetă prea strâmtă

înapoi la Coyle.

Am bătut la uşă şi am strigat:

— Curăţenia!

Spre surprinderea mea, Coyle a răspuns. Se spălase pe faţă, se pieptănase, iar pe chip i se vedea o urmă de amabilitate.

— Deja?

— Da, deja, i-am răspuns eu împingând căruciorul cu prosoape albe lângă perete şi am năvălit în cameră pe lângă el. Nu ştiu ce-ai pus la cale, dar trupul ăsta are nevoie urgentă la toaletă.

Când m-am întors, Coyle stătea pe marginea patului cu picioarele sprijinite pe podea, cu mâinile unite şi cu capul plecat.

— Ţi-a plăcut plimbarea? m-a întrebat el.

— Da. Am văzut câteva locuri, am văzut care e atmosfera. Ai dat acel telefon?

— Da.

— Şi? Ar trebui să m-aştept ca dintr-o clipă într-alta să ţâşnească din dulap nişte tipi răzbunători înarmaţi până-n dinţi?

— Nu. Aşa cum ţi-am spus, am sunat un prieten.

— Şi cine e prietenul ăsta?

— Ea o să ne ajute să ajungem la finanţator.

— Şi finanţatorul o să ne dea nişte răspunsuri? Ţie adică.

— Da, aşa cred.

Am ridicat din umeri.

— Bun. Despre ce e vorba?

Capitolul 83

A trecut prea mult timp de când am dormit ultima oară. Trupurile mele sunt odihnite, dar eu nu sunt.

—×—

Stăteam într-o cantină în apropiere de Lafayette şi de Strada East Houston şi aşteptam.

Coyle aştepta cu o cafea în faţă.

Eu aşteptam în trupul unei studente asiatice cu păr portocaliu-strălucitor, care ducea în rucsacul ei purpuriu cărţi despre...

— Întrebuinţările medicale ale chitinei.

— Vorbeşti serios? a întrebat Coyle şi s-a auzit un zgomot scurt atunci când şi-a împins ceaşca de cafea.

— Doamne Sfinte! am exclamat eu.

De pe fundul rucsacului am extras un borcan mic din sticlă. Înăuntru se afla o creatură lungă cât degetul meu arătător şi groasă cât degetul mare. Se zbătea şi se zvârcolea, lovindu-şi în zadar aripile translucide de pereţii temniţei ei.

— Indiferent cât de bătrână devin, întotdeauna sunt surprinsă de ce găsesc pe fundul rucsacurilor mele.

— Ştii ceva despre întrebuinţările medicale ale chitinei? m-a întrebat Coyle în timp ce îmi băgam posesiunile înapoi în întunericul rucsacului.

— Sinceră să fiu, nu.

— Atunci să sperăm că nu te întreabă nimeni prea multe lucruri. Doamnă!

Chelneriţa a zâmbit şi aproape că s-a abţinut să se bâţâie în timp ce îi umplea lui Coyle ceaşca de cafea.

— Şi pentru dumneavoastră, domnişoară?

— Aveţi clătite?

— Sigur că avem!

— Cu sirop?

— Dulceaţă, toate clătitele noastre au sirop.

— Atunci, ce-mi recomandaţi dumneavoastră, vă rog.

— Garantat!

Coyle şi-a strâns şi mai tare degetele în jurul ceştii cu cafea.

— Să-nţeleg că nu eşti diabetică.

— Nu există niciun indiciu în privinţa asta şi am senzaţia că n-am luat încă micul dejun.

— Mănânci regulat?

— Mănânc când mi-e foame. Uneori se întâmplă să-mi fie foame în câteva trupuri la rând. Şi trebuie să recunosc faptul că, ştiind că după ce termin, altcineva o să treacă pe salată şi pe exerciţii fizice, îmi poate provoca o şi mai mare poftă de mâncare. Ai de gând să-mi spui şi mie câte ceva despre prietena ta?

— Lucrează pentru Aquarius.

— Mă ierţi dacă lucrul ăsta nu mă umple de încredere.

— Am încredere în ea.

— Foarte bine, dar ea are încredere în tine? Tu şi şefii tăi v-aţi despărţit într-o manieră destul de spectaculoasă.

— Are încredere în mine. Am vorbit. Are încredere în mine. Am fost... apropiaţi cândva.

— I-ai spus despre mine?

— Nu.

— Vrei să mă...

— Nu, a zis Coyle repede. Nu. Vreau să rămână... curată. Sincer.

Şi-a luat răgaz câteva clipe ca să-şi organizeze gândurile.

— Dacă se întâmplă ceva, dacă m-a... Dacă vine Aquarius, atunci s-ar putea să... am nevoie de tine.

A rostit cuvintele rar şi cu amărăciune.

— Cum să-i spun că te cheamă? m-a întrebat el.

— Poftim? Bănuiesc că... Susie. Poţi să-mi spui Susie.

— În regulă atunci.

Chelneriţa mi-a adus clătitele – un morman imens, cu şuncă la mijloc şi sirop peste tot. M-am îndopat cu multă plăcere, trecându-mi degetele pe marginile farfuriei ca să şterg sosul care se scurgea, în timp ce Coyle se străduia să nu pară prea îngreţoşat.

Apoi, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când te întâlneşti cu persoane necunoscute, o femeie care putea fi oricine, de oriunde, s-a aşezat pe canapeaua moale portocalie din faţa noastră. Purta o bluză cu mâneci lungi, pantaloni lungi, mănuşi lungi, o eşarfă lungă din mătase înfăşurată în jurul gâtului şi al feţei, şosete lungi care se pierdeau sub cracii pantalonilor şi probabil colanţi. Deşi în ziarul pe care-l aşezase pe masă între noi probabil că era o secţiune sportivă minuţios scrisă, care dădea greutate ediţiei, totuşi greutatea ziarului provenea mai mult ca sigur de la un revolver de calibrul 5,6 mm, încărcat şi gata să tragă.

—×—

Coyle şi-a ridicat ochii şi s-a uitat la mica deschizătură lăsată în eşarfă, de unde priveau doi ochi verzi. A zâmbit şi a spus:

— Bună, Pam.

Una dintre mâinile femeii se afla sub ziar, iar cealaltă era sprijinită de marginea mesei. Ochii îi fugeau când la Coyle, când la mine.

— Unde ne-am întâlnit? l-a întrebat ea pe Coyle.

Accentul lui Pam era caracteristic locuitorilor din Manhattan – aspru şi energic.

— Chicago, 2004, a răspuns Coyle. Erai îmbrăcată într-o rochie albastră.

— San Francisco 2008. Ce am mâncat în seara în care a avut loc operaţiunea?

— Mâncare japoneză. Tu ţi-ai comandat sushi, eu teriyaki, iar dimineaţa ai plecat cu primul avion şi n-ai vrut să mă trezeşti să-ţi iei rămas-bun.

— Spune-mi ce mi-ai zis când am plecat.

— Ţi-am spus că soţul tău este un bărbat norocos şi că n-am să spun nimănui despre noi.

— Şi ai spus? a întrebat ea repede şi tăios. Ai spus cuiva?

— Nu, Pam. Nu am spus nimănui. Sunt eu.

Pentru o secundă, ochii femeii au zăbovit pe chipul lui Coyle, apoi s-au întors către mine.

— Ea cine e?

— Sunt Susie, am răspuns eu. Sunt o prietenă.

— Nu te cunosc.

— Nu. Nu mă cunoşti.

— Pam, a intervenit rapid Coyle. Nu ştiu ce ai auzit...

— Am auzit că ai fost luat, a zis Pam tăindu-i vorba. O operaţiune a luat-o razna. Eşti căutat. Se spune că ai fost compromis de Ianus.

— Şi tu ce crezi?

— Cred că eşti tu. Să nu-ţi imaginezi că asta uşurează în vreun fel lucrurile. Phil...

— Acum mă cheamă Nathan.

— Bine, Nathan, a continuat ea pe un ton egal. Ai fost compromis de două ori în două săptămâni. Au fost date ordine.

— Iar acum le duci la îndeplinire? Ai de gând să-ţi faci meseria?

— Nu ştiu. Am citit rapoartele pe care mi le-ai trimis din Berlin.

— Ai spus cuiva despre ele? a întrebat-o Coyle ridicându-şi ochii rapid spre Pam.

Informaţia pe care tocmai o aflam era nouă pentru mine.

— Nu, a răspuns femeia.

— Şi?

— Şi pot să le interpretez în mai multe feluri.

— Marigare a tras în mine. Primise *ordine* să mă împuşte.

Pe sub şal, Pam şi-a încruntat sprâncenele – surprindere sau poate neîncredere.

— De ce?

— Aduceam cu noi un suspect, posibil o fantomă. Marigare credea că martorul era compromis. Aveam misiunea să...

Coyle şi-a măsurat cuvintele, parcă plimbându-le prin gură înainte să le pronunţe, ca şi când ar fi simţit un gust de anason care nu voia să dispară.

— ...eliminăm ameninţarea. Am dus bărbatul pe malul unui râu, iar el a rostit cuvântul Galileo.

— Bun. Şi apoi?

— Apoi Marigare a tras în mine. „Îndeplinesc ordinele” mi-a spus şi a tras. Kepler mi-a arătat rapoartele în Berlin. M-au minţit, Pam. Ne-au minţit pe amândoi. Au minţit în legătură cu ce s-a întâmplat în Frankfurt, în legătură cu trupurile-gazdă, cu Galileo. Kepler a spus...

— Kepler minte.

— Ai văzut şi tu dosarul despre Galileo. Crezi ce scrie acolo? Eşti singura căreia am avut încredere să i-l arăt. Ce părere ai?

— L-ai ucis pe Marigare.

Vocea lui Pam era ascuţită, spintecând cuvintele pe care nu dorea să le audă.

— Eu... Da. El a tras în mine. S-a uitat direct la mine şi îmi ştia numele, şi m-a împuşcat, Pam.

Privirea femeii a fugit din nou spre mine, care stăteam cuminte într-un colţ, apoi s-a întors la Coyle.

— Să zicem că te cred. Cum ai supravieţuit?

Coyle a expirat prelung, iar felul în care a făcut-o era probabil mai grăitor decât orice cuvinte. Arma de sub ziar s-a îndreptat către mine. Am strâns cu putere în palme cana de cafea.

— Kepler, am spus eu. Îmi spuneţi Kepler.

Pam a tras aer în piept. Şi-a dat capul pe spate, braţul i-a zvâcnit, iar arma era acum întoarsă fără echivoc spre mine. Gura ţevii se vedea ieşind puţin de sub ziar. Pam nu spunea nimic – prea multe cuvinte dădeau buzna deodată pentru ca vreunul să poată fi rostit. Aşa că cel care a vorbit a fost Coyle. Rostea cuvintele încet şi precipitat.

— Nu este o ameninţare pentru noi. A venit aici de bunăvoie.

— Dacă îmi ştii numele, atunci ştii că dispun de rapoartele digitale Aquarius, pe care le-am furat din Berlin. Aş fi putut să distrug organizaţia până acum fără „Phil” şi fără să-mi risc capul. Sunt aici pentru Galileo şi nimic mai mult.

— Lucrezi cu *chestia* asta? l-a întrebat ea printre dinţi pe Coyle.

— Aş fi fost mort acum. Ea... chestia asta... m-a ajutat să scap, a zis Coyle scuipând vorbele, forţându-se să pună în cuvinte amintirea fiinţei mele. Îl urăşte pe Galileo şi nu mi-a făcut niciun rău...

— A făcut ravagii la Berlin.

— Mi-a salvat viaţa.

— Ţi-a purtat trupul, a spus ea tăios. Ţi l-a pângărit. Dumnezeule, măcar ştii ce ţi-a făcut? Ştii ce te-a pus să faci?

— Nu l-am... am intenţionat eu să-i explic, dar Pam a ţipat ascuţit să tac, să tac, să-mi ţin gura.

A ţipat suficient de tare pentru ca alţi clienţi să-şi întoarcă privirile spre noi, ca Nathan să tresară şi ca ea să se cutremure şi să-şi domolească vocea, ţinându-şi capul în jos, în timp ce o venă vineţie ca un vierme i se umfla fierbinte în spaţiul dezgolit dintre ochi şi şal.

— Pam, a zis Coyle pe un ton liniştitor. Ai încălcat ordinele întâlnindu-te cu mine. Ai citit raportul Galileo. Ştiu că l-ai citit. Ştiu că înţelegi şi că ţi-ai dat seama... Înţelegi despre ce e vorba. Ştii ce este Galileo şi ce înseamnă pentru mine. Poate că o să duci ordinele la bun sfârşit, poate că o să ne împuşti pe mine şi pe fata asta în prezenţa acestor oameni. Sau poate că ai venit cu o echipă care aşteaptă afară, gata să pună mâna pe noi când ieşim. Habar n-am. Dar orice decizie ai lua, înţelege un lucru: Galileo este printre *noi.* Aquarius a făcut nişte studii clinice în Frankfurt, iar Galileo a preluat controlul, a compromis testele şi s-a folosit de ele. Eu... am ucis o femeie. Nu. Nici măcar nu e corect ce spun. Am asasinat-o. Am asasinat o femeie pe scările staţiei de metrou Taksim din cauza minciunilor lui Galileo. Ne-a dus de nas şi ne-a distrus din interior. Dar... eu am făcut-o. Eu am fost acela. Omoară-mă sau nu, dar orice decizie ai lua, trebuie să-l opreşti pe Galileo.

Pam n-a spus nimic. Coyle şi-a întins uşor mâna spre ea. De-a lungul mesei, şi-a aşezat palma peste mâna ei înmănuşată şi a ţinut-o acolo. A continuat să o ţină de mână şi nimic nu s-a schimbat. Pam a început să plângă

fără să fie văzută.

— Pleacă, a zis ea încet.

— Dacă vrei să...

— Pleacă! Dispăreţi de aici!

— Finanţatorul...

— Plecaţi, atât vă cer! a mârâit ea, iar Coyle şi-a retras mâna, a dat din cap scurt şi s-a ridicat în picioare fără un cuvânt.

Mi-am ridicat rucsacul cu braţele fragile şi l-am urmat, grăbindu-mă să-l ajung din urmă spre uşă.

— Coyle... l-am strigat încet, însă el a smucit din cap să-l las în pace, aşa că mi-am închis gura şi l-am urmat fără să mai scot niciun sunet.

Capitolul 84

Am schimbat hotelul.

Împrumutasem trupurile prea multor oameni din actualul nostru adăpost ca să mă mai pot simţi în siguranţă.

Coyle s-a uitat la ştiri.

M-am plimbat de colo-colo, iar după ce a trecut ora prânzului am spus:

— Am întârziat la ore.

— Atunci du-te la ore, mi-a răspuns el fără să îşi ia ochii de la ecranul televizorului.

— Nu mă interesează insectele cu aplicaţii în medicină.

— Atunci găseşte ceva ce-ţi place, Kepler, şi apucă-te de treabă.

M-am încruntat şi am plecat grăbită din camera de hotel, simţind cum mi se loveşte ghiozdanul de spate.

—×—

Am luat metroul.

Insecta din borcanul de pe fundul rucsacului devenea tot mai slăbită şi se lovea încet de pereţii de sticlă. Am desfăcut capacul puţin ca să pătrundă aerul, apoi l-am strâns din nou. Am pus borcanul jos, lângă mine, mi-am întins mâna spre cel mai apropiat călător şi, fără să-mi pese cine era sau cum m-aş fi simţit în trupul lui,

am sărit.

Sunt frumoasă şi îmi cumpăr lucruri frumoase care să mă facă şi mai frumoasă.

Sunt un turist şi îmi ţin camera pe spate. Sunt încălţat cu nişte mocasini bej şi stau în galeria Muzeului de Istorie Naturală, holbându-mă la monştrii imenşi care au murit înaintea mea.

Sunt o femeie de afaceri dolofană şi mănânc tort cu ciocolată de la care probabil ea s-ar abţine, dar pe care eu îl ador.

Sunt o şcolăriţă şi stau în bibliotecă cu picioarele îndoite

sub mine, citind despre vremuri de mult apuse şi alte poveşti. Iar atunci când mama mea mă strigă, alerg spre ea şi o prind strâns cu braţele, iar ea mă întreabă:

— Ei acum, ce mai e? Ce s-a întâmplat?

Şi îmi cuprinde capul cu mâinile şi îşi aşază mâinile pe spatele meu, şi mă iubeşte aproape la fel de mult cât o iubesc eu.

Sunt un student plin de acnee care vinde tricouri în magazinul muzeului.

Sunt un şofer de taxi care s-a oprit să fumeze.

Mă las oprită de un necunoscut care vrea să ajungă la staţia de metrou Union.

Îl privesc în oglinda retrovizoare pe bărbatul bucălat care abia mai respiră şi care nu vrea să stea de vorbă, dar nici nu are prea multe de spus. Dar, la naiba, soarele apune, iar eu sunt în New York. Aşa că întreb:

— Mergeţi acasă, domnule?

— Nu.

— Plecaţi din oraş?

— Da.

— Călătorie de afaceri?

— Nu.

— Personală?

— Da.

Şi aici se sfârşeşte conversaţia noastră.

Pleacă fără să-mi lase bacşiş.

Sunt...

O persoană – nu ştiu cine – atunci când mă agaţă o prostituată.

Sunt destul de beată şi stau aplecată peste

Alt

pahar cu whisky la barul unui local irlandez autentic, sau făcut să pară autentic, după câte se poate presupune, de scaunele inconfortabile în formă de trifoi cu trei foi şi de dezolarea tăcută a beţivilor.

Femeia de lângă mine mă întreabă dacă nu vreau să mergem într-un loc doar noi doi.

Îi privesc chipul străbătut de vene albăstrui şi de dungi

albe şi răspund că da, sigur. De ce nu.

Dă-mi mâna.

—×—

Când revin la hotel, Coyle nu pare să se fi mişcat din locul în care îl lăsasem. Mă priveşte intrând în cameră şi nu se deranjează să mă întrebe cum mă cheamă, aşa că nici eu nu mă deranjez să-i spun şi intru direct în baie.

Îmi scot pantofii.

Partea înaltă din spate a pantofilor mă bate în jurul gleznelor. Îmi plimb palmele de-a lungul interiorului gambelor şi pot să-mi simt asprimea pielii. Caut prin geantă până găsesc tratamentul care ar trebui să fie acolo – un cocteil de medicamente prescrise de doctor, rupte pe din două ca să-mi ajungă mai mult timp. Astfel că tratamentul pentru o săptămână îmi va ajunge pentru două, căci trupul acesta, cu cei douăzeci de dolari şi nicio carte de credit, nu-şi mai poate permite medicamente decât pentru o săptămână.

Înghit dintr-odată două dintre jumătăţile de pastile şi mă uit la faţa mea pictată, care nu-şi poate ascunde boala sub machiaj.

Sunt cineva care nu va mai dura mult în această lume.

Mi-l aduc aminte pe Ianus în trupul lui Marcel.

Pe Osako Kuyeshi în halat de spital.

Am chisturi.

Şi mi-am pierdut memoria.

Mi se pare că ai viziunea, însă îţi lipseşte determinarea.

Nu mă deranjează deloc că mai am puţin de stat în această lume.

—×—

În dormitor, Coyle nu-şi desprinde ochii de la ecranul televizorului atunci când îmi spune:

— Am sunat-o pe Pam.

— Şi ce-a zis?

— A aranjat o întâlnire cu finanţatorul. Spune că e foarte interesat.

— Eşti sigur?

— Am auzit bine cuvintele.

— Eşti sigur că nu e o capcană?
— Nu.
— Voi doi aţi fost amanţi?
— Da.
— A fost sex sau a fost ea?
— Ambele. S-a terminat acum mult timp.
M-am aşezat pe pat, mişcându-mi tălpile ca să-mi mai potolesc durerea.
— O iubeşti?
— Foloseşti cuvântul „iubire” prea uşor, Kepler.
— Nu, nu chiar – şi te rog, nu-mi mai spune aşa. Ideea că iubirea trebuie să fie un foc romantic şi strălucitor, bazat pe stabilitate şi monogamie, este intrinsec ridicolă. Probabil ţi-ai iubit părinţii pentru că în ei găseai căldură şi protecţie. Ai iubit-o pe fata de care te-ai îndrăgostit prima dată în copilărie cu o pasiune care-ţi amorţea buzele şi care te făcea să-ţi simţi trupul imponderabil în prezenţa ei. Ţi-ai iubit soţia cu fermitatea cu care oceanul izbeşte ţărmul; şi iubita cu intensitatea unei stele căzătoare; cel mai bun prieten cu un munte de încredere. Dragostea este un lucru a cărei splendoare se manifestă sub mai multe feţe, cum zice cântecul. Deci, o iubeşti pe Pam?
— Nu. Cândva. Da. Dacă trupurile sunt... într-un moment anume, într-un loc anume. Da. Într-un fel.
— Când e întâlnirea?
— Mâine dimineaţă.
— Bine.
Mi-am ridicat genunchii la bărbie şi mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de perete. În cele din urmă, Coyle şi-a întors privirea spre mine şi m-a analizat din cap până în picioare.
— Prostituată?
Am mormăit afirmativ.
— Arăţi cam... palidă.
— Sunt pe moarte.
La auzul cuvintelor, Coyle şi-a întors capul spre mine, cu sprâncenele ridicate.
— Nu imediat, am adăugat eu. Am pastile în geantă

pentru o grămadă de afecţiuni şi le-am rupt pe din două ca să-mi ajungă mai mult timp. E un trup bun.

— Te simţi bine într-un trup pe moarte?

— Nu aşa ne simţim cu toţii?

— Nu tu. Nu după regulile tale.

— Urmez exemplul lui Ianus. El... Ce amuzant, întotdeauna mi l-am imaginat a fi o ea, întotdeauna am avut impresia că era... mai fragil decât trupurile pe care le purta. Atunci când a murit, s-a îmbrăcat în trupul unui bărbat care pendula între viaţă şi moarte. Însă tot crimă a fost, având în vedere că a obligat un om să-i găzduiască conştiinţa în timp ce tu i-ai tras un glonţ în cap. Tot măcel s-a numit. Dar suntem sortiţi să murim în trupul cuiva, undeva. Totuşi nu avem curajul să atingem mâna zbârcită a bătrânei ventilată mecanic sau să ne luăm rămas-bun sărutând obrazul cuiva a cărui inimă se zbate pe moarte. Ianus a încercat asta înainte, dar nu a reuşit niciodată să ducă treaba la bun sfârşit. Spre deosebire de majoritatea, noi avem posibilitatea de a alege în privinţa asta.

— Intenţionezi să mori?

— Intenţionez să trăiesc până în momentul când nu voi mai avea nicio opţiune. Dar poate că nu e o conversaţie prea potrivită, având în vedere că mâine ne aşteaptă o zi în care e posibil să cădem într-o cursă şi să ne găsim sfârşitul. Ce-ţi face umărul?

— N-o să pot să joc tenis prea curând.

Mi-am trecut degetele prin părul vopsit în culoarea paiului şi am simţit pârâitul firelor despicate şi al rădăcinilor moarte. Mi-am umezit buzele şi am clătinat din cap fără să mă gândesc la ceva în mod special.

— Ni se întinde o cursă, sper că ştii.

— Nu ştiu sigur. Nu mai ştiu nimic sigur.

— Ordinele de a fi lichidat, de a mă lichida pe mine şi pe Josephine sigur au venit de sus. Dacă acest finanţator este capul, atunci ori a fost purtat de Galileo, este purtat de Galileo sau este în legătură cu cineva care este purtat de Galileo – una din astea. Galileo ştie că venim. Ne aşteaptă. Poate nu în trupul finanţatorului sau în vreun trup

cunoscut de noi, dar o să fie acolo.

— Şi ce sugerezi să facem?

Am ridicat din umeri.

— Dacă nu profităm acum de această şansă, mă îndoiesc că vom mai avea alta. Doar că nu vreau să fii luat prin surprindere.

— Şi dacă Galileo este finanţatorul? O să-l ucizi? m-a întrebat Coyle.

— Dar tu?

— Nu ştiu. Cândva am crezut că aş face-o. Am crezut că, indiferent în ce trup s-ar ascunde Galileo, l-aş ucide. Dacă era nevoie ca un bărbat sau o femeie să moară pentru ca Galileo să dispară, lucrul ăsta mi se părea... un preţ acceptabil. În clipa de faţă... nu sunt sigur ce-aş face dacă acel moment va veni.

N-am zis nimic. Coyle şi-a ridicat trupul mai sus, sprijinindu-se pe coate, studiindu-mă.

— Când ai dormit ultima dată?

— Să dorm? Presupun că trupul ăsta doarme în timpul zilei.

— Nu trupul. Tu. Când ai dormit ultima dată?

— Eu... n-am mai închis ochii de ceva vreme.

— Ar trebui să dormi.

— O să...

Cuvintele mi-au îngheţat pe buze înainte să le pot rosti. Mi-am umezit din nou buzele şi am simţit sub limbă gustul de machiaj ieftin.

— O să fii aici când mă trezesc?

— Unde altundeva aş putea fi?

—×—

Dorm.

Încerc să dorm.

Coyle diminuează intensitatea luminii şi opreşte televizorul, după care se întinde pe pat, lângă mine.

Încerc să-mi amintesc: când am fost privită ultima oară de cineva, fără ca eu să-l văd?

Aş vrea să mă ghemuiesc în el.

Dacă aş fi fost un copil

sau cineva cu o siluetă mai măruntă
cu părul roşcat, poate, şi încheieturi delicate,
m-aş ghemui în trupul lui, iar el m-ar cuprinde în braţe.
Dacă aş fi fost altcineva.
Dorm cu hainele pe mine, gata să fug, pregătită să sar.
Iar el respiră şi eu îi ascult răsuflarea, aşa cum şi el o ascultă pe a mea.
Un camion hurducăie dincolo de fereastră, mult în josul străzii.
Undeva în noapte se aud sirenele poliţiei.
Respiraţia unui alt trup.
Cuvintele îmi joacă pe vârful limbii.
Mă răsucesc, iar el stă treaz lângă mine, cu ochii deschişi, privindu-mă.
Îmi dau seama că nu-mi găseşte trupul atrăgător şi, într-adevăr, în termeni convenţionali, nu sunt fermecătoare.
Şi nici eu nu mă simt ca acasă în el.
Încă nu mi-am dat seama cum aş putea fi frumoasă în acest corp.
Îmi întind instinctiv mâna către a lui, dar ezit.
Coyle nu-şi retrage mâna şi mă priveşte în continuare.
Degetele mele sunt la un centimetru de ale lui.
Vreau doar să-l ating.
Nu să sar, doar să-l ating.
Doar să simt pulsul celuilalt bătând alături de al meu.
Coyle aşteaptă.
Am mai văzut şi cu alte ocazii expresia pe care o are acum, dar nu-mi mai amintesc dacă era a lui sau a mea.
Mă răsucesc cu spatele la el.
Şi trebuie să dorm, căci este ziuă, iar bărbatul al cărui nume nu este Nathan Coyle este încă acolo.

Capitolul 85

Numele meu este...

Irena.

Nu. Irena era în Franţa. Nu mai am chef să fiu Irena din nou.

Marta. Marilyn. Greta. Sandra. Salome. Amelia. Lydia. Susie.

Geanta mea oricum nu conţine nicio dovadă în vreun sens. Acest trup nu are niciun nume care să nu fie un descriptor. Oricare ar fi povestea din spatele chipului palid care mă priveşte din oglindă, cu pastilele din geantă tăiate pe jumătate, eu nu o pot desluşi. Încerc să ghicesc, dar nu-mi vine în minte nimic convingător şi par incapabilă până şi să respect regulile de bază ale celei mai simple poveşti. Poate că am fugit de acasă...

sau am fost luată de acasă...

un tată care mă bătea...

un tată care mă iubea.

Poate că am în faţă o femeie condamnată pe nedrept pentru că ar fi furat copilul altei femei. A fost aruncată în închisoare, de unde am ieşit prea rănită ca să mai pot trăi. Poate că la un moment dat am testat câteva droguri şi lucrurile au luat o întorsătură proastă. Sau poate că nu m-am drogat, dar în inima mea nu consideram că am vreo valoare, şi pentru că aveam atât de puţină încredere în mine însămi nu făcea decât să-mi dovedească iar şi iar cât de precisă era autoanaliza mea.

Poate că am o fiică care e singură acasă şi plânge după mama ei.

Poate că am un soţ care stă în indispensabili şi se uită la un meci de hochei, cu o bere într-o mână şi cu şapca trasă pe frunte, peste ochii negri şi umflaţi.

Poate că n-am nimic din aceste lucruri, iar viaţa mea se rezumă la pastilele tăiate pe din două şi la clientul următor care să-mi asigure banii pentru altele.

Apoi Coyle a apărut în spatele meu, în cadrul uşii de la baie, şi mi-a spus:

— Eşti gata?

— Aproape. Vreau să ajung undeva mai întâi.

—×—

Nathan Coyle nu era un bărbat făcut pentru magazinele pentru femei de pe Sixth Avenue. Stătea pe canapeaua moale din faţa cabinelor, cu picioarele şi mâinile încrucişate şi probabil încerca să-şi imagineze că era un soţ iubitor care îşi aştepta soţia să-şi aleagă hainele. Îmi simţeam pielea aspră sub lenjerie. Am probat cămăşi fine, pantofi eleganţi, pantaloni şic şi bijuterii delicate, până când în cele din urmă, mulţumită că acum arătam în cel mai rău caz ca o prezentatoare de ştiri obosită, am ieşit din cabină şi m-am răsucit în faţa lui Coyle.

— Ce părere ai? l-am întrebat.

M-a analizat din cap până în picioare.

— Parcă ai fi... altcineva.

— Totul stă în croială. Pe care o preferi? l-am întrebat şi mi-am întins mâna în care se aflau două brăţări, una de argint şi cealaltă de aur.

— Dacă ar fi să cumpăr? Argint.

— Şi eu am zis la fel. Dar pentru cea de aur ar putea obţine câţiva dolari în plus la casa de amanet.

Coyle a înţeles şi a început să-mi analizeze hainele din mătase şi lână, pantofii scumpi şi geanta de firmă.

— Îi laşi avere în haine?

— Aş putea să-i vâr şi nişte bani în geantă.

— Şi crezi că o s-o ajute prea mult?

— Ai o idee mai bună?

— Nu, a admis Coyle. Nu am. Banii... par o compensaţie cam ofensatoare ţinând cont de preţul pe care îl iei.

— Doarme fără vise şi se trezeşte câteva ore mai târziu într-un alt loc şi îmbrăcată diferit. Poate că nu ştiu prea multe despre gazda mea, dar cred că pot să bănuiesc că, din câte i s-au întâmplat în viaţă, situaţia de acum n-o să i se pară cea mai rea experienţă.

— Când ne-am întâlnit prima dată, şi eu am adormit şi

m-am trezit, iar călătoria mea a fost una dintr-un loc urât într-unul şi mai urât.

— Asta s-a întâmplat pe vremea când nu te iubeam, i-am spus eu analizându-mi imaginea în oglindă. Vremurile se schimbă.

— Tu te iubeşti pe tine, nu pe cei pe care-i foloseşti drept gazde.

— Având în vedere cât de intime sunt relaţiile mele, te provoc să găseşti diferenţa, i-am spus eu ridicând din umeri.

M-am întors mulţumită de vestimentaţia mea; hainele, nu frumuseţea, îmi împodobeau trupul.

— Deci? Îţi place ce vezi?

—×—

Am luat metroul. Era prea aglomerat ca să găseşti un loc liber, dar în timp ce mă loveam, umăr la umăr şi braţ lângă braţ, de necunoscuţii din vagon, n-am simţit dorinţa impetuoasă să sar. Mâinilor mele, îndesate în buzunarele noii haine, le era cald şi bine. Degetele îmi erau uşor îndoite, iar tendoanele mi se relaxau în poziţie naturală. Un bărbat frumos, cu părul lung şi negru şi pielea ca ciocolata topită, mi-a zâmbit. I-am surâs şi eu gândindu-mă cât de frumos ar fi să simţi atingerea buzelor lui din exterior, un străin sărutând un alt străin, şi nu pe mine. Un copil care îşi ducea vioara în spate se holba la mine şi îmi studia hainele elegante şi bijuteriile scumpe. Un hoţ de buzunare îmi ochise geanta şi mi-am zis că singurul motiv pentru care aş vrea să fiu el şi să îi izbesc capul de primul geam care îmi ieşea în cale era ca să-mi protejez gazda. L-am privit în ochi şi i-am zâmbit, şi l-am lăsat astfel să înţeleagă că-i cunoşteam intenţiile. A coborât din tren la staţia următoare, în căutare de prăzi mai uşoare. Mi-am pipăit geanta plină de bani şi de pastile, am simţit cum mi se mulează pe picior pielea din care erau făcuţi noii mei pantofi şi era bine.

Apoi am ajuns pe Strada 86. Aici, urmele lăsate de Uraganul Sandy erau încă vizibile pe zidurile unde apa se ridicase acoperind cărămizile albe şi mozaicul roşu. Valul

de necunoscuţi bine îmbrăcaţi şi cu aparatele de fotografiat atârnându-le de gât, care se îndreptau spre Fifth Avenue, era suficient de mare pentru a putea fi urmărit pe străzile cu sens unic către Central Park. Pe Madison Avenue, un camion de dimensiuni mici încerca să facă o livrare şi în spatele lui se formase deja o coadă de maşini, care au claxonat cu furie până au ajuns pe Strada 72 Est. Doi poliţişti îmbrăcaţi în uniforme albastre se aflau în apropiere şi îşi beau cafeaua lângă un chioşc, gata să sară în acţiune imediat ce cofeina îşi făcea efectul.

Coyle mergea puţin mai în faţă; îl urmam cu pas relaxat, simţindu-mi trupul mai cald şi capul mai limpede decât mă simţisem de multe trupuri încoace.

Apoi Coyle mi-a zis:

— Aici.

M-am uitat la ce îmi indicase el ca fiind „aici” şi am râs.

— Ţi se pare amuzant?

— Sigur. Nu pricepi poanta?

— Umorul n-a fost niciodată punctul meu forte. Hai. L-am urmat pe scări în sus şi am intrat în muzeu.

—×—

Muzeul Metropolitan de Artă din New York.

„Muzeu” este un cuvânt mult prea mic. Muzeele sunt locuri pe care le vizitezi în câteva ore sau în cel mult o jumătate de zi. Muzeul este locul unde alegi să mergi într-o duminică după-amiază, când afară nu este suficient de cald ca să-ţi doreşti să fii în parc. Muzeul este locul unde îţi duci o rudă mai îndepărtată pe care în realitate nu o cunoşti foarte bine, dar căreia i-ai promis un tur al oraşului. Muzeul este un depozitar de poveşti care ţi-au fost spuse doar pe jumătate când erai copil şi pe care apoi le-ai uitat, când probleme mai presante, ca sexul şi banii, ţi-au înrobit preocupările.

Muzeul Metropolitan de Artă nu este un muzeu, ci mai degrabă un monument. Este un templu înălţat oamenilor care s-au dus şi poveştilor pierdute, un sanctuar al frumuseţilor străvechi adunate de degete care au murit demult, o ofrandă adusă meşteşugarilor dispăruţi şi

marilor împăraţi. Este încărcat cu obiecte frumoase pe care le vreau, dar pe care nu le pot avea.

Acestea fiind spuse, mă aşez la rând în spatele lui Coyle, iar costul biletului de intrare ar fi de ajuns ca să-i strice oricui buna dispoziţie.

—×—

Coyle urcă scările mari din piatră, care duc spre galeriile impunătoare din marmură. La un capăt al muzeului este un templu egiptean, iar între el şi noi se află armuri din aur, iatagane din argint, statui ale împăraţilor antici, afişând chipuri liniştite la trecerea în moarte, şi toporul care a retezat capetele prinţilor lacomi. Aici se află cuferele lăcuite şi încrustate cu perle, în care traficanţii de opiu îşi transportau bunurile în China, narghilelele visătorilor care se ofileau în timp ce inhalau vaporii. Tot aici sunt expuse muschetele care au fost folosite în timpul revoltei din Cairo, Coranul care a fost salvat dintre ruinele în flăcări ale moscheii, şi pe ale cărei pagini scrise de mână încă se mai văd urme de sânge. Aici se poate vedea rochia de bal a unei rusoaice aristocrate care s-a îndreptat în paşi de dans spre revoluţie; porţelanuri fine de culoare albastră din care soţiile din perioada Victoriană îşi beau ceaiul adus din India. Toate aceste lucruri au fost cândva frumoase, iar timpul le-a dat o patină de sacralitate.

Coyle vrea să ne grăbim.

Eu zic, stai, vreau să mă uit la asta.

Ne uităm.

O galerie plină de feţe, portrete de regi şi de regine, de preşedinţi şi prime-doamne, de revoluţionari şi martiri ai cauzei lor. Le privesc chipurile în timp ce şi ele se uită la mine, iar asta mă fascinează. Coyle îmi spune că o să întârziem.

O să aştepte câteva minute, îi răspund eu. O să aştepte.

— Kepler?

Mormăi ceva drept răspuns, distrasă, în timp ce analizez chipul unei femei care pare uimită că pictorul o surprinsese acolo, cu faţa pe jumătate întoarsă de la pânză, privind în spate peste umăr, de parcă un străin îi

strigase numele chiar în momentul în care credea că este singură.

— Kepler?

— Ce este?

— Îmi pare rău. Pentru Josephine.

Cuvintele sunt de ajuns ca să mă facă să-mi iau ochii de la pânză. Coyle pare mic printre aceste feţe, un obiect mic şi adus de umeri făcut din piele şi carne. Pare aproape inuman printre pânzele pline de viaţă, aşa cum stă cu privirea în podea, rostind fără vlagă:

— Îmi pare rău.

Îi pare rău că se înşelase.

Şi din nou: îmi pare rău.

Îi pare rău pentru crimă, pe care o numise altfel.

Şi încă o dată: îmi pare rău.

Îmi pare rău pentru...

O listă probabil prea lungă pentru timpul de care dispunem.

Apoi spune:

— Dacă ceva merge prost, dacă este o cursă. Poţi să intri în mine.

— Poftim? bălmăjesc eu.

Pentru o clipă nu-mi pot aminti ce pantofi am în picioare, de ce sex sunt; trupul meu este în altă parte.

— Dacă Pam a... Dacă ne-a trădat, dacă lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie. Femeia în care eşti acum, cred... că e frumoasă. Acum că te privesc mai bine. Acum că o pot vedea... pe ea. Dar şi pe tine. Pe amândouă. Am făcut nişte lucruri care n-au fost... în fine...

Coyle expiră prelung şi inspiră din nou. Unde este bărbatul care într-un loc necunoscut din Europa de Est putea să-şi potolească bătăile inimii cu un singur gând, care avea privirea plină de aroganţă şi ştia că are dreptate? Mă uit la el şi îl caut pe acel Nathan Coyle, dar nu-l găsesc. Altcineva, faţa acelui om dispărut, se uită înapoi.

— În fine, zice el din nou, îndreptându-şi puţin spatele. Dacă trebuie să alegi – dacă vine momentul în care trebuie

să iei o decizie – atunci vreau să intri în mine. Cred... că aşa este cel mai bine.

— În regulă, îi răspund şi observ că aşa şi era. În regulă, atunci.

—×—

Apoi ajungem la o uşă în faţa căreia a fost trasă o sfoară roşie, blocându-ne accesul. Pe o plăcuţă scrie „ÎNCHIS PENTRU OCAZII SPECIALE”. Privirea agentei de pază de lângă uşă, cu staţia radio prinsă la curea, pare să-ţi spună că n-o mai impresionează nimic de mult timp.

— Kepler...

Coyle vrea să-mi mai spună ceva, dar ezită.

— Nu mi-ai spus niciodată cum te cheamă.

— Aşa e. Nici tu nu mi-ai spus numele tău. Contează?

Ezită din nou şi clatină uşor din cap. Apoi, pe neaşteptate, frumos, zâmbind în colţul gurii, spune:

— Succes.

Apoi femeia numită Pam apare pe uşa rotundă din spatele agentei de pază şi zice:

— Sunt cu mine.

Agenta pleacă.

Iar noi o urmăm pe Pam înăuntru.

Capitolul 86

Era o grădină chinezească de ceai.

De la uşa rotundă, trecând printr-un scuar, o alee pavată cu plăci de ceramică ocolea marginile grădinii în care se legănau bambuşii, în timp ce apa picura într-un bazin cu crapi coloraţi în portocaliu cu alb, iar roci vulcanice contorsionate, asemeni urletului captiv al unui monstru îngheţat, se răsuceau în jurul zidurilor.

În centrul peisajului se afla o masă mică din lemn, iar pe ea erau aşezate un ceainic din porţelan albastru, trei ceşti tot din porţelan şi o tavă din argint cu prăjiturele. La masă era aşezat cu spatele la uşă un bărbat cu părul cărunt, cu o eşarfă gri prinsă în jurul gâtului, îmbrăcat într-un sacou negru. Nu şi-a ridicat privirea şi nu s-a oprit din sorbit când ne-am apropiat. Pam stătea între el şi noi, cu arma băgată în buzunarul paltonului ei bej, fără urmă de discreţie. Faţa îi era ascunsă sub vălul gri pe care îl purtase şi în ziua în care ne-am cunoscut, iar ochii îi erau neîndurători.

— Opreşte-te! i-a ordonat ea aspru lui Coyle. Spune-mi ceva ce aş vrea să ştiu.

— Elijah. Numele meu de cod este Elijah.

Pam şi-a întors privirea spre mine.

— Ea este?

— Kepler, a zis Coyle înainte să pot răspunde eu.

Femeia nu a spus nimic, dar mi-a făcut semn cu degetul mic să mă îndepărtez de masă şi să merg spre zidul dat cu var alb.

— Dacă te apropii mai puţin de trei metri de mine sau de oricare altă persoană din încăpere o să te dobor, mi-a spus ea încet. Vorbesc serios.

Mi-am ridicat mâinile şi am lăsat-o să mă conducă spre cel mai apropiat perete.

— Opreşte-te. Stai cu faţa la zid.

Cu mâinile încă ridicate, am rămas cu faţa la perete.

În spatele meu, paşii păstrau distanţa, stăteau departe de pericol.

— Nu reprezintă o ameninţare, a zis Coyle.

— E o neghiobie ce spui.

— A venit aici cunoscând riscurile la care se expune.

— Atunci, pe lângă faptul că e urâtă, mai e şi proastă, a spus Pam cu o voce ascuţită şi dizarmonică.

Apoi s-a auzit o a treia voce, obosită şi mai în vârstă decât celelalte – vocea bărbatului cu păr cărunt şi cu eşarfă gri.

— Sper că nu m-ai chemat aici să asist la o ciorovăială pasională.

Vocea
mi se părea
familiară.

Mă holbam la peretele alb, flancat din spate de o armă, iar dintr-o parte de crapii graşi ce înotau în bazinul lor. Bijuterii şi haine în valoare de câteva mii de dolari îmi împodobeau trupul care murea puţin câte puţin.

Sunt Kepler şi ştiu cine este finanţatorul.

Apoi vocea bărbatului s-a auzit din nou.

— Domnule Coyle, pot să vă ofer nişte ceai?

S-a auzit cum toarnă apă fiartă într-o ceaşcă albă ca fildeşul.

— Am înţeles că ai cerut să mă vezi urgent. De obicei nu accept astfel de întâlniri – mai ales cu cineva atât de compromis cum eşti tu –, însă Pamela mi-a atras atenţia asupra unor aspecte pe care aş vrea să le discutăm. Te rog, ia loc.

S-au auzit scârţâitul unui scaun şi clinchetul ceştii care atingea farfuria.

— Eu sunt finanţatorul, a spus vocea după ce a făcut o pauză să-şi soarbă ceaiul. Ar trebui să ştii că mă interesează prea puţin activităţile curente ale organizaţiei pentru care lucrezi. Deciziile legate de aceste activităţi sunt luate în totalitate de organizaţie. Eu doar... îi pun la dispoziţie nişte resurse. Aşa cum fac şi pentru acest muzeu. Preocupările mele sunt eclectice.

— Vă mulţumesc, domnule.
— Pentru ce?
— Pentru... ceai.
— Cu multă plăcere.
— Şi pentru că aţi acceptat să vă întâlniţi cu mine.
— Asta nu mi-a făcut la fel de multă plăcere, având în vedere anturajul pe care îl ai.
— Kepler mi-a fost de ajutor.
— Domnule Coyle, dă-mi voie să-ţi explic de la început că orice afirmaţie faci în sprijinul sau din compasiune faţă de creatura pe care ai adus-o în acest loc, nu va face nimic mai mult decât să te compromită în ochii mei. Te-aş sfătui să te concentrezi doar pe afirmaţia care ne-a suscitat interesul mie şi Pamelei.
— Galileo.
Am tresărit atunci când l-am auzit pe Coyle rostind acel cuvânt şi mi-am imaginat că şi el a fost străbătut de un fior, deşi nu puteam şti sigur amintirea cărui fapt i-a provocat o astfel de reacţie.
— Într-adevăr, a zis încet finanţatorul. Galileo. Pamela a fost drăguţă şi mi-a arătat dosarul noaptea trecută. Îl mai răsfoisem şi înainte, fireşte, dar nu cu un ochi atât de critic. Pretinzi că entitatea Galileo s-a infiltrat în organizaţie.
— Da, domnule, aşa este.
— Pentru că asta ţi-a spus Kepler?
— Da, domnule, dar mai am şi alte motive.
În timp ce stăteam cu faţa la perete şi cu mâinile ridicate la cap, mă întrebam dacă aşa se simt şi trupurile-gazdă. Lumea se mişcă în jur, însă eu stau nemişcată, iar situaţii pe care nu le pot controla se petrec nevăzute în fundal. Sunt o femeie care îşi vinde trupul pentru medicamentele pe care altfel nu şi le-ar putea permite, în timp ce în jurul meu erau conspiraţii date la iveală şi se spuneau poveşti, şi tot ce puteam face era să mă holbez la un perete şi să aştept.
— Cum ar fi?
— Frankfurt.

— Da, studiile clinice. Ce e cu ele?

— Scopul lor era să găsească un vaccin împotriva fantomelor. Cred că Galileo le-a subminat ca să obţină date nu pentru distrugerea, ci pentru crearea unor entităţi la fel ca el.

— De ce spui asta?

— Cred că Galileo i-a ucis pe cercetătorii din Frankfurt.

— Acest lucru nu dovedeşte nimic.

— Crimele au fost puse pe seama lui Kepler şi a gazdei ei. Mi s-a ordonat să le lichidez pe amândouă. De ce mi s-a ordonat să ucid şi gazda?

— Nu ştiu.

— Sunteţi finanţatorul acestei organizaţii.

— Şi, după cum spuneam, am preocupări variate, am gusturi eclectice şi nu iau decizii operaţionale. Acum lucrezi cu însăşi entitatea pe care intenţionai s-o ucizi. De ce?

— Galileo.

S-a auzit un oftat şi cineva şi-a schimbat poziţia pe scaun. Poate că în chiar acel moment cineva mânca o prăjitură; poate că adăuga zahăr în ceaşca de ceai care se răcea în tihnă. Îmi imaginam cum nişte degete delicate ţin de margini o bomboană fondantă, nedorind să-i strice glazura. Gândul la asta m-a făcut să zâmbesc.

— Galileo, a zis finanţatorul şi a oftat adânc, ca un bătrân. Facem ce facem şi ajungem tot la Galileo.

Fântâna picura, iar crapii înotau. Dincolo de uşa rotundă, mii de oameni veneau şi plecau, contemplând absorbiţi minunile trecutului.

Apoi finanţatorul a zis:

— Kepler.

Auzindu-mi numele, mi-am ridicat capul, dar nu m-am întors. În spatele meu, cei aşezaţi au început să se foiască pe scaune.

— Kepler, uită-te la mine.

M-am întors cu mâinile ridicate şi m-am uitat în ochii bărbatului cu păr cărunt. Chipul îi era cenuşiu, iar pielea de sub pungile ce îi atârnau sub ochi avea pete gălbui. Pe

gât îi atârna pielea moale ca înotătoarele unei foci; avea ochii de un negru-intens şi mă privea cu ei fără ură, fără să mă recunoască, iar eu îi ştiam numele.

Şi-a dres vocea, în timp ce cu o mână s-a scărpinat enervant pe flanela de sub cămaşa albă călcată, şi a spus:

— De ce te afli aici?

— Pentru că, asemenea lui Coyle, şi eu sunt interesată de Galileo.

— De ce?

— Aşa mi se pare... corect. Poate că nici măcar nu e vorba despre corectitudine. Eu şi Galileo am împărţit câteva trupuri. Eu am purtat trupurile ei; el le-a purtat pe ale mele. La început puteai să crezi că suntem într-un fel de competiţie. Apoi s-a transformat în răzbunare. Eu l-am trădat pe Galileo, iar Galileo s-a răzbunat.

— Ce fel de răzbunare?

— Purta trupul cuiva pe care îl iubeam şi pe care l-am ucis. Era... frumos. Nu m-a lăsat inima să-i trag un glonţ în cap. Asta se întâmpla în Miami. Apoi în Berlin... M-am dus la un prieten să îi cer ajutor, iar Galileo l-a ars de viu. A făcut-o în aşa fel încât să văd. M-a întrebat „Îţi place ce vezi?" Întotdeauna ne place ce vedem, oameni ca noi. Întotdeauna vedem cum altceva ar putea fi mai bun decât ceea ce avem. Poate astăzi, poate mâine, poate această faţă, poate aceste mâini, poate... poate o să fiu mai bună. Poate că nimănui n-o să-i pese de lucrurile pe care le-am făcut când eram altcineva. Poate că cineva o să mă iubească. Poate că cineva mă va iubi *pe mine.* Poate că dacă îi iubesc eu suficient de mult, nu vor avea încotro şi mă vor iubi la rândul lor. Îţi place ce vezi? Asta e întrebarea pe care o punem, iar răspunsul este da, bineînţeles. Ador ce văd. Dacă aş fi această persoană, m-ai iubi? Nu există niciun dubiu că Galileo e o monstruozitate. La fel de evident este şi faptul că s-a infiltrat în organizaţia voastră şi că a dezmembrat-o. Galileo v-a distrus. Faptul că el ar încerca, folosindu-se de cercetare şi de violenţă, să se dezvolte şi mai mult, să-şi creeze urmaşi, ca să zic aşa, ceva sau pe cineva care să dureze – acest lucru mi se pare

discutabil. Oricum ar fi, mă îndoiesc că Galileo însuşi ar fi capabil să vă ofere o apreciere corectă.

Finanţatorul s-a scărpinat din nou de-a lungul pieptului, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce fel de cicatrice erau ascunse sub flanelă, adâncindu-se în trupul acestui bătrân adus de spate.

— Eşti prima... a zis bărbatul, apoi s-a oprit zâmbind la ceva amuzant pe care doar el îl ştia. Eşti *aproape* prima creatură din specia ta cu care am vorbit. Pari mult mai umană decât m-am aşteptat. Te felicit. Cât despre faptul că Galileo ne-ar fi compromis fără ca noi să ne dăm seama, acest aspect îmi stârneşte prea multă repulsie ca să vorbesc despre el. Şi totuşi faptul trebuie discutat. Sugerezi că s-au dat nişte ordine, iar membrii organizaţiei le-au pus în aplicare?

— Da.

— Ordine date de Galileo.

— De Galileo prin intermediul altcuiva.

— Ştii că avem protocoale care să prevadă acest lucru.

— Protocoalele sunt tot atât de bune pe cât sunt oamenii care le-au creat. Galileo e prin preajmă de mult timp. Poate că atunci când ai stabilit un nume de cod cu un prieten, acel prieten era o cu totul altă persoană.

— Mi-e greu să cred asta.

— Întotdeauna oamenilor le e mai greu să creadă adevăruri dure decât minciuni evidente.

Pentru o secundă i s-a tăiat respiraţia şi a început să se scarpine iritat prin cămaşă.

— Iar noi ar trebui să te credem pe tine – un ucigaş, un prădător, un...

— Domnule! a intervenit Coyle ridicându-se de pe scaun.

— Indiferent ce ar spune el – a zis bărbatul pe un ton ridicat, întrerupându-l pe Coyle – să nu crezi că dacă îţi arogi calităţi umane, asta o să spele relele pe care le-ai făcut.

Pam s-a îndepărtat de masă, astfel încât Coyle să n-o poată atinge, şi şi-a scos pistolul.

— Nu, domnule...

— Michael Peter Morgan!

Vocea mea percutantă şi încordată a străpuns aerul şi l-a făcut pe finanţator să cadă la loc pe scaun. Un tremur i-a străbătut mâinile reci şi ofilite.

— Ce vârstă ai acum? Trupul tău a intrat de ceva vreme în declin, dar tu ce vârstă ai – douăzeci-treizeci de ani? Cu cel puţin treizeci de ani mai tânăr decât trupul în care eşti prizonier. Spune-mi, când l-au ucis pe Ianus ai ştiut că ai ordonat moartea propriei tale persoane? Tu ai fost cel împuşcat în casa din Saint-Guillaume: mâna cu care ţi-ai cuprins soţia, inima cu care ţi-ai iubit copiii, carne din carnea ta, dar suflet din sufletul lui. Ai pierdut atât de mult timp: ţi-ai pierdut tinereţea şi totul s-a întâmplat cât ai clipi din ochi – ţi-ai tras un pui de somn şi când te-ai trezit erai ceea ce eşti acum. Un bărbat cu preocupări variate. Dar cine eşti? Nu cred că ştii.

Captiv, încovrigat în jurul propriei dureri, cu o mână prinsă de marginea mesei şi cu alta apăsată pe piept, bătrânul şi-a ridicat spre mine ochii tulburi şi, privindu-mă drept în faţă, m-a întrebat printre dinţi:

— De unde mă cunoşti?

— L-am cunoscut pe Ianus. L-am cunoscut pe cel care ai fost în viaţa reală.

Bărbatul a vrut să spună ceva, dar colţurile gurii i s-au răsucit înăuntru. Nu putea să scoată niciun sunet.

— Domnule Morgan, aţi pierdut cumva timp? l-am întrebat eu.

Linişte.

Non-linişte.

Este liniştea răsuflării care ne iese printre buze.

Este liniştea încordării muşchilor, a sângelui care curge prin vene, a bătăilor inimii.

Este liniştea întregii lumi care freamătă în spatele acestei uşi.

Este non-liniştea clocotitoare a minţilor care nu îndrăznesc că gândească cu voce tare.

— Domnule Morgan, am spus eu încet. Aţi studiat economia la Harvard. Practicaţi *tae kwon do* şi aveaţi

gusturi vestimentare oribile. Până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani v-aţi pierdut ambii părinţi. Eraţi încă virgin când Ianus v-a preluat trupul. Aţi clipit şi, când aţi deschis ochii, soţia dumneavoastră stătea alături şi plângea, iar fiicele dumneavoastră, Elsa şi Amber, nu puteau înţelege ce s-a întâmplat cu tatăl lor. Credeau că a murit. Moartea minţii, nu a trupului. Ştiu toate astea pentru că v-am cunoscut, domnule Morgan. Am stat de vorbă la un pahar, într-una dintre sălile în care se întâlneau studenţii la Princeton în 1961, când eu eram... altcineva. Îmi făceam treaba. De atunci, v-aţi canalizat toate energiile ca să ne vânaţi, folosind toate resursele pe care le-a lăsat Ianus în urmă. Însă acum sunteţi bătrân şi singur, aşa că trebuie să vă întreb – aţi pierdut cumva timp?

Tăcere.

Finanţatorul a început să respire tot mai precipitat, într-un ritm sacadat. Îşi ţinea capul plecat şi mâinile prinse strâns în jurul trupului.

— Nathan, îndepărtează-te de el, am spus eu încet.

Încet, bărbatul s-a dat înapoi.

Am făcut câţiva paşi înainte. Pam s-a mişcat privindu-mă. Stătea cu spatele la perete şi ţinea arma ridicată spre pieptul meu, păstrând distanţa faţă de restul celor din încăpere. Am îngenuncheat în faţa bărbatului privindu-i mâinile cu pete de bătrâneţe, care fuseseră atât de tinere ultima dată când îi aparţinuseră. Mi-am ridicat uşor mâinile, cu palmele deschise, cu degetele încordate şi am murmurat:

— Trebuie să vă ating, domnule Morgan. Trebuie să ştiu că sunteţi cel care pretindeţi că sunteţi.

Îi tremura capul şi avea lacrimi în ochi. Nu putea articula niciun cuvânt. N-a încercat să mă oprească; abia putea să respire.

— Kepler... a zis Coyle încet.

Fie că fusese o întrebare, fie un avertisment, Nathan nu avea de gând să mă oprească, nu acum. Înainte ca vreunul dintre cei prezenţi să se răzgândească, l-am apucat de mâini pe Morgan, i-am strâns cu putere degetele şi n-am

simţit nimic.

Doar piele.

Numai piele.

I-am dat drumul. Morgan tremura, iar lacrimile îi curgeau prin văile care îi brăzdau faţa. Era tânăr; era atât de tânăr.

— Kepler! a strigat Coyle ascuţit şi precipitat.

— Nu este Galileo.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndepărtat de Morgan oferindu-mi spaţiu să respir. Apoi am scanat încăperea cu privirea: bătrânul care nu atinsese încă vârsta maturităţii, asasinul rănit, femeia în gri.

— Nathan, când ai intrat aici, ai spus „Elijah”. Care era numele de cod cu care trebuia să răspundă Pamela?

Coyle a vrut să răspundă, apoi s-a oprit întorcându-se să o privească în ochi pe femeie.

Ea a început să chicotească, ducându-şi trei degete la buzele acoperite de văl.

— Ups! a spus Pam şi a apăsat pe trăgaci.

Era clar că nu se putuse hotărî în cine să tragă, pentru că arma i se plimbase pentru o secundă între mine şi Coyle, până când în cele din urmă, aproape ridicând din umeri, femeia m-a ales pe mine şi a apăsat pe trăgaci. Când a făcut asta, eram deja în mişcare şi de aceea glonţul m-a nimerit în braţul stâng, rupându-mi osul în două cu un pârâit pe care l-am simţit adânc în urechi. Coyle a ţâşnit şi a prins-o pe Pam de ambele încheieturi. În timp ce femeia îşi răsucea arma, Nathan a doborât-o la pământ şi a lovit-o cu genunchiul în faţă. Pe eşarfă au început să înflorească pete de sânge. M-am prăbuşit pe podea ţipând, zăpăcită de durere şi plină de sânge, chiar în clipa în care Pam,

falsa Pam,

femeia care nu mai era ea,

femeia care era Galileo

s-a răsucit şi l-a lovit pe Coyle cu cotul în gât. Am auzit apoi două împuşcături. Geamul de pe tavan s-a spart, iar de sus a căzut o ploaie de cioburi. Au urmat alte trei împuşcături, care au vâjâit deasupra capului meu şi s-au

oprit în perete. Apoi s-a auzit *clic-clic-clic* în gol, iar Galileo, căreia i se trăsese eşarfa de pe cap dându-i la iveală părul blond şi faţa fină pătată de sânge, s-a răsucit cu forţă şi i-a tras o palmă pe gât lui Coyle.

Iar în acel moment mi-am dat seama,

destul de târziu,

că femeia nu avea mănuşi.

Apoi agenta de pază, cea care stătuse mai devreme la uşă cu o figură dezaprobatoare, a intrat în grădină cu staţia în mână, ţipând: „Opriţi-vă! Încetaţi!” Cea care a fugit nu a fost Pam, ci Coyle. Îi curgea sânge din nas şi avea mâinile îndreptate spre faţa agentei.

Eu eram prăbuşită pe podea şi de acolo am apucat-o pe femeie de gleznă cu o secundă înainte s-o atingă Galileo, şi am

sărit.

L-am lovit pe Coyle cu staţia radio direct sub bărbie.

El s-a dezechilibrat şi s-a dat înapoi, iar cu braţul şi-a întins sânge şi secreţii nazale pe faţă, pe obraji şi pe buze.

Mi-am privit chipul,

chipul lui Coyle,

chipul care îi aparţinea acum lui Galileo.

Am dat din cap, m-am gândit să-l implor, să mă aşez în genunchi în faţa lui,

însă Galileo şi-a încordat pumnul să lovească, iar eu i-am băgat staţia radio în rana din umăr şi am răsucit-o acolo cât de tare am îndrăznit, în timp ce Coyle,

falsul Coyle,

ţipa ca un animal prins în sârmă ghimpată. Pumnul lui m-a izbit în obraz atât de puternic, încât mi-au clănţănit dinţii. Prăbuşindu-mă, am simţit în gură gust de sânge şi câteva plombe căzute. Coyle a fugit pe lângă mine îndreptându-se către uşă. S-a împiedicat de sfoara roşie care bloca intrarea şi s-a pierdut în mulţimea de vizitatori din muzeu.

M-am ridicat în patru labe şi m-am uitat în spate.

Pamela încerca să se ridice ţinând în mână pistolul nefolositor.

Gazda mea fără nume zăcea abandonată în hainele ei noi şi frumoase, stingându-se uşor, pe măsură ce sângele i se scurgea din trup. Morgan stătea încă pe scaun şi privea în gol spre tavan, cu mâinile atârnate pe lângă el. Galileo trăsese cinci gloanţe în timp ce se lupta să nu i se ia arma; unul dintre ele aterizase în pieptul finanţatorului.

Pam şi-a întors încet privirea, care a rămas aţintită la maestrul ei. Din gât i s-a ridicat un sunet gâtuit care putea deveni un suspin. Dar nu mai era timp, nu mai era timp deloc, aşa că m-am ridicat în picioare clătinându-mă, mi-am ridicat staţia radio şi am fugit în muzeu.

Capitolul 87

În cele mai aglomerate zile, Muzeul Metropolitan de Artă poate să primească cincizeci de mii de vizitatori pe zi.

Aceasta nu era cea mai aglomerată zi; prin galeriile muzeului se perindau probabil doar două sau trei mii de suflete.

—×—

L-am găsit pe Coyle trăgându-şi răsuflarea în capătul scărilor, în timp ce câţiva vizitatori se abţineau cu tact să se holbeze. L-am izbit cu genunchii în piept şi mi-am înfipt coatele în gâtul lui, prăvălindu-l pe spate pe marmura rece.

— Cine eşti? am urlat eu.

— Coyle! a scheunat el. E numele sub care mă cunoşti.

— Cine eram în noaptea în care te-a împuşcat Marigard?

Bărbatul n-a răspuns, aşa că mi-am apăsat încă puţin cotul în gâtul lui. Şi-a dat ochii peste cap, iar limba îi atârna peste buze.

— Cine eram eu?

— Asistentul! Erai... Samir! Samir Chayet!

— Cine te-a dus la Lyon?

— Irena. Tu. Irena!

Cuvintele lui Coyle abia şi-au făcut loc să iasă de sub greutatea agentei de pază care stătea deasupra lui, imobilizându-l. Vârfurile urechilor lui deveneau stacojii.

I-am dat drumul din strânsoare pentru că în jurul nostru începuseră să se strângă curioşii.

— Pe cine ai atins? l-am întrebat eu încet. Pe cine ai pus mâna?

— O femeie. Avea părul roşcat. Umărul meu...

— Eu te-am lovit. Îmi pare rău.

Am inspectat mulţimea – femeie roşcată, femeie roşcată –, dar n-am văzut nicio astfel de femeie. Şi chiar dacă vedeam, nu însemna nimic.

— Pleacă, i-am spus încet lui Coyle. Ieşi de aici.

— Poftim?

L-am ajutat să se ridice.

— Pleacă. Rănile te vor proteja; Galileo n-o să intre într-un trup deteriorat. S-au tras focuri de armă; poliţia e pe drum. Pleacă!

— Nu pot pur şi simplu să...

— Du-te!

Vocea mea a răsunat cu ecou în josul scărilor şi s-a lovit de pereţii tari şi curaţi. L-am împins de lângă mine pe Coyle şi apoi m-am întors către mulţime strigând:

— Ieşiţi toţi de aici!

Coyle m-a prins de mânecă în timp ce mă întorceam.

— Intră în mine, mi-a şoptit el. Aşa nu mai moare nimeni.

Mi-am smucit mâna şi am clătinat din cap.

— Kepler!

Coyle m-a prins din nou, mai ferm, şi m-a tras spre el.

— Am ucis-o pe Josephine. Eu am făcut asta. Eu. Am ucis-o pe femeia pe care o iubeai. Intră în mine! Femeia în care eşti acum nu trebuie să moară; nimeni nu mai trebuie să moară. Galileo mă cunoaşte, îmi cunoaşte faţa. Intră în mine!

Plângea.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Nathan Coyle plângând.

Mi-am eliberat mâna din strânsoarea lui şi i-am făcut vânt de lângă mine.

— Nu, i-am răspuns. Pentru că te iubesc.

Apoi am fugit pierzându-mă printre oameni.

—×—

Galileo.

Cine eşti, Galileo?

Sunt o agentă de pază.

Sunt o turistă japoneză care admiră nişte săbii de samurai.

Sunt un profesor care îşi ia notiţe despre sculptura americană.

Sunt un student care schiţează statuia zeiţei Kali, surprinsă dansând pe capetele inamicilor ei, ucişi ca dreaptă răsplată.

Sunt un bărbat care vrea să se aşeze pe banca dintr-o galerie.

O femeie care muşcă dintr-o clătită.

Un bărbat de la serviciul de catering care duce o tavă cu prăjituri.

Un vizitator care îşi ţine la ureche ghidul audio.

Un plasator cu cureaua strânsă prea tare în jurul unui stomac malnutrit.

La orice pas găseşti un trup nou în pielea căruia ai putea să fii. Cu fiecare pas pe care îl faci dai peste o nouă nuanţă de piele.

Trupul meu e delicat la atingere ca mătasea, dat cu cremă hidratantă chiar în dimineaţa asta.

Am o eczemă sub cot şi umflături roşii pe braţ în sus.

Sunt bătrân şi cocoşat,

tânără şi frumoasă,

am pielea de culoarea unui apus de toamnă,

palidă ca zăpada,

întunecată ca petrolul,

mi-e atât de cald, încât îmi simt fiecare vas capilar furnicându-mă în buzele mari şi proaspete,

mi-e atât de frig, încât degetele de la picioare mi-au devenit nici mai mult, nici mai puţin decât nişte lespezi de carne decongelată care mă incomodează în vârful pantofilor.

Mă mut dintr-o galerie într-alta, stau printre pietre aparţinând templelor egiptene, sub privirea sfinţilor medievali, căutându-l pe cel care mă caută pe mine.

Unde eşti, Galileo?

Să nu fii prea departe.

Nu ai fugit, nu şi de data asta.

Îţi place ce vezi?

Pentru asta ne aflăm aici – tu şi cu mine.

Vino să pui capăt poveştii.

Îţi place ce vezi?

Apoi sunt...

un agent de pază înarmat, pentru că au fost trase focuri de armă în grădina chinezească, iar un om zace mort pe

scaun, un bărbat bogat, care a finanţat multe evenimente culturale. În pereţi se văd găuri de gloanţe, la fel şi în tavanul de sticlă, ale cărui panouri s-au spart dând la iveală cerul furios. O femeie zace sângerând pe podea. Are geanta plină de bani şi nu-şi aminteşte cum a ajuns în acest loc. Aşa că agenţii de pază au închis această aripă, iar poliţia va sigila întreaga galerie, dar nu-i nimic, Galileo, nu face absolut nimic.

Pentru că acolo unde sunt poliţişti sunt arme şi veste antiglonţ, şi oportunităţi.

Mă transfer în trupul unui bărbat cu nas mare şi turtit şi cu părul negru tuns scurt. Sunt de la NYPD, cel mai tare din New York. Îmi ţin arma automată cu ambele mâini, iar pieptul îmi este protejat de o vestă antiglonţ albastră. Sunt încălţat cu ghete mari negre şi am genunchiere. Mă mişc alături de echipa în care am fost repartizat pentru că asta ar trebui să fac, iar la întrebările care mi se pun răspund dând din cap, fără să vorbesc, pentru că nu ştiu ce aş putea spune.

Poliţiştii de la NYPD sigilează camera chinezească, întind benzi care restricţionează trecerea. Dacă până acum ceva timp eram doar şase oameni, acum suntem douăzeci, treizeci, iar afară staţionează camioane şi apar maşini cu echipajele de televiziune. Doar câteva ore şi vom deveni ştirea zilei pentru toată presa: „FOCURI DE ARMĂ LA MUZEUL METROPOLITAN DE ARTĂ” şi ţineţi aproape pentru că nu s-a terminat. Se vor mai auzi împuşcături.

O să închideţi muzeul?

Nu, nu vom închide muzeul.

Dar trebuie să închideţi muzeul.

Ştiţi cât timp ne-ar lua asta şi cât de mulţi bani s-ar pierde?

A fost ucis un om, domnule.

O tragedie, cu siguranţă, dar astfel de lucruri se întâmplă. Plus că am recuperat deja arma cu care s-a tras, aşa că aţi putea să nu ne mai speriaţi vizitatorii?

Privesc în jur la zecile de poliţişti şi jandarmi înarmaţi, iar unul dintre ei este Galileo. Amândoi ne-am orientat

spre arme, de preferinţă mânuite de cineva cu protecţie antiglonţ. Aşa că priveşte, analizează, găseşte anomalia, identifică-l pe bărbatul care se împleticeşte, pe cel care se mişcă mai încet, pe cel care nu răspunde când este strigat pe nume, pe bărbatul care rămâne în urmă. Caută-l pe cel care nu pare să aparţină grupului din care face parte, ai cărui umeri nu stau drepţi de mândrie, pe cel care bate nervos cu degetul în garda trăgaciului, pe cel care îşi priveşte cercetător colegul.

Care dintre voi vorbeşte franceza când n-ar trebui să vorbească franceza?

Care dintre voi ţine cu Mets, dar are scris „Yankees” pe indispensabili?

(Domnule… cum te-o fi chemând.)

Cine nu-şi aminteşte ce număr are pe insignă?

Sau ce a mâncat la micul dejun.

Sau propriul nume.

(Eu sunt Kepler.)

Tu cine eşti, Galileo?

Apoi s-a apropiat de mine un bărbat cu revolverul atârnat într-o parte şi cu insigna prinsă de cureaua din piele.

— Jim, ai luat-o? m-a întrebat el.

Mă întorc şi îl privesc în ochi. Probabil că este partenerul meu, iar eu trebuie să fiu Jim. Probabil că am luat ce-mi cere, dar să mă ia naiba dacă ştiu la ce se referă.

Sau poate că numele meu nici nu e Jim.

Bărbatul se uită la mine, iar eu mă uit la el. Momentul se prelungeşte cam mult, aşa că poliţistul zâmbeşte încercând să-mi descifreze privirea stranie din ochi. Îmi ating cu degetul trăgaciul pistolului şi mă întreb dacă, la o distanţă aşa de mică, ar avea vreo şansă, chiar şi protejat de vesta antiglonţ. Sau dacă eu aş avea vreo şansă.

— Jim! zice el din nou. Ai luat-o?

— Nu, răspund eu. Nu încă.

— Jim! zice bărbatul, iar în voce i se citesc iritarea şi îngrijorarea. Jim, unde este?

Un moment de dubiu, de ezitare. Cu coada ochiului percep o mişcare. Ar putea fi la fel de inocentă ca scărpinatul pe nas sau la fel de discretă ca frecatul lobului unei urechi care te mănâncă. Nu ezit şi îmi întind mâna. Ating cu degetele gâtul partenerului meu şi

faţa mi-e împroşcată cu sânge.

Împuşcare de la mică distanţă – sânge şi creier, şi mici fragmente de craniu. Mă holbez la chipul celui pe care mai mult ca sigur îl chema Jim şi care probabil avea ceea ce-i cerusem. Mă uit în ochii lui în timp ce se prăbuşeşte chircit la picioarele mele, ca un pahar de hârtie mototolit. Mâna pe care mi-o pusese pe gât îi alunecă şi în cădere îmi atinge umărul. Trupul lui zace fără viaţă pe podea. Un glonţ l-a lovit din spate în cap şi i-a ieşit prin frunte pentru a se opri în stâlpul din spatele meu, într-un mic nor de sânge.

În spatele lui Jim, cel care a tras, un tânăr care nu are mai mult de nouăsprezece ani, îşi ţine arma ridicată cu o mână, iar degetul i se odihneşte pe trăgaci. Are şapca de poliţist trasă pe ochi şi chicoteşte.

Îmi scot pistolul şi trag două focuri de armă: două în pieptul şi unul în gâtul tânărului. În timp ce fac asta, îi văd ochii holbându-se de uimire. Am tras pe măsură ce mi-am ridicat arma de la şold – un sunet sec de furie incoerentă chiar şi atunci când trupul bărbatului care fusesem se rostogoleşte sub picioarele mele, iar eu simt sub ghete sângele umed şi alunecos.

Mai multe braţe mă prind şi-mi smulg arma din mână. Eu urlu de furie când trei sau patru bărbaţi mă doboară la pământ şi le simt mâinile pe cap, pe faţă, pe braţe. Dar nu pe ei sunt furios, ci pe ceilalţi trei bărbaţi care îl pun la pământ pe atacator. Îl pun jos pe Galileo în timp ce sângele îi gâlgâie din gât şi spumegă în jur, ţâşnind în jeturi mari atunci când trupul încearcă să respire. După care unul dintre bărbaţi se îndepărtează.

Unul dintre bărbaţii care îl ţineau pe Galileo se îndepărtează privindu-mă cu un surâs.

Iar eu urlu din nou

Şi
cineva îmi pune mâna pe faţă,
ţin cuiva mâna pe faţă,
apoi o retrag de pe trupul încovrigat şi uimit şi, ieşind din hărmălaie, strig:
— *Galileo!*
El se întoarce şi fuge.
Eu fug după el şi îmi las colegii uluiţi în spate. M-am pipăit la şold şi am găsit arma. Am ridicat-o să-l ochesc, dar Galileo cotise deja după colţ, debordând de energie în trupul tânăr şi fără uniformă. A luat-o pe lângă statuile înfăţişând un Buddha senin, pe lângă frumoasa zeiţă Kuan Yin sculptată în jad, cu o lăută în mână şi cu crengi de salcie în spate. Am tras, dar glonţul şi-a ratat ţinta şi a străpuns un paravan îmbrăcat în mătase, pe care erau pictate delicatele păsări limicole. Paravanul s-a prăbuşit, iar oamenii din jur au început să ţipe şi să se dea la o parte.
Apoi Galileo s-a împiedicat, iar în timp ce se împiedica, mi s-a părut că atinge cu mâna braţul unei femei cu cozi împletite, îmbrăcată în haine purpurii.
Am strigat din nou:
— Galileo!
Femeia s-a uitat înapoi şi m-a văzut venind. Ştia că o văzusem pe *ea* şi a continuat să fugă, trecând pe sub o arcadă şintoistă din lemn închis la culoare, înălţată împotriva vreunui spirit malefic. Apoi a cotit din nou alunecând pe marmură şi a pătruns într-o sală cu viori şi violoncele, cu flaute lucrate în fildeş şi chitare încrustate cu perle – un loc al muzicii din toate timpurile. În acea sală, Galileo l-a prins de mână pe un bărbat îmbrăcat complet în alb, care s-a uitat în direcţia mea şi, văzând că îl priveam, pentru prima dată a lăsat să i se citească pe chip o undă de frică. Bărbatul în alb a început să fugă, iar picioarele îi erau mai rapide decât ale femeii de dinainte, fiind încălţat în pantofi mai potriviţi pentru alergat. Şi-a aruncat sacoul şi geanta în timp ce fugea printre scene rustice cu căpiţe de fân şi miei, cu ţărănci dansând şi sfinţi

pe moarte. A luat-o din nou după colţ şi a făcut un nou transfer. De data asta nu mai fugea, ci stătea senin şi nemişcat în trupul unui agent de pază de lângă o uşă. Mi-am ridicat arma să trag, iar când mi-a văzut faţa, agentul s-a aruncat asupra mea cu unghiile şi cu dinţii. Am apăsat pe trăgaci, iar trupul lui s-a prăbuşit pe spate. În timp ce cădea, l-a prins de mână pe însuşi bărbatul care fusese cu câteva clipe înainte şi care a ţâşnit în picioare şi a luat-o din nou la fugă, lăsându-l în urmă pe agentul care urla.

— Galileo!

Vocea mea – bizară, ieşită din gâtul unui copoi, din plămâni de fumător – a răsunat pe coridoare. Acum Galileo este o femeie care îşi aruncă geanta în direcţia mea în timp ce o urmăresc. După care devine un adolescent care face paşi incredibili şi aleargă cu o viteză care îţi taie respiraţia. Eu gâfâi şi încerc să-mi recapăt răsuflarea, dar nu vreau în ruptul capului să abandonez urmărirea sau să renunţ la trupul protejat de vesta antiglonţ şi la armă. Aşa că în timp ce el aleargă prin încăperi cu chipul proaspăt şi cu plămânii odihniţi, eu asud şi gâfâi în urma lui. O ţintă neobstrucţionată – atât vreau, o ţintă neobstrucţionată.

Mulţimea ţipă şi se desface în două, retrăgându-se din calea noastră ca o mare în faţa unui Moise furios, în timp ce noi alergăm prin încăperile unde sunt expuşi stâlpi totemici antici, furaţi de pe coasta Pacificului, şi pelerine luate de pe umerii preoţilor americani morţi. Galileo sare şi devine o ea, femeia sare şi este un copil, acesta sare şi este din nou bărbat. Alergăm trecând pe lângă monumente închinate morţilor, imagini străvechi ale zeilor, care au dispărut atunci când adoratorii lor i-au uitat, simboluri sculptate pentru a grăbi sufletele celor morţi către viaţa de dincolo sau pentru a le scufunda trupurile în îmbrăţişarea acelor oceane iubitoare de unde au venit.

Poliţiştii şi agenţii de securitate sunt pe urmele noastre, dar cine poate şti pe cine să urmărească? Un bărbat care fusese Galileo este trântit la pământ; o femeie care fugea înainte ca Galileo să schimbe alte trei trupuri, acum stă nemişcată şi ţipă în timp ce asupra ei sunt aţintite mai

multe pistoale şi posesorii lor urlă: „Cine eşti, cum te cheamă, de ce ai fugit?” „Unde am fugit? De ce?” răspunde femeia gâfâind.

Galileo este acum copil. Are părul negru şi drept, pielea palidă de un cafeniu-deschis, poartă o uniformă gri şi şosete lungi până la genunchi. Într-o mână îşi ţine ghiozdanul, care este pe jumătate deschis şi plin de cărţi; copilul o ia la fugă, iar din ghiozdan îi zboară foi de hârtie.

În faţă apare o femeie. Are o armă, iar vălul care îi acoperă faţa este în dezordine. Îi pot vedea pielea de la încheieturile mâinilor, din jurul ochilor şi al gâtului, dar femeii nu pare să-i pese de aceste detalii. Îşi ridică arma şi o îndreaptă

nu spre copil,

ci spre mine.

Pamela, din nou în acţiune. Urlu:

— Sunt Kepler! Sunt Kepler!

Nu pare să-i pese, nu pare să-l observe pe copilul care aleargă spre ea – îşi ridică arma şi

trage.

Mă arunc la pământ. Sunt poliţist. Port vestă antiglonţ, îmi lucrez muşchii, fac plimbări lungi prin zona pe care o am în grijă... sau poate că nu. Poate că oriunde mă duc îmi iau maşina şi mă hrănesc cu gogoşi, iar inima mea stă să crape în orice clipă. În toată nebunia asta, chiar n-am avut timp să verific. Oricum ar fi, un glonţ este un glonţ, şi niciunul dintre noi nu mai are timp.

Aterizez pe podea.

Zeus ne priveşte de sus, plin de furie şi de tristeţe văzând de ce sunt în stare muritorii. Afrodita îşi piaptănă părul de marmură, Ares se încleştează în luptă cu un războinic mânios, Hercule strânge de gât un şarpe, iar Ianus cel cu două feţe, zeul porţilor, al intrărilor, al sfârşitului şi al timpului, râde cu o faţă şi plânge cu cealaltă. Iar eu? Eu mă ascund după o statuie a Atenei, zeiţa înţelepciunii şi a războiului. Se uită cu faţa în jos şi zâmbeşte senină, ştiind deja cine va ieşi învingător.

Pam stă în mijlocul sălii. S-a luat după sunetul armelor,

ceea ce înseamnă că fie e curajoasă, fie nechibzuită, fie în vreun alt fel implicată emoţional. Nu mai trage, dar a făcut deja destul: oamenii fug, părăsesc galeria, se împing şi îşi fac loc spre ieşire. Cineva, undeva, a activat alarma, iar muzeul urmează să fie evacuat, aşa cum a vrut NYPD. În spatele meu, cineva cade pe scări, cineva plânge, altcineva suspină, iar scena îmi aduce aminte de staţia Taksim, locul unde a început toată povestea şi unde eu fugeam de arma unui necunoscut aşa cum fuge acum Galileo de mine.

Sunt poliţist.

Lumea trebuie să mă asculte.

Strig:

— Evacuaţi clădirea!

Dar lumea plecase deja.

Palmele mi-au transpirat pe armă, dar este impresionant cât de repede îmi revin. În piept inima bate calm, iar pulsul mi s-a stabilizat la două cifre.

— William... se aude o voce cristalină de copil. O, William!

Cine dracu' e William?

(Will al meu, mort pe docurile din Miami.)

A, da!

Am fost un William cândva.

Cu mult timp în urmă.

Trag cu ochiul de după Atena şi îl văd.

Şcolarul, Galileo, abia dacă are nouă sau zece ani. Zâmbeşte şi o ţine de mână pe Pam, în timp ce cu cealaltă îşi ţine strâns ghiozdanul. Femeia se uită în gol şi are faţa mai cenuşie decât vălul. În mâna dreaptă ţine pistolul, care îi atârnă pe lângă picior. Bineînţeles. A venit aici fără mănuşi şi acum iat-o în postură maternă, ţinând de mână un copil. Iar acel copil este Galileo.

Îmi îndrept arma spre băiat, apoi o îndrept către Pam.

— Dar cine sunt acum? întreabă băiatul pe un ton iritat.

Se împiedică. Pam clipeşte, apoi zâmbeşte, iar degetele i se încleştează în jurul mâinii mici a copilului.

— Cine vrei să fiu? întreabă femeia şi se clatină la rândul ei, în timp ce copilul rânjeşte, ducându-şi la obraz mâna lui

Pam, ca o pisică ce se freacă de piciorul stăpânului.

— Împuşcă-mă pe mine...

— Sau pe mine?

— Pe care preferi...

— primul?

El este ea, iar ea este el. Se agaţă unul de celălalt, iar în momentele în care Pam nu este el, este înspăimântată şi lacrimile îi curg pe obraji, iar în clipele în care copilul nu este ea, face în pantaloni, un copil pierdut şi confuz, care se agaţă de mâna unui străin şi nu înţelege cum a ajuns acolo.

Sunt în picioare.

Arma ţinteşte undeva între cei doi – aşa am mai multe şanse dacă sunt rapidă, iar ei se mişcă încet.

Sunt cel mai bun poliţist din New York şi am fost chemat la locul crimei.

Sunt înarmat.

Am venit să-l ucid pe copil, pe Galileo.

Will îşi dă suflarea pe docurile din Miami, iar din piept îi ţâşneşte sânge.

Johannes Schwarb este ars de viu şi scena este menită să fie privită de toţi.

Îţi place ce vezi?

— Te-am ucis şi înainte. O să o fac din nou, spun eu.

Galileo rânjeşte, iar grimasa îi dispare de pe chip aşa cum a apărut. Băiatul îşi freacă un ochi cu pumnul mic şi se bâlbâie:

— Ddddar vă rog, domnule, nu-i faceţi rău băieţelului.

Îmi încleştez şi mai tare mâna pe armă şi o îndrept spre craniul copilului.

— Nu te cunosc, zic eu. O să dureze doar o secundă, atâta tot. Doar o secundă şi gata.

Mi se încordează degetul pe trăgaci.

Se aude o împuşcătură.

Nu eu am tras.

Ceva mă izbeşte în spate, în vesta antiglonţ, trântindu-mă la pământ. Aterizez în mâini şi în genunchi şi încerc să-mi recapăt răsuflarea în timp ce urechile îmi ţiuie, iar

Galileo stă în faţa mea. Împuşcătura l-a speriat şi probabil c-a sărit, pentru că Pam stă pironită locului cu răsuflarea tăiată şi pregătită să tragă, ţinându-şi arma cu ambele mâini. Lângă ea, copilul plânge şi priveşte zăpăcit. Nu ştie unde să se ducă şi nu înţelege ce se întâmplă.

Din spate se aud paşi care se apropie de mine.

Îmi întorc capul doar pe jumătate şi simt că mă dor coastele la cea mai mică mişcare. Iar Coyle este acolo, stă în picioare lângă mine şi îşi ţine strâns arma îndreptată spre Pam, care la rândul ei îşi încleştează degetele pe pistol şi ţinteşte în direcţia lui.

— Ştii cine sunt? întreabă Coyle.

Galileo îşi lasă capul într-o parte, privind curioasă.

— Îţi aduci aminte de mine?

Vocea lui Coyle răsună tremurat în sala goală, zburând pe lângă zâmbetul trist al protectoarei Hera, printre braţele contorsionate ale unui Poseidon cuprins de furie, pentru ca apoi să se lovească de marmura albă a muzeului.

Am încercat să mă ridic în picioare, dar m-am gândit mai bine şi am rămas în patru labe, trăgând aer în piept. Vesta oprise glonţul, însă nu amortizase şocul, iar acum îmi ţiuiau urechile şi în gură aveam gust amar de adrenalină.

— Coyle... am zis eu printre dinţi.

— Ţine-ţi gura! a zis el cu ochii încă pironiţi asupra lui Galileo. Îţi aduci aminte de mine?

— Nu, răspunde ea. Cine eşti?

Coyle trage aer în piept. Se simte rănit? Îşi imaginase că acea crimă comisă cu trupul lui însemna ceva pentru o creatură ca Galileo?

— Băiete!

Copilul şi-a ridicat privirea.

— Pleacă de aici.

Copilul nu s-a clintit.

— Fugi!

Vocea lui Coyle a răsunat de-a lungul pereţilor de marmură, peste statuile zeilor şi ale monştrilor, iar copilul a luat-o la fugă lăsându-şi în urmă ghiozdanul şi alunecând pe hârtiile împrăştiate pe podea.

Coyle îşi ţinea arma aţintită asupra lui Pam, iar ea avea pistolul aţintit asupra lui.

— Deci? a zis femeia într-un final. Ce urmează?

Lui Coyle îi tremura mâna, dar vocea îi tremura şi mai tare.

— *Santa Rosa.* Mi-ai purtat trupul atunci. Îţi aminteşti?

— Nu.

— Am ucis o femeie – *tu* ai ucis-o folosindu-te de trupul *meu.* Îţi aminteşti?

Galileo a ridicat din umeri.

Lui Coyle îi tremura mâna pe armă.

— Ai înfipt un cuţit în mine. Cum să nu-ţi aminteşti?! a ţipat el.

Începi să devii isteric, Nathan Coyle, mi-am zis eu. Nimic.

Galileo îşi amintea; ea nu-şi amintea.

Oricum nu-i păsa.

— Nathan... te rog...

Am încercat să mă târăsc în picioare. Am reuşit să mă ridic în genunchi şi apoi să mă sprijin pe unul dintre ei. Îmi tremura mâna când am ridicat-o să-i iau arma.

— Dă-mi arma. O s-o fac eu. Dă-mi arma!

— O, mă iubeşti?

În vocea lui Galileo se simţea surprindere şi plăcere. Acum îl privea pe Coyle şi îi analiza chipul. Şi-a îndreptat umerii, apoi şi-a ridicat capul încântată, ca o prinţesă care îşi etalează frumuseţea în faţa prinţului ei.

— Eu te iubesc pe tine?

Coyle şi-a prins cu dinţii buza de jos. Îşi ţinea braţele nemişcate şi avea degetele tensionate.

Apoi a lăsat arma în jos.

Galileo a zâmbit.

M-am repezit să îmi iau pistolul, aruncându-mă pe burtă pe podea. Dar când degetele abia atinseseră patul armei, Coyle mi-a strivit mâna sub bocanc. Degetele mi s-au contractat, iar durerea mi s-a ridicat până spre cot. Nathan s-a aplecat şi m-a prins cu braţul de după gât. M-a ridicat şi m-a tras astfel încât să mă sprijin cu spatele de el. Şi-a

înfipt genunchii în spatele meu şi mi-a lipit pistolul de cap.

— Îmi pare rău, a mormăit el. Îmi pare rău.

— Ce faci?!

— Are dreptate. O iubesc. O iubesc pe Pam. Nu cu dragoste înflăcărată, nu aşa o iubesc. O iubesc... suficient. Doar un pic mai mult decât îl urăsc pe Galileo.

— Ori moare ea, ori murim noi, am spus eu printre dinţi. Aşa se termină povestea.

Coyle m-a lovit. Nu tare, dar cu patul pistolului nici nu trebuia să lovească tare. M-am prăbuşit în braţele lui şi am simţit cum începe să-mi curgă sânge după ureche. Îi simţeam respiraţia pe piele şi mâna cu care mă strângea de gât.

— Am ucis-o pe Josephine, mi-a şoptit el blând, să aud doar eu, ca suspinul unui iubit. Am ucis-o fără să stau pe gânduri. Am omorât-o chiar dacă tu nu mai erai acolo. Îţi aminteşti?

Galileo ne privea.

Coyle şi-a umezit buzele cu limba.

— Bun, a zis el. În regulă.

Îi tremurau mâinile. Îşi mişca buzele prinzându-şi-le cu dinţii de parcă ar fi vrut să se înghită. Apoi şi-a aruncat arma, care s-a prăbuşit zgomotos de-a lungul podelei, m-a împins într-o parte şi s-a îndreptat de spate uitându-se la Galileo.

Am căzut cu faţa plină de sânge şi încercam să-mi recapăt răsuflarea. Obrajii îmi ardeau, în timp ce mâinile şi picioarele îmi erau reci.

Galileo şi-a încleştat şi mai tare degetele pe armă, neştiind pe cine să împuşte primul. Mi-am încovrigat trupul sfâşiat de durere şi mi-am închis ochii aşteptând glonţul, durerea, sfârşitul.

Apoi Coyle a zis:

— Intră în mine.

Nu mi se adresa mie.

Mi-am ridicat privirea.

Se holba la Galileo, cu palmele desfăcute pe lângă corp.

— Intră în mine, a repetat el şi a făcut un pas către ea.

Galileo şi-a lăsat capul într-o parte.

— De ce? a întrebat ea.

— Nathan, am rostit eu cu o voce ca un hârâit ascuţit, abia mişcându-mi limba. Nu face asta.

— Kepler mă iubeşte, a zis Coyle. O să te ucidă indiferent cine eşti. Eu te iubesc pe tine... pe cea în trupul căreia te afli. N-o voi lăsa să moară, nu acum, nu după toate prin câte... Kepler nu mă va ucide. Am omorât... mulţi oameni, îndeplineam ordinele. Tu nu-ţi aduci aminte de mine, dar eu te iubesc. Intră în mine.

M-am târât de-a lungul podelei şi am apucat arma pe care Coyle o aruncase. Am ridicat-o. Nathan stătea între mine şi Galileo, blocându-mi ţinta.

— Coyle, pentru numele lui Dumnezeu, dă-te...

Mâna lui mângâia delicat obrazul lui Galileo, ca şi când ar fi fost doi iubiţi care se reîntâlneau după multă vreme.

— Chiar vrei să fii iubită? a întrebat-o el. Vrei să ştii ce înseamnă asta cu adevărat?

Galileo şi-a înfipt ţeava pistolului în abdomenul lui Coyle, dar lui nu părea să-i pese.

— Când Kepler a fost în trupul meu m-a dezbrăcat. A stat întinsă în cadă şi a simţit căldura pătrunzându-mi prin piele; s-a vârât cu trupul meu în aşternuturi, s-a privit în oglindă şi mi-a văzut ochii. Vrei să ştii ce înseamnă dragostea cu adevărat?

— Nathan!

Cuvântul mi-a ieşit din gât ca un suspin. Simţeam cum prin corp mi se ridică un val de căldură, iar mâinile îmi sunt cuprinse de groază.

— Te rog!

— O să te ucidă, a şoptit Coyle, iar buzele îi mângâiau urechea lui Galileo. O să te ucidă fără să stea pe gânduri pentru că totul va dura doar o secundă, iar ea o să-şi ia tălpăşiţa. Moartea ta nu înseamnă nimic mai mult pentru ea. Un moment care a venit şi apoi a trecut. Însă eu n-o să mai las să se întâmple asta. Mă iubeşte. Kepler mă iubeşte, nu-i aşa?

— Nu, te rog!

Vocea lui Coyle era blândă şi catifelată.

— Ascultă ce spune. Ai mai auzit pe cineva implorând aşa?

— Nu, a zis Galileo. Nu în felul ăsta.

— Asta înseamnă dragoste. Nu cere îndurare, aşa cum ţi-am cerut noi îndurare când eram pe *Santa Rosa.* Nu o face din frică, nici de durere, nici din iubire trecătoare. O face din dragoste pură între două fiinţe. Nicio altă fiinţă nu a pătruns în intimitatea mea mai adânc decât Kepler. Kepler mă iubeşte. Nu mi-ar face rău niciodată. Înţelegi?

— Da, a răspuns Galileo.

Coyle a zâmbit, şi-a lipit buzele de gâtul lui Galileo şi a strâns-o tare în braţe.

Au stat aşa mult timp – bărbatul şi femeia. Mâinile ei îl înconjurau cuprinzându-l de spate, ţinându-l strâns lipit de ea. Parcă erau de piatră, o statuie vie, o îmbrăţişare fără sfârşit.

Apoi Coyle şi-a desprins braţele.

Pam s-a împleticit confuză, ameţită.

Coyle stătea nemişcat, cu capul plecat şi cu spatele drept. Pam s-a uitat în jurul ei, iar privirea i-a căzut asupra mea. Îşi mişca buzele încercând să găsească cuvintele potrivite.

Coyle şi-a înălţat capul şi i-a zâmbit. Cu o mână a prins-o de gât ţinând-o strâns, iar cu cealaltă i-a smuls arma din mâinile fără vlagă şi a întors-o înfigându-i ţeava în stomac.

— Nathan, nu! Te rog!

Coyle şi-a întors capul când mi-a auzit vocea, dar nu s-a mişcat, nu şi-a dezlipit degetele de pielea lui Pam. Am aruncat arma, iar zgomotul căderii a răsunat printre pietrele greceşti şi zeităţile romane.

— Dă-i drumul, am spus eu. O să fac tot ce-mi ceri, o să merg oriunde îmi ceri şi-o să fiu cine vrei tu să fiu. Dă-i drumul!

Coyle i-a mângâiat gâtul cu degetele, pipăindu-i contururile.

— Te rog!

Îl imploram în genunchi: te rog.

Coyle,
care nu era Coyle,
a zâmbit.
Nu cu zâmbetul lui.
— Mă iubeşti? m-a întrebat el.
Mi-am închis ochii.
— Da.
— Mă iubeşti?
— Da. Te iubesc foarte mult.

Degetele i-au alunecat de pe gâtul lui Pam. A împins-o uşor departe de el, i-a privit obrajii pătaţi de lacrimi, machiajul care i se întinsese pe faţă şi i-a zis printre dinţi.

— Pleacă. Fugi de aici.

Pam a fugit.

—×—

Eram singură cu Galileo.

Cu Coyle.

Cu Galileo.

Venea spre mine, iar eu am rămas locului. S-a oprit în faţa mea, mi-a zâmbit, m-a privit în ochi. Mâna care ţinea arma a lipit ţeava de tâmpla mea. Cu cealaltă mi-a prins maxilarul şi m-a ridicat de pe podea. N-am opus rezistenţă. Mi-a luat faţa în mâini, nici cu blândeţe, nici cu brutalitate, a ajuns la o concluzie, după care m-a tras aproape de el şi şi-a lipit buzele de ale mele. Galileo mă săruta pe mine, iar eu îl sărutam pe Coyle.

Mi-a dat drumul şi m-a privit din nou. Avea ochii plini de lacrimi, iar zâmbetul i s-a lărgit pe faţă într-o expresie de entuziasm şi încântare.

— Chiar mă iubeşti!

— Da.

— Mă iubeşti pe *mine!* Chiar mă iubeşti. Pe mine.

Mă uitam la chipul care fusese al meu. Acum arăta copilăros, deformat de bucurie, speranţă, încântare. Şi-a lăsat arma în jos, uitând de ea pentru moment, după care şi-a întins mâna prin spate şi m-a cuprins de după gât, trăgându-mă aproape pentru încă o îmbrăţişare. Săruta ca un om proaspăt eliberat dintr-o închisoare aflată pe o

insulă, iar eu îl ţineam strâns şi îi răspundeam sărutărilor, trecându-mi mâna dreaptă prin părul lui, simţindu-i căldura pielii, în timp ce mâna stângă îmi aluneca într-o parte a corpului său, sub braţul care atârna.

Degetele mele i-au mângâiat mâna şi au găsit arma pe care Galileo încă o mai ţinea.

În timp ce mă ţinea lipit de trupul lui cald şi familiar am avut senzaţia că eram Nathan Coyle, şi că el devenise eu. Carnea lui se contopise cu a mea. Îi simţeam pulsul pe piele, aşa că nu mi-am putut da seama cărui trup îi aparţinea mâna, piciorul cui apăsa pe coapsa cui, buzele cui ardeau aşa. În schimb, în acel moment mi-am dat seama ce ar face Coyle, ce făcea chiar şi atunci când Galileo şi-a desprins buzele de ale mele şi, cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji, mă privea în ochi.

Mă iubea.

Degetele mi s-au încleştat pe arma pe care o ţinea în mână şi am întors-o încet spre el.

Galileo îmi mângâia obrazul cu degetele, urmându-mi contururile feţei.

— Acum ştiu cum arată dragostea, a zis el.

Am apăsat pe trăgaci.

Capitolul 88

Când poliţia a găsit corpul, el fusese deja găsit.

Unul dintre ai lor,

Un bărbat care este...

...cineva...

Un bărbat cu o armă,

este deja acolo.

Strigă la mine Aldama, arată-ne mâinile, Aldama, îndepărtează-te de cadavru, ţine-ţi mâinile la vedere.

Bărbatul refuză.

În schimb, strânge la piept trupul celui care zace mort, ţinându-l ca pe un copil, şi plânge.

Îi pun cătuşele oricum.

Doctorul îl întreabă cum se numeşte.

Cum te numeşti?

Nu-şi aminteşte.

E din cauza şocului, spun ei. Trebuie să fie din cauza şocului. Ne doboară pe toţi până la urmă, chiar şi pe bătrânul Aldama.

Un locotenent îi aduce o ceaşcă de ceai.

Degetele li se ating atunci când el îi întinde ceaşca.

Aldama întreabă: ce dracu' caut aici? De ce am cătuşe la mâini? Ce dracului se întâmplă?

Locotenentul nu-i răspunde.

—×—

New Yorkul iarna.

Merg, însă înaintez prea încet şi m-am rătăcit. Undeva deasupra străluceşte un soare iernatic, dar clădirile sunt mai înalte decât cerul şi nu-mi pot găsi drumul printre umbrele care cad pe stradă.

Merg şi nici măcar nu sesizez că mi-e frig la picioare, că am mâinile reci. Probabil că avusesem o haină şi o uitasem în garderoba muzeului; probabil aveam o geantă, iar undeva în ea se afla un document cu numele meu. O femeie care vinde nuci coapte şi sos de caramel zice:

— Hei, doamnă! Vă simţiţi bine?

Sunt o doamnă?

Asta sunt azi?

— Hei, te-ai rătăcit?

— Nu. Nu m-am rătăcit.

— Pari un pic pierdută.

— Nu m-am pierdut. Sunt bine. Mulţumesc.

Spune „Bine” din gură, dar ochii îi spun „Minţi”, deşi în legătură cu ce minţeam nu era prea sigură.

Mă îndepărtez conştientă acum de realitate: de picioarele subţiri ca nişte beţe, de ciorapii groşi, de degetele vineţii, de părul care începea să mi se răărească. Şi pe măsură ce deveneam conştientă, începeam să-mi aduc aminte şi de sângele care îmi curgea prin vene şi de timpul care trecuse peste mine, dar toate astea au durat o secundă, iar acea secundă a trecut.

Merg, dar prea încet; întotdeauna lucrurile se mişcă prea încet. Durează mult să călătoreşti şi mult să înveţi, mult să studiezi şi mult să creşti; durează mult să-ţi găseşti un soţ, mult să-ţi găseşti o soţie; durează mult să îmbătrâneşti şi mult să mori. Prea încet se mişcă viaţa, mereu prea încet, iar eu

nu pot să rămân într-un loc prea mult timp. Pentru că cineva se întâmplă să aibă ceea ce eu îmi doresc, şi asta poate să fie orice.

Merg

şi apoi fug.

Alerg fără să mă mişc, călătoresc prin atingeri.

Pielea mea se simte liberă în bătaia vântului,

răsuflarea e ca un şoc ce nu poate fi oprit

şi sunt o femeie cu mănuşi de lână care mă apără de frig,

un bărbat în pantofi galbeni care s-a rătăcit,

sunt necunoscutul care ţi-a dat florile albe pe care le avea în mână,

chipul pe care l-ai uitat deja atunci când s-a întors cu spatele.

Sunt frumoasă

până când îmi dau seama că acea femeie este mai frumoasă decât mine,
iar acel domn este chiar mai frumos,
atât de frumos, dar niciodată suficient.
Sunt femeia care te-a călcat pe picior în tren,
care te-a înghiontit când stăteaţi la coadă,
care te-a întrebat cât e ceasul.
Sunt bătrânul care nu mai ştie cum îl cheamă,
bătrâna obosită care şi-a dorit să fie altcineva.
Nu sunt nimeni.
Sunt Kepler.
Sunt iubire.
Sunt chiar tu.

Sunt o fantomă. Trăiesc împrumutând trupurile altora.

Suntem trupuri. Suntem conștiințe. Suntem cei de ieri. Însă astăzi mai suntem aceiași? O simplă atingere și nimic nu mai e la fel pentru tine, trupul-gazdă. Însă pentru *el*, *ea*, Kepler sau cum vrei să-i spui, e aproape mereu la fel. Aproape. O entitate fantomatică ce sare din corp în corp, schimbând vieți, alterându-le, trăindu-le. Tu știi cine ești?

Nu sunt nimeni.
Sunt Kepler.
Sunt iubire.
Sunt chiar tu.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO